

CAĞLA AKTÜP

SÖZLEŞME

-II-

SÖZLEŞME II

Çağla Aktürk

Hayalleriniz hayatınız olsun...

Bölüm 1

Erdinç Sakman'dan

Hayat ışığımın sönüşünü üçüncü kez yaşıyordum. Terk edilişimin, yarı yolda bırakılışımın verdiği burukluğu üçüncü kez tadıyordum. Bu sefer bir tek şey farklıydı; terk eden kişinin yarattığı acıyı ve yokluğunu çok daha derinden hissediyordum. Daha bir beter yakıyordu sol yanımlı.

Sekiz yaşımda yurda verildiğim zaman annem ve ağabeyimi kaybederken, çocuk aklımla, hayatta nelerle karşı karşıya gelip, kimleri yakıp yıkacağımı tahmin bile edemiyordum. Ama geçen zamanla birlikte bunu yaşayarak en güzel şekilde öğrenmiştim. Bir nevi, o zamanlardaki güç ve hırsın bugünkü bedeniydim.

İlk terk edilişimi annemle yaşamıştım. Annemin yokluğunun acısı o yaşlarda en büyük kayıp olarak bedenime girse de, bugünkü konumuma gelmeme de çok yardımcı olmuştu. Zor koşullar, açlık, yoksulluk; bu üç kavram, beni annemin sıcak koynundan ayırıp yetimhanenin soğuk yatakhanelerine düşürmüştü. Şimdi, dışarı karşı sinirli, annesine karşı nefretle dolu bir adam olarak görünsem de bir yanımlı ona hak veriyordu. Kimse çocuğunun aç bir karınla

uyumasını istemezdi ama bu, onu affedebileceğim anlamına gelmiyordu. Beni ve ağabeyimi yurda bırakmadan da üç kuruş para kazanabilirdi. Anneme hak versem de ona karşı sergilediğim nefretin büyük bir kısmı gerçektir.

İkinci terk edilişi ise ağabeyimle tatmıştım. Sekiz yaşında olmama rağmen onu çok net hatırlıyordum. Benden iki yaş büyüktü, çok zeki ve akıllıydı. Ne yaptığını bilen, her şeyin bilincinde olan bir çocuktur. Annemin bir gece bizi karşısına alıp, "Sizi geçici olarak yetimhaneye vereceğim," demesinin ardından ağabeyimi bir daha hiç görememiştim. Annemden ayrılısam da o hep yanımda olacak diye düşünürken, aynı gece ortalıktan kaybolup sırra kadem basmıştı. Bu kayboluşun Armağanlarla ilgisiyse bambaşka bir konuydu.

Üçüncü terk edilişim ise içlerinde en fazla acı çektireniydi; Asya'nın ortalıktan kayboluşu.

Üç gündür dünya dönmüyordu sanki, her saniye, her dakika, her saat birbirine karışmıştı. Doğru düzgün uyumamış, basmadık ev bırakmamıştım ama yoktu. Asya hiçbir yerde yoktu.

İki ay boyunca birçok şey yapmış, canını yakmış, istediklerimi yaptırabilmek için her şeye başvurmuştum. Onu işe alırken saçından sürüklediğim doğruydu ama başka şansım yoktu, o sözleşmeyi imzalatmak için bunu yapmak zorundaydım. Yanımda kalmasını sağlamak adına bir yol bulamadığım için de onu pis işlerime dahil etmiştim. Sonunda istediğim şeyi elde etmiştim; Asya iki ay boyunca kollarımda uyumuş, güzel nefesi her sabah yüzüme çarpmış, uykusunda mırıldanırken güzel sesini bir ninni gibi dinlememe müsaade etmişti. Bütün yaptıklarımı açıkça itiraf ediyorsa da Asya'nın karşısında bir korkağa dönüşüyor, kaybetme korkuma yenik düşüp sertleşiyordum. Yüksek sesle kendime bile itiraf edememişim ama şimdi kalbimin acısıyla dile getirebilirdim; Asya'ya âşıktım, onun kokusuna, tenine muhtaçtım.

Dört ay önce onu ilk kez gördüğümde dikkatimi çekmeyi başarmıştı, üzerinde, beyaz tenini en kusursuz şekilde ortaya seren pudra pembesi spor bir atlet ve tayt vardı. Sahibi olduğum spor salonunda hocasıyla antrenman yapıyordu. Hırsına bakılırsa belli ki bir şeye sinirlenmişti. Küçük bedeninin kıvraklıkla yaptığı hareketler beni ona öyle çekmişti ki peşine adam takmadan edememişim. Sonrasında öğrendiklerim beni hayrete düşürürken, ona zarar veremeyeceğimin farkındaydım. Evet, bir *Armağan* olduğu-

nu öğrendiğimde onu öldürmek istemiştım ama sonrasında, onun can çekişen görüntüsü gözlerimin önüne gelmişti ve boğazıma sarılan bir elin nefesimi kesen baskısını hissetmiştim.

Madem öldüremiyorum, o zaman benim gibi sinirli ve çekilmez bir adama mahkûm ederim, diye düşünmüş ve onu Timuçin'in yanında şans eseri gördüğümde de yanıma almak için bir saniye bile düşünmeden işe koyulmuştım.

İlk başta her şeyi ondan saklamış, sadece bana ait olmasını, benden başka kimsesinin olmamasını istemiştım. Sonuçta bir tek bana sahip olursa terk de edemezdi. Ama dünya benim mutlu olmama karşıydı. Paris'te karşımıza çıkan Egemen sayesinde Asya, ağabeyim dışında tüm gerçekleri öğrenmişti. O konuyu öğrenmesi de Leyton iti sayesinde olmuştu.

Şimdi Asya'ya hak vermiyorum değilim, bu kadar kandırılmanın, dönen oyunların sonucunda onun yerinde kim olsa onuru kırılır, bütün yaşananların bir yalan olduğuna inanırdı. Oysa benim ne öpücüklerim ne dokunuşlarım ne de onu delice istiyor olmam yalandı. Birlikte geçirdiğimiz iki ayın sonunda ona daha fazla sevgi beslemeye başlamıştım ve yokluğuyla, dağın zirvesinden eteklerine yuvarlanmışım gibi acı çekiyordum.

Çalışma odamın bir köşesinde ayakta duran Özgür, "Abi, son olarak baktırdığımız evde de yokmuş," dedi.

Neredeyse üç gündür elimden düşürmediğim içkimden bir yudum alıp başımı salladım. "Ona bunu ödeteceğim. Benim elimden kaçmanın bedelini en ağır şekilde ödeyecek," dedim. İçimdeki kötü adam terk edilmenin ağırlığını kaldıramıyordu ama diğer yanı 'Asya'yı gördüğünde kılına zarar gelmesin diye sarıp sarmalayacaksın' diyerek beni dizginliyordu. Ama bu kadar sinirliyken Asya karşıma çıkarsa canını yakacağım kesindi. Sonra, kırdığım kalbini yavaş yavaş tamir edebilirdim. Her zaman yaptığım gibi... Benim de özelliğim buydu işte; ne kadar seviyor olsam da belli etmez, eğer hak ediyorsa kim olduğuna aldırmadan cezasını keserdim.

Kısa bir sessizliğin ardından Özgür, "Merak etme, abi. Buluncak," dedi.

Masanın üzerinde duran avuç içi küçüklüğündeki pandayı şişmiş gözlerle izliyordum; Asya'nın Paris'te kazandığı küçük panda. Ondan bana kalan son şey. Sinirli bir sesle, "Beni bırakıp gitmek ne demekmiş göreceksin," diye mırıldandım ve içkimin kalanını bitir-

rip kadehi bir kez daha doldurdum. Ne kadar içerseim içeyim tam anlamıyla sarhoş olmuyordum. Bu yüzden de kadehim günlerdir elimden düşmüyordu. Bir elime kadehimi, diğer elime Asya'nın pandasını alarak ayağa kalktım. İlk adımımıla birlikte gözlerim kararıştı ama bozuntuya vermeden ilerlemeye devam ettim. İçmeyi bırakıp uyumam gerektiğini biliyordum ancak sinirim ve içinde boğulduğum düşünceler buna izin vermiyordu. Yani Asya kollarıma girene kadar bana uyku haramdı. Çalışma masamın başına geldiğimde boğazımı temizleyip, "Adamlar nerede kaldı?" diye sordum.

"Birkaç otogarın kamera kayıtları kalmış. Bir saate kalmaz yanımızda olurlar, abi."

İstanbul'da olabileceği tüm yerlere bakmıştık. Şimdi de son çare olarak otogarların ve havaalanlarının kamera kayıtlarına el koyduruyordum.

Başımınla kapıyı işaret ederek, "Dışarı çık," dedim. "Bir gelişme olduğu an haber ver." Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, sinirim beni boğarken kimsenin görmemesi gerekiyordu.

Elimdekileri masanın üzerine bırakarak, Özgür'ün odadan çıkmasını izledim. Sonra tavandan zemine kadar uzanan pencereye dönerek, arka bahçeyi kuşatan yeşillığe, Asya'nın kitap okuduğu, benim öfkemden kaçtığında sığındığı salıncağa, sıcaktan bunaldığında girdiği havuza baktım. Benden kaçmakta haklıydı. Sinirli ve dediğim dedik bir adama kim katlanmak isterdi ki? Ama ben böyleydim ve ne pahasına olursa olsun onu yanıma alacak, sonsuza kadar da yanımda tutacaktım.

Ellerimi pencerenin camına yaslayıp başımı öne eğdim. Gözlerimi kapattığım anda onu son gördüğümdeki yüz ifadesi karşımda beliriverdi. "Keşke en başında, benim Armağan olduğumu öğrendiğin gün öldürseydin beni," demişti. Sonra da, "Senden nefret ediyorum," diye haykırmıştı. Bu son cümle beynimin içinde dönüp dururken sandalyeyi kaptığım gibi cama fırlattım. Çıkan gürültü evin içinde bomba etkisi yaratmıştı ama Asya'nın beynimin içinde yankılanan sesini bastırmaya yetmemişti. Etrafa dağılan cam parçalarının bazıları koluma saplansa da canım yanmıyordu, sanki bana acı verebilecek her şey Asya'nın yokluğuna ekleniyor, içime sadece ateş saçıyordu. Hızımı alamayarak kitaplığa yöneldim ve orta rafından tutup tek hareketle yere devirdim. Az öncekine benzer bir gürültü çıkmıştı ama Asya hâlâ susmuyor, *sendenden nefret ediyorum* diyordu. İki ay boyunca ne yaparsam yapayım benden

nefret etmeyen kız, şimdi tek bir gerçekle benden kopmuştu.

Onu istiyordum. Oyunağı kaybolmuş çocuk gibi, büyük bir istekle yine kollarımın arasında olmasını istiyordum. O savunmasızdı, küçüktü, kendini koruyamazdı, etrafta bunca kötü insan varken bunu başaramazdı.

“Lanet olsun!” diye haykırdım. Öfkem bir gram bile yatışmamıştı. İçki dolabını da devirmek için harekete geçtiğim sırada kapı hızla açıldı ve Özgür, yanında iki korumayla birlikte içeri girdi. Onları görececek durumda değildim, istediğim tek şey yakıp yıkmaktı. Sinirim, beynimi bloke etmiş gibiydi. “Asya’yı da kaybedemem,” diye mırıldandım. Beni duymadıklarını biliyordum, duymalarını da istemiyordum. Önüme gelen her şeyi alaşağı etmeye devam ederken korumalar kollarıma girerek beni durdurdular.

“Abi, Asya bulundu,” dedi Özgür.

Her şeyi yakıp yıkmama neden olan isim bir anda beni sakinleştirmişti. Korumaları geri püskürtüp Özgür’e döndüm. “Nerede!” dedim. Bu, bir soru değildi, onu bulduğumda yapacaklarım için bir liste yapmıştım ve ilk maddesi de nerede olduğunu öğrenmekti.

“Dört cadde aşağıdaki otogardan bir otobüse binmiş, abi.”

İşte şimdi yaklaşıyordum sana, Armağan.

İçimdeki yangın az biraz su bulurken Zehra Hanım odanın kapısında belirdi. Sakin ses tonuyla, “Erdoğan Bey?” dedi. Ona döndüm ve tek kelime etmeden, ne var dercesine baktım. Elindeki kâğıt parçasını yakınındaki korumaya uzattı. “Bu mektup kapıya bırakıldı, efendim.”

Bu ne işti böyle? Yine mi birileri oyun oynamak istiyordu?

Aklım Asya’nın hangi şehre kaçmış olacağıyla meşgulken, korumanın uzattığı mektubu alıp açtım.

“Abi, kolun kanıyor. Timuçin’i çağırıyorum.”

Özgür’ün söylediklerine cevap vermedim, çünkü aşınası olduğum yazıyı gördüğümde mektubun kimden geldiğini anlamıştım.

‘Erdoğan’e...

Bu kâğıt parçasını okurken dolgun ve çatık kaşlarının daha derinden çatıldığıнын, çenenin gerildiğinin, dişlerini birbirine sert bir şekilde bastırıldığıнын ve lav gibi kaynayan sinirinle şu anda benden nefret ettiğinin farkındayım.

Bir anda karşıma çıktın ve on dokuz yılda kurduğum düzeni bana bir anda bozdurdun. Hayatımdaki tek insanı benden söküp

alırken içimde hiç durmadan ağlayan Asya'yı göremedin. Kendine mahkûm edip kimsesiz bırakırken, en ufak bir sevgi parçasını bana fazla gördün.

Bedenime bıraktığın izlerle ruhumu da kirlettin ve bunu ört-bas edebilmek için de, doğduğumdan günden beri hayatımın rengi olan siyahı silmeyi çalışıp, en saf rengi seçtin. Pudra pembeyi bana işlemek istedin, hayatımın renklerle dolu olması için çaba gösterdin ama olmuyor, Erdinç. İkimizin siyahlığını öyle masum bir renk kapatamıyor.

Şimdi gidiyorken de, bana bıraktıklarını arkamda bir köşeye yaslayamadan peşimden sürüklüyorum. Vücudumdaki dövmele-
rin, kalbimdeki aşkın, beynimde en sağlam yerinle senden ayrıl-
madan uzağa kaçıyorum pırlanta dövmeli adam...

Geçmişimden, yetimhane günlerimden, anne baba özleminin yarattığı boşluktan, ayakta kalmak için sürekli olarak verdiğim sa-
vaştan, hayatta yalnız olmanın verdiği acıdan kaçabildiğim kadar
uzağa kaçmak istiyorum. Senden kaçmak istiyorum.

Eğer senden kurtulamazsam, o tabutun içinde neredeyse bo-
ğulduğum gibi, günden güne nefessiz kalıp en sonunda boğulaca-
ğımın farkındayım. Senin yanında güvende olduğum kadar, ateşle
çevrili olan halkanın tam merkezinde olacağımın da farkındayım.
Ve benim daha fazla ateşle baş edecek takatim kalmadı.

Ailemin ve senin kurallarınızla işleyen dünya acımasız olduğu
kadar kanlı da. O dünyada yenik düşeceğim ortada, çünkü orası
gözü dönmüşlerle çevrili bir yer.

Şimdi deli gibi beni arıyor, bulduğunda ne ceza vereceğini dü-
şünüyorsun. Bulacağının da farkındasın ama bu sefer biraz daha
fazla zamanını alacak. Ben de bu sürede çok daha uzağa gidece-
ğim. Tükettiğin bedenden arta kalan parçaların beni hayatta tuta-
bilmesi için çalışacağım.

Senden tek isteğim beni bulmaman, Erdinç... Bırak, tüm onur
kırıcı şeylere rağmen seni hâlâ seven kişi dünyanın bir ucunda öy-
lece ölümü bekliyor olsun...'

Parmaklarımın arasında duran, üç gram ağırlığı dahi olmayan
kâğıdın üzerindeki satırlarla, dünyanın başa yıkılmasının ne demek
olduğunu anlamıştım.

Hayatına bulaşmış olan o lanet rengi silmeye çalışmış olsam da
haklıydı, olmayacaktı. O ateşten çemberin tam ortasında olduğu

konusunda da haklıydı, canımı yakmak isteyenler bana onun üzerinden ulaşmaya çalışacaktı. Ne olursa olsun onu korurdum ama mektupta yazdıkları...

Bir insan gecesini süsleyen, hayatına renk veren, iyi şeylerin de olabileceğini hatırlatan Ay'ını başka gökyüzüne gönderir miydi? Ben gönderemezdim, göndermeyecektim. Armağanların canını yakmak için yıllar boyunca Asya'yı aramıştım, yine arayacaktım ve bu sefer uzun sürmeyecekti, çünkü içimdeki boşluğu, uzun zaman kaldıracabileceğim kadar küçük değildi.

Mektubu avucumun içinde buruştururken çenem kaskatı keşilmişti. "Herkes dışarı çıksın!" diye bağırdım. "Hangi şehre gittiyse oradaki adamlara haber verin. Yarın sabaha kadar Asya'nın adresi elimde olacak!"

Özgür, iki korumayla birlikte dışarı çıkmadan önce, "Hemen haber veriyorum, abi," dedi.

Kapı kapanıp yalnız kaldığımda, avucumun içinde sıkılı kalmış olan mektubu cam parçalarının saçılmış olduğu çalışma masamın üzerine fırlattım ve bahçeye çıktım; dört duvar öyle bir boğmaya başlamıştı ki kolumdan akan sıcak sıvının acısını bastırıyordu. Yüzüme vuran temiz havayı derin bir nefesle içime çektim. Zaten siyahla kaplanmış olan gökyüzümün uğursuz siyah kargalarla çevrildiğini hissediyordum. Ay'ım kaybolmuştu, yörüngemden çıkmıştı ve ne yapacağını bilmeden öylece savruluyordu. Ve ben de yılmadan peşindeydim, onu karanlıkla dolu ve en pis işlerin yeri olan gökyüzümün en güzel köşesine yine çekecektim... Ve bundan pişmanlık duymayacaktım.

Bölüm 2

Yirmi Gün Sonra

Asya Armağan'dan

Hayatımın yok oluşunun yirminci sabahı... Her sabah kalkıp elime aldığım biram ve dudağımdan bir an olsun düşmeyen sigaram...

Dengem bozulmuştu. Aklımı toparlayamıyordum, düşündükçe çileden çıkıp sinir krizi geçiriyor ve bayılıp, bir süre sonra tek başıma ayılıyordum.

Erдің'in beni kandırması, ailemin son derece kötü insanlar oluşu, Ulaç'ın beni satışı ve bedenimle ruhuma uygulanan işkenceler... Tüm bunları yaşamak bana çok fazla gelmişti, artık kaldıramıyordum. Düşüncelerimin önüne geçemiyordum, beynim sürekli bir şekilde, Erдің'in söylediklerine ve yaptıklarına kayıyordu.

Boş içki şişeleri ve sigara izmaritleriyle dolu olan eski tahta masanın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Bu hattı yeni almıştım ve yirmi gündür sadece iki kişiyle konuşuyordum. Yattığım kanepeden kalkmadan uzandım ve telefonu aldım. Arayan kişi, beni bu bataktan kurtaracak olan kişiydi.

"Efendim, Efsun?" dedim. Alkolden dolayı, konuşurken dilim dolaşmıştı.

"Senin iş halloldu."

Beklenen haber sonunda gelmişti. "Ne zaman gelmem gerekiyor?"

"Hemen gelmene gerek yok. Kalan birkaç evrak işini okulundan halletmeye çalışıyorum. İşin tam olarak bitmesi on günü bulur. Yani acele etmene gerek yok."

"Tamam Efsun, çok sağ ol," dedim.

"Önemli değil, Asyacığım. Sen iyi misin? Sesin bir garip geliyor."

Bir tek sesimi duyuyor olması büyük bir şans diye düşündüm. Bir de saçlarımın ve yüzümün halini görseydi. "İyiyim," dedim. Gerçekten iyi olmayı dileyerek derin bir nefes aldım. "Oraya geldiğimde daha iyi olacağım." Evet, Amerika'ya gittiğimde daha iyi olacaktım. Türkiye'yle olan bütün bağlarımı kopartacak ve Erdinç'in beni bulma şansını yüzde beşlere kadar düşürecektim.

Efsun'la üniversite birinci sınıfta tanışmıştık, çok cana yakın bir kızdı. O da benim gibi anestezi okuyordu fakat ailesinin isteği üzerine yurt dışında eğitim almaya karar vermişti. Çok sık görüşmesek de arada bir konuşurduk ve Rize'ye gelip kendime bir ev bulduğum anda aklıma onu arayıp yardım istemek gelmişti.

Rize'ye gelişim de tamamen tesadüf olmuştu. O gece biletimi alıp Malatya'ya gitmek üzere otobüse bindiğimde, Erdinç'in bütün otogarların kamera kayıtlarını alacağını ve beni bulacağını tahmin etmek zor olmamıştı. Ben de ilk molada kendi otobüsümünden inmiş, kameralara yakalanmamaya dikkat ederek, önüme gelen ilk otobüse binmiştim. Sabah gözlerimi açtığımdaysa Rize'deydim.

"Tamam, Asyacığım. Bir şey olursa haber veririm."

"Tamam," dedim. "Görüşürüz."

Kapatmıştım telefonu masanın üzerine fırlattım ve iki oda bir salonluk evin duvarlarına baktım. Burayı eşyalı olarak, bir aylığına kiralamıştım. Evin kendisi de eşyalar da kırık döküktü ama umurumda değildi, çünkü içimdeki yıkıntı her şeyden çok daha büyüktü.

Üzerimdeki siyah atlete ve şorta şöyle bir baktım, içimin karamışlığıyla uyum içindelerdi ve yirmi gündür siyahtan başka bir renk giymiyordum. Geçen iki ay boyunca hayatım en saf renk olan

pudra pembeyle boyanmaya, renkli hale getirilmeye çalışılmıştı ama bu mümkün değildi. Hayata siyah bir sayfayla başlayan insanın kâğıdına hangi rengi sürerseniz sürün güzel görünmezdi.

Yattığım yerden doğruldum, ayağa kalktığımda biraz sendelemem de umursamadan banyoya doğru ilerledim. Son günlerde sürekli olduğu gibi midem yine şiddetle bulanıyordu. Banyonun, yerine zorla tutturulmuş olan tahta kapısı dokunduğum anda gıcırdayarak açıldı. Kendimi küvetin içine atıp, üzerimdekileri çıkarma zahmetine bile girmeden soğuk suyu açtım. Tenime değen buz gibi su irkilmeme neden olsa da bacaklarımı karnıma çekip öylece bekledim.

Ayılmayı bekledim.

Unutmayı bekledim.

Bir umutla, beynimin boşalmasını bekledim.

Daha da güçsüzleşmiş bedenimden yirmi günde beş kilo daha akıp gitmişti. Erdinç'in bana zorla yemek yedirmeye çalıştığı zamanlar geldi aklıma. Kilo almam, güçlü olmam için çok uğraşmıştı ama beni en acımasız şekilde mağlup eden yine o olmuştu. Sanırım yıkacağı kaleyi güçlendirip kendine oyun çıkarmıştı.

Derin bir nefes alarak küvete uzandım ve kafamı suyun içine bıraktım.

Düşünme artık.

Çıkar aklından.

Bedenini donduran buz gibi suyun, düşüncelerini de dondurmasına izin ver.

Düşünceler beynimin içinde acımasızca gezinmeye devam ederken, içime hapsettiğim nefesim tükenmişti. Ciğerlerim isyan bayrağını çekince kafamı sudan hızla çıkardım. Suyu kapattıktan sonra, biraz daha açılmış gözlerle etrafıma bakındım. Islak kıyafetlerimi çıkarıp, kapının arkasından bornozumu alarak giydim ve banyonun çaprazında kalan küçük odama geçtim. Darmadağınık olan odamın ortasındaki valizimden siyah iç çamaşırlarımı aldım, hiç acele etmeden giyinirken, gözlerim tek kişilik yatağın üzerine kaydı; Erdinç'in siyah deri kaplı günlüğü öylece duruyordu. Okumak için cesaretimi bir türlü toplayamamıştım. Benim hakkımdaki gerçek düşünceleriyle yüzleşmekten korkuyordum.

Saçlarımdan damlayarak sırtımı ıslatan suya aldirmeden yata-

ğın kenarına oturup günlüğü elime aldım. Deri kaplamanın üzerine Erdinç'in simgesi olan pirlanta işlenmişti. Tıpkı kasiğim ve ensem gibi... Hayatımı, kalbimi, beynimi, vücudumu kaplayan adamın simgesi idi bu.

Ellerim titreye titreye ilk sayfayı açarken gürültüyle yutkundum ve okumaya başladım.

'25.04.2015

25 Nisan; bugün, benim gibi dipsiz bir çukurun doğuşuyla lanetlenmiş bir gündü. Yirmi altı yıldır bir kez bile yüzümü güldürmeyen dünya, bu yaşında güldürecek miydi beni? Peh...

Günlük rutinimi – işe gitmek, önüme gelen herkese böcekmiş gibi bakıp küçümsemek, çizim yapmak – tamamladıktan sonra ceketimi aldığım gibi şirketten çıktım ve Gece Sokağı'nın yolunu tuttum.

Doğduğum günü her ne kadar anlamsız ve gereksiz bulsam da, yıllardır hiç durmadan çalışıp, arkamı kollamadan bir an olsun yürüyemediğim günlerden farklı olarak – bir bahane gibi – bugünü kendime tatil ettim.

Ve olan oldu.

Tanrı, yıllardır bana gülmeyen yüzünü, yirmi altıncı doğum günümde, kendi mekânımda, hediye gibi bir kızla gösteriverdi.

Kız, yirmi altı yıldır karanlıkla çevrili olan gökyüzümün kayıp olan Ay'ı, bana göz kırpar gibi önüme düştü. Yıllardır demirle çevrili olan duygusuz kalbime hiç tatmadığı, yaşamadığı duyguları tek görüşte yaşatıp, üzerimdeki ölü toprağını bir anlığına da olsa silkeleyerek atmamı sağlamayı başardı. İlk düşündüğüm şey bu kızın kim olduğu oldu. İkinci düşüncemse karşısındaki hocanın ona dokunan ellerini kırmaktı.

Kalbimin hayata dönmüş gibi atmasını sağlayan kıza gözlerimi kırpmadan bakmaya başladım. Uzun kumral saçlarını atkuyruğu yapmıştı, bu da pürüzsüz tenini cazip bir şekilde gözler önüne seriyordu. Atleti ve taytı bütün hatlarını ortaya çıkarmıştı. Kısa boyunun tek kusuru olduğuna karar verdim. Küçüktü. Yaşı da bedeni de benim gibi bir adama layık olamayacak kadar küçüktü. Ama bu, onu istememe engel değildi. Bir hediye gibi gelip önüme düşen güzelliği büyük bir memnuniyetle kabul etmeye hazırdım. O da beni kabul etmek zorundaydı, çünkü başka seçeneği yoktu; onu gözüme kestirmiştim ve benim olacaktı.

Adamlarıma emir vererek kızı izlemelerini istedim. Bakalım kalbimi canlandıran bu küçük kız kimdi ve benim dikkatimi çekmesine yetecek nasıl bir günah işlemiştii.

Elimdeki defteri titreyerek kenara koyarken, zehirli bir yılan gibi kıvrılarak içime yerleşen acıyı hissettim. Bunlar, Erdinç'in beni ilk gördüğündeki düşünceleri idi. İlk gördüğü anda benden hoşlanmıştı ama sanırım adamlarının benim hakkımda edindiğı bilgiler bunun değişmesine sebep olmuştu. Derin bir nefesin ardından defteri yeniden elime aldım ve kaldığım yerden okumaya devam ettim.

'26.04.2015

Beynime ulaşan kan, tüm damarlarımda gümbürdeyerek vücudumu talan ediyordu. Her hücrem 'Git, öldür' diye haykırıyordu ve bu haykırış, bulunduğum odanın duvarlarından sekerek yeniden kulaklarıma ulaşyordu.

Bütün gün beynimden çıkmayıp, işlerime odaklanmama engel olan, kurulu düzenime yirmi dört saattir düzensizlik saçan kızın dosyası nihayet elime ulaşmıştı. Ve bu bilgiler her şeyi karmakarışık bir hale getirmişti.

O, bana hediye değildi.

O, bana ölümdü.

Yıllardır peşinde olduğum intikamımın, nefretim, elimden kayıp giden ağabeyimin sebebiydi...

Bu nasıl olabilirdi ki? O küçük kız nasıl bir Armağan olurdu? Ağabeyimi kaçıran, pis bir kana sahip olan insanların kanından nasıl olabilirdi?

Sakin olmalıydım. Sakin! Sakin! O kızın gerçekten bu gece nefesini kesebilecek kadar kendimi güçlü hissediyorsam gidip, yıllardır beklediğim intikamımı alacaktım. Ama o küçük bedenın boğazını sıkarken ellerimin altında çırpınışımdan benim de canımın yanacağını hissediyordum. Öldürmek yerine acı çektirecektim. Acı çektirmekten kastım ne olacaktı henüz karar veremesem de bunun da zamanı gelecekti.

Artık ikimizin de hayatı iyi veya kötü birbirimizle geçecekti. Ne o küçük bedenın sahibinden vazgeçecektim ne de intikamımdan. Ortaya çıkacak olan nefret ateşinden ikimize de yol çizecektim.'

Son satırlarla birlikte gözlerim bulanıklaştıkça başım dönmeye

başlamıştı. Erdinç bana kıyamamıştı ama daha beter bir hale getirmekten de çekinmemişti. Sanki bana karşı bir şeyler hissetmiş olması onu öfkelenlendirmiş, bu öfkeyi de benden çıkarmak istemişti. Başarılı da olmuştu.

İçimdeki zehirli yılan kasılıp, bedenime ateş misali hükmederken defteri karşımdaki duvara hırsla savurdum. "Neden?" diye haykırdım, sesimde feryat eden bir tını vardı. "Neden bu kadar acımasız oldun?"

İsyan ediyordum. Kaderime, yaşadıklarım, Armağan oluşuma isyan ediyordum. İçim yanıyordu, kıvranıyordum ve lanet olası acı her hücremi ele geçirmekten geri durmuyordu.

Erdinç, sevgisini intikamıyla bir tutmuş, bana işkence etmekten geri kalmamıştı. Duygularına gem vurmak için beni yanına almış, ben intikamımı sevgi uğruna hiçe sayacak adam değilim dercesine beni her türlü pisliğine bulaştırmıştı. Ama sonunda beni o pislikten çıkaran yine o olmuştu.

Yıkıp kaldırmıştı, döküp toplamıştı, parçalayıp birleştirmişti. Son olarak öldürmüştü ama diriltmesine fırsat vermeden kaçmıştım. Bedenim gibi, gururum da bir darbesine daha dayanacak durumda değildi.

Beyaz çarşafla kaplı yatağın ortasına kıvrıldım ve biraz rahatlayabilmek için hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Bir süre sonra ellerimden destek alarak doğrulduğumda, tam karşımda duran, seksenli yılların ağır işlemelerine sahip aynada görüntümle karşılaştım. Kendimden korktum. Yirmi yıldır içimde yaşattığım o Asya bir canavara dönmüş şekilde bana bakıyordu. "Yenildik," diye mırıldandı. Onun dünyasını da ben öldürmüştüm. Ama beni suçlamıyordu, sadece yenilgimizi dile getiriyordu. Karşımdaki yaratığa bakarken ben de, "Yenildik," diye fısıldadım. Ben sevdiğim adama, o Asya da içimdeki savaflara yenilmişti.

Zilin çaldığını duyunca burnumu gürültüyle çekerek ayağa kalktım. Yirmi gündür kapım ilk kez çalıyordu. Kimin geldiği umurumda değildi, Erdinç'in beni bulmuş olma ihtimali de çok düşüktü. Son bir kez daha aynaya baktım; içimdeki Asya kaybolmuştu. Onun yerinde, ıslak saçları bedenine yapışmış, göz altları morarmış, bedeni tamamen çökmüş Asya vardı.

Valizin içinden aldığım tişörtü ve eşofmanı üzerime geçirip kapiya doğru yürümeye başladım. Bu sürede zil ikinci kez çalınmış,

ardından da sinirimi bozacak şekilde sabırsızca tıklatılmaya başla-
mıştı. Harabe evin tahta kapısını gıcırtyla açtım.

“Seni en az yirmi kere aradım. Bu yüzden, buraya neden geldi-
ğimi sormaya kalkma.”

Sahte bir sinirle bana bakan kahverengi gözlere bakarak,
“Eray!” diyebildim.

‘Hayatınıza çat kapı giren insanlar, çoğu zaman zarar vererek
yaşantınızı terk ederler,’ diye bir yerlerde okumuştum. Ama bazı-
ları da hayatınızın en güzel anlarını, en dolu yıllarını yaşatan kişiler
olarak yaşam tarihinize imzalarını atarlar.

Erdinç de çat kapı karşıma çıkan insanlardan biriydi. Hastane-
de bir anda karşıma çıkmış, iki ay boyunca bana en dolu ve şaşırtı-
cı zamanlarımı yaşatmıştı. Bir de yirmi gün önce hayatıma aniden
giriş yapan Eray vardı. Hayatıma imzasını atacağa benzemiyordu
ama farklı bir şeyler yaşatacağını da belli ediyordu. Kötü birine
benzemiyordu, Erdinç’e kıyasla güler yüzlü ve içtendi.

İçeri girer girmez, “Asya, burası iğrenç kokuyor. Rutubetle ka-
rışık kaçak bira mahzeni gibi,” dedi ve montunu bir kenara fırlatıp
pencereye yöneldi.

“Hava soğuk,” dedim. Umursamazlığım neredeyse elle tutulur
gibiydi. İki ay öncesine kadar Ulaç’ın evindeki hafif rutubetten ra-
hatsız olan ben, buradaki durumdan hiç rahatsız değildim.

“Bu kokudan zehirlenip ölmektense soğuktan ölmeyi tercih
ederim,” dedi. Sonra, çoğu yeri yırtık olan perdeyi kenara çekerek
iki pencereyi de ardına kadar açtı.

Söylediği şeye kulak asmadan, ayaklarımı sürüye sürüye mut-
fağa geçtim. Buzdolabından iki bira alarak salona geri döndüm.
“Al,” dedim biralardan birini ona uzatıp. Gözlerimi güçlkle açık
tutuyordum. Kendimi, bir saat önce bedenimi zorla kaldırdığım
kanepeye attım.

Eray karşımdaki kanepeye oturmuştu. “Zombilere benzediği-
nin farkında mısın?” diye sordu. Uzattığım birayı almıştı ama he-
nüz içmemişti.

“Umurumda değil,” diye mırıldandım.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa cevabım hoşuna gitmemişti. “Ne-
den bu kadar kötü bir evde kalıyorsun?”

Neden beni sorguluyordu ki? Hem neden buraya gelmişti? Derin bir nefes alırken, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Nerede kaldığım umurumda değildi. Rize'ye geldiğimde karşıma çıkan ilk emlakçıya girmiş, önerilen ilk evi tutmuştum. Şehir merkezine yirmi beş dakika mesafedeki bir ilçeydi burası. Ev tek katlıydı ve uçsuz bucaksızmış gibi görünen bir yeşilliğin ortasındaydı.

Bıkkın bir şekilde, terbiyesizlik yaptığımı da aldırmadan, "Neden geldin, Eray?" diye sordum.

Tamam, yirmi gün önce bana iyilik etmişti. Ben de bu iyiliğine karşılık ona yeni numaramı vermiş, Rize'de olduğumu söylemiş, ısrarları üzerine de bulunduğum yerin konumunu atmıştım. Ama yanımda hiç kimseyi istemiyordum.

Tavrıma aldırmadan omuzlarını silkti. "Rize'yi uzun zamandır görmek istiyordum," dedi. "Sen de bahanesi oldun."

Saçma bir cevaptı ama bunu da umursayacak değildim. Biramdan kocaman bir yudum aldım.

Önce yerdeki boş şişelere, sonra elimdeki şişeye şöyle bir baktı. "Neden bu kadar çok içiyorsun?"

"Düşünmemi engelliyor."

"Korkaklık yapıp düşüncelerinden kaçma."

Korkaklığım yüzünden Erdinç'le çok kez kavga etmiştik. O kavgalardan birini de Eray'la yapmayacaktım. Konuyu değiştirmek için, "İstanbul'a ne zaman döneceksin?" diye sordum. Aslında Eray bana iyi gelebilirdi, sakın ve cana yakındı ama beynim o kadar doluydu ki, tek bir ses bile içinde yükselerek başka boyutlara çıkıyordu ve ona güvenmeli miydim, bilmiyordum. Bildiğim tek şey vardı; yalnız kalmalı, acımı tek başıma yaşamalı, kimseye güvenmemeliydim.

Eray ayağa kalıp montunu almak için uzanırken, alınmış bir edayla, "Anlaşıldı, beni kovuyorsun," dedi.

Ah benim aptal kafam! Adam insanlık yapıp yanıma geliyordu, ben de Erdinç'e yapmam gereken öküzlükleri ona yapıyordum. Dökülmesine aldırmadan elimdeki şişeyi kanepenin üzerine bıraktım ve kapıdan çıkmak üzereyken önüne geçtim. "Dur lütfen," dedim. Ayağa hızla kalktığım için gözlerim kararmıştı, tam dengemi kaybediyordum ki Eray'ın elleri imdadıma yetişti.

"Asya, iyi misin?"

Gözlerimin ışığı yavaşça yerine gelirken, "Özür dilerim, kabalık ettim," diyerek terbiyesizliğimi telafi etmeye çalıştım

Özrümü duymazdan geldi. "Önemli değil. İyi misin?"

"İyiymi, kahvaltı yapmadığım için gözlerim karardı," dedim. Elleri hâlâ kollarımdaydı, bakışlarıyla da bıraksam düşecek mi diye ölçüyordu. "Tamam, bırakabilirsin," diyerek kollarımı ondan kurtardım. Belki de ihtiyacım olan şey yanımda birinin olmasıydı. "Lütfen gitme."

Bir şey söylemeden başını sallayarak onayladı, sonra da geri dönerek, az önce kalktığı yere oturdu. "Ne zamandır yemek yemiyorsun? Zayıflamış gibisin."

Beni yargılıyormuş gibi konuşmuyordu, aksine samimi gibiydi ve kafamı karıştırıyordu. "Hatırlamıyorum," dedim. Gerçekten, ben en son ne zaman yemek yemiştim?

"Hazırlan da bir şeyler yemeye gidelim."

Yirmi günün üzerine dışarı çıkmak, Erdinç'in karşıma çıkmayacağını bilerek sokaklarda dolaşmak, iki ayın üzerine Erdinç'siz bir şeyler yapmak... Alışacaktım, mecburdum. Tamam dercesine başımı salladım ve ayağa kalkıp odama geçtim.

"Acı çekiyorum, Eray. Her yanımdan yanıp kavruluyorum."

Bulunduğumuz ortamın ses seviyesi kulaklarıma çok fazla gelmesine rağmen umurumda değildi. Aksine uzun zamandır neden böyle bir yere gelmedim diye kısa bir an düşündüm. Sesin beynimde yankı uyandırmasını beklerken garip şekilde iyi gelmiş, vücudumu rahatlatmıştı. Tabii elimdeki içkinin de bunda etkisi vardı.

Şehir merkezine inmiştik ve ilk kez geliyor olmamıza rağmen yemek yiyebileceğimiz bir yer kolaylıkla bulmuştuk. Sonra da Eray'ın ısrarıyla bu bara gelmiştik. Rize'nin söylendiği kadar küçük ve şirin bir şehir olduğunu da caddelerinde yarı ayık kafamla dolaşırken anlayabilmişim. Ve yine söylendiği gibi, çoğu zaman yağmur yağıyordu.

"İhtiyacın olan tek şey zaman. İnan bana, zaman öyle şeyleri önüne getiriyor ki, hayalini kurduğum şeyi gerçekten yaşıyor muyum diye kendine soruyorsun."

Zaman. İhtiyacım olan tek şey, hayalini kurduğum şeyi önüme

getirecekti, öyle mi? Erdinç karşıma çıkana kadar tek hayalim okulumu bitirip, kazandığım parayla hayatımı devam ettirmektir. Şimdiyse her şey değişmişti. Şimdi hayalim, varlıklarından haberim bile olmayan düşmanlarımdan paçayı kurtarmak ve *ölecek miyim* diye düşünmeden yaşayabilmektir. Bir de kalbimdeki tarifi olmaz acının sona ermesiydi.

Başım dönüyor, midem bulanıyor, canım acıyordu ama elimden alkolü düşürmüyordum. Erdinç beni böyle görseydi canımı yakacağı kesindi. Eray'a şöyle bir baktım; ifadesine bakılırsa onun da canını acıtan bir şeyler yaşadığı kesindi. Ve dağılmış halimi umursamadığı da açıktı. Hem neden umursayacaktı ki? Boşalan bardağımı barmene doğru iterken, "Zaman sana ne getirdi?" diye sordum.

Bakışlarını bardağından kaldırıp bana çevirdi. "Her gece hayalini kurduğum birini."

Cevabı düşündürücüydü ama şu an bunu düşünecek değildim. Ellerim yağmurluğumun ceplerine gitti. Paketimi bulamayınca, "Bir tane sigara verir misin?" dedim. "Benimki evde kalmış."

Eray çarpık bir gülüş atarken, kotunun arka cebinden çıkardığı Marlboro paketini bana uzattı. "Al bakalım."

Gülüşüyle birlikte gözlerim gamzesine takıldı; lanet olsun, Erdinç'in de gamzesi vardı. Bakışlarımı kaçırıp paketten bir sigara aldım ve Eray'ın uzattığı çakmakla yaktım. Ağzımın içine dolan dumanı dışarı bırakırken, "Teşekkürler," diye mırıldandım, dilim yine ağzımın içinde zor dönüyordu. Günlerdir kaç paket sigara içtiğimi hesaplayamamıştım bile. Evet, astım hastasıydım ve arada bir ciğerlerime çok şiddetli ağrılar saplanıyordu. Alkolse benim için suyun yerini almaya başlamıştı. Ama beynimin ayık kalmasına izin veremezdim. Amerika'ya gidene kadar ayık kalmaya da niyetim yoktu, çünkü kendimi tutamayıp Erdinç'e gitmekten korkuyordum.

Saatler ilerledikçe bar daha da kalabalıklaşıp boğucu bir hale gelmişti. Gözleri sürekli üzerimde olan Eray'a, "Artık gitsek mi?" diye sordum.

"Buradaki insanlara bir iyilik yapmam lazım," diye karşılık verdi, sigarasını söndürüp ayağa kalktı ve masadan uzaklaşmaya başladı.

Nereye gitmişti şimdi bu?

Kalabalığın içinden süzülerek sahneye çıktı, müzisyenlerden

birinin kulağına bir şeyler söyledi. San'yeler içinde muzık kesilmişti. Ani sessizlik herkesin dikkatini çekmiş olacak ki tüm bakışlar sahneye çevrilmişti. Eray gitarı eline alıp sahnenin ortasındaki uzun tabureye oturdu. Önündeki mikrofonu ağız hizasına ayarlar ken bakışları beni buldu ve sırtarak göz kırptı. Kalabalığı şöyle bir taradı, "Herkes'e iyi geceler, arkadaşlar. Size bir parça çalmak istiyorum," dedikten sonra bakışları yeniden beni buldu. "Bu parça, hak etmeyen kişilere sevginizi verip, sonrasında çektiğiniz acılar için olsun."

Sahne'de hiç de acemi durmuyordu, aksine o kadar doğal ve profesyonel görünüyordu ki, hiç tereddüt etmeden gitarın tellerine dokunmaya başladı ve huzur verici, tok bir sesle şarkıyı – Cem Adrian / Sen Benim – söylemeye başladı.

Hep aynı sessizlikle geliyor gece...

Hep aynı yalan dolan masalları dinliyorum yine...

Diğer müzisyenler de ona eşlik etmeye başlamıştı.

Hep aynı yüzler, hep aynı sesler peşimde...

Anlatamıyorum, inandıramıyorum kendime...

Sen, benim yarım kalan cümlelerimsin...

Hiç söyleyemediğim, söylemediğim o sözlerim...

Sen, benim hiç ısınmayan ellerimsin...

Hiç unutamayan, unutmayan o kalbim...

Sesi inanılmaz güzeldi ve mekâna garip bir huzur yayıyordu. Gözleri'ye beni esir almıştı.

Sen, benim eksik kalan yerimsin...

Kapattığım pencereler, güneşlere çektiğim o perdelerim...

Sen, benim hiç sevmediğim sessizliğimsin...

Kaybettiğim yolum, korktuğum karanlık, hiç tutamadığım o yeminlerim...

Sen, benim terk ettiğim şehirlerimsin...

Düştüğüm çukur, uzanan ellerim, hiç tutunamadığım gidenlerim...

Sen, benim kovulduğum cennetimsin!

Eğdiğim yüzüm, sövdüğüm aydınlığa hiç açamadığım o gözlerim.

Şarkı sona erdiğinde insanlar kendilerinden geçmişti. Eray'ı dinlerken kimileri sevgililerine sarılmış, kimileri de derin düşüncelere dalmıştı. Benim gibi...

Zaten bulanık gören gözlerimi kısarak Eray'a baktım. Bakışlarım 'beni kandırdın' diyordu. Gittiği gibi, kalabalığın içinden süzülerek yanıma ulaşırken onun bakışları da 'ben bir şey yapmadım' der gibiydi.

Ayağa kalkarak, "Sanırım artık gidebiliriz," dedim. Tanıştığımız gecenin sabahında onu piyanonun başında görmüştüm ama bu kadar iyi bir müzisyen olduğunu tahmin etmemiştim. "Profesyonel olup olmadığını sorduğumda 'sayılır' deyip geçiştirmiştin," dedim ve omzuna vurup itmek için elimi kaldırdım ama yaptığım hareket dengemin bozulmasına sebep oldu.

Yine tam zamanında kolunu belime dolayarak düşmemi engelledi. "Dikkat et!" Ses tonuna bakılırsa bu durumun onu eğlendirdiği belliydi.

Dengemi sağladıktan sonra yüzüme sahte bir öfke yerleştirip, "Yoksa sen de mi beni kandırıyorsun?" diye sordum. Bu sefer dengemle birlikte görüşüm de kaybolmaya başlamıştı ama bu durum son sözlerini duymama engel olamadı.

"Ben, seni asla kandırmayacağım."

"Tamam korkma, kus. Ben yanıdayım."

Bu histen nefret ediyordum. Boğazımı yakan safranın yaydığı iğrenç tattan ve birine muhtaç olmaktan nefret ediyordum. Midedim artık dışarı püskürtecek bir şey bulamadığı için beni serbest bırakırken, Eray'ın beni tutan ellerinden kurtulup banyonun soğuk zeminine diz çöktüm. "Özledim..."

"Unutacaksın."

Sesi, kendinden fazla emindi. Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. El yordamıyla sifonu çektikten sonra duvarın dibine sürünerek sırtımı yasladım. "Unutmak istemiyorum..." diye mırıldandım ama onun yanına da gidemedim. İki ay boyunca onurumu kırmış, kuklasıymışım gibi benimle oynamıştı.

"Geçecek, düşünme," dedi. Sağ kolu bacaklarımdan altına kayarken, sol eli de sırtıma uzandı ve soğuk zeminle bağlantımı kesti.

Bardan eve geldiğim anda kendimi banyoya atmış, Eray'ın yanımdaydığını unutmuştum. Oysa yol boyunca yürümeme destek olmuş, dilimin dönmediği kelimeleri düzeltmiş, yürüyemeyecek hale geldiğimde de beni kucağına alarak eve kadar taşımıştı. Ben böyle şeylere alışık değildim ki. Zaten bünyemin kaldırmadığı da ortadaydı. Sırtım pek de rahat olmayan yatağımla buluşurken, yarı aralık olan gözlerimi ona çevirdim. "O da beni özlüyor mudur?" diye sordum.

"Kim bilir."

Zaten cevap vermesini beklemiyordum, çünkü o, Erdinç'i tanı-mıyordu. Hatta onun adını bildiğinden bile emin değildim, söylediğimi hatırlamıyordum. Yatağın ayak ucundaki defteri işaret ederek, "Şunu verir misin?" dedim. Eray defteri aldı, tam içine bakacakken huysuzluk edip, "Bakma!" diye ciyakladım. O, Erdinç'immin benim hakkımdaki düşüncelerini, hislerini yazdığı günlüğüydü, benden başka kimse dokunmamalıydı bile.

"Sakin ol, somurtuk cadı," dedi ve defteri, uzattığım ellerimin arasına gülümseyerek bıraktı. Sonra kalın yorganı omuzlarıma kadar çekti. Odadan çıkana kadar da bakışları göğsüme bastırılmış defterle benim aramda gidip geldi. O çıkar çıkmaz gözlerimi huzurla kapatıp uykuya daldım.

Yeni güne gözlerimi feci bir baş ağrısıyla açtım. Can simidim-mişçesine sarıldığım defteri baş ucumdaki eski komodinin üzerine bıraktım ve dudaklarımdan dökülen inlemeye engel olamayarak yataktan doğrulmaya çalıştım. Ayağa kalkmayı başardığımda aynadaki yansıma baktım; ayılmama yardımcı olmak için, darmaduman olmuş halime göz kırpyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım. Ensemde giren başka bir ağrı, baş ağrıma eklenmişti. Omuzlarımı yukarı kaldırarak acının geçmesini bekledim. Dün gece yaşadıklarım bulanık bir sis bulutu gibiydi. Odanın içini bakışlarımla tarayarak telefonumun nerede olduğu anlamaya çalıştım; valizimin üzerinde duruyordu. Elime alıp açma düğmesine dokundum ve eski model telefonun kendine gelmesini bekledim. Bu, Erdinç'in yanındaki lüks yaşamdan sonra siniri bozucu bir bekleyişti ama kafama takmadan yatağımın bir köşesine oturdum. Telefon açıldığında, kayıtlı olan iki numaradan birine dokundum ve açılmasını bekledim. "Efsun?"

"Efendim, tatlım?" dedi.

Sesi, uykusundan uyandırdığımı belli ediyordu. Tabii ya, arada saat farkı vardı. "Uyandırdıysam özür dilerim," dedim.

"Önemi yok. Ne oldu?"

"Biletimi almak istiyorum artık, erken gelmem senin için sorun olur mu diye soracaktım," dedim. Bu gidişi daha fazla uzatmak istemiyordum, çünkü İstanbul'a gitmekten korkuyordum.

"Sorun olmaz, tatlım. Zaten iş kesin olarak halloldu sayılır, yanı gelebilirsin."

Onun konuşurken bir yanda da esnemesini duymazdan gelecek, "Tamam," dedim. "Sen uykuna devam et. Birkaç güne görüşürüz."

Sesim kısık ve yorgun çıkıyordu, ağzımda ise hâlâ safranın tadı vardı. Telefonu kapatıp valizin üzerine fırlatırken aklıma Eray geldi. Muhtemelen kanepelerden birine kıvrılıp uyumuştı. Kendime şaşıyordum, çünkü insanlarla bir anda sıkı fıkı olan ve kısa sürede güven duyan biri değildim. Yine de onunla hemen arkadaş olmuş-tum. Bunun nedeninin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama onda garip bir çekim vardı, içinde farklı şeyler barındırıyor gibiydi. İçimdeki Asya da aynı şeyi mırıldanıp duruyordu.

Oyalanmayı bırakıp ayağa kalktım ve hazır kafam ayıkken – son zamanlarda nadir rastladığım bir durumdu bu – üzerimi hızla değiştirdim. Yağmurluğumu giydikten sonra Erdinç'in defterini de yanına alıp odadan çıktım. Tahmin ettiğim gibi Eray kanepede uyuyordu, sokak kapısına doğru sessizce ilerlemeye başladım. Kapının kenarında duran çantamı da omzuma atıp evden ayrıldım.

Dışarıda yine yağmur yağıyordu. İçimi çürüten kasvetli siyah bulutlar bana bir şeyler anlatmak istercesine yağmur damlalarıyla yüzümü döverken, başımı önüme eğip, ellerimi bu hava için ince olan yağmurluğumun ceplerine soktum. Birkaç dakika sonra çarşıya ulaşmıştım. Küçük yerde yaşıyor olmanın avantajı da buydu sanırım. İstanbul'da olsaydım birkaç araç değiştirmem gerekecekti.

Uçak bileti satan büroya girdiğimde beni karşılayan sıcaklık rahat bir nefes almamı sağlamıştı. "Merhaba," dedim.

Kırkklı yaşlarında gibi görünen adam, "Buyurun, hoş geldiniz," dedi.

Karadeniz aksanıyla konuşuyordu ve burada kaldığım süre bo-

yunca duyduğum bu aksan her insanda bulamayacağınız bir sıcaklık ve samimiyet taşıyordu. Yüzümdeki somurtkan ifadeyi silbildiğim kadar sılıp tebessüm etmeye çalışarak biletimi aldım ve teşekkür ederek ayrıldım. Amerika'ya Ankara üzerinden gidecektim. Yani bu gece Ankara yolcusuydum.

Kaldırımda dikilip, rahatça içebileceğim bir mekân bulma umuduyla etrafıma bakındım. Yağmur dinmişti ve deniz kenarına oldukça yakındım. Marketten aldığım içki şişesini çantama atıp, sahile uzanan ara yollardan birine doğru yürümeye başladım. Bugün içimde tuhaf bir his vardı, sabah gözlerimi açtığım andan itibaren peşimden ayrılmayan garip düşünceler beynimde dönüp duruyordu. Sanki bir şey olacakmış gibiydi. Deli düşüncelerimin kafamı yormasına daha fazla izin vermeden bir kayalığın üzerine oturdum ve ıslak oluşuna aldırmamaya çalıştım. Çantamdan Erdinç'in defterini çıkardım, açtığım şişeden ağız dolusu bir yudumu mideme gönderdim ve defterin rastgele bir sayfasını açtım.

'21.07.2015

Her sabah olduğu gibi, Asya'nın mızızlanma sesleriyle uyanmama rağmen duruşumu bozmadan, üzerinde yattığım bedeninin hareketlerini kısıtlamayı başardım. Huysuz ve ince sesi bile beni mutlu edecek kadar aptal hale büründürürken, bir yandan da sinirlenmeden edemiyordum.

Sert duruşunu bozmasına izin verme! Kendimi, son zamanlarda sürekli olarak bu sözleri söylerken bulmaktan alıkoyamıyordum.

Bize has yatma şeklimizi dışarıdan gören biri onun küçücük bedeninin ezildiğini düşünebilirdi fakat tam olarak öyle değildi. Bir bacağım onun bacaklarının arasına yerleşirken bedenimin bir kısmı zaten yatakta kalıyordu. Tek yaptığım şey başımı boynuna gömüp, güzel teninin bebedeksi kokusuyla uyumak oluyordu. Bir de sabahları yüzüme değen hafif esintili nefesiyle uyanmak.

Sabahımız böyle geçmişti, akşam yine bir araya geldiğimizde Leyton'ın pis oyunu yüzünden onu kaybedeceğim sandım.

Leyton, evime ateş açılmasına ve Asya'nın öldürülmesine hangi cesaretle izin vermişti bilemiyordum ama bunu canıyla ödeyecekti, başka yolu yoktu. Çünkü evime açılan ateş yeraltı dünyasında da anında yankı bulmuştu. Her zamanki duruşumu bozmadan, şu ana kadar nasıl geldiysem öyle davranarak karşılığını vermem gerekecekti ki diğer yılanların başlarını havaya kalkmadan yere gömebileyim.

Asya'nın kuşkulu sesini duyduğumda bakışlarımı gazeteden kaldırdım ve kalbinin üzerinde dolaşan lazer ışığını gördüm. Kendi me ne düşünecek zaman verdim ne de donup, olacakları izleyecek kadar süre tanıdım. Kendi canımın değerini bile bir saniye düşünmeden onun üzerine atladım.

Çünkü onun nefesi kesilirse benimki de ona eşlik edecekti.

Sonrasında oluşan karmaşaya takılmadım bile. Asya'yı güvenli bir yere gönderdim ve acımı göz ardı ederek, bu ateşi açanların ve açtırmanın ipini çekmek için hazırlanmaya başladım. Omzumdaki yaranın acısı dayanabileceğim boyuttaydı ama kan kaybettiğimin farkındaydım. Adamlarıma gereken emirleri verdikten sonra odama gittim. Timuçin'i arayacak, gelip yaramın icabına bakmasını söyleyecektim ama Asya erken davrandı.

Korkmuştu. Rengi bir kat daha solmuştu ve yüzü daha da asılmıştı. O anda kendime söz verdim; bir gün bu yüz hep gülecekti. Ve istersem bunu başarabileceğimi de biliyordum. Ama önce, ağabeyimin başına gerçekten neler geldiğini öğrenmeliydim.

Bu lanet gecenin sonunda onu sevdiğimi itiraf ettim. Verdiği anestezinin etkisiyle kafam hafif bulanıkken, "Asya," diye mırıldandım. "Kendimden çok seviyorum," dedikten sonra da bilincimi kaybettim. Evet, onu kendimden çok seviyordum, yoksa canımı hiçe sayarak o kurşunun önüne atlayacak kadar aptallık etmezdim.'

Karadeniz'in hırçın dalgaları karaya her vuruşunda hıçkırıkları da onlara eşlik ediyordu. Onun beni bu kadar çok sevdiğini bir defter sayfasından okumak, kalbimin tüm damarları tek tek koparılmış gibi acı vermiş, canımı yakmıştı. Evet, bir şeyler hissettiğini arada sırada belli ediyordu ama daha çok beni kıracak, incitecek şeyler yapıyordu.

O geceyi gün gibi hatırlıyordum. O kurşunu sadece omzundan değil, kalbimden söküp atıyormuş gibi acı çektiğimi de hatırlıyordum. Ve elbette sayıklamalarını da... Erding, beni seviyordu. Ah, ne aptaldım ben...

"Asya?"

Hıçkırıklarımın arasında Eray'ın bana ulaşan sesi hemen arkamdan geliyordu. "Git başımdan. Yalnız kalmak istiyorum," dedim. Defteri kapatırken, içki şişesini bir kez daha dudaklarıma götürdüm.

Eray söylediklerimi duymazdan gelerek ellerini kollarımın al-

tına soktu ve ıslak zeminle bağlantımı kesmeye çalıştı. "Kalk şuradan, üşüteceksin."

Ellerini geri itmem zor olmamıştı. Kimseyi istemiyor olduğumu anlamak da bu kadar zor olmamalıydı. Zaten artık defolup gitmesi gerekmiyor muydu? "Defol dedim!"

"Artık alkol almayı kes, Asya!" dedi, resmen bağırıyordu.

Elimdeki defteri hırsla çantama tıktım, içki şişesini ise bir an olsun bırakmamıştım. Tam karşısına dikilip, "Sana ne?" diye haykırdım. Ayakta durmakta güçlük çekiyordum, yer ayaklarımın altından çekiliyormuş gibiydi. Dengemi kaybettiğim anda eli beni tutmak için uzandı. Bana dokunmasına engel olarak, "Tamam, ben iyiyim," dedim.

"Eve gidip duş almalısın, yoksa ayılamayacaksın."

Ona arkamı dönüp yürümeye başladım, peşimden geldiğinin farkındaydım. "Markete gitmem lazım," dedim. Yola çıkmadan önce yemek yemem gerekiyordu.

"Bu haldeyken markete girersen birkaç rafı devireceksin ve başın polislerle belaya girecek."

"Yani?"

"Yani ne istiyorsan söyle, ben alırım. Sen de kapıda beklersin."

Haklıydı, bu yüzden de itiraz etmedim. "Tamam," diye mırıldandım ve evin yakınlarındaki marketin önüne geldiğimizde, istediğim şeyleri ona söyleyip, kaldırıma oturarak kendimi sabitledim. Çok geçmeden Eray elinde dört poşetle yanıma geldi. Ayağa kalktım ve itirazlarına kulak asmadan iki poşeti elinden alarak eve doğru yürümeye başladım, yine arkamdan geliyordu. İkimiz de sessizdik. Bastırmayı başardığım o tuhaf his göğsümün oralarda bir yerlerde varlığını belli etmeye başlamıştı. İçimden, gideceğim için böyle hissediyorum diye geçirdim.

Eve yaklaştığımızda gördüğüm şey karşısında yerime çivilenmiş gibi kalakaldım. Beynim bloke olmuştu sanki. Elimdeki poşetlerin ağırlığı tonlara bürünmüş gibiydi, içindekilerin yere düşerken çıkardıkları sesleri duymam çok uzun sürmedi. Ne olduğunu anlamak için Eray da bakışlarını aynı noktaya çevirmişti. Gördüğü şeyden sonra elindeki poşetleri yere bırakıp arkasına bile bakmadan hızla uzaklaşmaya başladı. Aklım öyle karışmıştı ki Eray'a hiçbir şey söyleyemedim.

Evimin kapısı ne olduğunu haykırıyordu; baştan aşağı pudra pembesine boyanmıştı ve tam ortasına da siyah bir pırlanta çizilmişti. Erdinç gelmişti... Gelişini de en güzel şekilde belli etmeyi başarmıştı. Verdiği mesaj da açıktı; hayatın yine pudra pembesine boyanacak, içinde ise hep ben olacağım...

Bölüm 3

Yetimhanede kaldığım yıllarda yatağımı her zaman cam kenarında seçerdim. Nedeniyse kışın yağan karı gece gündüz izleyebilmekti.

O günler gözlerimin önünde canlanmıştı; yedi, sekiz yaşlarındaki Asya yatağının kenarına oturmuş, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, döne döne düşen kar tanelerinin büyüleyici görüntüsünü seyrediyordu. İçinde hiçbir kötü düşünce yoktu, büyük korkular yoktu, anne babasının kötü insanlar olduğunu henüz bilmiyordu. Anne babasına dair tek düşüncesi bir gün gelip onu alacaklarıydı.

Hayati fonksiyonlarım durmuşçasına evimin kapısından birkaç metre ötede öylece dikilirken, camın kenarına oturup yağan karı izleyen küçük Asya olmak istiyordum ama bu mümkün değildi. Çünkü artık korkunun ne olduğunu, ailemin nasıl insanlar olduklarını biliyordum. Bir de artık Erдің'i tanıyordum.

Onunla yüzleşmem gerektiğinin farkındaydım. Bacaklarıma zorla da olsa komut vererek eve doğru ilerlemeye başladım. Aralık olan kapıyı içeri girebileceğim kadar ileri ittim, çıkan gıcırta bütün

evde yankılanmış olmalıydı. Kalbim, göğüs kafesimden kurtulmak için çırpınarak atıyordu. Derin bir nefes daha alarak, kendime bayılma izni vermeden küçük salona ilerledim.

Erdoğan'ı görecektim...

Peki, görmeye hazır mıydım?

Onur kırıklığımı onu gördüğüm anda unutmaya hazır olduğumun farkında mıydım?

Yine de içimden tekrar etmeden edemedim; affetme, Asya Sakın affetme!

Salonun kapısına geldiğimde yağmurluğumu çıkarıp çantamla birlikte yere bıraktım ve son kez derin bir nefes alarak içeri girdim. Siyahlar Prensi tahmin ettiğim gibi beni bekliyordu. Bacak bacak üzerine atmış, arkasına yaslanmış oturuyordu. Yüz hatları huzursuzdu, kaşları çatılmıştı. Belli ki bulunduğu yerden memnun değildi. Sinirli olduğu da ortadaydı. Özlediğim kahveleri, koruyucu kolları ve sıcak göğsü görünmez bir çekimle beni çekiyordu ama kendimi tutmam lazımdı. Göz göze geldiğimizde beni baştan ayağa süzdü, belli ki yirmi günün kayıplarının listesini çıkarıyordu. Sonrasında gözleri tam gözlerimin içine odaklandı. Konuşmuyordu, sadece izliyordu.

"Sana, beni bulmamamı söylemiştim," dedim. Eray'la gönderdiğim mektupta bunu yazmıştım.

Duruşunu bir an olsun bozmadan, "Sana, üzerinde simgemi taşıdığın müddetçe benim olduğunu söylemiştim," dedi. Sesi tok, net ve hayli sinirli çıkmıştı.

Alkolün etkisi hâlâ geçmemişti, ayakta durmakta zorlanıyordum. Bakışlarımı ondan kaçırdım, çünkü o gözler sinirimi eritiyordu. "Sözleşmemiz bitti."

"Sence bir önemi var mıydı?"

Tehlike yaklaşıyordu ve birazdan başlayacak olan savaşın çanları uzaktan duyuluyordu.

Artık kaçmaya gerek yoktu, yirmi gündür içimi yakanları söylemem gerekiyordu. "Yoktu," dedim. İlk itirafımı yapmıştım. "Ama seni deli gibi severken, iki ay boyunca beni kandırıp, köpek gibi çalıştırdın. Yanında kalmamı nasıl bekliyardın ki?" Sesim yükselmişti, artık ben de sinir ve nefretle bakıyordum. Ayağa kalktı ve üzerime yürümeye başladı, öyle sert bakıyordu ki geriye doğru

adımlamaya başlamıştım. "Gözlerimin içine baka baka beni kandırdın, kukla gibi oynattın." Sırtım duvara çarpınca kaçacak yerim kalmamıştı. Özlemini çektiğim bedeni, küçük bedenimi kaplayacak şekilde önümde durup gözleriyle beni öldürürken, korkumu bastırıp gözlerinin içine bakarak devam ettim. "Sen karşıma çıkmasaydın Leyton başıma bela olmayacaktı. Beni, ona yem ettin."

Gözlerinden, şimşek çakmışçasına bir sınır parıltısı geçti ve yumruğunu tam kafamın hizasından duvara hızla gömdü. "Ben mi seni yem ettim?" Sesi, dişlerinin arasından bir fısıltı gibi dokulmuştu. Bağırsa bu kadar derinden korkutmayı başaramazdı. "Seni koruyabilmek için iki ay boyunca kaç can aldığımdan haberin var mı? Leyton güç kaybetsin diye, onunla iş yapan kaç adamın soluğunu kestim, biliyor musun?" Kahverengi gözleri kısılmış, dişleri birbirine sıkıca basılmıştı. Yumruğu duvarla bir kez daha buluştuğunda çıkan ses evi inletti. Yüzünü bana biraz daha yaklaştırdı. "Tüm bunları her sabah yanımda uyan diye yapmışken, seni yem ettiğimi söyleyemezsin bana!"

'Seni seviyorum' demekten kaçınmıştı ama sevgisini farklı yollarla anlatıyordu işte. "Senden nefret ediyorum!" dedim. Söylediğim şey yalandan ibaretti. Burnuma dolan erkeksi kokusunu daha derinden soluyabilmek için ona sokulmak istiyordum.

"Edebilirsin ama bu, benden ayrı yaşayacağın anlamına gelmiyor," dedi. Bakışları kısa bir an için salonun içinde dolaştı, boş içki şişelerine bakarken kaşları daha da çatılmıştı. Benden yayılan alkol ve sigara kokusunu aldığının farkındaydım. Bakışları yeniden bana döndü. "Sen hangi cesaretle benden kaçtın, Asya?"

"Yıktağın tek şey kalbim değildi. Bedenimi de toparlamam lazımdı," dedim. Gömüldüğüm o mezardan gerçek anlamda bir enkaz çıkarmışlardı.

"Yıktağın bedeni en güzel şekilde toparlamasını bilirdim."

Ona kafa tutmamdan hiç hoşlanmadığı açıkça belliydi. Bedeniyle üzerime daha çok gelip duvarla arasına sıkıştırırken onu itmeye çalıştım. "Sen sadece yakıp yıkmayı biliyorsun," dedim. Bedeniyle duvarın arasından kurtulmayı başardığımda başım dönüyordu, sallandığının farkındaydım.

"Sarhoş musun sen?"

Bakışları 'seni öldüreceğim' diyordu. Meydan okurcasına, "Evet, sarhoşum. Sana ne?" diye bağırdım. Biraz fazla cesur dav-

randığımı biliyordum ama onun da yıkılmasını, kırılmasını istiyordum. Gerçi salona girdiğim anda ondaki değişikliği fark etmiştim. Zayıflamıştı, şişmiş ve morarmış olan göz altları günlerdir uykusuz olduğunu gösteriyordu.

Tek kaşı havaya kalkarken ‘sen ve bana meydan okumak, öyle mi?’ der gibi bakıyordu. Sonra ani bir hareketle öne atıldı ve kolumdan sıkıca tutarak beni beraberinde sürüklemeye başladı. Bu raya gelir gelmez evi dolaştığı belliydi, çünkü hiç aramadan banyoyu bulmuştu. Kapıyı kırarcasına itip içeri girmemizi sağladı ve musluğu açarak kafamı soğuk suyun altına soktu. Bu sırada, “Bana ne, ha?” diye tekrarlayıp duruyordu. Başımı serbest bıraktığında geriye doğru çekildim ve sık nefesler almaya başladım, ellerim direkt boğazıma gitmişti. “Ayıldın mı, güzelim?” dedi.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken, “Sen manyaksın!” diye bağırdım.

“Benimle ayık kafayla konuşman gerektiğini unutmuşsun.” Takım elbisesinin kolları ıslandığı için ceketini çıkarıp bir kenara attı ve beyaz gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvırmaya başladı. “Biraz hafif olsa da bunu benden kaçmanın cezası olarak düşün.”

“Piç herif!” dedim. Bunu söylemeyi bile özlemiştim.

Elini bir kez daha başıma uzatırken, “Sen ayılamamışsın,” dedi.

Nefesimin tekrar kesilmesinden korkarak geri çekildim; nefessiz kalmak mezarda gömülü halimi hatırlatıyordu. Dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamamış, elimde olmadan ağlamaya başlamıştım. “Tamam... Tamam, özür dilerim,” dedim.

“Sakin ağlayayım deme, Asya! Daha tam olarak hesap vermedin.”

Daha neyin hesabı dercesine baktığımda gözlerini kısarak karşılık verdi ve sinirle, “Kaçtığın gün otogarda yanında kim vardı?” diye sordu.

Kimi kastettiği açıktı, Eray’dan bahsediyordu. Yalan söylersem bunu anlayacak, daha da öfkelenenecekti. Dürüst davranarak, “Bir arkadaşım,” dedim, çünkü Eray artık arkadaşımdı.

Boynundaki damar bile sinirle atarken yumruklarını sıktı. “Nasıl bir arkadaş?” Sesi ölümün fısıltısı gibiydi.

“Üniversiteden,” dedim. Evet, yalandı ama onunla evden kaçtığım gece tanıştığımı, üstelik evinde kaldığımı söyleseydim bu

evden sağı çıkamazdım. Tam anlamıyla ikna olmadığını da görebiliyordum. "Sadece arkadaşım," diye ekledim faydası olmasını umarak.

Bir süre yüzüme baktı. "Onu ya da bir başkasını yanında, yakınında göreceksan seni yaşatmam, Asya!"

Bu, bir tehditti ve eğer aksini yaparsam gerçekleşeceğine de emindim. Gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu, bir sonraki hareketinin ne olacağını kestirmek mümkün değildi. Birden uzandı ve ıslak olmama aldırmadan bana sıkıca sarıldı.

"Ağılama, tamam."

İtiraz etmeden başımı göğsüne yasladım. Bu beden, günlerdir, haftalardır, belki de aylardır özlemini çektiğim şeydi. "Erdoğan..." Kokusu burnuma, ciğerlerime doldukça hıçkırıklarıma daha da artıyordu. Ona olan özlemimin boyutunu şimdi çok daha iyi anlıyordum. Bana yaşattığı her şeyi unutarak sıkıca sarıldım.

"Söyle, güzelim," dedi. Kolları, ıslak bedenimi öyle sıkı kavramıştı ki onun da özlemini giderdiği belliydi.

"Yalvarıyorum, bir daha beni kandırma." Yelkenleri suya indirilmiştim ve umurumda değildi. Ne yaparsa yapsın onu seviyordum. Bin kez daha kandırsa da bu değişmeyecekti, beni aldatmadığı sürece onu affederdim.

Bir elini belimden çekip yüzüme uzandı ve ona bakmamı sağladı. "Söz," dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Bir daha yalan olmayacak." Çenemi ondan kurtarıp başımı yeniden göğsüne yasladım, mis kokusunu içime çekerken hiç kıpırdamadım. Bir süre sonra hafifçe geri çekildi. "Küvete gir."

Söylediğı şeyi duyunca şaşkınca suratına baktım. "Neden?"

"Küvete gir dedim, Asya."

Huyly huyundan vazgeçmiyordu işte, Erdoğan sinirli bir adamdı ve böyle de kalacaktı. İleri doğru birkaç adım atıp küvete girdim.

Duş başlığına uzandı ve sıcak suyu açtı. "Üzerindekileri çıkar."

"İstemiyorum," diye mırıldandım ve küvetten çıkmak için bir hamle yaptım.

Omuzlarımdan bastırarak küvete oturmamı sağladı. "Bekliyorum, Asya."

"Arkanı dön," dedim. Bu tavrıma gıcık olacağından adım kadar emindim. Sabır dilercesine bir hareket yapıp arkasını döndü.

Kotumu ve üzerime yapışmış olan kazağımı çıkarıp bir kenara attım. Normalde onun yanında iç çamaşırlarımla kalacak kadar rahat davranamazdım ama sanırım üzerinde, damarlarımda dolaşan alkolün verdiği bir umursamazlık vardı. "Dönebilirsin," diye mırıldandım. Bana döndüğünde aklından geçenleri çözmek zordu. Çenesi gerilmişti, kendine hâkim olmakta zorlanıyor gibiydi. Kahverengi gözleriyle bedenimi süzerken, iç çamaşırlarımın üzerinde olduğuna şükrettim.

Duş başlığını bana uzattı. "Bunu tut," dedikten sonra şampuanı eline aldı. Saçlarımı ondan beklenmeyecek bir nezaketle yıkamaya başladığında dokunuşlarını ne kadar özlediğimi bir kez daha anladım. Küvetin kenarında duran lifi alıp bana uzattı. "Köpürt şunu."

O hâlâ saçlarımla ilgilenirken lifi köpürttüm, ben bacaklarımı yıkarken saçlarımla işi bitmişti. Lifi elimden aldı, hiç acele etmeden omuzlarımı, sırtımı yıkadı. Hâlâ sinirli olduğu belliydi ama halinden şikâyetçiymiş gibi de görünmüyordu. Derin bir nefes alıp bir adım uzaklaştı. Başımı kaldırıp ona baktığımda yumruklarını sıkmış olduğunu gördüm.

"İki dakika veriyorum, durulanıp hemen çık," dedi ve bana bakmamaya özen göstererek banyodan çıktı.

İç çamaşırlarımdan hızla kurtulup durulandım. Bornozumu giydikten sonra da saçlarıma bir havlu sardım. Kapıdan çıktığımda Erdinç'in duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde banyonun önünde beklediğini gördüm. O ana kadar bir şekilde bastırduğım utanç su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Başımı öne eğerek, "Neden beni yıkadın?" diye sordum. Kahvelerinin ablukası altında olduğumun farkındaydım, çünkü bakışlarının ağırlığı omuzlarımdaydı.

Kollarını çözüp duvardan ayrıldı, bir anda belimden tutup beni kendine çekti. Kulağıma eğilip, "Çünkü sen gibi kokmuyordun," diye fısıldadı. Biraz daha sıkı sarılarak burnunu boynuma sürttü ve derin bir nefes aldı. "Bu kokuyu kaç gündür arıyorum, biliyor musun?"

Erdinç'e neler oluyordu? İtiraf etmese de artık emindim, beni seviyordu. Gözlerindeki ifadeden ve sesindeki tondan bunu anlayabiliyordum. Bakışlarında ve dokunuşlarında benim ona hissettiklerimin karşılığı vardı. Güçsüz kollarımı kaldırıp boynuna sıkıca sarıldım. "Özür dilerim," dedim. Günlerdir yaşadığı acıyı biliyor-

dum, çünkü kaybetmenin verdiği burukluğu, özlemin tonunu tanıyordum. Benden hâlâ özür dilememiştii ama daha fazla acı çekmesine göz yumamazdım.

Beni saran kolları bir süre sonra geri çekildi. Elini sırtıma koyup odama doğru hafifçe iterek, "Üzerini giy. İçeride bekliyorum," dedi.

Söylediğı şeyi itiraz etmeden yapıp odama girdim. Kapıyı kapattıktan sonra valizimden aldığım kıyafetleri üzerime geçirdim. Bir de ince polar giydim, çünkü hava artık ciddi anlamda soğumaya başlamıştı. Saçlarımı kurularken odamın kapısı tıklatıldı. "Gel," dedim.

İçeri girdiğinde bakışları yerdeki içki şişelerinde dolandı ama, "Uykum var," demekle yetindi.

Karşımdaki koca adam bir anda üç yaşında bir çocuk gibi görünmüştü gözüme. Öyle bir bakışı vardı ki, sert yüz hatlarını da çatık kaşlarını da kapatıyordu. Gerçekten uykusu olduğunu anlamak zor değildi, yüzü çökmüş ve yorgundu. Benim de haftalardır yorgun olan beynimin dinlenmesi gerekiyordu, alkol almadan uymayı başarmalıydim. Bir şey söylemeden ayağı kalkıp elini tuttum ve tek kişilik rahatsız yatağıma uzandım. Yanıma uzanıp beni kollarının arasına çekti, başımı göğsüne bastırıp alınma bir öpücük kondurdu. Başımı hafifçe geri çektim ve elimi ürkekçe uzatıp göz altlarındaki şişliklere dokundum. Gözlerim özlemini duyduğum kahverengi dünyalardan ayrılmazken, parmaklarım kirli sakalında dolaşmaya başlamıştı. "Ne zamandır doğru düzgün uyumuyorsun?"

"Sen terk ettiğinden beridir," dedi. Sesinde suçlamayla karışık bir huzursuzluk vardı.

Parmaklarım yanağında donakalırken, "Beni suçlama," dedim. "Senin bana yaptıkların hafife alınır şeyler değildi."

Bakışları yüzümden bir an olsun ayrılmadı, sanki her santimini ezberliyor gibiydi. Özlemle, kaybetme korkusuyla bakıyordu. "Seni suçluyorum, Asya. Sen gittin, gökyüzümdeki Ay'ımı kaybettim sandım," dedi. "Beni bu kadar nasıl yaralayabildin?"

Çektiğı acıyı şimdi çok daha iyi anlıyordum. Ona böyle bir acıyı nasıl yaşatabilmiştim? Elim yanağından kayıp göğsüme düşerken, "Beni sevdiğini bir kez olsun söyleseydin seni asla bırakmazdım," dedim. Beni daha fazla suçlamasını istemiyordum. Ben de onun kadar acı çekmiştim, tüm yükü benim omuzlarıma yıkamazdı.

Çatık kaşları suçlayıcı bir şekilde daha da çatılırken, "Sevgi her zaman dile dökülmek zorunda değildir," dedi. "Yaptıklarımın sana birçok kez ispat ettim." Bakışlarının ağırlığıyla, kollarının arasına başımı öne eğdim. "Ben buyum, beni böyle kabul edeceksin, Asya." Çenemi kavrayıp başımı kaldırdı, göz göze gelmemizi sağladı. "Çoğu zaman seni üzeceğim, ağlatacağım. Belki yine kaçmak isteyeceksin ama beni terk etmene asla izin vermeyeceğim. Çocukluğumdan tanıdığım o acıları bana bir kez daha yaşatmana muvafık etmeyeceğim. Seni de kaybetmeyi asla göze almayacağım."

Ne söylemek istediğini çok iyi anlıyordum ve bu da kendime lanet okumama neden oluyordu. Arkama bile bakmadan kaçıp giderken, onun çocukken yaşadıkları bir an olsun aklıma gelmemiştii. Yirmi gün önce sadece bu Erđinç'i değil, sekiz yaşındaki kalbi kırık Erđinç'i de terk etmiş, o acıları yeniden yaşamasına sebep olmuş-tum.

"İçimde bu kadar derin bir yer edinmene nasıl izin verdim, bil-miyorum," dedi. "Küçücüksün ama içimde, hiçbir yere sığmayacak kadar büyük bir yerin var."

Tebessüm etmeden edemedim ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Öpücüğümle birlikte günlerdir göremediğim gamze-leri ortaya çıkarken, "Özür dilerim," dedim. Evet, çok büyük hatalar yapmıştı, beni kırıp parçalamıştı ama herkes ikinci şansı hak ederdi ve ona bu şansı seve seve verecektim. Aşkını itiraf etmeyeceğini biliyordum ama davranışları da bana yeterdi.

Bakışları fazla şımarma der gibiydi. Başımı bir kez daha göğsü-ne yaslarırken, "Hadi artık uyu," dedi.

Bu naif hallerinin uzun sürmeyeceğini, o esip gürleyen adama dönüşeceğini biliyordum ama o Erđinç'i de şu an kollarında uyuduğum Erđinç kadar seviyordum. İkimiz de günlerdir birbirimizin tenine ve kokusuna özlem duyuyorduk, bu özlemi dindirmenin huzuruyla uykuya daldık.

Gözlerim aralanmadan önce hissettiğim sıcak dokunuşlar başımı döndürmeye yetmişti. Bilincim yerine gelmeye başlarırken, dokunuşların sahibinin kim olduğunu idrak ettim ve gözlerim yavaşça açıldılar. Yanı başımda, dirseğini yastığa, yanağını da eline yaslamış halde beni izleyen Erđinç'le göz göze geldik. O da benim gibi güzel

bir uyku çekmiş olacaktı ki göz altlarındaki morluklar azıcık da olsa silinmişti. Kaşları yine çatıktı ama bakışlarında ve tenimde dolaşan parmaklarında şefkat vardı.

“Günaydın.”

Güzel yüzünü izlerken kulaklarıma dolan sesinin hasretini hâlâ çekiyordum. Üzerime ne zaman örtüldüğünden haberim olmayan pikeyi yukarı çekerken gerindim. “Günaydın,” diye karşılık verdim ve yanağımdaki elini tuttum.

“Seni uyurken izlemeyi özlemişim,” dedi.

Öküz Erdinç’ime ne oldu diye düşünmeden edemedim. “Sen kimsin? Benim Erdinç’im böyle değildi.”

Başını hafifçe arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Senin Erdinç’in, öyle mi?” dedi. Eğlendiği her halinden belliydi. “Ne zamandan beri sizinim, Asya Hanım?”

Çarpık gülüşü beni etkiliyor olsa da renk vermedim. “Ben ne zamandan beri sizinim, Erdinç Bey?” dedim. Sonuçta sürekli ‘benimsin, benimsin’ diyen oydu.

İfadesi bir anda ciddileşmişti. “O dövmeler vücuduna kazındığı andan itibaren. Ömrün boyunca da öyle kalacaksın.”

Parmaklarımla sakallarına dokundum. “Şikâyetçi değilim.”

“Yarın sabah onda uçağımız kalkıyor,” dedi. “Rize’de havaalanı olmadığı için Trabzon’dan bineceğiz. Bu rutubetli evde daha fazla nefes almanı istemiyorum.” Gözleri etrafımızdaki dört duvarda gezinmeye başladığında benim de bakışlarım onu takip etti. Duvarların boyası bile rutubetten dökülmüştü.

“Seni affetmiş olabilirim ama bu, seninle hemen İstanbul’a geleceğim anlamına gelmez,” dedim. Onunla gitmeyi tabii ki istiyordum ve elbet onun yanına geri dönecektim ama ilk önce iste-yeceğim iki şey vardı.

Yanağındaki elimi sinirle geri itti. “Daha iyi olman için iki ay boyunca uğraşayım, sonra gel, kendini böyle iğrenç bir çukura tık! Seni burada bırakacağıma gerçekten inanıyor musun? Yarın sabah zorluk çıkarmadan o uçağa bineceksin.”

Sesi öfke ve tehdit doluydu. Sinirle davranırsam çözüme gide-meyeceğimiz açıktı. Uzlaşmacı bir tavır takınarak, “Tamam ama senden iki isteğim var,” dedim.

“Söyle.”

“Birincisi, evindeki ameliyathane gidecek. Yok olacak. O evde ki en kötü zamanlarımı geçirdiğim yer! bir daha görmek istemiyorum,” dedim. Mavi gözlü çocuk ve bebek Asya aklıma gelince tüm vücudum ürpermişti.

Yatakta doğrularak oturdu ve bir süre yüzümü inceledi. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi ama kendince bir karara vardığı belliydi. En sonunda, “İkincisi nedir?” diye sordu.

“Geri döndüğümüzde o evde kalmak istemiyorum.” Okulumu dondurmuştum, döner dönmez başlayabilecek miydim, bilmiyordum ama okulu bırakmayacağımı biliyordum. “Okulumu yakın bir yurttan ya da evde kalmak istiyorum.” Sonuçta sözleşmemiz bitmişti, evlilik gibi, bir arada kalmamızı gerektirecek bir bağımız da yoktu. Yani onunla aynı evde yaşamam için hiçbir sebep yoktu.

“Miniğim, beni deli etme de hadi biraz daha uyuyalım,” demekle yetindi.

Sesi ve söyledikleri kulağa yumuşak gelse de yüz hatları tam tersini söylüyordu, çünkü her an elimde kalabilirsin der gibi bakıyordu. Yattığım yerden doğrularak onunla aynı hizaya geldim. “Erdoğan, ben ciddiğim,” dedim, sesimin ikna edici olmasına özen göstermiştim. “Hem sürekli senin yanında kalmam çok saçma.”

“Neyin saçma olduğuna ben karar veririm. Şimdi tekrar uykuna dön,” diyerek bacaklarımdan çekti ve yatağa uzanmamı sağladı. Sonra da yanıma uzanıp beni kollarının arasına çekti.

“O zaman kendin git,” diye söylendim.

Onu itmeye çalışan ince kollarımı sıkıca tutarak, “Kes sesini,” dedi.

“Karnım acıktı.”

“Benim de.”

“Bırak da yemek yiyelim o zaman,” dedim.

Huysuzluğum hâlâ devam ediyordu ama bunu umursamadı, kollarının arasında sıkıca tutmaya devam etti. En sonunda gözlerini açıp bana baktı. “Birazdan bir şeyler getirirler.”

“Kimler?” dedim. “Korumalar mı?” Eve girerken etrafta koruma falan görmemiştim ama onları da peşinden getirmiş olmasına şaşırmazdım. Bu arada Eray’ın kaçarcasına nereye gittiğini de dü-

şünmeden edemiyordum.

“Evet. Sen uyurken yiyecek bir şeyler almalarını söylemiştim. Birazdan doymuş olursun.”

Gözlerini yeniden kapatmış ki, “Sen zayıfladın mı?” diye sordum.

Gözleri hızla açıldı ve azarlar bir tavırla, “Söyleyene bak,” dedi. “Kollarımın arasında kayboluyorsun, bir lokma kalmışsın.”

Azarlamasına içerlemiştim, yüzümü yastığa gömdüm. “Bu halimden memnunum.”

Yüzümün asılması ona geri adım attırdı. “Neyse, İstanbul’a dönelim bunun da çaresine bakacağım.”

Tam o sırada evin kapısı tıklatılınca üzerimizdeki pikeyi kaldırıp ayağa kalktı. Ben de peşinden ayağa kalktım. Yatarken başımda olan havlu açılmış, kendi kendine kuruyan saçlarımsa birazcık kabarmıştı. O önde, ben arkada odadan çıkarken, “İstanbul’a döndüğümüzde ev işini halledeceğiz, değil mi?” dedim.

“Hayır.”

“Erдің!” dedim sinirle karışık bir sesle.

“Tamam, bakarız,” diyerek evin kapısını açtı.

Korumaların elinden aldığı iki poşeti bana verdikten sonra tekrar onlara döndü. “Etrafta kimsenin olmadığından emin olun. Gidene kadar bir sorun istemiyorum,” dedi ve kapıyı kapattı.

“Sadece iki koruma mı getirdin?” diye sordum mutfığa girerken. Mis gibi kokan kızarmış tavukları masanın üzerine bıraktım.

Arkamdan mutfığa girdi. “Hayır, diğerleri de etrafta olmalı,” dedi ve umursamaz bir tavırla paketi açtı, bir parça tavuk alıp yemeye başladı.

Ben de buzdolabında biradan başka içecek olmağı için iki bardak su doldururken, onun yanında bira açmamın sonucunda neler olabileceğini hayal ettim. Her an kırılacakmış gibi duran sandalyelerden birine oturduğumda paketlerin hepsini açmıştı ve yemeğin neredeyse yüzde yetmişini önüme iterek, “Bunların hepsi bitecek,” dedi.

Tatsızlık çıkarmamak için boyun eğerken, yarından sonraki günlerim için Allah’tan küçük bir istekte bulundum, kötülük artık bizi bulmasın lütfen, dedim. Karşımda oturan adam da ben de küçük yaşlarımızdan bu zamana birçok zorluk çekmiştik. İkimiz de

mutluluğu hak ediyorduk ve hiç yaşamamamız gereken hayatlar yaşamıştık. Bundan sonra mutlu olabilecek miydik, bilmiyordum ama başımızdan belanın eksik olmayacağı kesindi. Şimdilik sorun çözülmüş, önümüzdeki engeller kalkmış gibi görünüyordu. Yine de bir yerlerde binbir türlü dolabın döndüğünü tahmin ediyordum. Erdinç'in ağabeyinin nerede olduğu, neler yaptığı bilinmiyordu. Ailemin başka düşmanları var mıydı, haberim yoktu. Erdinç'in pis işleri başımıza ne işler açacaktı, emin değildim. Ama biz yine de yan yana olacaktık. Her gece birbirimizin teninde, nefesinde uyuyacaktık ve eninde sonunda ona, beni sevdiğini söyletecektim.

Bölüm 4

Yaşanmışlıkların hayatıma bıraktığı buruk izler zihnimden silinmeyecekti. İçine sokulduğum intikam oyunları ve yalanlar, nefes aldığım sürece zihnimin kuytu köşelerinde benimle yaşayacak olan anılarımdı. İleride yaşayacağım güzel anılarımla üzerlerini örtmek istiyordum ve bunu yaparken yanımda olmasını istediğim tek kişi Erdinç'ti. Onun yaşamı benimki gibi değildi. O, hayata bir sıfır önde başlayıp sonradan kaybedenlerdendi. Bense hayata iki sıfır geride başlayıp daha beter batarak ilerleyenlerdendim.

İstanbul'a geri dönüşümüzün birinci haftası neredeyse dolmuştu. Bir hafta içinde her şey yolunda giderken, Erdinç'in bana karşı garip bir tutumu vardı. Yalnız kaldığımız anlarda kendini tamamen bana bırakıp iyilik timsali oluyor, yanımızda bir başkası varken mafya kimliğine anında geri dönüyordu. Bunun nedenini hiç sormamış olsam da çok net anlıyordum. Arkasından, hayatına giren kadının onu değiştirdiğinin konuşulmasına meydan vermiyordu. Sevgiyi, aşkı bulmuş dahi olsa o sert adamın hiçbir yere kaybolmayacağını gösteriyordu.

Eve geldiğimiz günden itibaren değişen bir başka şey de odam-

di. Erdinç artık kendi odamda kalmama izin vermiyordu. Zehra Hanım'a verdiği talimatla bütün eşyalarımı kendi odasına taşıtmıştı.

Erdinç'in günlüğü hâlâ bende idi, geri istememişti. "Bir daha benden kaçmak istersen açıp okursun," diyerek bende kalmasını istemişti. O sayfalarda yazılanları okuduğumda ondan vazgeçemeyeceğimi biliyordu.

Yüzüme hafifçe değen dudakları hissedince tebessüm ettim. Minik öpücükler bütün yüzümde dolaşırken kapının çalmasından, bu anın bozulmasından korkuyordum. "Kahvaltı hazırlanıyor, miniğim." Gözlerimi açıp, Erdinç'in beni izleyen kahverengi dünyalarıyla güne en güzel şekilde başlarken, dudakları dudaklarıma yönelip bir öpücük kondurdu. "Uyurken bile özler mi insan?" dedi ve ben kıkırdarken bir öpücük daha kondurdu. "Yanımda uyanmanı seviyorum." Bir öpücük de burnumun ucuna geldi. "Uyurken seni izlemeyi seviyorum." Kalbim kanatlanıp uçarken, nefesim mutluluktan boğazıma takılıyordu. "Kollarımda güne başlamanı seviyorum." Bir öpücük de boynuma geldi. Kıkırdamalarım odanın siyah duvarlarına neşeli renkler saçıyordu. "Uykunda çocuk gibi sayıklamanı seviyorum."

Bu seferki öpücük yine dudaklarımaydı ve uzun, beni soluksuz bırakacak bir şekilde dudaklarımı kendine mühürledi. Kolları belimi daha sıkı sarıp beni kendine çekerken, ben de kollarımı boynuna dolayıp, bu anın gerçek olduğunu daha iyi idrak etmeye çalıştım. Sonunda nefes almama izin verip geri çekildiğinde ağırlığını üzerime bıraktı ve yüzünü boynuma gömdü. Kim derdi ki bir sabaha Erdinç Sakman'la birlikte böyle gözlerimi açacağım?

"İşe geç kalacaksın," dedim nefes nefese kalmış bir halde. Parmaklarım saçlarının arasında dolaşıyordu.

Yerinden bir milim bile kıkırdamadan, "Hı, hı," dedi.

Bir haftadır gece gündüz demeden çalışıyordu, çünkü beni ararken işlerini fazlasıyla boşlamıştı. Sabah erkenden işe gidiyor, akşam geç saatlerde geliyor, sadece akşam yemeklerinde bana eşlik edebiliyordu. Sonra çalışma odasına kapanıyor, gece geç saatlere kadar da çalışmaya devam ediyordu. Bütün yorgunluğuna rağmen yine de benden önce uyanıyordu.

"Erdinç?" dedim onu dürterek.

"Hı?" Sesi bir çocuk gibi çıkmıştı.

Yüzünü görebilmek için yana kaydım, yorgun ve uykusuz görü-

nuyordu. "Uyumaya devam edecek misin?"

"Hayır. Hazırlanmam gerekiyor," derken üzerimden kalktı ve yataktan çıktı.

Üzerinde sadece eşofman altı vardı. Saçlarını karıştırarak dolabına yöneldi. Bir heykeltıraşın yıllarca üzerinde çalışarak ortaya çıkardığı bir eser gibiydi. Gözlerimi vücudundan zorla çekip, dolabın açık kapısından görünen takım elbiselere çevirdim. Birkaç tanesini elediğini görünce, "Hepsi birbirine benziyor, neden seçiyorsun ki?" dedim. Bakışlarımı bedenine çevirmemek için büyük çaba sarf ediyordum, bu adama üzerine de bir şeyler giyerek uyumayı öğretmeliydim. Sorumu duymazdan geldi ve seçtiği takımı yatağın üzerine bıraktıktan sonra gömleğini giydi. Eşofman altını çıkarmaya yeltendiği anda battaniyeyi kafama kadar çekip, "Erdiñç!" dedim.

Bir kahkaha attı ve kumaşın hışırtısı kesildikten sonra gelip yanıma oturdu. Battaniyeyi çekip, kıpkırmızı olmuş yüzüme baktı. "Seni artık ciddi ciddi kendime hazırlamam gerekiyor."

Neyi kastettiğini anlamamak mümkün değildi. Utançla daha da kızarak battaniyeyi yeniden kafama çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. "Git kahvaltını yap, istemiyorum seni," dedim. Korkudan mı, yoksa böyle bir şeye asla hazır olamayacağımı bildiğimden mi, emin değildim ama yüzüm asılmıştı.

Konuyu uzatmamaya karar vermiş olmalıydı ki, "Şimdi seni rahat bırakıyorum ama bu konuyu kapatmıyorum, Asya," dedi. Burnuma bir öpücük kondurup ayağa kalktı ve takımının yelegini giyip kapıya yöneldi. "Üzerini değiştirip aşağı gel. Kahvaltı yaptığını göreceğim," dedikten sonra da odadan çıktı.

Çığlık atma isteğimi zorla bastırıp yatağın içine gömüldüm. Onunla nasıl başa çıkacaktım? Her gece onunla aynı yatakta yatıp, beni sevdiğini de bilirken, benden uzak durmasını nasıl beklerdim? Yine de kendimi öyle bir ilişkiye kesinlikle hazır hissetmiyordum. Hem korkuyor hem de utanıyordum.

Bacaklarımı yataktan aşağı sallayıp ayağa kalktım ve banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Geri döndüğümde dolabın bana ayrılan kısmını açtım, rahat bir kot ve V yaka salaş bir kazak seçtim. Hızla giyindim, saçlarımı parmaklarımla şekillendirirken düz oluşlarına bir kez daha şükrettim.

Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Bu sırada alt katı dolduran garip gürültü kulaklarıma ulaştı. Merdivenlerin sonuna gel-

diğimde birkaç adamın ameliyat masasını kapının önündeki kam-yona taşıdıklarını gördüm. Demek ki Erdiñç söylediğimi dikkate almıştı.

Adımlarımı hızlandırıp mutfığa geçtim. Elinde gazetesıyla kahvesini yudumluyordu. "Afiyet olsun," dedim. Bakışlarını gazetesinden kaldırıp beni şöyle bir süzdü, ne giydiğime bakıyordu. Bütün gün evde korumalarla yalnız kaldığım için kıyafetlerime de çekidüzen vermeye başlamıştı. Karşısındaki tabureye oturmam için başıyla işaret etti ve gazetesine geri döndü. Bu sinir hallerine buründüğünde gıcık oluyordum. Tabureye oturdum ve hâlâ sıcak olan krepten bir parça kesip ağzıma attım. "Organ mafyası işinden vaz mı geçiyorsun?" diye sordum.

"Hayır."

Eşyaların taşındığını görünce bir umut demiştim. "O kadar eşya nereye gidiyor peki?"

"Timuçin'in evine."

"Ameliyatlar artık orada mı yapılacak?"

"Evet."

Kısa cevaplarıyla beni sinir ediyordu ama en azından cevap veriyordu. Birkaç lokma daha atıştırdıktan sonra, "Bugün dışarı çıkıp kiralık evlere bakmak istiyorum," dedim, sinir olma sırası ondaydı. Ayrıca sabah söylediklerinden sonra bu evden kesin olarak ayrılmam lazımdı.

Bakışlarını bir kez daha gazetesinden kaldırıp bana baktı. Yanılmamıştım, sinir sinyalleri vermeye başlamıştı. "O konuda kesin bir şey söylemedim."

"Tamam, ben söylüyorum işte. Sürekli olarak seninle kalamam, Erdiñç," dedim ve taze sıkılmış portakal suyumdan bir yudum aldım, sakın davranmaya çalışıyordum.

Boynundaki damarlar belirginleşirken, "Sadece yemeğini ye, Asya," dedi ama sanki fazla konuşma der gibiydi. Bir yudum aldığı kahve fincanını masaya sertçe bıraktı. Gözlerinde ürkmeme neden olan bir ifade vardı.

"İstanbul'a gelmeden önce iki şartım olduğunu söylemiştim," diye direttim. Uçağa binene ve eve gelene kadar hiç durmadan aynı şeyleri söylemiş, isteklerimi yerine getirmesi konusunda ısrar etmişim. Evet, iki isteğime de kesin bir dille 'tamam' dememişti ama ameliyathaneyi kaldırdığına göre...

Elindeki gazeteyi sinirle masaya bırakıp ayağa kalktı. "Benden uzak kalmanı istemiyorum, Asya. Hem başka bir eve taşındığında ne fark edecek ki? Ya her akşam sen gelip burada uyuyacaksın ya da ben geleceğim."

Cumlesi bittiğinde tam tepemde dikiliyordu ve tek kaşı her zamanki gibi havadaydı. Geri adım atmadım. "Bugün ev bakmaya gitmek istiyorum, Erdinç."

Sabır diler gibi önce yukarı baktı, ardından dudaklarını alnıma bastırıp, "Şansını fazla zorlama, güzelim," dedi. "Gerçekten sabrım taşmak üzere."

Geri çekildiğinde zoraki olarak gülümsüyordu ama benim yüzüm en asık halindeydi. Tavrı umurumda değildi, er ya da geç ayrı eve çıkacaktım. Ceketini alıp 'uslu dur' bakışı attıktan sonra mutfaktan çıktı. Ben de ayağa kalkıp onu takip ettim. Onun için açılan kapıdan çıkarken korumalara döndü.

"Asya bugün evden dışarı çıkmayacak. Eğer aksi olursa kendi mezarınızı kazarsınız. Anlaşıldı mı?"

Adımlarım yavaşladı ve kaşlarım sinirle çatıldı. Söylediği şeyi gerçekten yapacağının ben de korumalar da farkındaydık. Sinirden patlamak üzereydim, iştahım tamamen kaçmıştı, ayaklarımı yere vura vura salona geçtim. Dışarı çıkıp, daha doğrusu kaçıp iki kişinin ölümüne sebep olamazdım. Yapabileceğim tek şey vardı – bir haftadır yaptığım gibi – televizyon izleyecektim. Bir ara bu yaşağı delip okula da gitmem gerekiyordu. Kaydımı yenileyip yenilemeyeceğimi öğrenmeliydim, yoksa bütün dönemi Erdinç'in koca evinde tek başıma geçirmek zorunda kalacaktım.

Koltuğa uzanıp, kolçakta katlı duran pikeyi üzerime aldım ve televizyonu açtım. Sinema kanallarını gezerken denk geldiğim romantik filmi izlemeye başladım. Uykuya ne zaman daldığımı, ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ama Zehra Hanım'ın beni uyandırmaya çalışan sesini duyduğumda, izlediğim film bitmiş, başka bir film başlamıştı.

"Asya Hanım, Erdinç Bey telefonda."

Uykulu gözlerimi tamamen açmaya çalıştım ve Zehra Hanım'a tebessüm ederek elindeki telefonumu aldım. "Tamam, teşekkürler." Bu kadının Erdinç'in gazabına uğramaması lazımdı. Zehra Hanım salondan çıkıp mutfaka yöneldiğinde telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

“O siktiğimin telefonu üç saattir neden açılmıyor, Asya?”

Öfke dolu sesi gayet net ayıltmıştı beni, uyku sersemliği falan kalmamıştı. “Uyuyordum,” dedim fısıltı gibi bir sesle.

“Telefonunu yanından ayırmayacaksın!”

Altı üstü uykuya dalmıştım, kaçacak değildim ya. Öfkeyle solu-yuşunu duymazdan gelerek, “Tamam,” dedim. Hem uyuduğumu birileri ona söylemiş olmalıydı ama sanırım korumaların korkudan yalan söyleyebileceklerini düşünmüştü. Karşı taraftan ses gelme-yince kapattığını sanarak telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana baktım. Telefon hâlâ açıktı ve saat de on ikiyi birkaç dakika geçi-yordu. “Erdoğan, orada mısın?” diye sordum. Hiçbir şey yapmamış olmama rağmen sesim suçluymuşum gibi çıkmıştı.

“Evet.”

“Kaçta geleceksin?”

“Neden soruyorsun?” dedi şüpheyle.

Nefesimi sıkıntılı bir şekilde dışarı verdim. “Merak etme, Er-dinç. Bir yere kaçmıyorum. Sadece poğaça yapacaktım,” dedim. Sesimdeki kırılganlığı duymuş olmasını umuyordum, çünkü bana güvenmiyor oluşu canımı yakıyordu.

“Altı olmadan gelirim,” dedi. “Bir şey istiyor musun?”

Hiç düşünmeden, “Tofita,” dedim, evde bir tane bile kalma-mıştı.

Çarpık gülüşünü telefondan bile hissetmiştim. “Tamam.”

Daha fazla uzatmadan telefonu kapattım. Acıkmıştım, karnı-mı doyurmak için Zehra Hanım’ın yanına gidecektim ki dış kapının açılıp kapandığını duydum. Tam ayağa kalktığım sırada Tusem eli ayağına dolaşmış bir şekilde salona girdi.

“Asya!” dedi ve benden önce davranıp bana sıkıca sarıldı. “İyi misin? Erdoğan’ın telefonlarını neden açmıyorsun?”

İstanbul’a döndüğüm gün Tusem ziyaretime gelmişti ve okula gitmesi gerektiği için de fazla görüşemiyorduk. “İyiym, sen bunun için mi geldin?”

Çantasını ve montunu koltuğun üzerine bıraktı. “Özgür mesaj attı. Erdoğan’ın sana ulaşamadığını, deliye döndüğünü, yurt dışın-dan önemli bir misafiri geldiği için de şirketten çıkamadığını yaz-mış. Gelip sana bakmamı istedi.”

Yüzüme, tüm suç sende der gibi bakınca gözlerimi devirip mutfağa doğru yürümeye başladım. “Korkmayın, artık bir yere kaçma yacağım,” dedim bıkkın bir şekilde. Bu sırada Zehra Hanım’ın yemeklerinin kokusu burnuma geliyordu.

“Asyacık, bizi değil, Erdinç’i inandırman gerekiyor,” derken peşimden gelerek mutfağa girdi.

Daha fazla uzatmadan masanın etrafındaki taburelerden birine oturdum. Zehra Hanım, “Bir şeyler yemek ister misiniz?” diye sordu.

“Evet,” derken Tusem’e baktım.

“Evet, çok açım,” dedi o da. “Dersten çıktığım gibi buraya geldim, yemek yemeye fırsatım olmadı.”

Ah Erdinç diye geçirdim içimden, insanları yok yere telaşlandırıyordu. Zehra Hanım’ın üzerinde dumanları tüten yemeklerini iştahla yerken, Tusem’le havadan sudan sohbet etmeye başladık. Özgür’le ilişkilerinin ne kadar güzel ilerlediğini anlatıp duruyordu. Onların adına sevinirken, günün birinde Erdinç’le sorunsuz bir ilişkimiz olacak mı diye düşünmeden edemedim. Yemeklerimizi yedikten sonra kahvelerimizi alıp salona geçtik. Sohbet ederken saatin nasıl geçtiğini anlamamıştım. Erdinç’in gelmesine bir iki saat kala, kıymalı poğaçaya yapmak için yeniden mutfağa döndük.

Zehra Hanım ortalıkta yoktu, muhtemelen bir yerleri temizlemekle meşguldü. Hamuru mayalayıp kenara koyarken harcını hazırlamak için işe koyuldum. Tusem, “Yardım lazım mı?” diye sordu. Hâlâ gitmemişti, çünkü Özgür de akşam buraya gelecekti.

“Hayır tatlım ama istersen salata yapabilirsin,” dedim. Zehra Hanım her akşam masaya mutlaka salata koyardı. Ne zaman ona yardım etmek istesem kesin bir dille geri çeviriyordu ama benden yaşça büyük birisi bunca işi yaparken oturmak da canımı sıkıyordu. Şimdi hazır mutfaktayken en azından salatayı yapabiliriz diye düşünmüştüm.

“Tamam, salata bende o zaman.” Tusem buzdolabından çıkardığı malzemeleri yıkamaya başlamıştı bile.

Poğaçaya hamurundan kopardığım parçalara iç harcını yerleştirip tepsiye dizerken Erdinç’in sesiyle yerimde zıpladım. “Çok uyuşuksun. Altı saattir yapamadın mı poğaçayı?”

Kafamı çevirip baktığımda mutfağın kapısında duruyordu. Yü-

zündeki burun kıvrırcasına ifadeyi görünce dirseğimi karnına çirmemek için kendimi zor tuttum. Özgür de bu sırada içeri girip tezgâhın önündeki Tusem'in yanına gitmişti. Gözlerimi kısıp alıngımı belli etmemeye çalışarak, "Geldiğinde sıcak yemeni istedim dedim. "O yüzden erkenden yapmadım." Tepsiyi elime alıp fırına yerleştirdim. Arkamı döndüğümde Erdinç tam karşımda duruyordu.

"O zaman kendimi affettireyim," dedi.

Omuzlarımı umursamazca silkerken, yüzüme düşen bir tutam saç elimin tersiyle geri itmeye çalıştım. "Nasıl olacak o iş?"

Erdinç yüzüme düşen saç nazikçe tutup kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Okul işini hallettim. Yarın başlıyorsun."

Ağzından çıkan sözler beni, dünyaları vermiş gibi mutluluk yağmuruna tutarken zıplayarak boynuna sarıldım. Takımına sürmemek için yağlı ellerimi havada tutuyordum. "Teşekkür ederim Çok teşekkür ederim."

Erdinç'in kolları da belime dolanmıştı. "Affedildim mi?" diye sordu.

Sert duruşunu bozmamaya çalışıyordu ama gözlerindeki ifaden benim adıma mutlu olduğunu anlayabiliyordum. "Evet," dediğim an ağızla dudaklarıma kapandı ve resmen sömürerek öpmeye devam etti.

İçimden, dünyada mısın Asya dedim, çünkü öpüşünün etkisi bütün dengemi yerle bir ediyordu. En sonunda benden uzaklaştığında Tusem ve Özgür'ün, "Ooo..." nidaları mutfakta yankılandı. Onların varlığını çoktan unutmuştum. Başımı utançla eğerken Er-
dinç'in göğsüne sığındım.

Erdinç utanmış olmama bıyık altından güldü. "Dönün lan önüne!"

Bu sırada Zehra Hanım imdadıma yetişir gibi mutfağa girdi. "Aaa, Asya Hanım! Siz mutfağa neden girdiniz? Söyleseydiniz ben hazırlardım."

Erdinç'in kollarından ayrılırken, "Önemli değil, Zehra Hanım. Ben hallettim," dedim. Özgür ve Tusem'e bakmamaya özen gösteriyordum, çünkü kıpkırmızı olduğumdan emindim. Hâlâ yağlı olan ellerim aklıma gelince tezgâha yöneldim ve ellerimi hızla yıkadım, bu sayede herkese arkamı dönmüştüm.

Çok geçmeden Erdinç beni de önüne katarak salona doğru yürümeye başladı. "Hadi herkes içeri. Çok acıktım ben."

Birkaç dakika sonra hepimiz masada yerlerimizi almıştık. Yemeğin ardından çay ve poğaça eşliğindeki sohbetimiz geç saatlere kadar devam etti. Tusem evine gitmek için ayrıldıktan sonra Erdinç ve Özgür çalışma odasına kapandılar. Ben de her zamanki yerime kıvrılıp televizyon izlemeye başladım. Bir süre sonra sarsıntıyla gözlerimi açtığımda loş koridorda Erdinç'in kucağında olduğumu fark ettim.

"Uyu, güzelim. Odamıza gidiyoruz," diye fısıldadı.

Odaya girdiğimizde beni yatağın üzerine bırakıp takım elbisesinden kurtuldu, eşofman altını giydikten sonra da yanıma uzandı ve üzerimdeki yerini aldı. Mızıkçılık yapsam da umursamadı. Bir eli saçlarımdaki yerini aldığı anda itiraz etmeden kollarımı ona doladım. Saçlarımla oynadığında hemen uykuya daldığımı unutmamıştı.

"Yanına erkek yaklaşmayacak, Asya."

"Tamam."

"Hiçbir erkekle muhatap olmayacaksın."

"Tamam."

"Bir şey olduğu takdirde okulun önünde bekleyen korumaları arayacaksın."

Sabah gözlerimi açtığım andan itibaren bitmeyen uyarılar, müdahaleler ve tehditler yüzünden delirmeme ramak kalmıştı. "Erdinç, tamam," dedim. Sonunda okulun önüne gelmiştik ve kaçmak için can atıyordum. Erdinç'se beni boğduğunun farkındaydı ama hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranıyordu.

"Elimde yeterince insanın kanı var, Asya. Sabrımı zorlayacak bir şey yapma."

Tamam demekten usanmıştım, arabadan kaçarcasına inerken, "Derse geç kalıyorum," dedim. Okulun bahçesine girdiğimde derin bir nefes alarak omzumun üzerinden arkama baktım, hâlâ beni izliyordu, ben binaya girene kadar da gitmeyeceğini biliyordum. Okul işimi hallettiği için şu anda pişmanlıktan kudurduğuna eminim. Ona kalsa beni evden bir an olsun çıkarmayacaktı.

Dün akşam Tusem'den ders programını almıştım, ilk dersimin olduğu sınıfa doğru ilerlemeye başladım. Bugün derslerim öğleden sonra ikide bitiyordu ve ilk dersim müzikti. Neredeyse bir aydır hiçbir derse girmediğim için ders notlarını arkadaşlarımdan almam gerekecekti, çünkü Tusem'in not tutmaktaki başarısızlığını biliyordum. Not işini öğle arasında halledecektim.

Sınıfa girip ikinci sıradaki boş yere oturdum, Tusem henüz gelmemişti. Arkadaşlarım selam verip benimle sohbet etmeye çalışırken asık suratıma bir gülümseme yerleştirmeyi ihmal etmedim.

Yan sırada oturan kızın, "Bu dersi hocasından dolayı seçtiğimi saklamıyorum," dediğini duydum.

"Aynen, sana katılıyorum," diye yanıtladı yanındaki kız. "Resim dersini seçmiştim ama bu sınıftaki Ahmet'i kandırıp resim sınıfına yolladım, ben de buraya geldim."

Kaşlarımı çatıp bunlar ne saçmalıyor diye düşünerek dersin kitabını karıştırmaya başladım. Bu yıl hoca değişmiş olmalıydı, çünkü geçen seneki müzik hocasından herkes köşe bucak kaçıyordu. Fısıltılar son bulduğunda elimdeki kitabı kapatıp hocayı görmek için başımı kaldırdım. Sınıfın tam ortasına gelen hocayı gördüğümdeyse ağzım bir karış açık kaldı.

Eray...

Bölüm 5

Müzik dersini seçmek için kızların kendilerini neden paralandıklarını şimdi anlıyordum. Eray'ın bu kadar çekici olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Siyah gömleğinin üzerine giydiği bordo kazağı tüm vücut hatlarını ortaya sermişti. Siyah kotu da onu bir hocadan çok son sınıf öğrencisi gibi gösteriyordu. Oldukça yakışıklı ve karizmatik duruyordu.

Bakışları beni bulduğunda garip bir şekilde tebessüm etti. Sonra sınıfa dönerek, "Günaydın, arkadaşlar," dedi. Kolunun altındaki eşyalarını masasının üzerine bıraktı. "Sanırım sınıfımıza yeni bir öğrenci gelmiş." Gözleri üzerimde durduğunda beni tanıımıyormuş gibi bakıyordu. "Sizi tanıyabilir miyiz, küçük hanım?"

Lanet olsun! Şimdi tüm gözler bana dönmüştü. Tüm sınıfı tanıyor olmasına şaşırmamıştım, çünkü Rize'de sadece bir kere yanıma gelmişti, geriye kalan sürede derslere devam etmiş olmalıydı. Ciddi olamazsın dercesine yüzüne baktım, gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Asya Armağan," dedim. "Anestezi teknikerliğı, son sınıf öğrencisiyim." Bu cevabın bakışları üzerimden çekeceğini umuyordum.

"Aramıza hoş geldin, Asya."

Sözlerindeki alaylı imayı anlamamak mümkün değildi. Aynı şekilde karşılık verdim. "Hoş buldum." İşin aslının ne olduğunu merak ediyordum. İçimde, onun yeniden karşıma çıkmış olmasının gereksizliğinin yarattığı bir sinir baş göstermişti. Ama karşımdaki adam sempatikliğiyle tüm sinirimi bastırıyordu.

Daha fazla uzatmadan masasına yöneldi ve az önce bıraktığı eşyaların arasından bir dosya aldı. "Gençler, yurt dışında düzenlenecek olan bir yarışmaya katılmak için bugün aranızdan bir kişi seçeceğim ve onunla yıl boyunca hazırlanacağız."

"O şanslı kişi ben olmalıyım," diye mırıldandı kızlardan biri.

Arka sıralarda oturan bir başka kız, "Kız, erkek fark ediyor mu?" diye sordu cilveyle.

Eray bakışlarını dosyadan kaldırıp kıza baktı. Tavırları ve hareketleri gerçekten de fazla çekiciydi. Karşısındaki kıza öyle bir bakıyordu ki kızın eriyor olmasına şaşmamak gerekti. "Okulda iki sınıfım var," dedi. "Diğer sınıftan bir erkek öğrencimi seçtim ve söyleyeceği parçayı da belirledim. Bu sınıftan da piyano çalacak bir kız öğrencimi seçeceğim."

"Piyano çalmayı bilenlere öncelik verecek misiniz?" diye atıldı bir başka kız, belli ki piyano çalmayı biliyordu.

Eray, "Hayır," diye yanıtladı. "Sonuçta yarışmada tek bir parça çalınacak. Piyano çalmayan birine de o parçayı öğretebilirim." Başka soru var mı dercesine bakışlarını sınıfta gezdirdi. Kimseden ses çıkmayınca da, "Sınıfımızdaki kız öğrencilerin isimlerini yazıp çekiliş için hazırlamıştım," diyerek devam etti. Masasının üzerinden aldığı kalemligi boşlukta salladı ve ön sırada oturan esmer güzele uzattı. "Şanslı ismi çekmek ister misin?"

Eray'a bakmıyordum ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Esmer kız cilveli bir edayla isim çekmek için uzanırken içimden, Allah'ım ne olur ben çıkmayayım diye geçirdim. Sonuçta piyanodan da müzikten de hiç anlamazdım. Çektiği kâğıtta yazılı olan ismi görünce kızın yüzündeki gülümseme bir anda soluverdi. Gördüğünden hiç de memnun olmayan bir ifadeyle, "Asya Armağan," dedi.

Üzerime yönelen kıskanç bakışları görmezden gelerek, "Başka birine devretme şansım var mı?" diye sordum. Kafamı duvarlara vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir yandan da Eray'a 'lüt-

fen devretmemi kabul et' bakışları atıyordum

"Senin için yok," dedi. "Ders bittiğinde sınıfta kal da detayları konuşalım."

Erdinç'in sinirlendiği zamanlarda neden dişlerini sıkma gereği duyduğunu bir anda anlamıştım ve şu anda Eray'a saydırmamak adına ağzımı kapalı tutmak için inanılmaz bir çaba sarf ediyordum. Yirmi dakika sonra ders bittiğinde yerimden kıpırdamadım. Sınıf tamamen boşalınca ayağa kalkıp Eray'ın tam karşısındaki sıranın üzerine oturdum. "Şaka mı bu?" dedim. "Öğretmen olmak da nereden çıktı?" Kaşlarım istem dışı bir şekilde çatıktı. İstanbul'da bu kadar okul varken benim okulumda görev yapıyor olmasına anlam veremiyordum. Ayrıca Rize'de birdenbire ortadan kayboluşunun açıklamasını da yapmak zorundaydı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sen hocanı azarlıyor musun?"

İşi şakaya döküyordu ve ben de gülmeden edemedim. Bana evini açan, beni barlardan toplayan, kusarken yanımda duran adam şimdi pat diye öğretmenim olmuştu. Onu hocam olarak göremiyordum. "Tamam, pardon," dedim. Başımı iki yana sallarken hâlâ gülüyordum. "Nasıl oldu da öğretmenim oldun?"

"Çalışmaya karar verdim diyelim. Diplomalarım evde duruyordu, bir işe yaramalarını istedim."

İşin doğrusu buysa, bu kısmı sorgulamak bana düşmezdi. "O gün neden beni öylece bırakıp gittin?"

Durumla eğlenen ifadesi anında yok olurken sandalyesinde dikleşti. "Onun gelmiş olduğunu anladım."

Erdinç'ten 'o' diye bahsederken sesinde garip bir tını oluşmuştu. Ne olduğunu anlamak için, kimden bahsettiğini anlamazdan gelerek sordum. "Kimin?"

"Erkek arkadaşının," dedi. "Beni senin yanında görürse rahatsız olacağını düşünerek uzaklaştım." Dirseklerini masanın üzerine yaslayarak ellerini birleştirdi. "Kötü mü yaptım?"

Aslında doğru olanı yapmıştı. Erdinç'in onu yanımda görmesi çok kötü şeylere yol açardı. Hele onun evinde kaldığımı öğrenirse Eray'ın ipi çekilmiş demektir. Başımı iki yana sallayarak, "Hayır, iyi düşünmüşsün," dedim. Sonra da asıl konumuza dönmeye karar verdim. "Eee, ne yarışmasına seçildim ve ne yapacağım?" Ben ve

müzik; tam bir saçmalıktı, okulun sayemde sonuncu olacağı kesin di ama umurumda değildi, çünkü Eray kaşınmıştı.

Çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi bir rahatlıkla, "Şarkıyı söyleyecek olan öğrenciye piyanoyla eşlik edeceksin," dedi.

"Piyano çalmayı bilmiyorum ki."

"Bilmediğini biliyorum. Öğreteceğim."

Beni yanında tutmak için uğraşıyor gibiydi. Sıkkin bir tavırla, "Başkasını seçemez misin?" diye sordum.

Başını itiraz eder gibi iki yana sallayarak, dosyasından çıkardığı kâğıdı bana uzattı. "Bu notaları ezberlemeye çalış. Yarın çalışma saatlerimizi de vereceğim."

Daha fazla itiraz etmenin anlamı yoktu. Cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım ve, "Eğer başaramazsam sorumluluk kabul etmiyorum. Şimdi derse yetişmem gerek," diyerek ayağa kalktım. Kapıya doğru yürümeye başladığımda bakışlarını yine üzerimde hissediyordum.

"Görüşürüz, Asya."

Cevap vermeden sınıftan çıktım ve o an fark ettim ki Eray'ın artık yanımda olmasını ve onu görmeyi istemiyordum. Sesindeki bir şey böyle hissetmemi sağlamıştı. Ayrıca Erdinç'in bu yarışma işinden hiç hoşlanmayacağından da emindim.

Öğle arasını büyük bir koşuşturmayla geçirip, eksik notlarımı tamamlamıştım ama yemek yemeye zaman kalmamıştı. Bir sonraki dersin olduğu sınıfa bitkin bir halde yürürken Tusem'in kahkahası kulaklarıma ulaştı. Bu kadar neşeli ve pozitif olmayı nasıl başarabiliyordu anlayamıyordum. Geldiğini görünce yanındakilere kısaca veda ederek bana doğru yaklaştı ve kollarını boynuma dolayıp yanaklarıma birer öpücük kondurdu. Kollarım ders notlarıyla dolu olduğu için ona karşılık veremiyordum ama umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Sonunda seni okulda görebildim."

"Söyleyene bak! Sabahtan beri nerelerdesin?" dedim ama yüzündeki sinsi gülüşü görünce cevap beklemeden devam ettim. "Anladım! Bu sefer nereye gittiniz?" Bunlar kadar çok gezen bir çift daha var mıydı, araştırmak lazımdı. Ayrıca Özgür, Erdinç gibi işine bağlı bir adamın yanında çalışıyordu. Onun sık sık izin alabiliyor olmasına da şaşıırıyordum.

“Sevgilin olacak adam yüzünden fazla uzaklaşamadık. Kahvaltı yapıp biraz gezdik.”

Erdinç’i bir anda sevgilim yapmıştı. Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Sevgilim mi?”

Yüzüne yerleşen pis gülümsemeye birlikte bana yumuşak bir omuz attı. “Mutfakta nasıl öpüştüğünüzü gördüm, Asya.”

Gözlerim yuvalarından fırlayacak kadar açılırken etrafa göz attım. “Bağırarak söylemek zorunda mıydın?” dedim sinirle.

Beni taktığı kesinlikle söylenemezdi. “Ne? Yalan mı?”

“Tamam, Tusem! Kapatalım bu konuyu,” dedim. Yanaklarımdan alev fışkıracak kadar kızarmıştım. Erdinç de tam adamının yanında öpmüştü beni, artık dilinden kurtulamayacaktım.

“Açık konuşacağım, Asya,” dedi, sanki üstü kapalı konuşmak gibi bir huyu vardı da. “Erdinç gerçekten de yakışıklı bir adam.”

Bu sırada sınıftan içeri girmiştik ve gözlerimle içeriyi tarayarak boş bir yer arıyordum. Tusem’in son sözlerini duyunca elimdekileri kafasına geçiresim geldi. O, benim en yakın arkadaşım ve Erdinç’ten bu şekilde bahsetmemeliydi. Ne bileyim, çok yakışıyor-sunuz, birbirinize uygunsunuz falan diyebilirdi. Gerçi ben bile kendimi Erdinç’in yanına yakıştıramazken onun söylemesini dikkate alacak değildim.

“Tamam, öyle bakma, Asyacık. Benim gözümde Özgür, Nick Bateman’dan bile daha yakışıklı.”

Ona nasıl baktığımın farkında değildim ama söylediği şeye gülmeden edemedim. Her şeye rağmen bu kadar neşeli olan arkadaştan ne zarar gelebilirdi ki?

Boş bir yer bulup oturduğumuzda karnımın açlığını ciddi anlamda hissetmeye başlamıştım. Bu hisle birlikte derse odaklanmayı başardığımda ise ders sona ermişti. Çantamı hızla omzuma atıp notlarımı topladım ve son dersin hangi sınıfta olduğuna bakmak için telefonumu çıkardım.

Tusem neye baktığımı anlamış olacak ki, “Son dersimiz boş,” dedi.

İçime birden dolan sevinçle, “Neden ki?” diye sordum.

“Hocamız karısını üçüncü kez hamile bırakmış. Şu anda da doğumhanede onunla birlikte derin nefesler alıp veriyor olmalı.” Bu sırada da İsmail Hoca’nın taklidini yapmaya başlamıştı.

Kıkırdayarak sınıftan çıktık. Bahçeye indiğimizde Tusem çanta-
sında arabasının anahtarını aramaya başladı. Ben de beni bekle-
yen korumalarla göz göze geldim; şahın gibi tetikteydiler.

En sonunda anahtarını bulduğunda, "Seni eve bırakmamı ister-
misin?" diye sordu.

"Hayır, tatlım. Erdiñç adamlarını yollamış bile," dedim. Onların
bütün gün boyunca beni beklediklerini söylemek istememiştım.

"Tamam, canım. Yarın görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Korumalara doğru yürümeye başladım. Dersim zamanında
bitseydi beni almaya Erdiñç gelecekti. Ona haber vermek içimden
gelmiyordu. Şirkete, yanına gitmeye ve eve onunla dönmeye karar
verdim. Yanlarına ulaştığımda korumalar ceketlerinin düğmelerini
iliklediler. Bir tanesi, "Bir sorun mu var, Asya Hanım?" dedi. "Erken
çıktınız da."

Önümde bu şekilde eğilip büzülmeleri beni huzursuz ediyor-
du. "Hayır, sorun yok. Sadece dersim erken bitti."

"Çıktığınızı Erdiñç Bey'e haber verdiniz mi?"

"Vermedim ve siz de vermeyin lütfen. Şirkete, Erdiñç'in yanına
gitmek istiyorum," dedim. Ondan korktukları belliydi, acaba doğru
mu yaparız der gibi birbirlerine baktıkları gözümde kaçmamıştı.
Böyle şeyleri gördükçe Erdiñç'e sinirlenmemek mümkün değildi,
piç herif, bütün çalışanlarını korkutmayı başarıyordu. Sesime sıcak
bir tını vermeye çalışarak, "Sürpriz yapmak istiyorum," diye ekle-
dim.

"Peki, Asya Hanım. Nasıl isterseniz," diyen koruma binmem
için Audi'nin kapısını açtı.

Arka koltuğa yerleştüğimde aklıma şirkete son gidişim geldi.
O lanet gün sekreteriyle öpüştüğünü görmüştüm ve ardından ya-
şanan gece... O iğrenç geceyi aklımdan hızla kovup yolu izlemeye
başladım. Yirmi dakikanın sonunda araba durdu ve kapım bu kez
de inmem için açıldı. Bu kadar lüks bir yaşamın yetimhanede bü-
yümüş, çoğu zaman da açlıkla mücadele etmiş olan benim için faz-
la olduğunu biliyordum. Bunu düşünmemeye çalışarak, "Teşekkür
ederim," diye mırıldandım ve arabadan indim.

Şirkete, arkamdan gelen korumalarla adım attığım için kimse
önümü kesmemişti. Normalde içeri girebilmek için en az iki güven-

lik aşamasını geçmek gerekiyordu. Asansörlerin önünde bekleyen özel güvenlik şefleri sorun çıkaracak gibi olduğunda, uzun boylu koruma elini havaya kaldırıp karışmayın der gibi bir işaret yaptı. Asansöre binince en üst katın düğmesine bastım ve korumalardan kurtulduğum için rahat bir nefes aldım. Benimle asansöre binmeye cesaret edememişlerdi.

Erдің'in odasının olduğu kata ulaştığımda girişte bekleyen iki sekretere yöneldim. İkisi de yeniydi ve yaşları hayli büyük görünüyordu, bu hoşuma gitmişti. Yine de fazla bakımlıydılar. Siyah saçlı olan ayağa kalkarak, "Merhaba," dedi. "Randevunuz var mıydı?" Yüzünde, buraya kadar çıkmaya nasıl izin verdiler der gibi bir bakış vardı.

İçimden, randevum olsaydı bilirdin değil mi diye geçirirken, bu gereksiz sorusuna sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak, "Hayır," dedim. "Erдің Bey'e haber verirsiniz sorun olmayacaktır."

Söylediğim şeyi dikkate almamışa benziyordu. Bakışları, sabah Erдің'in giymem için zorladığı kıyafetlerime kaydı; koyu renk, yüksek bel kot, pudra pembesi salaş kazak ve krem rengi kaban. Beni başından savmaya niyetli olduğu belliydi. Tam ağzını açmıştı ki Erдің'in odasının kapısı açıldı.

"Asya!" Ses tonu şaşırdığını açık ediyordu. Yanıma gelirken kaşları çatılmıştı. Elini belime koyup alnıma bir öpücük kondurdu. "Neden buradasın, güzelim?"

Bana 'güzelim' demesi ilk kez bu kadar iyi bir zamanlamada olmuştu. Geri çekilip yüzüne baktım. "Son dersim boştu. Okulda boşuna beklemek istemedim," dedim.

"Neden burada bekliyordun? İçeri girseydin ya," dedi ve bakışlarım sekreterlere kayınca onlara dönerek devam etti. "Asya Hanım'ı artık tanımış oldunuz. Kendisi, buraya geldiğinde hiç kimseyle muhatap olmadan odama girebilecek tek kişidir." Bir kaşı 'anlaşıldı mı' der gibi havalanmıştı. Onların cevap vermelerini beklemeden belimden hafifçe iterek bizi asansöre yönlendirdi.

"Anlaşıldı."

Arkamızdan gelen incecik seslerinin tınısı içimde gol sevinci uyandırmıştı. Asansör hareket ettiğinde bana döndü. "Dersinin bittiğini haber verseydin seni almaya gelirdim."

Ona cevap veremedim, çünkü gözlerim aynadaki yansıma

takılmıştı. Sonra onun siyah takımının ve kabanının içindeki kusursuz yansımasına baktım. Yüzüm iyice asılmıştı.

“Ne oldu yine? Niye yüzün düştü?”

“Yanında çocuk gibi mi kalıyorum, Erdinç?” Bu soru gerçekten aklıma takılmaya başlamıştı. Çok güzel olmadığımı biliyordum, hele Erdinç kadar kusursuz hiç değildim. Soruma cevap vermedim ve asansörün kapısı açılır açılmaz kolumdan tutarak yürümeye başladı. Arabasının yanına geldiğimizde huysuzca, “Neden cevap vermiyorsun?” diye sordum.

Tepkisiz kalmaya devam ederken kolumu bıraktı. “Arabaya geç.”

O, sürücü koltuğuna geçerken dışarıda kalmayı, beni sinir ettiği gibi onu sinir etmeyi düşündüm ama bunun pek mantıklı bir hareket olmayacağına karar vererek ön koltuğa geçtim. Emniyet kemerimi takıp, kollarımı göğsümde birleştirdim ve başımı cama çevirip dışarıyı izlemeye başladım, yol boyunca da hiç konuşmadık.

Otobandan sapıp Erdinç’in evinin çakıllı yoluna girdiğimizde bir şeylerin ters gittiğini ikimiz de anlamıştık. Demir kapının önünde iki tane polis arabası vardı ve evin etrafı polis kaynıyordu. Bakışlarım anında Erdinç’e kaydıığında yüzünün gerildiğini gördüm. “Neler oluyor?”

“Bilmiyorum,” dedi. Kontrolü dışında gelişen olaylar muhtemelen milyonda bir oluyordu ve şu an yaşadığımız da onlardan biri olmalıydı.

Bahçeye girdiğimizde, korumaların şefi olan Volkan evin kapısında bir polisle konuşuyordu. Erdinç arabadan inip beni beklemeden eve doğru yürümeye başladı. Ben de arkasından ilerledim.

Pek de kibar olmayan bir şekilde, “Memur Bey,” diyerek kapıdaki polise elini uzattı. “Bir sorun mu var?”

Polis, onun uzattığı eli sıktı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa Erdinç’ten çok da hazzetmiyor gibiydi. Onun mafya babası olduğunu bilip bilmediğini merak etmiştim.

“Hakkınızda suç duyurusu var, Erdinç Bey. Eviniz aranacak.”

“Bunun için arama izniniz var mı?” Erdinç karşısındakinin polis olduğunu umursamamaya, herkese davrandığı gibi yukarıdan bakışlar atmaya başlamıştı.

Polis, elinde tuttuğu mavi dosyayı Erdinç'e uzattı. "Evet."

Erdinç dosyaya şöyle bir bakış attı ama içine bakmaya zahmet etmedi.

Volkan, "Abi, avukata haber verdim. Beş dakikaya burada olur," diyerek araya girdi.

Erdinç başını tamam anlamında sallayarak onu onayladıktan sonra yeniden polise döndü. "Evimi neden aramak istiyorsunuz? Hakkımdaki suç duyurusu neyle ilgili?"

"Evinizin bodrumunda kaçak ameliyat yaptırıyormuşsunuz."

Duyduğum doğrularla gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kim yapmıştı bu ihbarı? Daha doğrusu kim canına susamıştı?

Erdinç, polisin ağzından çıkan sözlerle duruşunu bir an olsun bozmazken sırtının gerilmiş olduğunu hissedebiliyordum. Yine elini kana bulayacaktı fakat bu sefer haklı bir sebebi vardı. Kimse ona kafa tutmaya kalkamazdı veya rahatını bozacak bir harekette bulunamazdı. Rahatsızlığını ve sinirini bir gram bile belli etmeden, "Asılsız bir ihbar ama evimi arayabilirsiniz," dedi. Birkaç polis içeri girerken yanıma gelip elimi tuttu ve alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. Endişem yüzümden okunuyor olmalıydı ki, "Bir şey olmayacak, merak etme," dedi.

Erdinç'le kapıda konuşan, ekibin amiri olduğunu tahmin ettiğim polis yanındakilere, "Üst katlar da aranacak," diye emir verdi.

Erdinç korumalarına döndü. "Asya'nın odasına girenlerin yanından ayrılmayın." Sonra polislere baktı. "Bodrum şu tarafta."

Şu durumda bile, odama girecek olan erkeklerin hesabını yapmaktan kendini geri tutmazken başımı iki yana salladım. Önümüzde üç polisle indiğimiz bodrum katından yana çok şükür ki korkum yoktu. Çünkü tüm bodrum boşaltılmış, eşyalar Timuçin'in evine götürülmüştü. İstanbul'a dönmek için öne sürdüğüm isteğimin ne kadar yerinde olduğunu düşünerek Allah'a teşekkürlerimi ilettim.

"Kapı kilitli, Erdinç Bey."

Polis, bodruma inen merdivenlerin sonunda durmuştu, olumsuz bir şey yakalamış gibi bir imayla Erdinç'e döndüğünde gerçekten sinir olmuştum.

Erdinç, "Fare ve böcek tehlikesine karşı kilitli tutuyoruz," dedi. "Müsaade edin, açayım." Elim, güven vermek ister gibi bir kez sikip bıraktı ve cebinden anahtarı çıkarıp merdivenleri inmeye baş-

ladı. Kapaıyı aadıktan sonra içeri girip ışıkları yaktı, arkasında duran uç polisi içeri buyur etti.

Polisler daha önce ameliyathane ve yoğun bakım olarak kul lanılan ama şimdi bomboş olan bodrumu detaylı bir şekilde ince lediler. Yüzlerinde, bir şey bulamamış olmalarının hayal kırıklığıyla geri döndüklerinde amirleri, “şüpheli bir şey görünmüyor, Erdiņ Bey,” dedi.

Erdiņ ukala bir tavırla sırtarak karşılık verdi. “Size söylemiş tım. Ne olmasını bekliyordunuz ki?”

Elini üzerimden bir an olsun çekmeyen bu korumacı adamın tavır ve davranışları karşımızdaki polisi de rahatsız etmiş benzi yordu. Erdiņ’le baş edemeyeceğini anlamış olmalıydı ki uzlaşmacı bir tavır takındı. “Hakkınızda neden böyle bir ihbar yapılmış olabilir?”

Erdiņ umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. “Başarılı bir iř adamıyım. Piyasada bir sürü rakibim ve dūřmanım var. Belli ki biri küçük bir řaka yapmak istemiş.”

Son cümlesinde aslında, belli ki biri Azrail’i beklemekten sıkılmış demek istemişti.

“Evinizde neden bu kadar fazla koruma tutma gereği duyuyorsunuz?”

Adam işin peşini bırakmıyordu fakat Erdiņ’in sabrını deneye rek ölümle de şakalaşıyordu. Kim bilir, belki bu gece ansızın öle de bilirdi.

Erdiņ bu sefer sinirlendiğini gizlemedi. “Evimde eşi benzeri olmayan birçok mücevher ve aklınızın alamayacağı değerde özel taşlar bulunduruyorum. Hem onların hem de kendi güvenliğim için evimde istediğim sayıda koruma bulundurabilirim. Bu konuda sizi ilgilendiren bir kısım göremiyorum,” dedi ve merdivenleri göstererek, artık gitmeleri gerektiğini belli etti.

Amir ve bodruma inen diğer polislerle birlikte yukarı çıktık. Amirleri telsizinden emir verdiğinde bütün polisler evden çıkıp ekip arabalarına binmeye başladılar. Bahçeye ulaştığımızda amir, Erdiņ’e elini uzattı. “Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı kusura bakmayın, Erdiņ Bey,” dedi. Bana gülümsemekle yetinirken ilerleyip aracına bindi. Erdiņ’s e cevapsız kalmayı seğmiş, sinirle sadece başını sallamıştı.

Sonunda bahçenin demir kapısı kapandı ve yalnız kaldık Erdinç. Volkan'a döndü ve, "Evin etrafını gözetim altına alın," dedi. Uçan kuştan bile haberim olacak. Tek bir hatayı affetmem. Anlaşıldı mı? Avukatı da arayın, gelmesine gerek kalmadı."

Volkan, "Anlaşıldı, abı," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Erdinç'in burnundan soluduğunun farkındaydım. İçeri girip salona doğru yürümeye başladığımda arkamdan gelen Erdinç kapıyı öyle hızlı kapattı ki çıkan gürültü resmen kulaklarımı acıttı. Hiç tepki vermeden yürümeye devam edip salondaki koltuğun bir köşesine kıvrıldım.

"Bunu yapanı ellerimle öldürüp gömeceğim," dedi. Ceketini çıkarıp tekli koltuğun üzerine attı ve içki dolabına yöneldi. O sırada çalmaya başlayan telefonunu birkaç küfür savurduktan sonra açtı. "Bu suç duyurusunu kimin yaptığını öğrenmen için sana on dakika veriyorum, Özgür!" diye bağırdı, kapattığı telefonu masaya sertçe fırlattı. Doldurduğu kadeh elinde, salonda bir aşağı bir yukarı yürürken kendi kendine söylenip küfretmeye devam etti.

Koltuğun kirlentini kucağıma alıp sıkıca sarılarak, oturduğum yere sindim. Ses çıkarmaya korkuyordum. O ihbarı yapanın bu gece son gecesi olduğu açıktı. Birkaç dakika sonra Özgür, kulağında telefonla salona girdi. "Tamam, Ertuğrul. Sağ ol," deyip telefonu kapattı. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hali vardı, bakışları Erdinç'le benim aramda gidip geldi, sonra Erdinç'te sabitlendi. "Abi, kimin yaptığını bulduk."

Erdinç kadehini dördüncü kez doldurduktan sonra şişeyi cam masayı neredeyse kıracak bir şekilde bıraktı. "Kim?"

Özgür, bakışları yeniden bana kayarken yutkundu. "Begüm Armağan," dedi gergin bir sesle.

Begüm Armağan...

Annem...

Düşünme yetim elimden alınmış gibiydi, çünkü beynimde sadece Özgür'ün ağzından çıkan isim dönüp duruyordu. Ve Erdinç'in biraz önce söyledikleri de o isme eşlik ediyordu; ellerimle öldürüp gömeceğim. Erdinç, annemi öldürecekti.

Erdinç tıslar gibi tekrarladı. "Begüm Armağan."

Annemin ismini onun ağzından duyduğum an gözlerim dolmaya başlamıştı. Kokusunu dahi bilmediğim annem ölecekti. Bir kez

bile sarılıp öpemediğim annem, sevdiğim adam tarafından öldürülecekti. Beni sokağa bırakmışlardı, evet, ama artık benim iyiliğim için benden vazgeçtiklerini biliyordum. Annemin o ihbarı neder yaptığını da biliyordum; beni Erdinç'ten kurtarmaya çalışıyordu

Ayağa kalkıp Erdinç'in tam karşısında durdum. Gözyaşlarıma akmaları için izin vermedim. Şimdi değildi, şimdi güçlü olmam gerekiyordu. "Yapma."

Ne söylemek istediğimi anlamıştı. Yine de, "Ne yapmayayım, Armağan?" dedi.

İşte, yine Armağan olmuştum. Sesim istem dışı titrerken, "Annemi öldürme," dedim.

Öfkesi mümkünmüş gibi iki katına çıkarken, tek kaşını kaldırıp meydan okurcasına, "Annen?" dedi.

Begüm Armağan'a anne dememi istemiyordu, aslında onun hayatıma girmesini istemiyordu. Kararından dönmeyecekti. Gözyaşlarımla önüne geçmeyi artık başaramayacaktım, damlalar yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. "Yalvarırım, onu öldürme." Annemi tam anlamıyla affetmemiş olsam da ölmesine kesinlikle dayanamazdım. Babamın gözlerimin önünde vurularak öldürölmesini izlemek zorunda bırakılmışken, hayatımda hiç olmamış annemin de acısını çekmek istemiyordum.

Erdinç gözünü kırpmadan öylece bana bakıyordu. "Odana çık! Gözüme görünme, Asya!" diye bağırdı.

Onu ikna etmek istiyordum. "Erd-"

"Asya, odana çık!"

Sesi tüm evde yankılanmıştı. Uzatmanın anlamı yoktu. Gözyaşlarımla yanaklarımdan yağmur gibi süzölürken arkamı dönüp odama doğru ilerlemeye başladım. İkinci katın merdivenlerine gelmiştim ki kendi odama çıkmaktan vazgeçip Erdinç'in odasına gittim. Kendimi yatağa atarken, kaderime sırt çevirerek özgürce ağlamaya devam ettim. Hayat bir insanın yüzüne hiç mi gülmezdi? Eğer gülüyorsa o insan kesinlikle bendim.

Bedenim yaşadığım gerginliğe daha fazla dayanamadı ve huzursuz bir uykuya daldım. Elbette bu uyku kötü bir kâbusla son buldu. Sıçrayarak uyandığımda korkuyla etrafıma bakındım, üzerim örtölmüş ve gece lambası açılmıştı. Yatarken onu yakmadığımdan da üzerimi örtmediğimden de emindim. Bana kızgın olduğu

için Erdinç de yapmış olamazdı. Ben uyuduktan sonra odaya muhtemelen Zehra Hanımı gelmişti.

Yataktan kalkıp kapıyı yavaşça açtım. Kaç saatte uyuduğumu bilmiyordum ama Erdinç'in öfkesinin dinmiş olduğunu sanmıyordum. Salona indiğimde ışıkların kapalı olduğunu gördüm, ev de tamamen sessizdi. Bir anda mideme yumruk yemiş gibi oldum, Erdinç evde yoktu.

Annemi öldürmeye gitmiş olma ihtimaliyle ürkererek çalışma odasına yöneldim. Kapısında bekleyen iki korumayı görünce rahat bir nefes aldım, kapıda beklediklerine göre Erdinç içeride olmalıydı. Korumalar bir an için bana baksalar da uzun sürmedi, neredeyse aynı anda başlarını öne eğdiler.

Kapının önünde kısa bir an düşünüp, içeri girmenin doğru karar olmadığına karar vererek mutfığa yöneldim. Hâlâ bir şey yememiştim ve açlıktan ölmek üzereydim. Oysa eve gelir gelmez yemek yiyecek, sonra da notlarıma çalışacaktım. Tabii polislerin varlığı buna izin vermemişti. Her zamanki gibi ocağın üzerinde üç tencere yemek hazır duruyordu. Tencerelerin kapaklarını açıp baktım, hepsi de benim sevdiğim şeylerdi. Bu eve ilk geldiğimde pişen yemekler damak zevkime hiç hitap etmiyordu, çünkü yemek seçmek gibi kötü bir huyum vardı. Elbette Erdinç'in emirlerinden sonra bütün yemekler bana göre hazırlanır olmuştu.

Bir kâseye mercimek çorbası, bir tabağa da pilav ve nohut koyduktan sonra, bir bardak da su alarak taburelerden birine tırmandım. Yemeğimi yerken Erdinç'i düşünmeden de edemiyordum. Bugün yaşadıkları kolay değildi. Bu zamana kadar kimsenin sarsamadığı tahtını annemin tehlikeye atmış olması onu delice sınırlendirmişti. Bu konuda ona hak veriyordum ama annemi öldürecek olması içimi donduruyordu. Begüm Armağan bana annelik yapmamış olsa da Erdinç'in onu öldürmesine nasıl tepki verirdim bilmiyordum ama iyi şeyler olmayacağını tahmin ediyordum.

Yemeklerim bittikten sonra tabakları yıkayıp, kurumaları için bulaşıklığa bıraktım. Erdinç'in odasına çıktığımda da ders notlarımı çantamdan aldım ve yatağın içine yerleşip okumaya başladım. Ama bu sıralar uyuyakalmayı iğrenç bir şekilde huy edinmiştim. Gözlerimi açık tutmak için çabalasam da işe yaramadı, bir süre sonra uyku, beni alıp götürdü.

Duyduğum ayak sesiyle uyandım, ne olduğunu anlamaya ça-

İşirken yatağın diğer tarafı hafifçe çöktü ve yanağıma konan yumuşak öpücüğü hissettim. Erdinç gelmişti. Yelkenleri hemen suya indirmiş olmamak için hiç kıpırdamadan, uyuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Kollarının beni sarmasını bekledim ama olmadı. Yataktan kalktı, birkaç saniye sonra da gardırobun sürgülü kapısı açıldı.

Gözlerimi aralayıp ne yaptığını izlemeye başladım. Gardırobun önünde eğildi, bir dizini yere koyarak dolabın arka tarafındaki kasanın şifresini girdi. Kasa hafif bir sesle açıldığında elini uzattı ve alacağı şey her neyse hiç aramadan onu bulup kasayı kapattı. Elindeki şeyi ceketinin altına, beline yerleştirdi; loş ışıkta bile parıltıya dayan siyah bir silah.

Annem bu gece ölecekti.

Kalbim, korkmuş bir ceylanın kalbi gibi göğüs kafesimde güm-bürdeyerek atmaya başladığında boğazıma düğümler atılıyordu. Bir anda elim ayağım buz kesmişti ve ağzım kurumuştı. "Erdinç?" dedim. "Nereye gidiyorsun?"

Sesimi duyduğunda tepki vermedi, bana dönmedi, dolaptan aldığı kabanını giydi. "Uyu, Asya."

Sanki az önce yanağımdan öpen adam o değildi, hâlâ sinirliydi. Bana da sinirliydi, biliyordum. Çünkü ben de bir Armağan'dım ve annemle babamın pis kanlarını taşıyordum. Kapıya yöneldiğinde yataktan kalkıp yanına gittim. "Öldürecek misin?" diye sordum çaresiz bir sesle. İçim buruktu, ağlama isteğim geri geliyordu. Annemin bir kez bile sarılamadığım bedenine kefenin sarılacak olması içime, ucu sivri iğneler batırıyordu. Eli kapının kolunda donup kaldığında sessiz kaldı. Sadece birkaç adım gerisindeydim ve yalvarır gözlerle ona bakıyor, onu kararından vazgeçirmesi için Allah'a yalvarıyordum.

"Yatağa geri dön, Asya."

İnkâr etmemişti, etmesini de beklemiyordum. O, Erdinç'ti. Yapacağı şeyi korkmadan dile getirirdi ama konu annemdi, bu kadar acımasız davranması canımı yakıyordu. Tam kapıyı açmıştı ki çıplak ayaklarımla öne doğru bir adım attım. "Dur, lütfen." Gözyaşlarım sessizce süzölmeye başlamışlardı. "Yalvarıyorum, Erdinç. Onu öldürme." Küçük bir çocuk gibi hıçkırarak burnumu çektim. "Yine bir bedel ödeteceksen bana ödet ama annemi öldürme. Başka kim-

sem yok. Erdinç Bana annelik etmemiş olsa da şu dünyada ailem-
den kalan bir tek o var.”

Açık olan kapıyı büyük bir gürultuyla kapattı. Bana döndüğün-
de karşısında korkudan titrememek için dişlerini birbirine bastır-
dım. Kollarımdan sıkıca tutup beni sarstı. “Daha kaç kez söylemem
lazım? Senin için bir tek ben varım. Benden başka kimsen olma-
yacak!”

Bana zarar vermemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyor-
dum ama zaten fazlasıyla canımı yaktığının farkında değildi. Bir an
durdu, bakışları kollarımı tutan ellerine kaydı. Beni bıraktı ve yum-
ruğunu hızla duvara geçirdi. “Annen olacak o kadın, benimle oyun
oynanmaması gerektiğini unutmuş!”

Ellerim, az önce Erdinç’in ellerinin olduğu yerde, acıyan kol-
larımdaydı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam eder-
ken, “Özür dilerim,” dedim. Ailemin suçunu telafi etmek yine bana
kalmıştı. Ellerini iki yanında yumruk yapıp yeniden kapıya yöneldi.
Bu kapıdan çıkarsa planını gerçekleştireceğini biliyordum. Telaşla,
“Erdinç, lütfen gitme,” dedim.

Kapıdan çıkmadan öylece durdu, derin bir nefes alarak başını
tavana doğru kaldırdı. Sadece iki adım gerisinde durmuş, ne kar-
rar vereceğini beklerken bana döndü. Kendinden emin iki adım-
la karşıma geldi, karanlıkta bir gölge gibi bana tepeden bakarken
çenemden tutup başımı kaldırdı. “Tek bir şartla, Armağan,” dedi.
Gözleri siyah ateşler saçıyordu. “Günün birinde, anneni gerçek
anlamda affettiğinde yanına gitmeyi aklından geçirmeyeceksin.
Onunla konuşmayacaksın bile.” Çenemdeki parmakları sıkışmış-
tı. “Sadece bana ait olacaksın. Seni kimseyle paylaşmayacağım.”

Başımı tamam anlamında salladım, neden böyle şeyler söy-
lediği açıktı. Annemin bugünkü davranışı beni Erdinç’in elinden
alabilmek içindi. Onu bir şekilde hapse sokacak, bana yaklaşıyordu
ama başaramamıştı.

“Duyamadım.”

“Söz veriyorum,” dedim.

Çenemi bıraktı, gözleriyle yatağı işaret etti. “Yatağa geç.”

Kararından vazgeçmiş olması şimdilik yeterliydi, şansımı zorla-
madan söylediğini yapıp yatağa geçtim. Kendi tarafıma kayarken
gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle sildim. Erdinç belindeki silahı
kasaya geri koydu, sonra kabanını ve takımını çıkarıp eşofman altı-

nı giydi. Yatağa girdiğinde kollarını bana doladı. Ruh hali değişmiş, bakışları yumuşamış gibiydi.

“Ağlaman sinirlerimi daha çok bozuyor,” dedi. Yüzüme düşen saçlarımı geriye itip dudaklarını alnıma bastırdı ve bu sefer bir değişiklik yapıp beni üzerine çekti.

Burnumu çekerek, “Beni sürekli korkutuyorsun,” dedim. O, ağlamamdan şikâyet ediyorsa, ben de beni korkuttuğunu söyleyebilirdim.

Az önceki, öldürecekmiş gibi bakan Erdiñç gitmiş, onun yerine, beni sevgiyle saran Erdiñç gelmişti. Başımın üzerine bir öpücük kondurarak, “Uyu artık,” dedi. Bir eli saçlarımda dolaşırken uykunun beni sarmalaması uzun sürmedi. Diğer eli sırtımda oyalanıyordu ve bilincim uykuya tamamen teslim olurken, parmaklarına eşlik eden sözleri kulaklarıma doldu. “Geriye tek bir seçenek kalıyor, miniğim. Seni o soyadından kurtarmanın zamanı geldi.”

Bölüm 6

Kasım ayının son günlerinde esen rüzgâr, akşam saatlerine ayrı bir güzellik katıyordu. Hava artık tam anlamıyla soğumuş, kış tüm güzelliğiyle gelmişti. Bir elimde kahve, battaniye altında televizyon izleme günleri beni bekliyordu. Kış aylarını seviyordum, kalın kıyafetleri, eldivenleri, başımda rengârenk berelerin olmasını seviyordum.

Erdinç'le, annemin yüzünden ettiğimiz şiddetli kavganın ardından dolu dolu iki haftayı geride bırakmıştık. İki haftadır sürekli diken üzerindeydim, acaba kararından vazgeçecek mi diye düşünüp duruyordum. Erdinç'le aramız açıldı, beni affetmemişti. Soğuk davranıyor, benden uzak duruyordu. Sadece, geceleri ben uykuya daldıktan sonra odaya gelip bana sarılarak uyuyordu. Bir nevi, onun için geceleri ihtiyaç haline gelmiştim. Onun yanında uyumadığımda sinirleniyordu. Bunu da bir gece test ederek öğrenmiştim. Sırf benden uzak durduğu için, bir gece onun odasında yatmak yerine kendi odama çıkmıştım ama gece bağırımlarıyla uyanıp tekrar onun odasına inmiştim. Uyku mahmuru olduğum için beni azarlamasına göz yummuş, sabahında ona birazcık sert çıkmış ve aramızı biraz daha açmıştım.

“Çok dalgınsın bugün, somurtuk cadı. Bu, dördüncü başa alışı-
mız olacak, artık kendini topla.”

Eray bir kez daha uyarıda bulunduğunda bana kızgın gözlerle bakıyordu. Sözlerine karşılık sadece gözlerimi devirdim ve bakışla-
rımı önümdeki notalara çevirdim, onları on gün önce ezberlemeye
başlamıştım, şu anda da nakarat bölümüne bakıyordum. “Eray, ar-
tık bıraksak mı?” dedim. Saat akşam sekizi geçiyordu ve sıkılmış-
tım. Bir haftadır her okul çıkışında Eray’la müzik odasında bulu-
şuyor, saatlerce çalışıyorduk. İlk hafta bana piyanoyu tanıtmış, nota-
ların yerlerini öğretmişti. Bu hafta da parçayı çalmaya başlamıştık.

Eray kolundaki siyah deri saatine bakıp başını iki yana salladı.
“Olmaz,” dedi. “İki saattir şarkının yarısına bile gelemedin, düzgün
çalamadığın sürece gitmene izin yok.”

On gündür benimle uğraşmaktan bir an olsun sıkılmamış oldu-
ğu için onu tebrik etmek istiyordum ama yapmayacaktım, çünkü
bana karşı farklı bir tutumu vardı. Beni bu yarışmadan çıkarsın diye
günlerdir kasıtlı olarak kötü çalışıyordum. Yine de pes etmiyor, de-
vam etmem için beni zorluyordu. Tabii bir de bu piyano derslerini
Erdoğan’a açıklamam gerekmişti. İlk sorusu hocamın kadın mı erkek
mi olduğuydu. Erkek dersem olay çıkacağını biliyordum, mecbu-
ren kadın demek zorunda kalmıştım. “Günlerdir uğraşıyoruz, Eray
ama olmuyor işte,” dedim ve parmaklarımı piyanonun beyaz tuş-
larından sıkıntıyla çektim. “Benim yerime başkasını seçmen daha
doğru olacak. Sınıfta piyano çalmayı bilenler olduğuna eminim.”
Hem bu çalışmalar oldukça yorucu geçiyordu, eve gider gitmez
derslerimin başına geçiyor, kendime beş dakika dahi ayıramıyordum.

“O yarışmada piyanoyu sen çalacaksın, Asya,” dedi. Piyanonun
kuyruğuna yaslanmış, duruyordu. Birkaç adım atarak arkama geçti
ve kucığımda duran ellerimi kaldırıp parmaklarımı yeniden tuşla-
rın üzerine bıraktı. “İstemediğin için çalamıyorsun. Oysa bu şarkı-
nın hikâyesini bilsen böyle davranmazdın.”

Konuşurken öne doğru eğilmişti ve dudakları yanağımın hi-
zasındaydı. Nefesini tenimde hissettiğimde rahatsız olmuş, istem
dışı kasılmıştım. Onunla okul dışına dayanan bir arkadaş ilişkimiz
olsa da bana bu şekilde yaklaşmasından hoşlanmıyordum. Par-
maklarımın üzerindeki ellerini nazikçe itip oturuşumu biraz daha
dikleştirdim. Sıkılmış bir tavırla, “Neymiş hikâyesi?” diye sordum.

Ellerini itmiş olmama aldırmadı, geri de çekilmedi. Dudakları hâlâ yanağımın hizasındaydı. "Bu, benim bestem. Tam anlamıyla çalabildiğinde hikâyesini de öğreneceksin."

Sesinde garip bir ima vardı ama aldırmadım. Tek isteğim eve gidip sıcak bir duş almak, bolca uyumak ve iki günlük hafta sonu tatilini dinlenerek geçirmekti. Telefonumun melodisini duyunca, "Pardon," diyerek ayağa kalktım. Telefonumu çantamdan aldıktan sonra Eray'dan uzaklaşıp kimin aradığına baktım. Ekranda sevdiğim adamın ismi belirmişti. "Efendim, Erdinç?"

"Aşağıda seni bekliyorum. Bugünlük bu kadar yeterli. Hocana söyle, gelip seni almam için ortam yaratmasın."

Telefonu suratıma kapattığında telaşa kapılmadan edemedim. Yukarı çıkar da Eray'ı görürse delirirdi. Kesin olarak kan dökülürdü. Telefonumu çantama atıp ceketimi giyerken, "Eray, kusura bakma ama benim acilen gitmem gerekiyor," dedim. "Haftaya telafi ederiz, olur mu?" Çantamı omzuma attım, cevap vermesini beklemeden kapıya doğru yürümeye başladım.

"Bir sorun yoktur umarım?"

Arkamı döndüğümde kollarını göğsünde birleştirmiş, gözlerinde garip bir ifadeyle bana bakıyordu. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek, "Hayır, sorun yok. Sadece gitmem gerekiyor," dedim ve sınıftan kaçarcasına çıkıp merdivenleri hızla indim. Erdinç arabadan inmeden yanına ulaşmam gerekiyordu. Aramız zaten bozukken, üzerine bir de Eray'ı ekleyemezdim. Sonunda okuldan çıkıp, akşam karanlığında beni bekleyen siyah Range Rover'a doğru ilerledim. Arabaya bindiğimde Erdinç'in bakışları beni tartıyor gibiydi, nefes nefese kalmış olmamdan şüphelenmiş olmalıydı, kaşları da her zamanki gibi çatıktı.

"Bu hal ne?"

Umursamaz bir şekilde omuz silkerken, en doğal ifademle ona baktım. "Ne varmış halimde?"

Bir süre daha yüzüme baktıktan sonra bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Rahat bir nefes alıp emniyet kemerimi taktım. O sırada bakışlarım okul binasına kaydı. Eray, ışığı açık olan tek sınıfın camında, kolları göğsünde bağlanmış şekilde, yüzünde hiçbir duygu barındırmadan bize bakıyordu.

Hafta sonu olmasına rağmen, erken kalkmaya alışmış olan vücudum uyumama izin vermedi. Sabahın sekizinde gözlerimi açtığımda yanım boştu. Erdinç yine benden önce uyanmıştı, muhtemelen mutfakta kahvaltı yapıyordu.

Üzerimde şortlu pijama takımım ile odadan çıktım ve çıplak ayaklarımı yerde sürüye sürüye aşağı indim. Bir yandan da parmaklarımla, belime kadar uzanan saçlarımla karışıklığını açmaya çalışıyordum.

Mutfağa girdiğimde Zehra Hanım, beni gülümseyerek karşıladı. "Günaydın, Asya Hanım."

Uykum bir anda tamamen açılıvermişti, çünkü Erdinç burada da yoktu. Başımı huysuzca kaşırken zorla gülümsemeye çalıştım. "Günaydın. Erdinç nerede?"

"Erdinç Bey spor yapıyor."

Kusursuz görünen kahvaltının başına oturup ağzıma bir dilim salatalık attım. Muhtemelen Gece Sokağı'na gitmişti. "Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

Zehra Hanım taze sıkılmış portakal suyunu bardağıma koyarken kıkırdadı. "Erdinç Bey evde, Asya Hanım. Yatak odasının hemen sağındaki oda, spor odası."

Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı, Erdinç'in evinde spor odası olduğundan haberim yoktu. Bu da ne kadar meraksız bir insan olduğumu gözler önüne seriyordu. Portakal suyumdan büyük bir içim aldım. "Spor yaparken odaya girilmesine sinirlenir mi?" diye sordum. Çünkü çalışma odasında olduğu zamanlar yanına gidemiyordum ama onu spor yaparken görmek istiyordum.

Zehra Hanım hafif tombul yanaklarını oynatarak gülmeye başladı ve elini saçlarımda şefkatle dolaştırdı. Bir sır verecekmiş gibi kulağıma eğilerek, "Size kızmayacağından eminim," dedi. "Size karşı tutumu herkese gösterdiğinden çok farklı."

Gözlerindeki samimiyet beni rahatlatmıştı. Portakal suyumu bitirip, "O zaman yanına gidiyorum," diyerek ayağa kalktım. Merdivenleri hoplaya zıplaya çıkarken çocuk gibi görüldüğümün farkındaydım. Spor odasının kapısını yavaşça açıp başımı içeri uzattım. "Günaydın." Barfiks çekiyordu, sesimi duyduğuna emindim ama cevap vermeden sayarak devam etti. İçeri girerek kapıyı arkamdan kapattım. Odada, normal bir spor salonunda bulunabilecek her şey vardı. Koşu bandı, ağırlıklar, bisiklet ve isimlerini bilmediğim daha birçok alet...

Barfiks demirinin yanındaki koşu bandına doğru ilerlerken gözlerim Erdinç'teydi. her nefes alışında kollarıyla kendini yukarı çekiyor, karın ve kol kasları kasılarak belirginleşiyordu. Vücudu ne çok kaslıydı ne de fazla inceydi. Orantılı ve tam anlamıyla muhteşemdi.

"Bakıyorum izlemek hoşuna gitti," dedikten sonra barfiks demirini bırakıp bana doğru yaklaştı. Elinde siyah havlusuyla terini silerken tam karşımda duruyordu.

"Alakası yok, dalmışım," dedim.

Dudakları yukarı kıvrılıp piç bir gülüş atarken gözleri üzerimde dolaştı, yalan söylediğimi elbette anlamıştı. Bacaklarımda oyalanan gözleri yüzüme çıktığında hesap soran bir hal aldı. "Bu şekilde evde dolaştın mı?"

Lafı geveleyip başka yerlere çekmeyi deneyebilirdim ama kaçışım olmayacaktı. "Himm... Seni yanımda göremeyince merak ettim. Alt kata inip seni aradım," dedim. Bakışları, kendini kurtaracak bir savunma da hazırla derken devam ettim. "Ama karşıma koruma falan çıkmadı, yani bahçedeler herhâlde." Bu konuda beni sürekli olarak uyarıyordu; kısa veya askılı şeyler giydiğimde korumalar beni görmemeliydi. Yanında çalışanlardan bile sakınıyordu beni.

Dilini, birbirine sıkıca bastırıldığı dişlerinin üzerinde gezdirirken başını hafifçe yana eğdi. "Üzerine uzun bir şey alabilirdin."

Gözleri, bahanen kabul edilmedi diyordu. "Daha sabahın erken saatleri, Erdinç. Abartma," dedim yüzümü asarak.

Elimden tutup koşu bandını işaret etti. "Çık."

İtiraz etmeden çıktım. "Ya düşersem?"

Duymazdan gelerek çalıştırma düğmesine bastı. "Başlıyor, sıkı tutun."

Alet ayağımın altında hızla kaymaya başladığında iki yandaki tutacalara tutundum ama sürekli hızlanıyordu. Birkaç saniye içinde koşmaya başlamıştım. "Erdinç, bu biraz hızlı değil mi?"

"Bence biraz daha hızlanabilir."

İnadına yaptığını, üzerimdeki kıyafetlerle evde dolaştığım için intikam aldığını biliyordum. "Düşeceğim, yapma," dedim ama uzun zamandır spor yapmadığım için hamlamış olsam da aletin hızına uyum sağlamıştım.

"Sözlerimin dışına çıkmamayı öğrenmelisin, Asya," dedi. Sa-

kindi, insanın asabını bozmaya yetecek kadar sakindi ama gözler sinirini saklayamıyordu.

Nefes nefese kalmış bir halde, "Tamam, özür dilerim. Bir daha olmayacak," dedim. Uyum sağlasam da bacaklarım zorlanmaya başlamıştı. "Durdur artık, düşeceğim."

Kısa bir an düşündü, sonra tuşa basarak aleti yavaşlattı. Alet tamamen durduğunda üzerinden öksürerek indim ve sinirle ona döndüm. "Bu evden kesinlikle taşınacağım," diye bağırdım. O salak ameliyatlardan kazandığım paranın büyük kısmı hâlâ duruyordu, kendi evimde zorlanmadan yaşayabilirdim.

"Bırakmam seni, güzelim."

Kıskançlığı artık boğucu ve hastalıklı bir hal almaya başlamıştı. Olmayacak şeylerden kıskanıyor, kendi kıskançlığının bedelini de bana ödetirken acıımıyordu. "Kıskançlığın bana zarar verecek boyutlara geliyor, farkında değil misin?" Sinirden ağlayacak durumdaydım ama kendimi tuttum. Ellerini belime uzattığında da birkaç adım geri çekildim. Gerçekten kızmış ve kırılmışım. "Dokunma bana."

Her zamanki gibi duymazdan gelerek kollarını belime dolayıp beni çıplak göğsüne çekti. "Özür dilemeyeceğim, miniğim." Teninin teması öfkemi ve kırgınlığımı unuttururken dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Seni çok sıktığımı farkındayım." Alt dudağımı dudaklarının arasına alarak usulca öptü. "Sözümünden dışarı çıktığında gözüm kararıyor. Vücudunda başka gözlerin dolaşması içimdeki canavarı uyandırıyor. Sen de bunun farkında değil misin?"

Sesi en etkileyici tonundaydı ve lanet olsun ki kalbimi yine kazanmıştı. Sözleri bittiğinde direkt dudaklarıma kapandı. Nefes almama bile izin vermeden dudaklarımı sömürürken, kaslı kollarından tutunarak destek aldım. Bacaklarım koşudan ve Erдің'in güzel istilasından sonra tamamen tutmaz olunca hiç şikâyet etmeden beni kendine yasladı.

"Affedildim mi?"

Sonunda dudaklarımdan ayrıldığında koşu bandından indiğim halimden daha beter durumdaydım. Onun bendeki etkisi kesinlikle her şeyden çok daha üstündü. "Düşünmem gerekiyor," derken tam bir aptaldım, çünkü ses tonum onu affettiğimi bağıırıyordu. Bu adamı her seferinde neden bu kadar kolay bağışlıyordum ki? Zaten affetmeyecek olsam da ona küs kalmama izin vermiyordu, çünkü tüm yetki ondaydı.

Özgür elindeki biletleri Erdinç'e uzatırken, "Abi, korumaların uçağı inmiş, valizlerinizi odanıza yerleştiriyorlarmış," dedi. Her zamanki gibi son durum özeti geçiyordu.

Bense ilk defa giydiğim yeni montumun fermuarıyla ilgileniyordum. Erdinç'in durduk yere çıkan iş gezisi için yine havaalanındaydık. Büyük bir mücevher sergisine katılacaktık ve Erdinç bu yılki tasarımları için özel taşlar satın alacaktı. En azından konuşulanlardan bu kadarını anlamış, daha fazla detaya inmemeye çalışmıştım.

Uçağımızın kalkış anonsu yapıldığında çantamı omzuma atarak Erdinç'in elini tuttum. Siyah takım elbisesi ve siyah kabanının içinde yine muhteşem görünüyordu. Ben de topuklu siyah ayak-kabılarım, siyah mini eteğim ve ünlü bir modacının tasarımı olan krem rengi salaş gömleğimle yanında çocuk gibi kalmamak için uğraşıyordum. Dışarıdan bakanlar için oldukça uyumlu görünüyor olmalıydık.

"Pasaportunu Özgür'e ver. Biz direkt uçağa geçeceğiz. İşlemleri o halleder."

Söylediğini yaptım. Heyecanlıydım, ilk defa göreceğim ve bir daha gidemeyeceğim bir yere, İtalya'ya gidiyorduk. Erdinç sayesinde farklı yerler görüyordum ve bundan hiç rahatsız değildim.

VIP kapısından el ele geçip uçağa doğru ilerlerken, bize eşlik eden kadın görevlinin bakışları sürekli olarak Erdinç'e kayıyordu. Kaşlarım benden bağımsız şekilde çatılırken kadının üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Erdinç benimdi, sadece benim! Nasıl ki Erdinç bana bakan erkelerin ölümü hak ettiklerini düşünüyorsa, ben de onabakan kadınların ölmesi gerektiğini düşünüyordum.

"Az önce yüzün ne güzel gülüyordu. Ne oldu da somurtttun?"

Omuz silkip önemli bir şey yokmuş gibi davranırken, birkaç adım önümüzde yürüyen görevliyi işaret ederek, "Sürekli sana bakıyor," dedim.

İkimizin de bakışları aynı anda görevliye çevrilmişti, kısa eteği, uzun bacaklarının büyük kısmını örtmeye yetmemiştii. Benim bacaklarımsa Erdinç Bey'in emriyle siyah çorapla saklanmıştı. Bakışları görevlinin üzerinde gereğinden fazla oyalanınca içimde tarifi olmaz bir volkan patladı. Elimi tutan elini çimdikleyerek, "Neden

bakmaya devam ediyorsun?” dedim. Ağlamaya başlamama razı kalmıştı.

Erdinç gülümseyerek beni kendine çekti. Ben de ondan öğrendiğim sert bakışları taklit ederek kadına bakmaya başladım. İşe yaramış olacak ki kadın, bakışlarını kaçırdı, bir daha da bize hiç bakmadı.

“Ne oldu, miniğim? Kıskançlık hakkında ne söylüyordun?”

Spor odasında yaşananları ima ettiğini anlamıştım ve garip bir şekilde ona hak da vermiştim. Bir daha kıskançlığıyla ilgili tek kelime etmeyecektim. Cevap vermek yerine omuz silkerek kolunun altına daha çok sokuldum.

“O tipler sadece yatağımı süsleyen tek gecelik fahişeler olabilirler,” dedi.

Bunu çok normal bir şeymiş gibi söylemişti ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Dilimin ucuna kadar gelen soruyu yutarak uçağın merdivenlerini tırmandım. Yerlerimize oturduğumuzda Özgür hâlâ ortalıkta yoktu. Erdinç’se tabletini açmış, muhtemelen maillerini kontrol ediyordu.

“Ne oldu, söyle?”

Bu adam beni bu kadar iyi analiz etmek zorunda mıydı? Derin bir nefes alarak yüzüne baktım. “Ne zamandır bir kadınla birlikte olmuyorsun?”

Yüzünde büyük bir şaşkınlık belirmişti, belli ki böyle bir soru beklemiyordu. “Nereden çıktı bu?”

Soruma soruyla karşılık vermesi içime bir şüphe düşürmüştü. Tamam, eve gelip giden kadınlar yoktu ama bu, onun kadınlara gitmediği anlamına gelmiyordu. Çünkü benden önceki yaşamında her gece başka bir kadınla olduğunu saklamamıştı. Ellerim istemsizce yumruk olurken, “Cevap ver!” dedim. Sesimin yüksek çıkmamasına özen göstermiştim, insanların içinde ona bağırmaya cesaret edemezdim. Aslında bulunduğumuz yer de kalabalık sayılmazdı. Oturduğumuz bölümde bizden başka üç kişi daha vardı.

“Cevabını öğrenip ne yapacaksın?”

Bu, bir soru değildi, üzülmemem için bir uyarıydı sadece. Artık emindim, hayatında başka kadınlar vardı. Kollarımı göğsümde birleştirip koltuğuma gömüldüm. “Piç herif!” diye söylendim. Artık ne yaparsa yapsın yüzümü güldüremezdi. Benim tutumuma kar-

şılık Erdinç'in tavrı tamamen normaldi. Ne bana cevap verdi ne de herhangi bir tepki. Oturduğum yerde kendimi yiyip bitirirken Özgür de yanımıza gelmişti.

Uçak sonunda kalkıp, iki buçuk saatlik yolculuğumuz başladığında Erdinç bir kez bile bana bakmamıştı. Beni tamamen kendi halime bırakmıştı ve bu, beni daha da sinir ediyordu. Beni sevdiğini belli ettiği zamanlarda bile başka kadınların koynuna girebiliyordu demek. Aklında ben varken bile o kadınların bedenlerinde kendini tatmin edebiliyordu.

Piç herif...

Uçak yolculuğu bu iğrenç düşünceler ve kaprisler eşliğinde geçip gitmişti. Hangi ara son bulduğunu anlamazken kemerimi çözmeye başladım.

"Abi, şansımıza kar var."

Özgür'ün söylediğini duymuştum ama kar umurumda bile değildi. Neredeyse üç saattir oturmaktan popom ve bacaklarım uyuşmuştu ve Erdinç'e bakmamak için de ayrı bir çaba sarf ediyordum. Çantamı alıp Özgür'ün arkasından yürümeye başladığımda Erdinç de arkamdaydı. Valizlerimiz korumalar tarafından önceden getirildiği için valiz falan da beklemeyecektik.

Özgür uçağın merdivenlerini indikten sonra, pistte bizi bekleyen siyah arabaya doğru yürümeye başladı. Arka kapıyı açmış olan şoför de beni ve Erdinç'i bekliyordu. Hava aşırı derecede soğuktu, pistteki karlar temizlenmişti ama pistin kenarları bembeyazdı. Adımlarımı hızlandırarak kendimi arabanın arka koltuğuna attım. Özgür arabanın yanında durup Erdinç'in gelmesini bekledi. Bir şeyler konuştuktan sonra da arabadan uzaklaştı ve havaalanının içine doğru yürümeye başladı. Erdinç arabaya binip yanıma oturduğunda kollarımı yine göğsümde bağladım, onunla konuşmayacaktım.

"Erdinç Bey, evinize mi, yoksa otele mi gideceğiz, efendim?"

Aksanına bakılırsa şoförümüz Türk değildi ama Türkçeyi düzgün konuşuyordu. Bu arada Erdinç'in İtalya'da evi olmasına da şaşırmıştım. Bu adamın parasının ve sinirinin sınırı yoktu.

"Kar evin yolunu kapattı mı?"

"Hayır, efendim. Geleceğinizi öğrendiğimizde bütün yol temizlendi."

"O halde eve gidelim."

Araba yola koyulduğunda duruşumu hiç bozmadım ama bakışlarının hedefe kilitlenmiş bir ok gibi üzerimde olduğunun farkındaydım. Gözlerimi sıkıca kapatıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım, çünkü Erdinç'i düşündükçe kafayı yıyordum.

Saat altı olmasına rağmen hava kararmaya yüz tutmuştu. Türkiye'de saat şu anda sekiz olmalıydı. Erdinç'in evine ulaşmamız bir saatten fazla sürdü. En sonunda araba geniş bir bahçenin ortasındaki, üç katlı ahşap evin önünde durdu. Arabadan inmeden önce etrafa bakındım, dağ başında olduğumuzdan emindim. Yakınlarda başka bir ev falan görünmüyordu. Tam anlamıyla kafa dinlenecek bir yerdi.

Erdinç arabadan inerken ben de vakit kaybetmedim ve onu takip ettim. Yere bastığım anda soğuk, iliklerime kadar işleyiverdi. Erdinç'in düşmemem için uzattığı eli görmezden gelerek yürümeye başladım. Evin bazı pencerelerinde ışık vardı, belli ki Erdinç'in buraya gelme ihtimaline karşı ev hazırlanmıştı. Bahçede dikkatle yürürken kollarımı bedenime sıkıca doladım. Kar temizlenmişti ama yer hâlâ kaygandı. Birkaç adım daha atmıştım ki zeminle bağlantım birden kesildi, omuzlarımdan tutularak, dizlerime kadar rahatlıkla ulaşacak yükseklikteki karın içine atıldım. Dudaklarımdan dökülen çığlık boş arazide hiçbir engele takılmadan yankıladı. Şu an, küplere binmiş bir ejderha kadar öfkeliydim.

"Sabah gözlerimi açtığımda isimlerini bile hatırlamadığım orospular için bana trip atma, güzelim."

Karın içine sırtüstü düşmüştüm ve kalkmak için debeleniyordum. Ama Erdinç buna müsaade etmedi, bacaklarını iki yana açarak üzerime oturdu ve beni yere sabitledi. Soğuğu artık her hücremde hissedebiliyordum. "Tam bir piçsin," dedim. Etrafımdan avuçlayabildiğim karları yüzüne atmaya çalışıyordum. "Beni severken, isimlerini bilmediğin kadınlarla nasıl yatarsın?" Sinirim hâlâ geçmemişti, geçeceğe de benzemiyordu.

Erdinç ona kar atmamı engellemek için ellerimi sıkıca tuttu. "Miniğim, sakın ol," dedi gülerek.

Sinirli olmasaydım içinde bulunduğumuz ortam romantik sayılabilirdi. Her taraf bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı ve gökyüzünde karanlığı aydınlatan bir ay vardı. Ama Erdinç'in söylediklerini duyunca sakinleşip, ortamın güzelliğini fark edemeyeceğimi anladım.

"Ne yapmamı isterdin, Asya? Ben gece hayatına alışkın bir adamım ve kolay kolay da kopamıyorum. Sense henüz benim için hazır değilsin."

Yaptığı çirkin şeyden dolayı kendini hiç suçlu görmüyor, sanki beni önemsiyormuş gibi davranıyordu. Bir elimi ondan kurtarmayı başarıp koluna yumruk atarak, "Kalk üzerimden!" diye bağırdım. Pes ederek ayağa kalktı ve kolumdan tutarak beni de kaldırdı. "Bunun kolay vazgeçemeyeceğin bir alışkanlık olmasını anlarım ama her gece farklı bir kızı altına almanı anlayabileceğimi düşünmel" Kendimi tutamayarak koluna bir kez daha vurdum.

"Her gece farklı bir kızla olduğumu iddia etmedim, Asya," dedi ve yüzüzce elimi tutmaya çalıştı.

Elbette buna izin vermedim. Yaptığı şeyi hâlâ hata olarak görmüyordu. Bunu ima eden bakışlarıysa beni zıvanadan çıkarıyordu. Kaşlarımın hiç olmadığı kadar çatıldığından emindim. "Yalancı!"

Anlamsız bir kahkaha daha atarak kafasını iki yana sallarken alt dudağını muhteşem bir şekilde ısırıp ve bir anda beni kaldırıp omzuna attı. "Gerçekten safsın, Asya."

Huysuzca debelenirken, "İndir beni!" diye bağırdım. "Konuşmamız daha bitmedi."

Dalga geçer gibi, "Üşüteceksin, hava soğuk," dedi. Hâlâ gülüyordu.

Eve doğru ilerlerken beni bir gram bile taktığı yoktu. Söyleyeceği her şeyi söyleyip bitirmişti. O, buydu işte, cinsel yaşamına düşküncü ve benden önceki hayatını her anlamda yaşamaya devam ediyordu. Tamam, bir erkek olarak cinselliğe eğilimi bir kadından fazla olabilirdi, fizyolojik olarak bu bir gerçektir ama yine de her gece başka bir kadının koynuna giriyor olmasının bahanesi bu olamazdı.

En sonunda eve ulaştığında beni omzundan indirdi. İçeride bizi karşılayan sıcaklık iyi gelmişti. Ayaklarımı yere vura vura yürümeye başladım ama nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Üst kata çıkan merdivenleri gördüğümde yukarı çıkmaya karar verdim. Topuklularımın çıkardığı seslere aldırmadan birinci kata ulaştım ve önüme çıkan iki kapıdan birini açarak, nereye girdiğime bakmadan içeri adım attım ve kapıyı kapatıp kilitledim. Işığı açık olan oda kocaman bir yatak odasıydı. Kahverengi ve krem renginin hâkimiyetinde oldukça lüks bir şekilde döşenmişti ama

şimdi hiçbir şey umurumda değildi, çünkü donmak üzereydim. Montumu çıkarıp yere attım, topuklularımı da çıkarıp odanın ortasına umursamazca savururken gözyaşlarıma daha fazla engel olmadım. Yatağın bir köşesine sessizce sindim, içim acımişti. Erdinç'e benimkilerden başka ellerin dokunması içimi acıtmıştı. Kiskanmıştım ve bu kıskançlığın dozu normal değildi, kalbimi sıkıştıracak kadar yoğundu.

Bir süre daha ağlamaya devam ettikten sonra kalkıp üzerime giyecek bir şeyler aradım, kollarım ve bacaklarım çok üşümüştü. Ağır işlemeleri olan krem rengi dolabı açtım, tüm raflar Erdinç'in kıyafetleriyle doluydu. Valizlerimizin otele gitmiş olduğunu hatırlayınca dolaptan siyah bir eşofman altı aldım. Eteğimi ve çorabımı çıkardıktan sonra eşofmanı üzerime geçirdim, belindeki ipi sıkıca bağladıktan sonra da belini birkaç kat katladım. Gömleğimden de kurtulup raftaki siyah kazaklardan birini giydim. Boy aynasının karşısına geçip kendime şöyle bir baktım, biraz komik görünüyordum ve az önceki boğuşmadan dolayı saçlarım dağılmış, makyajım yüzüme akmıştı. Odanın kapısı aralık olan banyosuna girerek yüzümü sıcak suyla yıkadım. Bütün gece burada tıkilip kalamayacağım için aşağı inmeye karar verdim.

Etraf sessizdi, Erdinç de ortalıkta görünmüyordu. Ayaklarımı yerde sürüyerek koridoru takip ettim ve sonunda normal büyüklükteki bir salona ulaştım. Salon da oda gibi krem ve kahverengi tonlarında döşenmişti. Gözüme ilk çarpan şeyse yanmakta olan şömine oldu. Sıcaklığın güzelliği beni yanına davet ediyordu. Şöminenin önüne bırakılmış olan minderlerden birine oturdum ve çıtırtıyla yanan odunları izlemeye başladım.

İşte, içim de bu şekilde yanıp kül oluyordu.

Bana bunu neden yapıyordu ki?

Sehpanın üzerine bırakılan bir şeylerin sesini duyunca başımı kaldırdım. Kahve fincanlarını yeni görmüştüm ki Erdinç kollarını belime dolayarak arkama oturdu.

"Senin bu saflığınla ne yapacağım ben, Asya?"

Bana dokunabilecek cesareti hâlâ nereden buluyordu? Kollarını çözmeye çalışırken, "Sarılma bana," dedim. "Uzak dur benden." Sesimi duyduğumda şaşırmıştım, güçsüz ve fazlasıyla yorgundu.

"Bana bak, miniğim," diyerek çenemi tuttu ve yüzüne bakma-

mı sağladı. Başparmağıyla gözyaşlarını silerken göz göze geldik. Burnuma küçük bir öpücük kondurdu. "Hepsi şakaydı."

Beni göğsüne sıkıca bastırduğında, "Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Asya, biraz mantıklı düşünsene. Her gece sana sarılıp uyurken nasıl başka birinin yanında olabilirim?"

"Ya gündüzleri?"

Gözlerini devirdi. "İşimin ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun," dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Bütün gün çalışıp, yanına gelebilmek için saatleri sayıyorum."

"Öyle bir şeyi en son ne zaman yaptın?" diye sordum ama utancımдан da yüzümü göğsüne gömmüştüm.

Kısa bir süre düşündü. "Sen yanımda kalmaya başlamadan önce."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Beni yanına almadan önce de seviyordun ama," dedim. Bunu günlüğünü okuduğumda öğrenmişim.

İtiraz etmeden başını salladı. "O zamanlarda hissettiklerim fazla karışıktı, Asya. Beni suçlayamazsın."

Ne söylemek istediğini anlıyordum. Ağabeyinin olayından bahsediyordu. Bir süre yüzünü inceledim, doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum. Yüzümün her bir detayına ezberlercesine bakan bu adama inanmama gibi bir ihtimalim olamazdı. Hem Erdinç'ti o, yalan söyleyecek değildi. "Söz ver," dedim.

"Ne için?"

"Ben olduğum sürece başka biriyle olmayacaksın, Erdinç."

Hiç düşünmeden, "Söz," dedi.

O ağırlık göğsümden kalktığı anda rahatlamıştım. Erdinç az önce bıraktığı fincanlara uzanarak birini bana verdi. Hâlâ sıcak olan kahve çok iyi gelmişti; soğuk İtalya gecesinden zevk yudumları alıyordum. Erdinç'in üzerini değiştğini, benim gibi, siyah bir kazakla eşofman altı giydiğini fark edince gülümsemeden edemedim. Saçlarımın arasından kulağıma ulaşmayı başaran dudakları kıpırdamaya başladığında elimdeki fincandan yudum alıyordum.

"Bu arada miniğim, sen de kendini artık hazırlarsan iyi olur. Kendimi daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum."

İçmekte olduğum kahve heyecan, panik ve korkuyla boğazıma kaçınca birden öksürmeye başladım. Erdinç'se o piç gülüşünü dudaklarına yerleştirmişti.

"Helal, güzelim. Sakin ol."

Ben yanmıştım...

Bölüm 7

Bütün hafta sonunu grip olmuş şekilde yatarak geçirmiştim. Gittiğimiz gün yaptığımız kar savaşının ardından boğazım şişmişti. Gece bilincim yarı açık halde Erdinç'e sarılmış uyurken sayıklamaya başlamıştım, neler olduğunu anlamak için uyandığında ateşten yandığımı fark etmişti. Hal böyle olunca da kendimi küvetin içinde, buz gibi suda çirpınırken bulmuştum. Küvetten çıkmama izin vermemiş, sanki hastalanıp ateşlenmem onların suçuymuş gibi korumalara bağırıp durmuştu. En sonunda eve getirilen bir profesör doktor tarafından muayene edilmiştim; otuz dokuz derece ateşim vardı ve yazdığı ilaçları aksatmadan içmem gerekiyordu ama ciddi bir şeyim yoktu. Bunları duyduktan sonra Erdinç bir nebze de olsa rahatlamıştı.

Ertesi gün Erdinç mücevher ve taş seçmek için gittiğinde ben de rahatlamıştım, kontrol için sürekli uyandırılmadan, saat başı ateşim ölçülmeden uyuyabilecektim ama öyle olmamıştı. Erdinç bu sefer de sürekli arayarak kontrole devam etmişti. En sonunda telefonumu kapatmış, o geri dönene kadar da derin bir uyku çekmiştim.

Beş saat sonra eve döndüğünde yanında getirdiği mücevherlere ve taşlara hayran olmuştum. Hepsi birbirinden güzel renk desendeydi. Şekillenip, hangi tasarımın parçası olacaklarını bilmiyordum ama Erdinç'in elinden geçecekleri için şüphesiz kusursuz olacaktı.

İtalya maceram da böylece son bulmuş, İstanbul'a dönmüştük.

Yanımızda kendi valizlerimiz dışında pahalı taşların taşındığı dört çanta daha olduğu için neredeyse bütün korumalar havalandırılmıştı.

Erdinç onlara bakarak, "Taşları bankadaki özel kasaya yerleştirdiğinizde haberim olsun," dedi.

"Tamam, abi. Sen merak etme," diyen Volkan, korumaların bir kısmını da yanına alarak arabalardan birine bindi. Korumalarla dolu bir başka araç da güvenlik için peşlerinden hareket etti.

Elim kocaman avucunun içinde kaybolmuş halde Erdinç'in yanında yürüyordum. Arabasına ulaştığımızda bizi bekleyen korumacebinden iki anahtar çıkarıp ona uzattı. "Abi, istediğin gibi her şeyi hallettik."

Erdinç anahtarları aldıktan sonra korumanın omzuna hafifçe vurarak, "Tamam, Kenan. Sağ ol," dedi ve binmem için arabasının kapısını açtı.

Range Rover'ın deri koltuğuna başımı yaslayıp ellerimi bacaklarımın arasına yerleştirdim. Hava ciddi anlamda soğuktu ve hâlâ son derece halsizdim. Erdinç arabaya binip klimayı açtı ve elini alınıma koyarak ateşimi kontrol etti. "Doktora gitmek ister misin?"

Ufacık şeylerden etkilenip hasta olduğum için bana kızdığını biliyordum. Beni de kendisi gibi güçlü görmek istiyordu ama malzeme buydu, fazlasıyla hassas ve kırılığandım. Gözlerimi açmadan, "Gerek yok, İtalya'daki doktorun verdiği ilaçlar işe yarıyor," dedim.

Kısa bir an bana bağıracağını düşünsem de sesini çıkarmadı. Arabayı çalıştırıp eve doğru sürmeye başladığında gözlerimi yol boyunca açmadım. İşin kötü yanıysa bugün pazartesiydi ve okula gitmemiştim. Sabah saatlerinde İstanbul'a inmiş olsaydık hasta halime aldırmadan okula giderdim fakat saat akşamın sekiziydi.

Zaman kavramını yitirmiştim, ne kadar süre boyunca yol almıştık haberim yoktu. Yol boyunca uyumuş muydum, onun da fakında değildim ama araba durduğunda gözlerim kendiliğinden açıldı.

Etrafıma bakınarak yayıldığım koltukta dikleştim. Erdinç'in evinin önünde değildik.

Erdinç bana aldirmeden arabadan indiğinde ben de onu takip ettim. Arabanın kapısını kapatırken, bulunduğum yerin bana pek de yabancı bir yer olmadığını farkındaydım, okulumun yakınındaki lüks sitenin önündeydik, burada evler ateş pahasıydı. Kiraların altı, yedi bin lira olduğunu duymuştum. Özel okulda, zengin ailelerin çocuklarıyla birlikte okuyordum ve hiçbirinin durumu bu siteden ev tutacak kadar iyi değildi. Bir iki istisna varsa da haberim yoktu.

Sitenin açık otoparkında Erdinç'in yanında dikilirken, "Neden buradayız?" diye sordum. Boğazım hâlâ ağrıyorken konuşmakta zorlanıyordum.

Kaşlarım çatılmıştı. "Artık bana, ev aramaya gideceğim gibi laflar etmeyeceksin, Asya Hanım." Korumanın verdiği ikinci anahtarı cebinden çıkarıp bana uzattı. "Yeni evinin anahtarı," dedi. Yüzünde huzursuzluk kol geziyordu, mutlu değildi, hem de hiç.

Söylediklerini idrak etmem birkaç dakikamı alırken ona şaşkıncı baktım. Rüyada olup olmadığını anlamak için gözlerimi bir iki kez kırptırdıktan sonra, "Sen ciddi misin?" dedim. Bakışlarım iki yanımda yükselen gökdelenler arasında gidip geliyordu.

"Kararım her an değişebilir, Asya. O yüzden düş önüme."

Yürümeye başlayıp A Blok yazan binaya doğru yürümeye başladığında elimdeki anahtara baktım, sonra da hızla peşine takıldım. "Senden bana ev bulmanı istememiştım, Erdinç." Aynı bir evim olmasına sevinmiştım ama sinirlenmiştım de. Hem bu evin kirasını nasıl karşılayacaktım ki? Büyük ihtimalle kirayı o ödemeyi düşünüyordu ama böyle bir şeye izin veremezdim.

Erdinç binanın giriş kapısının şifresini girerken sessiz kaldı. Asansörün düğmesine bastığında elleri ceplerinde, kaşları çatıktı ve yüzü, hiç gülmeyecekmiş gibi duruyordu. "Ben buranın kirasını karşılayamam, Erdinç. Neden böyle bir şey yaptın? Ben kendim ev baka-"

Cümlem yarım kalmıştı, çünkü kolumdan tutup kapıları açılan asansörün içine soktu. "Senden kira falan isteyen yok," dedi. On beşinci katın düğmesine basarken, bana sinirli olduğu için yüzüme bakmıyordu. Normalde sinirlendiğinde bakışlarıyla beni resmen döverdi ama bu sefer öyle değildi, küsmüş gibi, inadına bakmıyor-

du. Mutsuz ve huzursuzdu. Beni ayrı bir evde görmek istemiyord

“Ne demek yok?” Sesim onun tavrından dolayı öfkeli çıkmıştı. İşime karışmış olmasına da ayrıca sinir olmuştum. “Sen mi odeyeceksin?”

Asansörün kapıları açılırken Erdinç’in başı dikti ve yine yüzüne bakmadan, kolumdan tuttuğu gibi beni peşinden sürükleyerek asansörden çıkardı. 58 numaralı kapının önünde durduk. “Evi sattı aldım.”

Kolumu çekmeyi bile akıl edemedi şapşal bir maymun edasıyla ona baktım. Bu kadarı fazlanın da fazlasıydı. “Aldın mı?”

“Evet, Asya!” Sonunda sinirini içinde tutmak yerine dışarı vurmaya başlamıştı. Bu hali daha iyiydi. “Senin üç kuruşluk, ne olduğu belirsiz evlerde kalmana izin vereceğimi mi sanıyordun?” Sesinin binanın içinde yankılandığına emindim, çünkü aynı katta bulunan diğer dairenin kapısı açılmış, ne oluyor diye merakla bakan komşu, Erdinç’in bakışlarını görünce aynı hızla kapıyı kapatmıştı.

Çok iyi! Evime yerleşmeden komşumun üzerinde kötü izlenim bırakmayı başarmıştım.

“Aç kapıyı artık, içeri girelim.”

Elimde tuttuğum anahtarla kapının kilidini hızla açıp içeri girdim ve Erdinç’ten uzak durmak için karanlıkta ilerlemeye başladım. Başımı sert bir şeye çarptığımda dudaklarımdan bir, “Ah!” dö-küldü. Elim başımda, ne olduğunu anlamaya çalışırken evin içi aydınlandı. Neden başımı çarpmadan önce açmamıştı şu lanet ışığı!

“Tam bir aptalsın, Asya. Işıkları açmamı neden beklemiyorsun?” dedi. İki adımda yanıma ulaşıp elimi çekerek, bir şey olmuş mu diye başımı kontrol etmeye başladı.

Huysuzluk yapıp, “Neden daha erken açmıyorsun?” diyerek elini geri ittim ve neye çarptığımı görmek için etrafıma bakındım. Portmantonun garip şekilli uzantısına çarpmıştım. Cevap vermesini beklemeden, yeni evimi gezmeye karar vererek ilerlemeye başladım.

Antrede duruyorduk ve fazla büyük değildi. Zemin cam gibi parlayan beyaz taşlarla döşenmişti, kapıların hepsi de zeminle aynı renkteydi. Bu da evi olduğundan daha geniş, ferah ve büyük gösteriyordu. İlerlemeye devam ederek, salona açıldığını tahmin ettiğim çift kapıyı açtım. Elimi kapının hizasında dolaştırarak, ışığı

açmak için elektrik düğmesini aradım

Karşımdaki manzara tek kelimeyle muhteşemdi. Uç rengin eşsiz ve muhteşem uyumu vardı; açık gri, kirli beyaz ve pudra pembesi. Eşyalar geniş salonu boğmayacak şekilde döşenmişti. İşini bilen bir iç mimarın elinin değdiği belliydi. Gri renkteki L koltuk farklı desen ve renklerdeki kirlentilerle süslenmişti, halı da kirlentilerin üzerindeki renklerle doluydu. Antredeki yuvarlak halı da buradaki-
nın bir benzeriydi. Televizyon ünitesinin bulunduğu köşe tamamen aynayla kaplanmıştı.

Elleri ceplerinde arkamda duran Erdinç'e döndüm. "Teşekkür ederim," dedim. Ev çok şirindi ve Erdinç'in isteği üzerine tasarladığı o kadar belliydi ki, ona kötü davranıp kavga ettiğim için üzül-müştüm. Sonuçta haklıydı, benim tutacağım ev Ulaş'ın evi gibi ze-min veya birinci kat olacaktı, o tür evlerde kalmam da tehlike arz ediyordu.

Erdinç'in morali hâlâ bozuktu ve bana inatla bakmıyordu. Teşekkürümü bile duymazdan gelerek kolumu tutup yürümeye baş-ladı. "Gördüysen artık gidelim."

"Ne demek gidelim? Burada kalmayacak mıyım?"

"Lazım olduğu zamanlarda kalırsın."

Kolumu ondan kurtarıp önüne geçtim ve sırtımı çıkış kapısına yasladım. "Madem bu evi bana aldın, o zaman ben de burada ka-lacağım. Sen de benimle kal."

İkimiz de yorgunduk, yorucu bir yolculuktan yeni dönmüştük. Gıcıklik yapmasına gerek yoktu, bu gece ikimiz de burada kalabi-lirdik.

Dişlerini sıkarak, "Bu evi burada kal diye almadım, Asya! Ben-den kaçmak istediğin zaman saçmalık yapıp başka yerlere gitmek yerine buraya gelmen için aldım. Böylece iki şartını da yerine getirmiş oldum," dedi. Sonunda yüzüme bakmıştı ama içimden, bakmasa daha iyiydi diye geçirmeden edemedim. "Artık isteklerin yerine getirildiğine göre evimize gidiyoruz, Asya Hanım."

Bir kez daha evden kaçmayı düşünmüyordum ve burada kala-mayacaksam ikinci isteğimin yerine getirilmiş olmasının ne anlamı vardı? Son bir umutla, "Lütfen, Erdinç," dedim. "Lütfen burada ka-layım."

Sadece birkaç santim ötemde sinirle solurken kapıya sert bir

yumruk atıp koridora doğru ilerledi. "Beni bu kadar sına, bir gün elimde kalacaksın."

Sırtım kapıya yaslı halde derin bir nefes aldım. Şu hasta halimle bir de şiddetli bir Erdinç zelzelesi geçirmiştım. Sözümlü dinlemeyeceğini, çekiştirerek götüreceğini düşünmüştüm ama beni şaşırtmıştı. Hem hava fazla soğuktu, dışarı çıkmak istemiyordum.

Montumu çıkarıp portmantoya astım ve Erdinç'in peşinden ilerledim. Eğer yatmışsa ben de yanına uzanıp uyuyacaktım. L şeklindeki koridorun uzun kanadında beş kapı vardı. Sağ tarafındaki kapı mutfığa, biraz ilerisindeki iki kapıdan biri banyoya, diğeri de tuvalete açılıyordu. Karşı taraftaki kapıların arkasındaysa iki oda vardı, biri misafir yatak odasıydı, diğeri de çalışma odası olarak dizayn edilmişti, içinde bir çalışma masası ve kitaplık vardı. Ev gerçekten de çok geniş ve güzeldi.

L'nin kısa kanadına geldiğimde bir buçuk metrelik bir koridorla karşılaştım. Koridorun sonundaki iki kapı da açıktı. Odalardan biri giyinme odası olarak düşünülmüş olmalıydı, çünkü içinde bir sürü dolap vardı. Diğeri de yatak odasıydı. İçeri girdiğimde Erdinç üzerine çoktan değiştirmiş, yatağa giriyordu. Belli ki eşyalarımızın bir kısmı buraya getirilmişti. Odanın içinde sadece çift kişilik yatak ve aynalı makyaj masası vardı. Bir de tüm duvarı kaplayan pencerenin yan tarafında şık bir boy aynası.

Erdinç yine yüzüme bakmıyordu, sırtını dönüp yatmıştı. Üzerimi değiştirme ihtiyacı duymadım, çünkü uçak yolculuğu yapacağım diye eşofmanlarımı giymiştım. Yatağa yaklaşıp yorganın altına girdiğimde ben de sırtımı ona döndüm. Tamam, aynı evde kalmak istiyor olabilirdi ama bu çok saçmaydı. Ayrıca benden beklentisinin ne olduğunu bilirken aynı evde yaşamak gittikçe tehlikeli bir hal alıyordu. Ne olursa olsun dediğimi yapacak ve bu eve temelli yerleşecektim. Benim açımdan okula yakınlığı da çok iyiydi. Yürüyerek okula ulaşmam en fazla on dakikamı alırdı.

Bir süre boyunca ikimiz de rahatsız şekilde sessizce yattık. Yatak başlığındaki gece lambası yanıyordu. Erdinç bir anda sinirle bir nefes verdi ve ne olduğunu anlamadan kolumdan tutarak beni çevirip üzerime çıktı.

"Senin yüzünden sinir hastası olacağım."

Ani hareket kalp ritmimi bozup nefesimi zorlarken, Erdinç her zamanki uyku pozisyonumuzu alıp elini saçlarıma götürdü, ondan

önce uykuya dalmamı seviyordu.

“Zaten sinir hastasının,” dedim sitemli bir sesle. Boynuma gömmüş olduğu yüzüne uzanıp kirli sakallarını okşamaya başladım.

“Hastanelik etmek için mi uğraşıyorsun o zaman?”

“Hayır, sadece bu eve yerleşmek istiyorum.”

Başını aniden kaldırıp yüzüme baktı. Sinirlendiği belliydi, çünkü boynundaki damarlar belli olmuştu. Boynuma kayan bakışlarında tehdit vardı. “Uzun zamandır boynunda izlerimi taşımıyorsun, miniğim.”

Elim, açıkta olan boynumu anında kapattı. Ne söylemek istediğini ve ne yapacağını çok iyi anlamıştım. “Erdinç!” dedim ve kaçabileceğim bir yer olmadığını bildiğim halde çırpınmadan edemedim. Geri adım atmanın tam zamanıydı, çünkü boynumdaki morlukları saklamakla uğraşmak istemiyordum. “Tamam, bu konuyu sonra konuşuruz.”

Erdinç üstü kapalı tehdidinin işe yaramış olmasından tatmin olup, kafasını tekrar boynuma gömdüğünde benim de ellerim sırtına gidip onu sardı. Elleri saçlarımı kavrayıp beni güzel uykuma iterken, zihnime er ya da geç yapacağım şeyi kazıdım; bu eve yerleşeceğim.

Yatak odamın yan tarafında bulunan giyinme odasında on dakikadır hazırlanmaya çalışıyordum. Erdinç çoktan üzerini giymiş ve sitenin önünde gece boyunca bekleyen korumalarına emir verip kahvaltı için birkaç şey aldırmişti. Son olarak denediğim siyah dar pantolonda karar kılarak üzerine kahverengi, salaş bir kazak seçtim. Uzun saçlarımı açık bırakmak yerine toplamaya karar vererek tepemde sıkı bir atkuyruğu yaptım. Bunu yaptığım için gün boyu baş ağrısı çekeceğimi biliyordum, çünkü ne zaman saçlarımı toplasam başım ağrırdı. Sebebinin bilmiyordum ama bu, çocukluğumdan beri böyleydi. Odadan çıkmadan önce biraz büyük olan siyah çantayı ve onunla uyumlu uzun çizmeleri giydim. Onlar da yeni alınmıştı.

Portmantodan montumu alırken, “Erdinç, gidelim mi?” diye bağırdım.

“Bir şey yemedin.”

Sabah geç kalktığım için sadece üzerimi değiştirmeye yakın bulmuştum. Derse de geç kalmak istemiyordum, zaten dün üç dersi kaçırmıştım.

Sesi mutfaktan geliyordu, kahvaltı yapmadığım müddetçe de beni evden dışarı çıkarmayacağını biliyordum. Zaman hızla akıp geçiyorken dersimin başlamasına sadece yirmi beş dakika vardı. Hızlı hareketlerle mutfığa gittiğimde Erdinç'i elinde kahvesiyle bir spor dergisini karıştırırken gördüm. Masanın üzerinde duran taze poğaçaya ve açmalardan birkaç tanesini paketinin içine geri koyup çantama attım ve bir bardak su doldurdum. "İlk dersimden sonra bir saatlik aram var, o zaman yerim," dedim ve suyu bir dikişte bitirdim.

"Emin misin?"

Yemek yememe neden bu kadar takıntılıydı bu adam? "Evet, Erdinç. Gerçekten yiyeceğim. Sadece derse yetişmek istiyorum."

Sonunda ikna olup, mutfığa güzelce yerleştirilmiş olan oturma takımından kalkarken, elini belime koyup sokak kapısına doğru ilerlemeye başladı. "Kaçta bitecek dersin?" diye sordu.

Dün geceye oranla siniri geçmiş gibiydi. Asansörün düğmesine basarken, "Üç buçuk," dedim. Bu sırada kapıları açılan asansöre adım atıp, kabindeki aynada yansımamıza baktım. Siyah takımının içinde her zamanki gibi muhteşemdi. "Alacak mısın beni?"

"Bugün sadece bir toplantım var. Üç buçukta okulun önünde olurum."

Asansör durduğunda elimi avucunun içine alıp yürümeye başladı. Apartmanın kapısından çıktığımızda o tanıdık Audi ve içindeki dört koruma bizi karşıladı, arabadan hızla inip yanımıza gelmişlerdi. Bir tanesi öne çıkarak, "Günaydın, abi," dedi.

Erdinç başını sallamakla yetindi ve öndeki ikisini işaret etti. "Siz ikiniz benimle geliyorsunuz." Sonra arkada kalanlara baktı. "Siz de Asya Hanım'a eşlik edeceksiniz. Okulun önünden ayrılmayın ve en ufak bir olay yaşanırsa kendinizi benden saklayın."

İkisinin de başı yerden kalkmıyorken biri, "Merak etme, abi. Dikkatli olacağız," dedi.

Erdinç elimden tutup arabasına doğru ilerlemeye başladı. İki koruma bize eşlik ediyorken, diğeri ikisi Audi'ye geçmişti. Korumalar arabanın iki yanına geçerek kapılarımızı açtılar, sonra bir tanesi

direksiyona geçerken, diğeri de ön koltuğa oturdu.

Arka koltuğun konforuna kendimi bırakmışım ki Erdiñç, "Bugün piyano çalışman yok mu?" diye sordu.

Ben onu tamamen unutmuşum ve lanet olsun ki vardı. Ama var dersem sinirlenecekti, çünkü akşama kadar okulda kalmam gerekecekti. "Bilmiyorum," dedim. Kaşları çatılırken cevabımı kabul etmediğı belliydi. "Varsa da iptal ederim, bugün gelemeyeceğimi söylerim."

Araba siteden çıkarken gözleri bir şeylerden şüphe duyuyordu. "Hocanla tanışmak istiyorum. Çıkışta yanına geleceğim."

Bu sözleri boğazıma sert bir cisim yerleşmiş gibi hissettirmişti, şimdi bu işin içinden nasıl çıkacaktım? Eğer Eray'ı görecektim olursa canıma okurdu, beni öldürürdü. Haftalardır geç saatlere kadar Eray'la aynı ortamda olduğumu bilecek olursa onu da yaşatmazdı. Allah kahretsin! "Olmaz," dedim.

"Neden?" diye sordu sakince.

Sakinliğinin altında yedi başlı yılan vardı. "Çünkü..." Kendi kendime kızarak içimden, evet Asya, çünkü diye tekrarlardım. "Hocam çok güzel." Erdiñç ne saçmalıyorsun sen der gibi yüzüme baktı. "Seni görmesini istemiyorum, Erdiñç. Fazla yılışık bir şey."

"Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Sesindeki şüpheyi duymazdan geldim. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

Erdiñç derin bir nefes alarak bana doğru eğilirken, korumaların varlığından dolayı utançtan ölmek üzereydim. Kendimi sıkarak ne yapacağını beklemeye başladım. Dudakları boynumla buluştuğunda kalbim yerinden çıkacakmış gibi gümbürdüyordu. Dudakları kulağıma ulaştığında ise düzensizleşen nefesim kesilir gibi oldu. Kısık bir sesle, "Çıkışta hocanla tanışmaya gelmeyeceğim, Asya," dedi. Bu, güzel bir haberdir. Habersizce tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım. "Eğer bir hatanı görecektim olursam, beni akıl oyunlarıyla kandırmaya kalkıyorsan acımadan, canını yakarak karşılığını ödetirim," diye ekledi ve yanağıma, tehdit sözlerine ters düşen güzel bir öpücük kondurdu.

O yumuşak sesin arkasındaki kor ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bittin kızım sen, dedim içimden. Dua ette de Eray işi

ortaya çıkmasın. İçimdeki Asya uzun zaman sonra ortaya çıkmış, elinde çekirdekle beni izlerken tam bir kepaze gibi görünüyordu. İnsan, içinde barındığı kişiye böyle davranır mıydı hiç? Şu an beni bu dertten kurtaracak şeyler düşünüyor olması gerekirdi.

Erдің'in geri çekilmesiyle cevap bile vermeden kendimi arabadan dışarı öyle bir attım ki elim ayağım titriyordu. Okula doğru giderken Audi'nin çoktan kapının az ilerisindeki yerini almış, korumaların şahin bakışlı gözlerle beni izlediklerini fark etmiştim. İçeri girmeden önce son kez Erдің'e baktım, çenesini sıvazlıyor, kuşku-lu bakışlarını üzerimde gezdiriyordu.

Kendimi can havliyle okulun içine atmamla sınıf arkadaşım Gamze'yle karşılaştım. Derse birkaç dakikadan az kalmış olmasına rağmen çıkışa gidiyordu. "Gamze, nereye?" diye sordum.

Normalde birine soru sormak huyum değildi ama Gamze'yi tanıyordum, dersleri gayet iyiydi ve asla aksatmazdı.

"Hoca yine gelmemiş. Bir saat beklemektense eve gidiyorum," dedi.

Zaten bozuk olan moralim çöküşe geçmişti. Boşuna o kadar hızlı davranıp sabahın dokuzunda evden çıkmıştım. "Anladım tat-lım, teşekkürler."

Bir saat boş vaktim vardı, en iyisi sıcak bir kahve alıp kahvaltı yapmaktı. Kantine indim ve sert bir kahve aldıktan sonra etrafa bakınıp boş bir masa aradım. İçerisi her zamanki gibi, evinde ya da yurttaki kahvaltı yapmaya üşenmiş öğrencilerle doluydu. Köşedeki masalardan birinin boşaldığını görünce o tarafa ilerledim ve ken-dimi sandalyeye bırakıp çantamdan poğaçalarımı çıkardım. Onları sırf Erдің'in çenesinden kurtulmak için yanıma almıştım ama şimdi hiç de pişman değildim, tatları çok güzeldi ve çok acıkmıştım. Bir yandan da ders notlarıma göz atmaya koyuldum.

"Afiyet olsun, oturabilir miyim?"

Bu sesin sahibi yüzünden yalan söylemekten yakında kalp krizi geçirecektim. Sıcak kahvemi masaya bırakıp Eray'a baktım. Zoraki bir tebessümle istemeyerek de olsa, "Tabii ki," dedim. Markalı ka-zağı ve koyu kahve pantolonuyla yine çok şıktı. Umarım korumalar bir çılgınlık yapıp da kantine falan girmezlerdi.

Eray dumanı tüten kahvesinden bir yudum alırken karşıma oturdu. "Dün çalışmaya gelmedin."

Etrafımızdaki kızların bana öldürecekmiş gibi baktıklarının far-kindaydım, çünkü o çok sevdikleri müzik hocaları ben istemesem de tam karşımdaydı. "Hafta sonu yurt dışındaydım ve biraz rahatsızlandım. Dün akşam saatlerinde geri döndüğüm için de çalışmaya geledim."

Poğaçalarımından bir parça koparıp ağzına attı. "Geçmiş olsun. Şimdi iyi misin?"

Hastalanmama üzüldüğü yüzündeki samimi ifadeden belliydi. "Daha iyiyim," dedim. "Ama eve gidip dinlenmek istiyorum. Bugün de çalışmayı iptal etsek olur mu?" Aslında yalan da söylememiştim, hâlâ boğazım ağrıyordu.

"Olur," dedi ve arkasına yaslandı. "Hafta sonu neredeydin?"

Bunu soruş tarzı farklıydı, sanki zaten biliyormuş gibiydi. Ayrıca bakışları bir an olsun yüzümden ayrılmıyordu ve bu da beni rahatsız ediyordu. Sürekli olarak başka tarafa bakma isteği duyuyordum. Rahat davranmaya çalışarak poğaçamdan bir parça alıp ağzıma attım. Kahvemi de yudumladıktan sonra, hava atıyormuş gibi görünmemeye çabalayarak, normal bir sesle, "İtalya'da," dedim.

Tahmin ettiğim gibi, hiç şaşırmışa benzemiyordu. Bakışlarını nihayet elindeki kahveye çevirmişti. "Neden İtalya?"

"Erkek arkadaşımın işi vardı."

Ve gözleri tekrar beni buldu. "Erkek arkadaşın..." Kelimeleri garip bir tonla vurgulamıştı. "Romantik bir tatil geçirmiş olmalısınız."

Sana ne diye haykırmamak için kendimi zor tuttum. Yine de bozuntuya vermemeye çalışıp, "İş için gittik," dedim. Onunla daha fazla oturmak istemiyordum. Korkuyordum, çünkü korumaların ve Erdinç'in ne yapacakları belli olmazdı. Ayağa kalkıp çantamı omzuma takmaya çalışırken, "Benim dersim başlayacak, sonra görüşürüz," dedim. Yüzümde yine zorunlu bir gülümseme vardı. Masanın üzerindeki dağınıklığı toplamadan, sadece yarım kalan kahvemi alarak kantinin çıkışına yöneldim.

Saatler süren iki dersin ardından başımdaki damarların hepsi gümbürdüyordu. Elimde, çantama koymaya üşendiğim iki defterle bahçeye ulaşan son basamakları indim. Kafamı kaldırıp çıkışa baktım, Erdinç'in arabası da Audi'de oradaydı. Adımlarımı hızlandırıp Erdinç'in arabasına yöneldim.

Arabaya bindiğimde ruh halimi hemen anladı. "Yorgunsun."

"Dersler fazla yorucuydu."

"Yemeği evde mi yemek istersin, dışarıda mı?"

Araba hareket ettiğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Evde yiye lim. Bir an önce uyumak istiyorum," dedim ve kucağımdaki defterleri çantama tıktım.

Başını sallayarak onayladı. Bu sırada, ön konsolda duran telefonu çalmaya başladı. Kimin aradığına bakmadan tuşa bastı. "Ne oldu?" Kafamı iki yana salladım, neden normal insanlar gibi efendim veya alo diye cevaplamıyordu? Karşı tarafta konuşan ses bir bayana aitti. Erdinç, "Doktorunu çağırdınız mı?" diye sordu. Annesiyle ilgili olmalıydı. Sorusuna cevap aldıktan sonra, "Tamam, geliyorum," dedi ve telefonunu kapattı.

Arabayı daha hızlı kullanmaya başlamıştı. Göz ucuyla ona baktım, vücudu gerilmişti. "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordum. Sadece başını salladı. "Neriman Hanım mı hastalandı?"

Yine cevap vermeden sadece başını salladı.

Yaşlı kadının çok ağırlaşmadığını umarak sessiz kaldım. Erdinç biraz ilgi gösterse kadının durumunun iyiye gideceğine emindim. Çünkü oğlunu sevdiği bakışlarındaki şefkatten ve sevecenlikten belliydi. Tek isteği ölmeden önce oğlunun onu affetmesiydi.

Bir buçuk saat sonra Neriman Hanım'ın evine ulaşmıştık. Erdinç vakit kaybetmeden arabadan inip eve doğru yürümeye başladı. Onu takip ederken, annesi için ne kadar endişelendiğini görebiliyordum. Annesini affedemiyordu ama bu haline de içten içe yanarak üzülmüyordu. Ve şunu da biliyordum ki annesi bir anda ölüp giderse Erdinç ciddi anlamda vicdan azabı duyacaktı.

Kapıyı açan hizmetçi bizi her zamanki gibi güler yüzle karşılar ken, Erdinç ona aldırmadan, "Doktor nerede?" diye sordu.

"Oturma odasında sizi bekliyor, efendim."

Erdinç cevabı aldığı gibi hızla salona yönelirken ben hâlâ kapının eşiğindeydim. Hizmetçiye gülümseyerek içeri girdim ve çantamı yere bıraktım. Buraya daha önce geldiğim için ne tarafa gitmem gerektiğini biliyordum. Salona yaklaştığım her adımda Erdinç'in sesini daha net duyuyordum.

"Neden yine ilerledi hastalığı? İlaçları mı fayda etmiyor?" Doktoru dövecek gibi konuşuyordu. "Size her ay o kadar para yatırıyor-

rum ama elinizden gelen bu mu?" Suçlu arıyordu, annesiyle arası iyi değildi ama ona sunduğu imkânlar işe yaramayınca çıldırıyordu.

"Erdoğan Bey, sakın olun. Elimizden geleni yapıyoruz. Tedavisi çok iyi giderken bir anda durakladı. Biz de neden olduğunu anlamamadık."

"Ne zaman oldu?"

Doktorun bir an önce kaçıp kurtulmak ister gibi bir hali vardı. "Pazar günü."

Biz İtalya'dayken rahatsızlanmıştı demek ki. Salonun kapısına gelmişim ama içeri girip girmemek konusunda kararsız kalmışım.

"Neden bana haber verilmedi?"

"Size ulaşamayınca Özgür Bey'le konuştuk, efendim. Sizin İtalya'da olduğunuzu, pazartesi akşamı geleceğinizi söyledi. Ben de gelmenizi bekledim."

Doktorun sesi titriyordu. Ah, bu duyguyu çok iyi biliyordum, çünkü Erdoğan'ın gazabının nasıl bir şey olduğunu birçok kez yaşamışım, yaşamaya da devam ediyordum.

"Bundan sonra tedavi nasıl ilerleyecek?"

"Erdoğan Bey, doğruyu söylemek gerekirse bilmiyorum. Yine kafasına bir şeyleri takmış olmalı. Konuşmak istedim ama ne olduğunu söylemedi."

Kadının derdinin oğlu olduğu belliydi. İçeriden ses gelmezken Erdoğan'ın de benimle aynı şeyleri düşündüğüne emindim.

"Gidebilirsiniz."

"İyi günler, Erdoğan Bey."

Adamın ayaklanma sesini duymamla yan tarafımda bulunan kapıya yönelip mutfığa geçtim. Heyecandan ve açlıktan dilim damağım kurumuştur. Kendime bir bardak su doldurdum ve bir dikişte bitirdim. İkinci bardağı doldururken Erdoğan'ın, annesinin odasına gittiğini gördüm. Meraklılar gibi gidip de konuşmalarını dinlemek istemiyordum ama Erdoğan'ın tavrını merak ediyordum. Artık annesine karşı gardını indirmesi gerekiyordu. Tamam, kadın yıllar önce bir hata yapmıştı ama pişmandı, artık affedilmesi lazımdı.

Mutfığın kapısından sessizce çıktım ve Neriman Hanım'ın odasına doğru yavaşça adım atmaya başladım. Kapı aralıktı, Erdoğan ayakta öylece dururken, Neriman Hanım'ı göremiyordum.

Erdinç, "Yine neyi taktın kafana da hasta ettin kendini?" diye sordu. Sesinde sinir vardı ama bana ve doktora yaptığı gibi çokça dışarı vurmamıştı. En azından bağırılmıyordu.

Neriman Hanım'a oksijen tüpü takılmış olacaktı ki sesini duydum. Kesik kesik aldığı nefeslerinin arasından zorla, "Oğlum..." dedi. "Yanıma otur." Yüzünü göremesem de elini halsizce uzatmıştı. Görmüştüm.

Erdinç bir süre ayakta bekledi. İçeri girip sırtından itmeme için kendimi zor tutuyordum. Bu adamda tam bir keçi inadı vardı. Neriman Hanım'ın uzatmış eli tutmasa da en sonunda yatağın kenarına oturdu.

"Anlat, ne oldu?" Sesi ilk kez bu kadar sakindi. İlk kez bu kadar yorgun ve bıkmış görünüyordu.

Neriman Hanım ağzına takılmış aparatı çıkarırken ağlıyordu. Artık önümde Erdinç olmadığı için Neriman Hanım da beni rahatlıkla görebilirdi. Kendimi geri çekip sırtımı duvara yaslayarak sessizce bekledim.

"Affedin beni, oğlum." Vicdan azabı çeken bir annenin yakarılarıydı bu sözler. "Artık benden kaçmayın." Kadın hıçkırıyordu.

Mideme bir yumruk atılmış kadar keskin bir acı tüm bedenimi sardı. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Hiçbir anne bu kadar acı çekmeye mahkûm olmamalıydı.

Erdinç'in sinirle çıkışmasını, ağlamamasını söyleyerek bağırmasını bekliyordum ama sakin kaldı. Onca yılın yüküyle sinirlerini bu konu üzerinde öldürmüş olacaktı ki tepkisizliğini koruyordu. "Her şey yolunda gidiyorken yine neden başladın? Ne değişti birden?"

Kadın, hayata birkaç dakika daha tutunabilme umuduyla derin nefesler almaya çalışırken, "Onu gördüm," dedi. "O da senin gibi benden kaçtı."

Bahsettiği kişi, düşündüğüm kişi olamazdı, değil mi?

Erdinç anında dikleşirken, "Kimi gördün?" diye sordu. Nefesini tutmuş gibiydi.

"Ağabeyini. Ölmemiş. Geldi ama yanıma uğramadan kaçarcasına gitti."

Neriman Hanım şiddetli bir öksürük krizine girmişti, gözyaşları

da daha bir hızlı akıyordu. Duyduklarım karşısında bacaklarım beni taşıyamaz olmuştu. Erdinç'in ağabeyi gelmişti. Erdinç'in benden intikam almak istemesinin sebebi olan kişi gelmişti. Ailemin ona ne yaptığı da bilinmiyordu ve işler karmakarışık bir hal almaya başlıyordu. Bu, iyi değildi. Hem de hiç.

Peki, neden annesinden kaçmıştı? Yıllardır onu arayıp duran kardeşinin yanına neden gelmemişti? Erdinç'i bulamamış olması gibi bir ihtimal yoktu. İş hayatı ve tasarımlarından dolayı gazetelerde ve magazin sayfalarında sık sık ondan bahsediliyordu.

Erdinç duyduklarıyla başını öne eğmiş, ellerinin arasına almıştı. "Emin misin? O muydu?" Neriman Hanım konuşmaya derman bulamayıp sadece başını salladı. "Yıllardır onu görmüyorsun, kanıştırmış olabilirsin."

"Ağabeyindi oğlum, sana benziyordu."

Erdinç başını iki yana salladı. İnanmak istemiyordu, ağabeyinin bir kez daha kaçmış olduğuna inanmak istemiyordu. "Bu, o olduğunu kanıtlamaz." Başını tekrar iki yana sallayıp ayağa kalktı. Anında geri çekildim. "Nerede gördün?" Deli halleri geri geliyordu.

"Pazar günü arka bahçede tek başıma hava alıyordum. Çitlerin diğer tarafından birinin bana baktığını gördüm. Sana benziyordu, ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladığımda sadece dudaklarını oynatarak 'anne' dedi. O zaman o olduğunu anladım."

Neriman Hanım artık öyle bir ağlıyordu ki, evlatlarının acısının yangınını kemiklerinde hissediyor olmalıydı. Duyduklarımın ağırlığı altında ezilirken duvardan destek alarak salona doğru ilerledim. Son duyduğumsa Neriman Hanım'ın, "Oğlum yaşıyor, Erdinç. Ağabeyin hayatta. Parçamızı öldürmemişler," deyişi oldu.

Ailemin Erdinç'in ağabeyine ne yaptığını bilmiyorduk. Ortada yıllardır ailesinden kopmuş biri vardı ve yaşıyor olmasına rağmen ailesinin yanına gelmiyor ya da gelemiyordu... Aklıma gelen senaryoları görmezden gelerek, ailemin hâlâ bu işin içinde olmaması için dua ettim. Erdinç bir kez daha frenlenemezdi ve kimi öldüreceği de belli olmazdı. Elindeki silahın namlusu bana bile doğrulabilirdi. Mevzu yıllardır aranan ağabeyiydi, Erdinç'in yaşamı boyunca sevdiği ve güvendiği birkaç insandan biriydi.

Kendimi salondaki koltuklardan birine bıraktığımda ağlamak için zor duruyordum. Boğazıma nasırlı eller oturmuşken başı-

mı geriye doğru yaslayıp gözlerimi kapattım. Sadece dudaklarımı oynatarak kısık bir yakarıшта bulundum. "Ne olur, ailemden sor kalan kişi bu işin içinde olmasın."

Bir süre daha evde ses çıkmazken Erdinç'in telefonunun ses koridordan gelmeye başladı, gözlerimi açıp düzgünce oturur pozisyona geçtim. Erdinç salona girerken telefonuna cevap veriyordu. Cesaretimi toplayıp, kendini karşımdaki tekli koltuğa bırakmış olan adama baktım. Yıkılmıştı. Yıllardır aradığı ağabeyinin bir kez daha kaçmış olduğuna inanmak istemediği her halinden belliydi. Dirseklerini dizlerine koymuştu, bir elinde telefonunu tutarken, diğer eline de başı yaslıydı. Belli ki ağrı girmişti. Ve yine bana bakmıyordu.

"Toplantı saat kaçta?" Öğrendiklerine rağmen o yıkılmaz adamı hâlâ yaşatarak, iş için arayan adamlarına her zamanki ses tonunu bozmadan cevap veriyordu. "Tamam, geliyorum," diyerek kapattığı telefonu cebine koydu ve başını iki elinin arasına alıp öylece oturdu. İçinde sinir çanları çalıyordu, belliydi. Ölümcül melekleri, birilerine zarar vermemesi için kendi bedeninde zapt etmeye çalışırken, beyninde büyük kargaşalar kopuyor olmalıydı. Kaşları çatılmış, alnı kırışmıştı. En sonunda başını kaldırıp ayağa kalktı. "Korumalar seni eve bırakacak," dedi. Gözlerinde ölülerinki kadar boş bir bakış vardı. "Benim Ankara'ya gitmem gerekiyor, yarın akşam geleceğim."

Daha iki gün öncesinde içleri parıldayan gözleri, lanet olası ailemin yaptığı hatadan dolayı boş bakar hale gelmişti. Boğazımdaki nasırlı el daha da kendini belli ediyordu. Ayağa kalkıp ona yaklaştım, ince kollarımı beline dolayıp kafamı göğsüne yasladım. Bir an sarılmayacak diye korksam da geç olmadan kolları belimdeki yerini aldı. "Lütfen bana uzak durma," dedim. O böyle yaptığı zaman dünyada tek başıma kalmış gibi yalnız hissediyordum.

Bir şey söylemeden dudaklarını başımın üzerine bastırdı. "Yine ortalık karışacak, miniğim."

Sesindeki ton 'seni koruyacağım' diyordu ama kimden olacağı konusunda şüpheliydi. Çünkü kendinden de emin olamıyordu. Gerçekleri öğrendiği zaman ne tepki vereceğini bilmiyordu.

Kollarımı belinden çekmeden kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Çok gerilerde de olsa o parıltının hâlâ gözlerinde olduğunu görebiliyordum. "Yanımda olacaksın değil mi?"

Yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarıma kısa ama tatlı bir öpücük bıraktı. "Her zaman."

İçim rahatlamıştı. Kapıya doğru el ele yürümeye başladığımızda, "Yarın akşam geç kalma," dedim. Onunla gitmek istiyordum ama derslerden daha fazla geri kalmak istemiyordum. İlk defa İstanbul'da onsuz bir gece geçirecektim.

"Elimden geldiği kadar erken dönmeye çalışacağım." Son kez beni kendine çekip sarıldığında dudaklarını alnıma bastırdı. "Dikkatli ol ve sakın beni sinirlendirecek bir şey yapma."

Başımınla onayladıktan sonra ondan ayrılıp çıkışa yöneldim, o da arkamdan geliyordu. Kapıdan çıkmadan önce çantamı aldım ve beni bekleyen Audi'ye bindim. Erdinç'se kendi arabasına binerek, uçağa yetişmek için havaalanına doğru gözden kayboldu. Arka koltukta sıkıntıyla iç çekerken korumalardan biri dönüp, "Asya Hanım, Erdinç Bey'in evine mi, yoksa kendi evinize mi gideceksiniz?" diye sordu.

Erdinç'siz kocaman bir eve gitmek mantıklı gelmemişti. "Kendi evime, lütfen," dedim. Hava kararmıştı, ağaçların arasından İstanbul'a doğru ilerlerken başımı cama yasladım. Bundan sonra hep böyle mi olacaktı? Ailemin ve ağabeyinin konusu her açıldığında aramıza o nefret ettiğim soğukluk mu girecekti? Ağabeyinin başına gelenler ortaya çıktığında bütün sorunların ortadan kalkacağını umuyordum. Umduğum bir diğer şey de ailemin bu olayla hâlâ bağlantısının olmamasıydı. Ya da en azından geçerli bir sebeplerinin olması.

Düşünceler beynimi kemirirken yeni evime gelmiş olduğumuzu fark ettim. Çantamı alarak arabadan indim ve kapımı açan korumaya, "Teşekkür ederim," dedim. Diğer telefonla konuşuyordu, anlaşılan bu gece koruma sayısı biraz daha artacaktı. Erdinç her kata bir adam koysa da şaşırmazdım.

"Rica ederim, Asya Hanım. Bütün gece aşağıda olacağız, bir ihtiyacınız veya şüphelendiğiniz bir durum olursa hemen arayın lütfen."

"Kolay gelsin. İyi akşamlar," dedikten sonra binaya girdim. Korkuyorlardı, onları anlıyordum. Ters bir şey olursa Erdinç'in öfkesine maruz kalacaklardı.

Yukarı çıktığımda kapımın önünde duran küçük kare kutu dik-

katimi çekti. Eğilip aldım ve ne olduğunu anlamaya çalışırken kapagını açtım. Siyah bir kâğıdın üzerine koyu kırmızı harflerle yazılmış olan cümleyi okuduğumda bayılmamak için kapının kenarına tutundum.

'Asıl oyun şimdi başlıyor, Asya Armağan. Bu sefer ölümden kaçışın olmayacak...'

Bölüm 8

İnsan, kaçamadığı kaderine boyun eğmek zorunda mı bırakılırdı, yoksa bir şansla kaderi mi değişirdi? Benim kaderim yirmi yıldır değişmediğine göre bundan sonra da değişeceğini zannetmiyordum. Kısacası kaderime boyun eğmek zorunda bırakılıyordum. Yapmadığım kötülüklerin, yaratmadığım düşmanların, işlemediğim günahların bedelini ödüyordum.

Dört gün önce gelen isimsiz notla düşmanım varlığını açıkça belli etmişti. Aklıma geldiği her an vücudum korkudan uyuşuyordu ve bir kez daha kendimi ölümle burun buruna düşünmek istemiyordum.

Kâğıdı o gece yakarak yok etmiştim ve tüm gecem uykusuz geçmişti. Rüzgârın uğultusuyla bile yerimden sıçrarken gözlerimi bir saniye kapatmamış, zihnimin bir köşesine de not etmiştim; bir daha bu evde tek başıma kalmayacaktım. Aşağıda ve büyük ihtimalle katlarda korumlar olmasına rağmen içim hiç rahat değildi. Notu okuduktan sonra aşağı inip, Erdinç'in evine gitmek istediğimi söylemeyi düşünmüştüm ama o zaman onun da işin içine gireceğini biliyordum. Bunu yapamamıştım, çünkü şu anda ilgilenmesi

gereken işleri vardı. Bu kadar yoğunken, ne olduğu belli olmayan bir notla onu meşgul etmek istememiştim. Hem korumalar varken burada da okulda da güvende olduğumu biliyordum. En azından öyle umuyordum.

O geceye ait tüm düşüncelerimi bir kenara bırakarak şimdiye döndüm. Erdinç'in çalışma odasındaki uçlu deri koltuğa dağınık şekilde yaydığım anestezi ve reanimasyon derslerinin notlarına bakıyordum. Lanet vizeler hangi hızla gelip kapıma dayanmış farkına bile varmamıştım ama yarın sınavım vardı. Hatta lanet olasılığı bütün hafta vardı. Gerçekten de zorunlu olarak ders çalışmak çok sıkıcıydı.

Üç saate yakındır oturduğum koltukta aklım ambar olmuş şekilde kendimi hâlâ çalışmaya zorlarken, Erdinç de sol tarafımda, çalışma masasında oturmuş, yeni tasarımlarının çizimleriyle uğraşıyordu. Normalde çalışma odasında kimseyi içeri almazdı ama ısrar ettiğimde geri çevirmemişti.

Başımı koltuğa yaslayarak, baş ağrısına ilaç gibi gelen görüntüsünü izlemeye başladım. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş olacak ki başını kaldırıp bana baktı. "Yoruldu mu?" diye sordu. O da yorgun görünüyordu.

O günden sonra ağabeyinin konusunu bir daha açmamıştık, çünkü Erdinç'in sinirleri geriliyordu, sonra da aramıza soğukluk giriyordu. Konu hiç açılmasa da ağabeyiyle ilgili geniş çaplı bir araştırma başlattığının farkındaydım. Korumalar sürekli olarak tetikteydi ve içeriğinin ne olduğunu bilmediğim dosyaları sürekli olarak Erdinç'in önüne koyuyorlardı. Ağabeyi kendini güzel kamufle ediyor olmalıydı, Erdinç gibi bir adam bile nerede olduğunu bulamıyorsa bu işin içinden farklı şeyler de çıkacak demektir.

"Artık aklım bir terim bile giremeyecek kadar doldu," dedim. Başım koltuğun koluna düşmüş, yüzüm asık şekilde ona bakarken yorgun hissediyordum. Bir süre beni izledikten sonra çizim kalemini masaya bırakarak ayağa kalktı. Yanıma yaklaştığını fark edince ben de notlarımı toparlamaya başladım. Ona oturacak yer açmak için bacaklarımı topluyordum ki izin vermedi. Yanıma oturdu ve bacaklarımı kucağına aldı.

"Biraz da benim çalıştırmamı ister misin?"

Başımın altına koymam için tekli koltuktan aldığı kirlenti uzattığında ben de elimdeki notları ona verdim. "Anlar mısın?"

Elinde tuttuğu notlara şöyle bir göz gezdirip, "Anlamam," dedi. "Ama cevaplarını kontrol edebilirim."

Ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Onun da bir eli bacağımıdaydı. "Doğru cevaplar veremeyebilirim."

"Ezberletirim," dedikten sonra soruları sormaya başladı. İlk sorusuna yanlış cevap verince işi daha da ciddiye alıp, "Bacaklarını topla ve dikkatini bana ver," dedi.

Şimdi koltukta karşılıklı oturuyorduk. Ben bağdaş kurmuştum, o da bir bacağını altına almıştı. Hiç üşenmeden ve sabırla, tam üç saat boyunca beni çalıştırmaya devam etti. Bu süre boyunca koltuktan kalkmama bile izin vermemişti ve nihayet ilk beş sayfanın büyük kısmını ezberlemiştim. Artık başımı dik tutacak halim kalmamıştı. Yeni bir sayfaya geçtiğini görünce, "Yeter," dedim. "Gerçekten başım ağrıdı."

Çocuğuna ders çalıştıran bir baba edasıyla yüzüme baktı. "Yarın sınavın var, Asya."

Haklıydı ama sürekli olarak aklım kapıma bırakılan o nota kayıyordu. Kendimi geriye doğru bırakıp başımı kirlente koydum. Gözlerim kapanmaya başlamıştı. "Sorduğün soruların yarısına doğru cevap verdim," dedim. Zayıf bir savunmaydı ama yine de işe yaradı.

"Vizelerden geçmen yeterli değil." Elindeki notları cam sehpanın üzerine bıraktı.

Gözlerim kapalıyken umursamazca, "Hı, hı," dedim. Başımın içinde resmen binbir türlü anestezi sorusu geziniyordu.

"Sanki beni umursamıyormuş gibi bir haliniz var," dedi dalga geçer gibi ve oturduğu yerden kalkıp üzerime uzandı.

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Kaslı göğsünün altında küçücük kalıp nefes almaya çalışırken, "Çok ağırsın," dedim. Bir yandan da gülüyordum, çünkü köprücük kemiğimin oralarda gezen burnu ve dudakları beni gıdıklıyordu.

Altında ezilmemem için vücudunu hafifçe kaldırıp bacaklarımı altından kurtardı ve beline sardı. Kollarıyla da belimi desteklediğinde üzerimde fazla ağırlığı kalmamıştı. Başını göğsüme yasladı. "İleri de çalışman gerekmeyecek, biliyorsun değil mi?"

Şu anki çabalarımın boşuna olduğunu söylüyordu yani. Saçlarıyla oynarken, "Bilmiyorum, çünkü ileride çalışmamı gerektirecek çok şey olacak," dedim.

Buğulu sesiyle, "Okulun bittikten sonra çalışmayacaksın. Benim gibi," diye fısıldadı.

Bunu öyle rahat ve kendinden emin şekilde söylemişti ki parmaklarımın arasındaki saçlarını çekmemek için kendimi zor tuttum. Benim yerime karar vermesine öfkelenmiştim. "Maden çalışmayacağım neden okuyorum o zaman?"

"Sadece istediğin için. Yoksa sen hazır dondurmuşken okul işini halletmeyi düşünmüyordum."

Ciddiydi, okulum bittiğinde çalışmama gerçekten engel olacaktı ve bunu da rahatlıkla yapabilirdi. "Bu konuda bana karşı mazsın," dedim.

"Seni hastane köşelerinde çalıştırmayı düşünmüyorum, Asya." Boş konuşma der gibi bir hali vardı.

"Çalışmayıp ne yapmamı bekliyorsun? Geçinmek için paraya ihtiyacım var." Bu yaşma kadar hep çalışmışım. Geçimimi bu şekilde sağlamış, okul masraflarımı karşılamışım. Garsonluk yapmış, yarım günlük temizlik işlerinde çalışmış, çocuk bakmışım. Okul bittikten sonra işe başlamak, düzenli alacağım maaşımla da rahat etmek istiyordum.

"Benim paramla çok rahat geçinirsin." Göğsümde yatarken o kadar umursamazdı ki ne derse olması gerekiyordu sanki.

"Adı üzerinde; senin paran! Ben kendi paramı kazanmak istiyorum." Artık öfkem taşmıştı, onu iterek üzerimden kaldırmaya çalıştım. Hayatıma bu kadar müdahale etmesi haksızlıktı. Okuyorsam mezun olduğumda çalışmak da hakkımdı. Onu itemeyeceğimi anlayınca pes ettim. "Kalk üzerimden."

Kendini biraz yukarı çekerek gözlerime baktı. "Şunu aklına sok, miniğim; ben, seni çalıştırmam." Dişlerini birbirine kenetlemişti. "Fazla hassassın ve erken yorulup pes eden birisin. Staj zamanlarında bile yorgunluktan kendini toplayamıyordun." Kurduğu cümleleri sinirle söyleyip, itiraz etmeme fırsat vermezken, bir elini yüzüme çıkarıp yanağımdaki saçları geriye itti. Yüzünde pis bir sırıltı belirmişti. "Eve geldiğim zaman yorgun olmanı istemiyorum, seni yorgun düşürecek başka planlarım var."

Kaşlarım anında çatılıp yüzüm daha beter asılırken, yanağımda dolaşan eline vurup, "Kalk üzerimden, pis sapık," dedim.

Halinden memnundu, gülüyordu. Bana aldırmadan başını yine

göğsüne koyup gözlerini kapattı. Son söylediği sözlerden sonra diycek bir şey bulamadığını için ağzını kapalı tutmak zorunda kalmıştı. Bızım için gelecekteki planlarının çok farklı olduğunu hissediyordum. Allah yardımcım olsun.

İkimiz de öylece, sessizce yatmaya devam ettik. Kafamın içinde bir sürü düşünce vardı. Kendime birkaç saat için de olsa bir şey düşünmeme emri verip, başımı arka bahçeye doğru çevirdim, hava çoktan kararmıştı. "Biliyor musun?" dedim. "Aslında anestezi okumak istememiştim." Doğruydı, başımda bir ailem olsaydı hayalimdeki meslek için uğraşırdım. Ama durumum ortadaydı, kısa yoldan para kazanmaya başlamak gerekiyordu.

"Okumak zorunda değilsin."

Bunu, beni kıskandığı için söylediğini biliyordum. Sözlerine takılmadan konuşmaya devam ettim. "Güzel ve büyük bir kitabevim olmasını çok isterdim." Aklıma, yarım gün çalışarak temizliğini yaptığım kitapçı geldi, on beş, on altı yaşlarımdaydım. Gülümsemeden edemedim. "Bir bölümünde insanların çaylarını, kahvelerini içebilecekleri büyük bir kitabevi... Sıcacık bir ortam... Ama hayat bana isteklerim dışında ne kadar kötülük varsa onu veriyor." Kendi kaderime küçük bir kahkaha attım. Ne kadar güzel ve bir o kadar da imkânsız bir hayalim vardı.

Sesini çıkarmadan hayalimi dinleyen Erdinç en sonunda, "Ne iş olursa olsun çalışmanı istemiyorum," dedi.

Beni görmediği için gözlerimi devirerek cevap verdim. İmkânsız bir hayal olduğunu zaten biliyordum, üzerinde tartışmaya gerek yoktu. "Uyuyalım mı artık?"

Erdinç ayağa kalkarak uykulu gözlerini ovuşturdu. "Yemek yemedin. Önce yiyelim, sonra uyuruz."

Uzattığı eli tutup ayağa kalktığımda midemden gelen isyan çığlıklarını duymamak mümkün değildi.

Sabah erkenden kalkıp notlarımı bir saat daha gözden geçirdim, çoğu konu aklıma oturmuştu. Sınavı kolaylıkla atlatabileceğimi düşünerek rahat bir nefes aldım.

Salondan çıkıp Erdinç'in yanına gitmek için merdivenlere yöneldiğim sırada Zehra Hanım mutfağın kapısında belirdi. "Asya Hanım, kahvaltınızı hemen mi yapacaksınız?"

Uyanma saatime yarım saat daha vardı, normalde bu saatte Erdinç'in uyanık olması gerekiyordu, benim değil. "Erdinç'i uyandırmaya gidiyorum. Yirmi dakika sonra geliriz," diye cevap verirken yüzüm gülüyordu. Zehra Hanım'a karşı yüzümü asla asmazdım.

"Peki, Asya Hanım. Hazırlamaya başlıyorum."

Zehra Hanım mutfağa, işinin başına dönerken ben de merdivenleri tırmanmaya başladım. Bugün mutluydum ve Erdinç kendine uyanmadan ben uyandırmak istiyordum. Bu ilk kez olacaktı. İçimden, inşallah uyanmamıştır diye geçirerek kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. Yatağın ortasında yüzüstü yatıyordu. Sarıların uyuma takıntısı olduğunu da bir kez daha anlamıştım, çünkü ben kalktıktan sonra yastığıma sarılmıştı. O kadar güzel görünüyordu ki insan hiç sıkılmadan saatlerce izleyebilirdi. Üstü yine çıplaktı, altında yine siyah eşofmanı vardı. Uzamış olan sakalları uyurken bile onu çekici gösteriyordu.

Kendime sormadan edemedim; bu adam senin gibi şanssız ve sıradan bir kızı nasıl sever ki? Sorumun cevabını içimdeki Asya verdi. *"Belki de çektiklerinin karşılığı olarak Allah, onu bize sunmuştur."* Kendini de işin içine katmasa olmazdı tabii...

Sessizce ilerleyip yatağın üzerine çıktım ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Kahvaltı hazır." Hep o, beni uyandıracak değildi ya, sıra bendeydi. Yanağına bir öpücük daha kondurdum. "Uyanma vakti."

Mırıldanarak sırtüstü döndü ve yarı araladığı gözleriyle bana baktı, şaşırmışa benziyordu. Gözlerini tekrar kapattı. "Uyanana kadar beni öpmeye devam etmeni istiyorum. Mümkünse dudaktan."

Kıkırdayarak koluna vurdum. "Öpmüyorum, çünkü artık uyan-dın. Hadi kalk, Zehra Hanım kahvaltı hazırlıyor," diyerek yataktan kalktım ve üzerimi değiştirmek için gardırobu açtım. Direnmeden o da kalktı ve yanıma gelip kendi tarafından siyah bir takım seçti. Ben de kot bir tulum ve pudra pembesi salaş bir kazak alarak banyoya geçtim.

On dakika sonra ikimiz de hazır bir vaziyette merdivenlerden aşağı iniyorduk. Bu sırada, kafamda durmamak için inat eden tel tokayı yeniden takmaya çalışıyordum.

Mutfağa girerken, "Geriye kalan konuları ezberleyebildin mi?" diye sordu.

Gönül rahatlığıyla, "Evet, hepsi tamam," dedim.

Zehra Hanım, Erdinç'in kahvesini masaya bırakırken, "Günaydın, efendim," dedi.

Erdinç, çalışanlarından sadece Zehra Hanım'a kötü davranmıyordu. "Günaydın, Zehra Hanım."

Kısa süre sonra kahvaltımızı bitirip, arabaya geçmek için ayaklandığımızda Erdinç kapıdaki korumaların birinin yanında durdu. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Neyi sorduğunu biliyordum, yanlarında durmak yerine dışarı çıkıp arabaya bindim. Korumanın, "Araştırıyoruz, abi. Şimdilik bir şey yok," dediğini duymuştum.

Sınavımın son dakikalarına kadar soruları cevaplamakla cebelleşip, en sonunda tamamı cevaplanmış kâğıdı hocaya teslim ettim. Sınavımın iyi geçmesini Erdinç'e borçlu olduğumun da farkındaydım. Dün akşamki üç saatlik eziyet meyvesini vermişti.

Sınıftan çıkıp çantamı omzuma attım ve içinde telefonumu aramaya başladım. Tusem'i sabahtan beri görmemiştim, büyük ihtimalle onun sınavı diğer amfideydi, çıktı mı diye merak ediyordum.

Erdinç'in birkaç hafta önce verdiği son model telefonu sonunda buldum ve ekrana bakınca kaşlarımı çattım. Eray'dan mesaj gelmişti.

'Sınavın bitince yanıma uğra, akşama kadar çalışmamız gerekecek.'

Yüzüm bir anda asılmış, iyi geçen sınavımın sevinci kül olup gitmişti. Akşama kadar okulda kalacağımı Erdinç'e nasıl açıklayacaktım? Mesajla halletmeye karar verdim.

'Bugün beni almaya gelme. Müzik çalışmam olacak, korumalarla dönerim.'

Okuduğunda sinirleneceğini biliyordum. Tusem'i aramaktan vazgeçip müzik sınıfına doğru ilerlemeye başladım. Yarın için başka sınavım olmadığına şükrediyordum. Elimde tuttuğum telefondan art arda mesaj sesi duyulduğunda gönderen kişinin kim olduğu açıktı.

'Saat beşten önce evde olacaksın.'

'Beni okula getirtme!'

Mesajları okurken adım atmayı bırakmıştım. Başımı yukarı doğru kaldırıp 'neden ben' der gibi iç geçirdim. Şu yılın bir an önce kazasız belasız bitmesini canıgönülden istiyordum. Çünkü Eray'la çalışmalarımın gizli kalmasını daha ne kadar başaracaktım bilmiyordum.

Müzik sınıfının kapısına geldiğimde neden bu dersi seçtim diye kendime küfrettim. Sonuçta zorunlu ders değildi, başka bir ders de seçebilirdim ama müzik kolayıma gelmişti. İçeri girdiğimde Eray piyanoyu ahenkle çalışıyordu. Benim çalmaya çalıştığım parçaydı bu. Sırtı bana dönüktü, geldiğimi fark etmemişti. Kendini şarkıya o kadar kaptırmıştı ki, bir yandan da mırıldanıyordu ama ne dediğini duyamıyordum.

Notalar büyük bir hikâyeyi anlatıyormuşçasına Eray'ın parmaklardan tuşlara akarken yerimde durup dinlemeye başladım. Bu, bir aşk şarkısıydı, tınısından belliydi. Bazı yerlerde yükseliyor, sonra yine sakinleşiyordu. Eray fazlasıyla garip biriydi, hareketlerinde tutarsızlık vardı. Bana karşı bir gün iyiyken, bir başka gün saplantılı ve garip hareketler yaparak konuşabiliyordu. Özellikle de Erdinç hakkında. Yine de onun için kötü düşünmek istemiyordum. Onu her zaman, en kötü gecemde bana yardım eli uzatan adam olarak anmak istiyordum.

"Sevdin mi şarkıyı?"

Eray şarkısını sonlandırıp bana dönmeden konuştuğunda yerimde sıçradım. Geldiğimi fark etmiş olmalıydı. "Benden asla böyle bir performans göremeyeceksin, biliyorsun değil mi?" dedim. Gerçek buydu.

Yana kayarak tabureye oturmamı işaret etti. "Çalabilmen için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi. Bunu, sanki cümlemin içinde başka anlamlar da varmış gibi söylemişti.

Parmaklarımla piyanonun tuşlarına rastgele dokunurken, "Şarkının sözlerini ne zaman göreceğim?" diye sordum. Çünkü az önceki mırıldanmalarının tınısı çok güzeldi.

"Vakti geldiğinde," dedi. Kafası bana dönüktü ve gözleri beni izliyordu.

"Sen yazmıştın, değil mi?"

Başıyla onaylarken, "Özel biri için," dedi ve piyanonun tuşlarında dolaşan parmaklarımı avuçlarının içine aldı. "Artık başlayalım."

Konuyu hemen kapatma girişiminde bulununca kuşkuyla ona baktım. Aklından birçok şeyin kalıntısı ve ona şarkıyı yazdıran kişinin anıları geçiyormuş gibi gözleri boş bakıyordu. Parmaklarımı yönlendirmesiyle şarkıyı çalmaya başladık. Hüzünlü bir tonla başlıyordu. Yavaştı. Bir süre sonra, yaşam gibi beklentiyle hızlanıyordu. Sanki Eray bu şarkıya geçmişiyile geleceğini bağlayan bir şeyler karalamıştı. Ve bu şarkıyı duyuracak kişi olarak da beni seçmişti. Görevim hafif görünse de aslında fazla ağırdı...

Bölüm 9

Zor geçen iki haftalık sınav maratonunun ardından sonunda rahata kavuşmuş, huzurlu bir uyku çekmiştim. Artık önümde on günlük tatil varken tek düşündüğüm şey bolca uyuyup, dinlenmekti. Vizelerin gazabından bir gün önce çıkmış olan beynim yorgunluktan isyan ederken, Erdiñ'in de benim kadar yorulmuş olduğunun farkındaydım. Hiç sıkılmadan, yorulmadan her gece benimle birlikte oturmuş, ders çalışmama yardım etmişti. Sabır taşı gibi davranmış, tek bir söz dahi etmemişti. Ezberlettiği yeri bir saat sonra tekrar soruyor, eğer unutmuşsam çalışma süremi insafsızca uzatıyordu. Sonunda ikimiz de yorgun düşüp soluğu yatakta alıyorduk.

Erdiñ'in ağabeyinden de bana o notu yazandan da bir daha ses çıkmamıştı. Ağabeyini aramaktan vazgeçmediğini biliyordum. Bu konuyu hâlâ konuşmamıştık ama gerginliğini arada bir hissediyordum. Yine de ağabeyinden çok, evimin kapısına bırakılan not beni endişelendiriyordu. Diken üzerindeydim. Korku arada bir beni ele geçirse de kendi kendimi telkin ediyor, yanında sürekli korumalar var, kimse sana zarar veremez diyordum.

Sabahları erkenden uyanıp ders çalışmaya alışmıştım, gözlerim yine sabahın altısında açıldı. Yan tarafa dönüp, gece üzerimden düşmüş olan Erdinç'e baktım. Nasıl da tatlı tatlı uyuyordu içimden, öperek uyandırmak geliyordu ama yapmamalıydım. O da benim kadar yorulmuştu. Kirli sakalları karışmış, her an yapılı gibi duran saçları alnına düşmüş, sessiz nefeslerle uykusuna devam ederken, iki elim yanağımın altında onu izledim. Bir süre sonra kendimi tutamayıp ona doğru yaklaştım. Yanağına küçük bir öpücük kondurup geri çekildim. Mis gibi kokuyordu. Ona has, okyanusu andıran erkeksi kokusu...

Bir an uyanacak gibi olup kaşlarını çatınca sessizce bekledim. Nefesi düzene girdiğinde de siyah ipek nevresimin altından çıkıp yavaşça ayağa kalktım. Dolabın yanından pembe polarımı üzerime alıp, takımı olan terlikleri de ayaklarıma geçirip odadan çıktım. Alt kata inip mutfağa girdiğimde acıktığımı da fark etmiştim. Buzdolabını açıp ne yiyebilirim diye bakınırken kendime bir bardak süt doldurmaya karar verdim.

Elimde koca bir bardak sütle mutfağın arka bahçeye açılan kapısına yaklaştım. Arka bahçe minik bir ormanı andırıyordu. İki koruma ellerinde süpürgeye benzeyen şeylerle dökülen yaprakları süpürüyordu. O sırada arkada, ağaçların arasında küçük bir hareket gördüm. Ne olduğunu anlamak için gözlerimi kısarak daha dikkatli baktım. Minik bir kedi yavrusu ağaçların arasından fırlayıverdi. Karnı acıkmış olacaktı ki aramızdaki mesafeye rağmen elimdeki süte baktığını görebiliyordum. Bir de acı acı miyavlamaya başlamıştı. Panikle tuttuğum nefesi bırakarak masanın üzerindeki kâseyi aldım ve kedi için süt doldurdum. Bir yandan da gözüm kedideydi. Kapıyı dirseğimle kaydırarak açtığımda beni ilk karşılayan soğuk hava oldu. Korumaların 'bu deli sabahın köründe, bu soğukta ne yapıyor' bakışlarına aldırmadan kediye doğru ilerlemeye başladım. Aramızda birkaç adım kalmıştı ki benden korkarak kaçmaya başladı. Ona zarar vereceğimi düşünmüş olmalıydı ama bilmiyordu ki ben zarar veren değil, her zaman zarar gören kişi olurdum.

Yerimde durarak, nereye gittiğini anlamaya çalıştım. Çok geçmeden, saklandığı ağacın arkasından kafasını uzatıp bana baktı. Elimdeki sütü görebilmesi için önümde tutarak sakince yürüdüm. "Kaçma benden, sana zarar vermeyeceğim," dedim ve söylediğim şey bir anda canımı sıktı. Karşımdaki hayvan bile olsa, bir canlıya 'sana zarar vermeyeceğim' demiştim. Bu çok korkunçtu.

Ben yaklaştığımda yine ürken kedi bahçenin arka kapısına doğru kaçmaya başladı. Korumaların bakışlarını sırtımda hissederek kedinin peşinden gitmeye devam ettim. Bir yandan da, "Off, hadi ama. Karnın aç, biliyorum. Kaçma benden," diye söyleniyordum. En sonunda arka bahçeden çıkıp çakıllı yola adım attığımda kediciğin hemen kenara sinmiş, beni izliyor olduğunu gördüm. "Neden kaçıyorsun ki? Senin iyiliğin için çabalıyorum." Karşımda insan varmışçasına konuşmaya devam ediyordum. Büyük ihtimalle kafayı yemeye başlamıştım.

Kedicik söylenmelerime karşılık sadece miyavlarken kâseyi yere bırakıp önüne ittim. Siyah ve gri karışımı tüyleri olan kedicik itiraz etmeden sütü içmeye başladı. Soluk almak için kafasını kaldırdığında da bana bakıp miyavlıyordu. Galiba bu da teşekkür ettiği anlamına geliyordu.

Yaptığım iyilikten memnun bir şekilde doğruldum. Kediye sütü içireceğim diye öylece kendimi dışarı atmış, soğuğu umursamamıştım ama hava gerçekten insanın kanını donduruyordu. Eve dönmek için bahçe kapısına yöneldiğimde yolun karşısından bir çift siyah gözün beni izlediğini gördüm. Kalbim ve beynim tehlikeye çanları çalarken donup kalmıştım. Aramızda en fazla beş metre vardı. Siyah kot, siyah mont giymiş, yüzünü siyah bir maskeyle kapatmış ve siyah eldiven takmış olan kişinin gözlerinden nefret okunuyordu. Uzun boyuna ve iriliğine bakılırsa bir erkekti.

Kimdi bu adam? Benden ne istiyordu? Bana bakan gözlerini ya da vücut tipini daha önce karşılaştığım kimseye benzetemedim. Bir anda aklım başıma geldi; bana notu yollayan oydu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Bana zarar vermek istediği kesindi. Korumaların dikkatini çekmek için çılgılık atmaya hazırlanırken bana doğru bir şey fırlatıp koşarak kaçmaya başladı. Fırlattığı şey ayaklarımın ucuna düşmüştü ve benim kadar kediciği de korkutmuştu. Gözlerimi koşturma olan adamdan alamıyordum. Gözden kaybolduğunda eğilip yere baktım; bir taş parçasına sarılı siyah bir kâğıt vardı. Titreyen ellerimle taşı alıp kâğıdı açtım. Üzerine kan kırmızısı harflerle yazılmış notu okudum.

'Ölümün yaklaşıyor, Armağan...'

"Asya Hanım, iyi misiniz?"

Korumanın sesiyle yerimde sıçradım. Beni kontrole gelmiş olmalıydı. Beynimden kurşun geçmişçesine durmuş, şapşal şapşal

yüzüne bakıyordum ve yaşadığım şokun etkisiyle sesimi bir türlü bulamıyordum.

“Asya Hanım, Erdinç Bey’e haber vermemiz gereken bir durum var mı?”

Aklımı başıma getiren şey Erdinç’in adını duymak olmuştu. Hâlâ elimde olan kâğıdı arkama saklayarak, “Ha-hayır, yok,” diye bildim. Sonra koşar adımlarla korumanın yanından geçip mutfağa ilerledim.

Canımı isteyen adamla göz göze gelmiştim.

Kendimi eve atığım gibi, titreyen ellerle kâğıdı paramparça edip çöp kutusuna attım. Sonra bir bardak su içip ellerimi yıkadım. Sakinleşmek için çaba harcarken titreyen ellerim bana zorluk çıkarıyordu. Bu durumu Erdinç’e en kısa zamanda söylemem gerekiyordu ve kafayı yiyeceğini biliyordum. Ağabeyini ararken bir de bu adamın peşine düşecekti ve başka işi yokmuş gibi, bununla da ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Beş dakika öncesinde yaşadığım olayın şokundan arınamayıp kendime gelemeyen, istediğim tek şeyin Erdinç’in güvenli kollarında olmak olduğunu hissettim. Koşarak odaya çıkıp yatağa girdim ve yanından hiç ayrılmamam gereken adama kollarımı doladım.

Soğuk olduğum için Erdinç anlık olarak tepki verip gözlerini açtı ama ona sığınan bedenimi görünce sorgulamadan sıkıca sarıldı. Bir süre sonra yüzüme bakarak, “Neden bu kadar soğuksun?” diye sordu. Sesinden uyku akıyordu.

“Bahçedeki kediye süt verdim,” dedim. Yalan söylemiyordum. Korku, içimdeki ateşini söndürmemişken kafamı Erdinç’in göğsüne gömdüm.

Gözleri yarı açık olmasına rağmen bir şeyler olduğunu sezmişti. Çenemden tutup ona bakmaya zorladı. “Bir sorun yok değil mi?”

Şu an istediğim tek şey o bir çift siyah gözü unutmaktı. Anlatarak hatırlamak istemiyordum.

“Hayır, bir sorun yok,” diyerek göğsüne daha da sokuldum ve gözlerimi kapattım.

Bana inanmamıştı, dirseğinin üzerinde doğrularak bana baktı. “Söyle miniğim, ne sıklıkla senin canını?”

Beni izleyen kahverengi dünyaları izlemeye başladım. Bu konunun tek bir şekilde kapanacağına karar kılıp onu kendime çek-

tim ve dudaklarımız hiç zorlanmadan birleştii.

İlk anda ne olduğunu anlamadığı için tepkisiz kalsa da, birkaç saniye içinde konuyu unutup beni soluksuzca öpmeye başladı. Bir kolu belimi sarıp, diğer eliyle yanağımı okşarken dili bir ilki gerçekleştirerek ağzıma doğru kayd ve dillerimiz birbirine değdi. Bu temas, vücuduma inanılmaz bir elektrik dolmuşçasına beni ona iterken kendimi tutamayıp ağzının içine inledim. Yanağımı okşayan eli acele etmeden aşağı doğru indi ve tişörtümden içeri girdi. Sıcak eli tenimle buluşup etimi sıkarak avuçlarken istem dışı bir kez daha inledim. Nefes almam için geri çekilip, sen gerçek misin der gibi yüzüme baktı.

Eli tişörtümün içinde, dudakları sadece birkaç santim ötemeyken alnını alnıma yaslayıp piç bir gülüş attı. "Sütün tadı senin ağzında daha güzel bir hal almış."

Ne demek istediğini anlamıştım, utansam da aldırmayıp ince kollarımı ona sardım. Dudaklarımız tekrar birleşirken komodinin üzerindeki telefon buna mani oldu.

"Hay çalan melodini si-"

Bitirmesine izin vermeden parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Çok ayıp."

Gerçekten sinirlenmiş şekilde üzerimden kalkıp yatağın ucuna kayd ve telefonunu aldı. Kimin aradığını gördüğünde kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı. "Buyur, kardeşim?" derken yanıma geri sokuldu. "Hayırlı olsun, kardeşim. Ne zaman?" diye sordu. Kısa bir duraklamanın ardından da, "Söz vermeyeyim ama gelmeye çalışacağım," dedi. "Tamam kardeşim, deneyeceğim." Vedalaştıktan sonra kapattığı telefonu ayak ucumuza fırlattı. "Nerede kalmıştık?"

Hiçbir şey olmamış gibi şirince, "Uyuyacaktık," dedim ve gözlerimi kapatıp ona sarıldım.

Kollarını bana doladı ve huysuzca, "Ben öyle hatırlamıyordum," dedi.

Konuyu değiştirmek için, "Arayan kimdi?" diye sordum.

"Akşama Ankara'da düğüne davetliyiz."

"Ne yani ben de mi?"

"Benim olduğunu insanlara göstermemiz gerekiyor," dedi ve gözlerini kapattı. Kaçırılmış olduğum uykusunun geri gelmesini bekliyor gibiydi.

İtiraz etmedim. Sonuçta Erdinç iş dünyasının gözde bekarlarından biriydi ve yanında olmam benim açımdan da iyi olacaktı. Kızların boşuna umut etmelerini engellemiş olacaktım.

Karum iş ve alışveriş merkezine girdiğimiz andan itibaren garaj bakışları üzerimizde hissedebiliyordum. Bunun nedeni Erdinç ile ele yürürken arkamızdan üç korumanın geliyor olmasıydı. Elleri de ise gereksiz şekilde bir sürü pahalı markanın poşetleri vardı.

Ankara'ya saat dört gibi inip direkt olarak alışveriş merkezine gelirken amacımız gece için giyebileceğimiz güzel şeyler almaktı. Ama o kadar alışveriş yapmış olmamıza rağmen gece için ikimiz de kıyafet alamamıştık. Aldığımız şeylerin hepsi evde ve günlük hayatta giyebileceğimiz kıyafetlerdi.

"Düğün saat kaçta?" diye sordum. Hiç acele etmeden geziniyor olmaktan artık yorulmuştum. Birazcık dinlenip gece için enerji biriktirmem gerekiyordu.

Yürüyen merdivenle bir üst kata çıkarken, "Sekizde," dedi.

Tamam anlamında başımı sallayıp, "Yemek yesek artık," diye isyan ettim. Sabah ondan beri bir şey yememiştim.

"Elbise işini de halledelim yiyeceğiz." Üst katın en sonundaki mağazaya doğru ilerlemeye başladığımızda Erdinç cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. "Özgür kırk dakika içinde otele geleceğiz, yemeği ve gelecek olan kuaförü hazırda beklet," dedi ve telefonu kapattı.

Adını ilk kez duyduğum, gece elbiseleri ve takım elbiseler satan lüks mağazaya girdiğimizde, kasanın arkasındaki şık giyimli adam yanımıza doğru gelmeye başladı. Mağazanın çalışanı değil de sahibi gibi duruyordu. "Hoş geldiniz, Erdinç Bey. Keşke geleceğinizi önceden haber verseydiniz, sizin için gelecek sezon ürünlerimizden getirtirdik." Erdinç'ten hem korkuyor hem de inanılmaz derecede saygı duyuyor gibi görünüyordu.

Erdinç, adamla tokalaştıktan sonra, "Önemi yok," dedi. "Bu sezonun en yeni ürünlerinden birkaç tanesini hazırlatın, alacağım." Sonra bana döndü. "Beğendiğin bir şey oldu mu?"

Gözlerim etrafımı sarmalayan raflarda gezinmeye başladı. Mağazanın eşsiz bir uyumu vardı. Bütün kıyafetler renklerine göre ayrılmıştı. "Siyah bir şeyler giymek istiyorum," dedim. Gözlerimle de

siyah elbiselerin bulunduğu bölümü işaret ettim

Erdoğan onaylarcasına başını salladı sonra elini belime yerleştirip o tarafa doğru ilerlememizi sağladı

Adam bizi takip edip samimi bir üslupla birkaç elbise çıkardı "Bu modeller iki gün önce fabrikamızdan geldi, efendim. Hanime fendiye de çok yakışacaklar."

Erdoğan adamın söylediklerine kulak asmadan gözüne çarpan birkaç modeli çıkarıp bana uzattı. Hepsi de önü kapalı, boyu uzun modellerdi. Oysaki adamın gösterdikleri daha çok hoşuma gitmişti, onlar daha kısa ve şirindi.

"Bunları dene, güzelim."

Adam yanımdan uzaklaştı ve elinde farklı modellerde birkaç topuklu ayakkabıyla geri geldi. Anlaşılan Erdoğan'ın onu takmayan hallerine alıştı. Gözlerim askıdaki mini elbiselerdeyken uzatma taraftarı olup omuz silktim ve elbiseleri denemek için kabinlerden birine girdim. Beş elbiseyi de aksılara asıp hepsine küçük bir bakış attım, her biri ayrı ayrı güzeldi. Bunların beni, Erdoğan'ın yanına yakışacak şekilde uygun göstereceği de kesindi.

İlk olarak boğazına kadar kapalı, kolları uzun, balık kesim elbiseyi denedim ve aynadaki yansımama bakarken gülmeden edemedim. Erdoğan elbiseyi sırtına bakmadan seçmiş olmalıydı. Elbise muhteşemdi ve bedenime anlamsız bir cesaret gelmişti. Topuklu siyah ayakkabılardan bir çifti seçtim ve ayaklarıma geçirip kabin-den çıktım. "Nasıl olmuş?" Erdoğan'ın yüzündeki beğeni ifadesini görünce gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Güzel seçim yapmışım, bu olabilir."

Her yerim kapalı olduğu için hoşuna gittiğinden adım kadar emindim, yoksa vücudumu bu denli sarmış olan bir elbiseyi asla onaylamazdı ama düğün gecesi için de böyle bir şey şarttı. "Bence de. Ben de beğendim," dedim ve sırtımı görmek için yan taraftaki aynaya döndüm. Sonra da hızla kabine yöneldim.

"Asya!"

Erdoğan sırtımdaki derin dekolteyi gördüğü anda kükremişti. Beni yakalamasına fırsat vermeden kabine girip kapıyı kilitledim. Kapının hemen önünde olduğunu biliyordum. "Neden kıızıyorsun ki?" dedim. "Elbiseyi sen seçtin."

"Sen dua et ki mağazada kimse yoktu!"

Diğer elbiseleri şöyle bir gözden geçirip en kapalisını seçtim. Kapının önünde bekleyen ejderhayı daha fazla öfkeliendirmeye niyetim yoktu. Giydikten sonra aynadaki yansıma baktım, iyi görünüyordum. Tek omuzlu bu elbise de balık kesimdi. Sol bacağında çok da derin olmayan bir yırtmacı vardı ve yumuşak kumaşı tenimi şımartıyordu. Derin bir nefes alarak, biraz da korkarak kabinden çıktım. "Bu oldu mu?"

"Arkanı dön." Belli ki aynı hataya düşmeyecekti. Kollarını göğsünde birleştirerek duvara yaslandı. Elbisenin her detayını inceledikten sonra elini uzatıp elbisenin göğüs kısmını yukarı çekti. "İdare eder işte," dedi. "Sanki şuraya da bir kumaş parçası dikseler iflas edeceklerdi." Kendi kendine söylenmeyi bitirdiğinde, "Beğendin mi?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Evet," dedim. Yorulmuştum ve diğer elbiseleri denemeye üşeniyordum. Ayrıca ben alışveriş yapmaktan nefret ederdim.

"Tamam, o zaman alıyoruz."

Başımı iki yana sallarken kabine girip elbiseyi çıkardım. Rahat kıyafetlerime kavuştuğumda derin bir nefes aldım. Elbiseyi yanıma alarak kabinden çıktım. Erdinç kasanın yanındaydı, elinde kalem bir şeyler yazıyordu. Elindeki kâğıda imzasını da atıp bizimle ilgilenen adama uzattı.

Kasiyer kadın elbisenin barkodunu okutup, "On beş bin lira," dedi.

"Faturayı şirkete gönderirsiniz."

Duyduğum fiyatla birlikte ağzım, balık ağzı gibi birkaç kez açılıp kapandı. Gözlerimse fal taşı gibiydi. On beş bin lira! Bu resmen aptallıktı. Bir elbiseye o kadar para nasıl verilirdi?

Erdinç elini uzattığında yanına yürüdüm ve elini tutarak, on beş binin şokuyla alışveriş merkezinin çıkışına doğru yürümeye başladım. Arabaya bindiğimde koltuğa yayılıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım, yoksa on beş binin şokundan çıkamayacaktım. Erdinç tabletinde bir şeylerle ilgilenmeye başlamıştı. Onu rahatsız etmeden dışarıyı izledim. Gösterişli bir otelin önüne geldiğimizde araba durdu.

Otele girip yirminci kata çıktık ve numarası 3033 olan odanın önünde durduk. Erdinç kapıyı açtı ve içeri girmem için kenara çekildi. Kahverengi tonlarıyla çevrili oda geniş ve ferahtı. Dekor

hem sık hem de spordu. Bacaklarım benden bağımsız şekilde ya tağa giderken çantamı koltuğun üzerine attım ve bedenimi temiz carşafın üzerine bıraktım.

Erdinç: "Uyu, dinlen sen. Vakit yaklaşıncı uyandırırım seni," dedi ve ceketıyla kravatını yatağın ayak ucuna attı. Hiç yorgun görünmüyordu.

Düğünün başlamasına iki buçuk saat vardı ve oraya gelecek olan tüm kadınların süslü ve kokoş tipler olacağını tahmin ediyordum. Bu yüzden de Erdinç'in yanına yakışacak şekilde düzgünce hazırlanmam gerekiyordu. Ama çok açtım. "Karnım çok acıktı," dedim. Gözlerimi de açık tutmakta zorlanıyordum.

Sadece kafasını sallamakla yetinip cebinden telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. "Geldik," dedikten sonra da telefonu kapattı. Bu adamın iletişim kurma şekline hayrandım; kısa ve öz.

İki dakika geçmeden odamızın kapısı çalmaya başlayınca yatmışım yerden kalktım. Erdinç kapıyı açmak için ilerlerken, ben de bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı topluyordum.

"Abi, başka bir isteğin var mı?" Özgür yanında görevliyle birlikte içeri girdiğinde benim ilgimi çeken tek şey görevlinin getirdiği, üzerinde dumanı tüten kırmızı et ve pilavdı.

"Kuaför geldiyse Asya yemeğini yedikten sonra odaya gelsin," dedi Erdinç ve cebinden yüz lira çıkarıp görevliye verdi.

"Tamam abi, birazdan kuaförü gönderirim." Özgür her emre olduğu gibi buna da boyun eğerken, daha fazla bir şey söylemeden yanımdan ayrılıp odadan çıktı.

Ayağa kalkıp tabaklardan bir tanesini elime aldım ve koltuklardan birine bağdaş kurarak etimi ve pilavımı yemeye başladım. Kesinlikle çok acıkmıştım. Erdinç de diğer tabağı alıp karşıma oturdu ve o da benim gibi iştahla yemeye başladı.

"Senin böyle yemek yediğini ilk kez görüyorum, güzelim."

"Galiba çok yemekten midem büyüdü," dedim.

"Eğer öyleyse biraz daha baskı yapmalıyım."

Dudaklarımı bükerek, "Nedenmiş o?" dedim. "Ben her öğün gayet güzel yiyorum." İştahımı kaçıırıyordu, ne var yani, ister yerdim ister yemezdim.

Boşalan tabağını masaya bırakırken beğenmez bir tavırla suratını buruşturdu. "Hiç ele gelir bir yerin yok."

Ağızıma götürdüğüm kaşık havada kalmıştı. “Ne yani, beğenmiyor musun?” Moralimi bozmak zorunda mıydı şimdi?

“Beğenmediğimi söylemedim.”

“Ele gelir bir yanın yok dedin.” Oturduğum koltuğun kenarından kafamı uzatmış ona bakarken, beni umursamıyordu.

“Bu, beğenmediğim anlamına gelmiyor.”

“Beğenmiyorsan seni zorla yanımda tutmuyorum, Erdirç. Ürün ortada.” Sözlerimin sonunda son lokmamı ağızıma atıp yutmayı başarmıştım. Yüzümü yine asılmıştı. Tabağımı önümdeki masanın üzerine atarcasına bırakıp ayağa kalktım ve banyoya yöneldim.

Tam yanından geçerken belimden yakalayıp beni kollarına çekti. “Ne yaparsam barışırsız?”

Sesi gayet uysaldı. Az önce beni sinirlendirmek için elinden geleni yapan Erdirç’inmiş gibi çıkmıyordu. Tam bir dengesizdi, hem sinirlendiriyor hem de yüzüm asıldığı için güldürmeye çalışıyordu. Belime sarılı olan kollarını çözmeye uğraşarak, “Hiçbir şey istemiyorum, bırak beni,” dedim.

Söylediğimi yapıp bıraktığında elinden bu kadar kolay kurtulacağımı tahmin etmemiştim. Serbest kalmamla birlikte hızla banyoya girdim.

Düğünün başlamasına on dakika vardı ve ikimiz de hazırдық. Özel olarak gelen kuaför iki dakika öncesinde odadan çıkmışken, aynadaki yansımama hayran kalmıştım. Elbise üzerime dikilmiş gibi bedenimi sarmalamıştı. Saçımsa dağınık topuz yapılmıştı. Makyajım, elbiseme uygun olacak şekilde ağır ve göz alıcıydı. Kendimi ilk kez böyle görüyordum. Son derece olgun, seksi ve kadınsı.

On beş santimlik topuklularımı giymeyi başardıktan sonra doğrulup kendime son kez bakmak istedim. O sırada Erdirç’in bana doğru yaklaştığını fark ettim. Açıkta kalan tek omzumun onu deli edeceğini biliyordum.

“Fazla güzel oldun.”

Morali bozulmuştu. Arkamda durdu, aynadan birbirimizin gözlerinin içine bakarken ona hâlâ sinirliydim. Ayrıca moralinin böyle bir nedenden bozuluyor olması saçmaydı. Onun açısından bakar-

sak benim yüzümün hiç gülmemesi gerekirdi, çünkü onun her hali göz kamaştırıcıydı.

Beni sinir etmiş olmasını unutmayarak, "Artık gidelim mi?" dedim.

"Düğün, otelin terasında. Acele etmemize gerek yok," dedi ve elini ceketinin iç cebine götürüp bir kutu çıkardı. "Bunları takmanı istiyorum."

Dikdörtgen küçük kutu lacivert kadifeyle kaplanmıştı. Kapağını yavaşça açtım. Bulunduğumuz odada çok ışık olmamasına rağmen minik taşlar ışıltılı parlıyordu. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken başımı ona çevirdim. "Çok güzeller." Zincirin ucunda incelikle işlenmiş bir pırlanta vardı; Erdinç'in simgesi. İnanılmaz şık ve zarif duruyordu. Küpeleri de aynı zarafetle işlenmişti. Bu gece bunları takmamı neden istediği de açıktı; onun olduğumu insanlar bir bakışta anlayacaktı. Aslında bunlara gerek yoktu, saçlarım topuz yapılıncaya ensemdeki dövme ortaya çıkmıştı ve 'Erdinç'indir' diye bağırıyordu.

Erdinç küpeleri kulaklarıma takarken sessiz kaldı. Sıra kolyeye geldiğinde başımı öne eğerek daha kolay takması için yardımcı oldum. Bir anda sıcak dudaklarını ensemdeki dövmenin üzerinde hissettim. Vücudum kasılıp, kalbim gümbürdemeye başladığında dudaklarını sürterek, açıkta kalan omzuma ilerledi. Belime dola- nan kolları bedenimi sıkıca kendine çekti.

Sesi buğulu çıkarken, "Affettin mi?" dedi. Burnunu boynuma sürterken kokumu içine çekiyordu.

Bu, sevdiğim adamın en hoşuma giden huyuydu. Beni öperken kokluyordu. Nefesini bir müddet içinde tutarken, sanki o süre zarfında beni kendine hapsediyordu. Ve dışarı verirken de boynumdan bir öpücük daha alıyordu. Şimdi, beni böyle seven bir adamı affetmeyip ne yapsaydım? Ya da affetmemek gibi bir şansım var mıydı? "Affedildin," dedim. Ellerim karnımın üzerindeki ellerinde dururken başımı çevirip boynuma gömülmüş olan yüzüne bir öpücük bıraktım.

Zaferle gülümseyip son kez öperek kokladı. "Bir an önce gidip dönelim mi?"

"Gidelim," dedim.

Beni kendine çevirip dudaklarını alnıma bastırdı ve elimden tutup yürümeye başladı. Onun yanında ilerlerken, elimde tuttuğum

kadife kutuyu yatağın üzerine fırlattım. Odanın kapısını açtığı anda Özgür'le karşılaştık.

Özgür de Erdinç gibi smokin giymişti. "Ben de tam sizi almaya geliyordum, abi," dedi.

"Başladı mı?"

"Başladı, abi. Birazdan nikâh kıyılır."

Asansöre bindiğimizde üzerinde teras yazan tuşa basıp yirmi ikinci kata kadar çıktık. Yanlara doğru kayarak açılan kapılardan dışarı çıktığımızda önümüze, ilk kez serildiği belli olan beyaz, uzun bir halı çıktı. Halının iki yanı insanların beline kadar yükselen çiçeklerle süslenmişti, düğün alanına kadar bu şekilde ilerliyordu. Beyaz halının sonunda genişçe bir alan bizi karşılarken, etraf gösteriş meraklısı insanlar kokuyordu. Masaların her biri dore tabaklar ve şamdanlarla süslüydü. Masa örtüleri ve sandalyeler tabak ve şamdanlardan bir ton açık renkte kumaşla kaplanmıştı. Bütün masaların etrafı smokinli adamlarla ve kuaförde en az üç saat harcamış gibi görünen kadınlarla çevriliydi.

Erdinç'in eli belimdeydi, beni kendinden ayırmadan kalabalık bir gruba doğru ilerlemeye başladı. Kulağıma, "Dik dur," diye fısıldadı.

Başımı çevirip ona baktım. Her zamanki duruşunu takınmıştı; dik, çenesi yukarıda, yüzünde en ciddi ifadesi, yıkılmaz bir tavır.

Yaklaştığımız gruptaki bir adam Erdinç'e elini uzattı. "Ooo, Sakman! Uzun zaman oldu seni görmeyeli," dedi ve bana da kısa bir gülümsemeyle selam verdi.

Grubu oluşturan erkeklerin ilgisi Erdinç'in üzerindeyken, kadınların bakışları bana yönelmişti. Sanki 'Erdinç'in yanında neden böyle bir kız var?' dercesine küçümsüyorlardı.

Bu bakışları hissettiği için mi, yoksa erkeklerin de bakışları arada bana yöneldiğinden mi bilmiyorum, Erdinç'in belimi saran kolu beni kendine daha sıkı çekti. "İşlerin peşinde koşmaktan zaman bulunmuyor diyelim," dedi. Boşta kalan eliyle erkeklerle tokalaşmaya başlamış, bayanlara sadece hoş bir tebessüm edip tekrar erkeklere dönmüştü.

"Öyle olmalı ki iş dünyasında sürekli olarak haberlerini alıyoruz," dedi bir başka adam. Elinde kırmızı şarabı, Erdinç'le konuşurken bakışları bana kayıyordu. Kolundaki kısa boylu, sarışın kadın

bundan hoşnut görünmüyorken, aynı şekilde Erdinç de öyleydi.

“Öyle görünüyor ki ilkbahar koleksiyonumdan sonra daha fazla duymak zorunda kalacaksın.” Erdinç hiç çekinmeden iğneleyici ve biraz da ‘gözlerine sahip çık’ bakışıyla konuştuktan sonra daha fazla o adamı takmadan diğer arkadaşlarına yöneldi.

“Neyse kardeşim, iş konuşmanın zamanı değil. Bu güzel hanımefendi sevgilin mi, eşin mi? Evlendiğini duymadım ama.” Bizi ilk karşılayan sıcakkanlı adam sözü tekrar almıştı. Erdinç’le güzel bir geçmişe sahip gibiydiler, çünkü bir tek ona bakarken Erdinç’in sert yüz hatları yumuşuyordu.

Erdinç başının üzerine bir öpücük bırakarak, “Yaza eşim olacak,” dedi.

Bu açıklamayı, geneli kadınlardan çıkan bir şaşkınlık nidaları silsilesi izledi.

“Hayırlısı olsun, kardeşim. İnşallah senin düğününe de geliriz.”

“İnşallah, kardeşim.”

Belli etmemeye çalışsam da fazlasıyla şaşkındım. Yaza düğününün olması planlanıyordu ve ben bunu daha yeni öğreniyordum. Yani plana dahil değil gibiydim. Şaşkın ifademini anlaşılmamasını umarken imdadıma ışıklar yetişti. Belli ki gelin ve damat gelecekti, çünkü bütün ışıklar kapatılmış, sadece tek bir kapı aydınlık bırakılmıştı.

Erdinç beni önüne alarak boş bir masaya doğru ilerledi. Sandalyemi çekip oturmam için beklerken, üzerimizde dolaşan gözlerle rezil olmamak adına nazik davranmaya çalışarak oturdum. Erdinç de hemen yanımdaki yerini aldı. Gelin ve damat hafif sis eşliğinde, dans edecekleri piste ilerlemeye başlamıştı. Salonu güzel bir aşk şarkısı doldurduğunda Erdinç’e döndüm. “Demek yaza evleniyoruz? Neden benim haberim yok?” diye sordum. Son derece şirin görünmeye çalışmışım, çünkü üzerimizde o kadar bakış varken kavga ediyormuşuz gibi görünmek istemiyordum.

“Birkaç ay veya birkaç gün önce öğrenmen bir şeyi değiştirmeyeceği için söylemeye gerek duymadım.”

İşte, yine umursamaz ve ben ne dersem o olur şekline bürünmüştü. Bakışlarım birkaç metre ötemizde dans eden çiftteyken, kulağım birkaç santim ötemde oturan Erdinç’teydi. Etrafıma bakıp birkaç çift gözün bizi izlediğini gördüğümde de bozuntuya ver-

meden Erdinç'e dönerek gülümsedim ve aramızda büyük bir ayıp varmış gibi bakarak, "Tam bir piçsin," dedim.

Ayağa kalkıp elini uzattı. "Müstakbel kocana piç demek çok ayıp miniğim, sana yakıştıramadım."

Gülümseyerek elimi avucuna bıraktım. Gözlerinde benimle dalga geçen bakışlar vardı. Pistte dans eden diğer çiftlere katıldık. Erdinç'in bakışları bana odaklanmıştı, insanlara 'hiçbiriniz umurumda değilsiniz' diyordu. Bakışlarımı ondan kaçırarak gelin ve damadı görmeye çalıştım. Fazlasıyla uyumlu ve mutlu görünüyorlardı. Gelin, siyah saçlarını sıkı bir topuz yaptırmıştı. Kabarık gelinliği ve işlemeli uzun duvağı göz alıcıydı. Sarışın olan damadın bakışları bir an olsun gelininin üzerinden ayrılmıyordu. Biz nasıl görünürdük acaba diye düşünmeden edemedim ama aklıma nedense sadece kötü şeyler geliyordu. Sanki düğünümüz bombalanacak ya da silahlar patlayacakmış hissine kapılıyordum. Aslında bunlar da son derece olası şeylerdi, çünkü söz konusu olan Erdinç ve bendik.

Dans sona erip masamıza döndüğümüzde Özgür de yanımızda yerini aldı. Elinden telefonu düşmüyordu, Tusem'le mesajlaştığı belliydi. Masada bizden başka, az önce Erdinç'in samimi bir şekilde konuştuğu adam da vardı. Bir süre sonra, elbisesiyle ilgili bir sorun yaşadığı için geç kalan sevgilisi de bize katıldı.

Erdinç, Özgür ve adını yeni öğrendiğim Emir koyu bir sohbet dalmışken, biz de Emir'in sevgilisi Eda'yla sıradan bir sohbe başlamıştık. Emir'in futbol aşkından yakınmış, nasıl tanıştıklarına kadar her şeyi kısaca anlatmıştı. Neyse ki konuşmam için bana fırsat vermiyordu, çünkü bizim güzel bir tanışma hikâyemiz de neşeli anılarımız da yoktu. Bakışlarımı masanın başında oturan Erdinç'e çevirdiğimde ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü. Göz göze geldiğimiz anda da sıkıldığımı anlamıştı. Saatine baktıktan sonra Özgür'le Emir'i baş başa bırakıp yanıma gelmeye başladığında Eda'ya dönerek, "Tanıştığima memnun oldum," dedim.

Eda sözü yarıda kesildiği için pek memnun olmazken yine de gülümsedi. "Ben de," dedi.

Oturduğum sandalyeden zarifçe kalkmayı başarıp Erdinç'e döndüm. "Odamıza dönsek çok mu ayıp olur?"

Gömleğinin yakasını gevşetmeye çalıştı. "Doğrusu benim de daha fazla kalasım yok."

"Gelinle damadı tebrik edip gidelim o zaman," dedim. Büyük

ihtimalle saat onu geçmişti

Gelin ve damadın yanına kol kola ilerlerken, "Özel olarak aramış olmasaydı yamyamlarla dolu bu yere asla gelmezdim," dedi

Gözleri etrafımızdaki masalardan bizi izleyenleri tararken neden bu kadar ilgi çektiğimiz belliydi. Bu zamana kadar hiç kimse Erdinç'in yanında bir kadın görmemişti ve şu anda benim kim olduğumu, ne iş yaptığımı merak ederek çatlıyorlardı. Neticede onlar gibi gözde ve cemiyette çokça adı geçen biri değildim.

Yanlarına geldiğimizde damat, "Kardeşim, hoş geldin," diyerek Erdinç'le tokalaştı, sonra da elini bana uzattı.

Erdinç hoş bulduk dercesine başını sallayıp, "Hayırlı olsun," dedi ve cebinden çıkardığı kutuyu geline verdi. "Umarım beğenirsiniz."

Gelin tüm güler yüzüyle hediyeği kabul edip kutuyu açtı. Zarif bir zincirin ucunda damla şeklinde bir zümrüt vardı. "Çok hoş, Erdinç Bey. Teşekkürler."

Damat, Erdinç'e dönerek, "Birkaç gün daha buralarda mısın kardeşim, yoksa yarın gidiyor musun?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle yarın akşama doğru gideriz. Asya'nın okuluyla ilgili birkaç işi var."

Damadın bakışları bana çevrildi. "Bu adamı yanında bir hanımla ilk kez görüyorum. Kalbini çalmayı başardığınız için sizi gerçekten tebrik ederim."

Damadın yüzündeki hayranlığı görmezden gelerek, mahcup bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim. Doğrusu böylesi bir iltifat hoşuma gitmişti.

Erdinç elini uzatıp ikisini de tekrar tebrik ettikten sonra elini belime yerleştirdi ve salondan çıkarak asansöre ilerledik. Asansörün gelmesi biraz uzun sürse de sonunda kapıları açılmıştı. Kabine girdiğimizde Erdinç katımızın düğmesine bastı ve kapılar tam kapanacağı sırada elinde içki bardağıyla öne atılıp, kapıların tekrar açılmasını sağlayan adam kendini bizim yanımıza attı. Salona ilk geldiğimizde Erdinç'le dik dik konuşan adamdı. Erdinç, beni anında arkasına doğru itti.

"Bana yaptıklarını unutmadım, Sakman. Ben de aynısını sana yapacağım."

Adam hem ayakta zor duruyor hem de zorlukla konuşuyordu.

Asansörün kapıları bu olayı kimse görmeden kapandı ve oradan katna doğru inmeye başladık. Erdinç, "Seni öldürmemi istemiyorsan kes sesini," dedi. Sakındı ama sabrı her an taşıyordu.

"Ben de senin sevdiğin kızı kullanacağımı ve ödeyeceğimi biliyorsan man."

Adamın sözleriyle aralarındaki husumeti kolayca anladım. Olayın Erdinç'in benden önceki zamanlarına dayandığı belliydi. Erdinç'in sırtının kasıldığını ve boynundaki damarların atmaya başladığını rahatlıkla görebiliyordum. Ani bir hareketle adamın suratına oyle bir yumruk geçirdi ki, çenesinden çıkan çatırtı asansörün içinde yankılandı. Adam asansörün zeminine yığılırken, elinde bir içki kadehi de bir köşeye yuvarlanmıştı.

Erdinç hirsini alamamıştı, adamın yüzüne bir yumruk daha geçirecekti ki öne atılıp havadaki elini yakaladım. "Erdinç, dur!" dedim. Korkmuştum. Daha doğrusu telaşlanmıştım.

Erdinç elini benden kolayca kurtarıp yerde yatan adamın yakasını tuttu ve yüzünü kendine çevirdi. "Bundan sonra gezdiğin yerlerde kendini kolla. Seni ayıkken yakalayıp, ecdadını sikeceğim!"

Asansörün kapıları odamızın bulunduğu katta açıldığında adamın üzerinden atlayarak dışarı çıktım ve benimle gelmesi için koldundan tutarak Erdinç'i çekti. Birkaç adım attıktan sonra, sen insan mısın der gibi bakarak, "Adamın çenesini kırdın," dedim.

Adamın derdi bir zamanlar sevdiği kızla yatmış olan Erdinç'ten intikam almaktı ama ben buna hiç takılmamıştım. Erdinç'in yattığı kızları da bundan sonra kafaya takmayacaktım. Çünkü hepsi benden önce olmuştu, şimdiyse ben vardım ve söz vermişti, hayatında olduğum müddetçe kimseyle işi olmayacaktı.

Sözlerimin üzerine gömleğinin yakasındaki iki düğmeyi koparıp gibi çekip açtı. "Erkekliğini kesmediğime dua etsin."

Kendimi tutamayarak onun bu deli hallerine gülmeye başladım.

Bölüm 10

Ankara'daki olaylı düğün gecesinin ardından evimize dönmüş-tük ve yaşantımıza bize uymayacak bir sıradanlıkla devam ediyorduk. Vize tatili sona ermişti, Ankara'dan geleli bir hafta olmuştu ve gayet huzurluyduk. Evde birbirimizle uğraşıp gıcıklıklar yaparken, kendi halimizde geçinip gidiyor, geceleri birbirimizin kolları arasında uyuyorduk.

Boynumdan hiç çıkmayan iki kolye – Erdinç'in Ankara'da verdiği pırlanta şeklindeki kolye ve önceden vermiş olduğu, ucunda prenses olan kolye – arkadaş olmuştu. İkisi de sevdiğim adam tarafından tasarlanmıştı, bana özeldi ve çıkarmam mümkün değildi. Aylardır taktığım, kalbinde pırlanta olan prenses kolyem boynumda olmadığında kendimi eksik hissediyordum.

Okuldaydım. Lanet ederek devam ettiğim piyano dersi bir saatir devam ediyordu. Artık piyanoya karşı bir sempati geliştirmiş-tim. Kendimi geliştirdikçe, çaldığım şarkının notaları kulaklarıma daha güzel geliyordu. Son dört dizede biraz takılsam da oldukça başarılıydım. Bu başarımdan dolayı Eray'ın mutlu olduğunu da görebiliyordum. Ama bu şarkıya neden bu kadar kafayı takmış olduğuna hâlâ anlam verememiştim.

Beyaz tuşlar üzerinde parmaklarım bir sağa bir sola kayıp kıyı bitirirken, bir zamanlar ilkokulda özendiğim arkadaşım aklıma gelmişti. Yılsonlarında yaptığımız gösterilerde tek başına sahneyi çıkıp birkaç parça çalardı. Ona olan özentimi hatırlayınca bir yandan 'zor olsa da yine de öğreniyorsun' diyordu.

"Bu çalışında fazla başarılıydın, Asya."

Şarkı bittiğinde ellerimi bacaklarıma indirip Eray'ın mutlu bakışlarına baktım. Onunla aramızda tuhaf bir ilişki vardı. Bazen ondan kaçmama neden olacak kadar beni sıkıp sinir ederken, bazen de fazla iyi olup normal davranıyordu. Hareketlerinde ve davranışlarında sezdiğim bu tutarsızlığı göz ardı ediyordum. Örneğin bugün gayet normaldi, garip bakışları ve hareketleri yoktu ama her an bir şey olabilirdi.

"Haftalar sonra bu kadarı olsun artık," dedim. Zaten bu hafta da çalamasaydım büyük ihtimalle kaçacaktım.

Eray sözlerime kafa sallayarak onay verirken gülüyordu. "O zaman benim öğle tatilim bitmeden, senin de dersin başlamadan bir kahveyi hak ettin."

Başını hafif yana eğip müzik sınıfının çıkışını işaret edince ben de ayağa kalkıp üzerimi düzelttim. Lacivert kazağım, koyu lacivert kotum ve topuklu siyah botlarım oldukça uyumluydu; hiç olmazsa uzun zamandan sonra üzerimde pudra pembesi bir şey yoktu. Çantamla montuma yöneldim. "Zamanım da varken sıcak bir kahveyi reddetmeyeceğim," dedim.

Sınıftan çıkarak, kantine inen merdivenlere doğru uzun koridor boyunca ilerlemeye başladık. O sırada kapısı açılan amfiden çıkan elli kadar öğrenci koridoru dolduruverdi. Kimseye çarpmamak için uğraşırken bana çarpan kıvrıcık saçlı bir kızın elindeki kitap ve defterler bir anda etrafa saçıldı.

"Çok pardon," dedi kız.

"Önemli değil," diyerek eşyalarını toplaması için ona yardım etmeye başladığım sırada Eray'ın 'kahretsin' dediğini belli belirsiz duydum.

Kız, "Çok teşekkür ederim," dedi ve minnettar bir şekilde gülümsedi.

Ben de gülümseyerek, "Rica ederim," dedim. Ardından yanıma baktığımda Eray ortalıkta yoktu. Amfiden çıkan öğrenciler de birer

birer dağıldıklarında koridor bomboş kalmıştı. Fray'ın kalabalıktan dolayı beni kaybettiğini düşünerek kantine doğru yürümeye devam ettim. Eğer beni kaybettiye orada bekliyor olabilirdi. Bir iki adım atmıştım ki birden onu gördüm. Aylardır görmediğim Begüm Armağan, annemi bana doğru geliyordu.

Kalbimin atışları teklemeye başlamıştı. Gözlerim kararırken Begüm Armağan benden birkaç metre ileride durmuş, bana bakıyordu. Üzerinde siyah, ağır bir elbise vardı. Kumral saçları ve beyaz teni kırklı yaşlarımda nasıl görüneceğimi gösterir gibiydi. Kabanı ve çantası tasarımcı imzası taşıdıklarını belli ediyordu. Topuklu ayakkabılarını tıkırtatarak yürümeye başladı. Tam karşımda durduğunda bana hayatımdaki en uzak kelimeyi söyledi. "Kızım."

Gözleri büyük bir özlemle bakarken konuşamadım. Şok geçiriyor gibiydim ve onun karşısında olmak istemiyordum. Ondan nefret mi ediyordum, özlem mi duyuyordum, yoksa içimde başka şeyler mi besliyordum bilmiyordum. Bildiğim tek şey şu an karşısında olmak istemediğimdi.

Hiçbir duygu barındırmayan bir sesle, "Neden buradasın?" diye sordum. Sonunda konuşabilmişim. Burada olmamalıydı, hele ki Erdinç'e yaptığı son şeyden sonra kesinlikle yanımda bulunmamalıydı. Benden uzak durmalıydı ve ben de onun iyiliği için yanından uzaklaşmalıydım, çünkü Erdinç'e annemi öldürmeye gideceği gece söz vermişim. Ne olursa olsun onun yanından ayrılmayacağıma söz vermişim.

Gözleri beni şefkatle severken, "Seni özledim," dedi. Eli, bir tutam saçımı geri kaçmamdan korkarak okşadı.

Elini hızla ittim. "Burada olmaman gerekiyor. Son yaptıklarından sonra Erdinç seni öldürmediği için şanslısın. Artık benden uzak dur."

Köşeli jetonum geç de olsa düşmeyi başardığında aklıma gelen ilk şey dışarıda bekleyen korumalar oldu. Adım kadar emindim ki Begüm Armağan'ı içeri girerken görmüşlerdi ve Erdinç cinayet işlemek için çoktan yola koyulmuştu bile.

Begüm Armağan sözlerime rağmen bana hâlâ şefkatle bakıyordu. "Git!" dedim. "Erdinç'in korumaları giriş kapısının önündeydi. Burada olduğundan haberleri olmuştur. Erdinç çoktan yoldadır, eğer seni burada, yanımda görürse öldürür."

Benim paniğimin aksine o gayet rahattı, sadece soluma yapmıyordu. "Telaş etme, Erdinç'in korumalarının kapıda beklediğini biliyordum. Buraya başka bir arabayla geldim ve arka kapıdan kimse beni gormeden içeri girdim."

İçim biraz rahatlamıştı. Hiç olmazsa kimse gormeden girebilecek vaktim vardı.

"Baş başa biraz vakit geçiririz diye seni almaya geldim," diye devam etti.

İşte bu, imkânı olan bir şey değildi. Hem de her açıdan. Birincisi, ne olursa olsun o, beni iki aylıkken terk etmiş bir anneydi. İkincisi, yirmi yılın üzerine ortaya çıkmış olan anneyle ne yapılabileceğimi bilmiyordum. Üçüncüsü ise Erdinç bizi bulduğunda önce annemi, sonra da beni hiç acımdan öldürürdü. "İstemiyorum. Lütfen git," dedim ve uzaklaşmak için bir hamle yaptım.

Kolumdan sıkıca yakaladı. "Gitme lütfen."

Dolan gözleri yalvarır gibi bakıyordu. Arada kalmış, ne hissettiğimi bilemez bir halde yüzüne baktım. "Kendini de beni de tehlikeye atıyorsun! Canından olmak istemiyorsan bir an önce buradan gitmen gerekiyor," diye uyardım. Kesinlikle Erdinç şu anı görürse annemi yaşatmazdı.

Karşımdaki, yalvaran ve özlemle bakan anneyi incelerken kendimi bir anlık da olsa Erdinç gibi hissetmiştim. O da annesine aynı şekilde acımasız ve gaddarca davranıyor, başından savarak ve kınıcı konuşuyordu. Yirmi yıl boyunca sırf beni bıraktıkları için çektiğim zorluklar aklıma gelip kalbimi sıkıştırırken, karşımdaki annenin bakışları da yüreğimi burkuyordu.

"Bu saatten sonra, her şeyimi kaybetmişken beni öldürmesi umurumda bile olmaz, Asya. Benim tek isteğim artık seninle vakit geçirebilmek." Sarf ettiği sözler içtendi. "Yalvarıyorum benimle biraz zaman geçir."

Elim avucundaydı. İçimdeki Asya tırmandığı ağacın dalına oturmuş, bana bakıyordu. "Sence Erdinç öğrendiğinde başa çıkabilir miyiz?" diye sordu. O da biliyordu ki eğer öğrenirse canımı yakacaktı.

İçimdeki Asya'ya, bilmiyorum der gibi kafamı sallayıp gözlerimi yumdum. Deli bir cesaretle, "Sadece iki saat," dedim. "İki saatin sonunda yeniden okulda olacağım, Erdinç'in öğrenmemesi ve anlamaması gerekiyor." Bir anda karşıma çıkan Begüm Armağan

yüzünden omuzlarıma aldığım yükün korkusuyla şimdiden yorulmuştum.

Aldığı cevapla gözlerinin içi gülerken, yanaklarından birkaç damla yaş döküldü. Gülümseyerek koluma girip, "Araba aşağıda, bizi bekliyor," dedi.

Beni büyük bir heves ve heyecanla götüren kadının peşine takılmış giderken, bir sorun çıkmadan okula dönebileyim diye içimden dua ediyordum. Ne kadar gitmek istemesem de bir yanımda, hiç tanımadığım ve tanıma fırsatı bulamadığım annemle vakit geçireceğim diye heyecanlıydı.

Begüm Armağan'la kaçarcasına çıktığım okul kampüsünden sonra geldiğim yer, ağlamamak için kendimi sıkmak zorunda olduğum yerdi.

Doğduğum ve büyümem gereken evin kapısındaaydım.

Erdinç'in evini aratmayacak kadar büyük olan iki katlı kocaman villa Armağanlara aitti. Büyük bir ön bahçeye sahipti. Gözlerim bahçedeki çimenlere kaydı, üzerlerinde çocukluğumun geçmesi gereken çimenlere. Koşarak, gülererek eğlenmem gereken bahçeyi, lanet bir intikam yarışı yüzünden yirmi yaşında görmeye mahkûm edilmiştim.

Evin verandasında durmuş, boğazımı gıdıklayan hisle baş etmeye çalışırken gözlerimi yanımda duran Begüm Armağan'a çevirdim. Sanki o da benimle aynı duygular içerisindeydi.

"Yıllar sona kendi evine girmeye hazır mısın, kızım?"

Sırtımdaki eli saçlarımı okşarken sadece başımı salladım. Kapının ziline bastığı anda içeride bir hareketlenme oldu ve hizmetçi üniforması giymiş olan genç bir bayan kapının ardında belirdi. "Hoş geldiniz, Begüm Hanım."

Derin bir nefes alarak kendime izin verdim ve Armağanların evine adımımı attım. Begüm Armağan da peşimden içeri girdi. Hizmetçiye dönerek, "Korumalara söyle, en ufak bir şeye bana haber versinler," dedi ve kabanını çıkarıp ona uzattı.

Bahçede gördüğüm koruma sayısı üçü geçmemişti. Eğer ki Erdinç'le ilgili bir durumdan dolayı onları hazırda tutuyorsa başa çıkmasına imkân yoktu.

Ellerimi önümde tutmuş, ne yapacağımı bilemez şekilde tıra ce beklemeye devam ederken Begüm Armağan, "Salonla tanıştım. Asyacığım," dedi.

Onu takip edip, evle zıt düşecek şekilde küçük bir salonla karşılaştığımda şaşırmıştım. Her yer kehribar rengi ve kahverengimsi tonlarıyla döşenmişti. Kapıda durup, gözlerime inanamaz şekilde etrafıma bakındım. Begüm Armağan şaşkınlığımı anlamıştı, o yüzden tutarak beni duvarlardaki fotoğrafların önüne goturdu. "Hesle sensin," dedi.

Her bir duvarda çeşitli şekillerde çerçevelere konulmuş bebeklik ve çocukluk fotoğraflarım vardı. Gözlerimdeki yaşlar daha fazla dayanamayıp akmaya başlamışlardı. Garip ve buruk bir mutluluk yaşıyordum, çünkü kendi bebekliğimi ilk defa görüyordum. Yetimhanede yetiştiğim için güzel günlerimi çeken kimsem olmamıştı ama bu evin her yanı benim bebekliğimle doluydu.

"Bunlar... Nasıl ama?" Yaşadığım şaşkınlık, hissettiğim hüznü ve gözyaşlarım konuşmama engel oluyordu. Annem ne söylemek istediğimi anlamıştı.

"Seni yetimhaneye bırakmayı hiçbir zaman istemedim, kızım." Sesi ve bakışları doğru söylediğini belli ediyordu.

Fotoğrafların birinde annemin kucağındaydım, belli ki doğumumdan birkaç saat sonra çekilmişti, çünkü bir hastane odası olduğu belliydi. Annem kucağında uyuyan bebeğini doğum yorgunluğuyla izliyordu. Bir diğerinde ise ölmüş olan babamın kucağındaydım. Evdeydik. Diğer fotoğrafların hepsi yetimhane yıllarıma aitti. Birinde yetimhanenin duvarının önünde yürüyordum, bir diğerinde beton zeminde emekliyordum. Bazılarında neye güldüğüm belli değildi ve yeni çıkan dişlerimle safça sırıtıyordum. Daha fazla dayanamayarak gözlerimi fotoğraflardan ayırdım ve arkamdaki masaya tutundum. Ama çocukluğum peşimi bırakmadı. Çerçevelerin birinde sekiz yaşlarımdaki halim ve eski dostum Ulaş'la karşılaştım, kumun üzerinde oturmuş, bir şeyler yapıyorduk. Derin bir nefes alıp koltuklara doğru ilerledim ve bedenimi tekli koltuklardan birine bıraktım. Gözyaşlarım ardı arkası kesilmeden şiddetle akmaya devam ediyordu. Konuşamıyordum, sessizliğim beni dört bir yandan kuşatmıştı. Etrafımı çevreleyen dört bir duvardaysa doğduğum ilk saatlerden itibaren on yedi yaşına kadar olan tüm anılarım vardı. Sanki aynayla ilk defa karşılaşmış bir insan gibi

hissetmişim. Çocukluk fotoğraflarım değil ama bebeklik halierim kalbimden hancıer vemişçesine acılmıştı içimi.

Begüm Armağan vanımdaki koltuğa oturup ellerimi avuçları am arasına aldı ve dudaklarına goturup optu. "Özur dilerim," dedi. O da Endine in annesi gibi pışmandı. "Ne ben ne de baban seni bırakmak istedik, güzel kızım." Artık onun da gözyaşları benimki ler gibi yanaklarından ardı arkası kesilmeyecek şekilde akıyordu. "Seni o adamdan kurtarabilmek için yetimhaneye bırakmak zorun- da kaldık ama hiçbir zaman seninle bağlantımızı kesmedik. Her ne yapıyorsan haberimiz oldu." Ellerimin üzerini bir kez daha öpüp kokladı. "Yetimhane çalışanlarından birine her ay fotoğrafını çek- tiriyorduk."

Artık ikimiz de hiçkırarak ağlıyorduk. Onun da içi buruktu be- nim gibi. O da istemezdi ki iki aylık yavrusunu soğuk yetimhane yataklarına bırakmak, kokusundan uzak düşmek. Ama kader bize gülmemek için ant içmişti, şimdi de cefasını çekiyorduk.

Ailemin beni bu denli sevdiğinden haberim olmadan yıllarca mutsuz bir hayat geçirmiştim. Beni seven, değer veren bir ailey- le büyüyüp daha iyi yerlere gelecekken kahrolası bir intikam yü- zünden hayatım harcanmıştı. Gözyaşlarımı silip burnumu çekerek ellerimi annemim ellerinden kurtardım ve derin bir nefes aldım. "Neden büyüdüğümde bir yolunu bulup bana ulaşmadınız?"

Annem de gözyaşlarını silerek kendini toparlamaya çalıştı. Sanki karşısındaki yavrusu gözlerinin önünde bir anda buhar olup uçacakmışçasına korkarak bakıyordu. "Seni tehlikeye atabilecek en ufak şeyi bile göze alamadık," dedi. O da çaresizliğine isyan edi- yordu. "Biz de Ulaş'la iş birliği yaptık."

Yeniden ayağa kalkıp başka bir duvarın önüne gittim. Çerçeve- lerden birini elime aldım. Bir yaşında bile yoktum, yetimhanenin beşiğinde oturmuş, önüme bırakılan eski oyuncaklarla oynuyor, beni çeken kameraya aptalca gülüyordum.

Adı geçen Ulaş içimi dağlarken anneme baktım. "Güvendiğim tek kişiyle aramı açtınız," dedim. En az Ulaş kadar annem ve ba- bam da suçluydu. Çevirdikleri dolabın günün birinde ortaya çıkabi- leceğini ve onurumun kırılacağını hesaba katmalıydılar.

"Bu konuda Ulaş'ı suçlama. Tek suçlu biziz." Ayağa kalkıp yanı- ma geldi. "Onunla mutlu olduğunu fark edince babanla karar alıp, böyle bir şeyin içine biz ittik onu. Seni kandırıyor olmak hiç hoşuna

gitmiyordu ama senin maddi sıkıntılarını ancak bu yolla çözü-
yorduk. kızım."

Doğru söylüyor olsa da, bana sağladıkları maddi destek-
lerden çok Ulaş yararlanıyordu. Beni sevdiğini söylüyordu ama
her seferinde parayı bana tercih ediyordu, aynen aylar önce-
de, hastanede Erdinç'in ona yaptığı para teklifini kabul edip gö-
ğümde Ulaş'a karşı öfkem ve kızılgılgım olsa da bir şey söylemek
istememedim, onun yerine Erdinç'i düşündüm. Yokluğum fark edi-
meden okula dönmem gerekiyordu. Ve biyolojik annemi yanıma
lazımdı. "Bir daha Erdinç'le uğraşma," dedim. "Benim de yanına
gelme, böylesi ikimiz için de daha iyi olacak."

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Leyton pisiği ortan
kalkmışken seni artık bırakmam."

Kararlıydı ama sonunda canından olacaktı. "Son yaptığın şey-
den sonra seni öldürecekti. Nasıl ki yirmi yıldır benden ayrı yaşa-
dıysan öyle devam et." Çantamı almak için koltuğa yöneldim ve
elimdeki çerçeveyi çantama attım.

Annem kolumdan tuttu. "Benim senden ve canımdan başka
bir şeyim kalmadı hayattı, Asya." Eli yanağıma çıkıp yumuşak bir
şekilde okşarken gözleri yine yaşıyordu. "Ve seni tekrar kazan-
abilmek için hayatımdan vazgeçmeye hazırım. Seni, zorla yanına
tutan o adamın elinden almayı başaracağım."

Erdinç'in yanından ayrılmak. Kokusuyla uyuyamamak. Her
gece üzerimde yatan bedenini hissedememek. Beni içine çeker
gibi bakan kahverengi gözlerini göremeden geçirdiğim saatler bile
bana işkence olurken, onu bırakıp biyolojik annemin yanına ge-
meyi aklımdan bile geçirmezdim. Erdinç'i suçlayan ses tonuna kar-
şılık savunurcasına, "Erdinç'in yanında zorla kalmıyorum," dedim.
Bu noktayı atlıyordu.

Annem şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Üzerine basa basa yeniden söyledim. "Erdinç'in yanında kendi
isteğimle kalıyorum." Kolumu elinden kurtardım. "Onun hırçın-
lığının tek nedeni sizsiniz. Abisine yaptıklarınız." Sinirlenmeye baş-
lıyordum, hayatım yıllar sonra Erdinç'le sorunlu da olsa güzelce yol
bulmuş ilerlerken, yine bozmaya çalışanlarla karşılaşlıyordum ama
buna izin vermeyecektim. Kimse beni Erdinç'ten ayıramazdı.

"Siz..." Alacağı cevaptan korksa da devam etti. "Erdinç'le ne-
siniz?"

Laf dolandırma zahmetine bile girmedim. "Erdoğan'ı seviyorum."

Annem başını inanılmaz şekilde ve korkuyla iki yana salladı. "O, seni öldürmek istiyor," dedi.

"Öldürmek istiyordu ama o konuyu artık kapatık biz," dedim. Ve yeri gelmişken merak ettiğim şeyi sordum. "Abisine ne yaptınız?" Aslında bunu en başında sormam gerekirdi, çünkü Erdoğan'la olan tek sorunumuz buydu.

"Erdoğan de seni seviyor, değil mi?" Hâlâ itirafımın şokunu yaşıyordu. Artık istese de kızını geri çekemeyecekti.

"Evet, seviyor," dedim. "Sorumun cevabını hâlâ alamadım." Cevap arayan bakışlarla yüzüne bakmaya devam ettim. Öğreneceğim şey pek çok düğümü çözebilirdi. Ailemin kötü insanlar olduğu doğrudur ama cevabıyla bu kötülüğün derecesini de öğrenebilirdim.

Begüm Armağan, kızının kalbinin dünyadaki en kötü adam tarafından çalındığına inanmak istemezken elinden bir şey gelmiyordu. Sadece omuz silkerek, "Hiçbir şey yapmadık," dedi.

"O zaman neden Erdoğan size inanmıyor?"

Erdoğan'ı savunuyor olmam Begüm Armağan'ı üzmüştü. Kızını yola getirmek ister bir edayla, "Çünkü bilmediği şeyler var," dedi. "Abisinin söylememizi istemediği şeyler."

Gerçekleri benden saklıyor oluşu sinirimi bozmuştu. "Ne de olsa çok yakında her şey açığa çıkacak. Umarım işin içinde değildir, çünkü Erdoğan seni yaşatmaz." Sözlerim bittiğinde annemin ölümünü bu kadar kolay telaffuz ettiğim için kendimden utanmışım. Begüm Armağan'ın yüzünde, gidiyor olmamdan dolayı mutsuzluk vardı. Giderken o mutsuzluğa birkaç ilave daha yapmışım.

"Her şeyin yakında ortaya çıkacağını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Olaylar artık umurumda olmadığından omuz silktim. "Abisi geri gelmiş," dedim. "Annesi görmüş. Çok yakında Erdoğan onu bulacaktır."

Begüm Armağan'ın benim gibi solgun teni bir ton daha soldu, gözleri kocaman açılmıştı. "Geri mi gelmiş?" dedi. Korkmuş gibiydi.

Yüz ifadesi beni de telaşlandırmıştı. "Neden bu kadar şaşırdın ki?" dedim. "Hem neredeydi ki?"

“Erdinç’in yanından ayrılma,” dedi.

Oysaki daha on dakika önce beni ondan koparma planları yapıyordu. Transa geçmiş gibi başını iki yana sallarken ne yapacağımı şaşırmıştım. Kelimenin tam anlamıyla korkmuştum. Neler oluyor-
du böyle? Bilmediğim şey neydi? Ya da bilmememiz gereken? “Neler oluyor söyler misin?” dedim.

Begüm Armağan koltuğa oturduğunda ben de gidip yanına oturdum. Yüzüm ve bedenim ona dönüktü.

“O, iyi değil,” dedi sadece. Kafasını ellerinin arasına almış, korkuyla iki yana sallamaya devam ediyordu.

Kafam allak bullak olmuştu, ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı düşünürken bahçede bir gürültü koptu.

“Her yeri arayın!”

Bu, Erdinç’in sesiydi.

Evin kapısı kırılırcasına açılınca Begüm Armağan’la birlikte ayağa kalktık. Begüm Armağan korumacı bir anne edasıyla önüme geçip neler olacağını beklemeye başladı. Erdinç elinde silahı, gözü dönmüş şekilde salonun kapısından içeri girdi. Arkasında da korumaları vardı.

Cinayet işlemesine saniyeler kalmıştı!

“Asya!”

Bu sesleniş kesinlikle vahşi bir hayvanın avına saldırmadan önce çıkardığı sestti.

Annem önümde durmuş, beni korurken yanlış konumdaydık, asıl benim onun önünde olmam gerekiyordu. “Sakin ol, Sakman.” Begüm Armağan sadece bunu söylemişti. Sesi ve yüz ifadesi az önce aldığı haberin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Erdinç’in delirmiş gibi bakan gözleri benden kayarak Begüm Armağan’ı buldu. “Seni birçok kez uyardım!” dedi. Dişlerini sıkıyordu. Solurken bile gözlerindeki ateş belli oluyordu. “Sana, Asya’yla konuşmak istiyorsan beklemeni ve sana haber vereceğimi söylemiştim.”

“Artık kızımı görmek için bekleyecek sabrım kalmadı.” Begüm Armağan karşısındaki deli Erdinç’e rağmen dik durmaya çalışıyordu. Aslında o hâlâ Erdinç’in ağabeyinin dönmüş olduğunu ve kızının sevdiği kişinin karşısındaki adam olduğunu kabullenmek istemiyordu.

Erдің tek kaşını sinirle kaldırdı. "Ne tesaduf, benim de sabrım kalmadı." dedi. Ardından gözlerini burumuş olan öfkeyle beni bile görmezken, silahını hemen önümde duran anneme doğrulttu.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Bir kez daha ailemden birinin ölümüne şahitlik edecektim ve buna hazır değildim. "Erдің, dur!" dedim ve bir an bile düşünmeden annemin önüne geçtim. "Onun bir suçu yok. Buraya kendim geldim." Kendi çukurumu kazıyordum.

Erдің'in silah tutan eli annemi değil de beni nişan aldığında titremiyordu. Annemde nasıl hedefe tam on ikiden nişan alınmışsa aynı şekilde bende de almıştı. Boşta kalan eliyse sözlerimle demir kadar sert bir yumruk olmuştu. Gözlerimin içine, seni boğacağım der gibi bakarken sadece dudaklarını oynatarak, "Yanıma gel!" dedi.

Söylediğini yapmama gibi bir şansım yoktu ama yaparsam da annemin önü açılacaktı ve Erдің gözünü kırpmadan tetiği çekecekti. "Silahını ind-" isteğine karşılık ben de bir istek sunacaktım ki ağzıma tıkadı.

"Yanıma gel!"

Öyle güçlü gürleyip etrafı ölüm sessizliğine gömmüştü ki karşısında titriyordum. Ayaklarım Erдің'in isteği doğrultusunda ilerledi. Yanına ulaştığımda kolumdan tutarak beni arkasına itti. Gözleri ölümün buğulu sisiyle çevrelenmişti. Gözlerimin içine bakarak, "Bunu sana ağır ödeteceğim," dedi.

"Kızımın bir suçu yok, Sakman." Annem şoku atmış, Erдің'in karşısında korkmadan duruyordu. Bir yandan da kendini düşünmeden beni korumaya çalışıyordu.

Erдің net bir şekilde, "Sen kes sesini," dedi.

Erдің'in burada olduğumdan nasıl haberi olup, kısa zamanda beni bulabildiğine aklım ermiyordu, acaba korumalar beni çıkarırken gördü mü diye düşündüm. Sonrasında beynim bu seçeneği hızla elerken, imkânsız olduğuna karar verdim. Çünkü arka kapıyı kullanmıştık ve orada koruma yoktu.

"Onu buraya zorla getirdim." Begüm Armağan tekrar konuştuğunda odanın içinde hafif bir klik sesi duyuldu. Erдің silahını ateşlemek için hazırlamıştı.

Bir adım gerisinde dururken, demir gibi sıkı yumruğunu iki elimle sardım. Sesim Erдің'in yarattığı korkunun etkisiyle titrek çı-

karken, "Yalvarıyorum, öldürme onu," dedim. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Silahı tutan eline atlamak geçti aklımdan ama bu aptalca bir fikirdi. Annemi kurtarayım derken Erdinç'in yaralanmasına da sebep olabilirdim. "Yalvarıyorum, Erdinç. Öldürme." Oracıkta düşüp bayılacak gibi hissediyordum.

Erdinç silahı aniden indirdi. Kararını mı değiştirmişti? Başka bir şey mi planlamıştı? Gözlerimin içine bakıyordu ama ne düşün-
düğünü anlamak zordu. Ellerimi itip beni kendinden uzaklaştırdı. Gözlerimden yaşlar akarken, ellerim korkuyla titriyordu. Annemse öylece beni izliyor, yanıma gelemiyordu. Sanki bana sarılmak, bir daha hiç bırakmamak ister gibi bakıyordu. Elimde olmadan ona gülümsedim.

Erdinç tek bir el hareketiyle yanına çağırdığı korumasının kuşağına bir şey fısıldadı. Sonra da ondan hiç beklenmeyecek şekilde, ağzından bir kelime bile çıkmadan Begüm Armağan'a baktı ve kolumdan tuttuğu gibi beni evden çıkardı.

Annemi arkamda bırakmış, Erdinç'in peşinden sürüklenirken, yedi başlı ejderha kadar sinirli bir adamı nasıl oldu da kararından döndürebildim diye düşünüyordum. Kapıdan dışarı çıktığımız anda Erdinç hız kesmeden arabasına doğru ilerledi. Tam kapımı açacağı sırada bir cesaretle ona döndüm. Af dileyen bakışlarımı ölüm saçan bakışlarına kilitledim. "Özür dilerim, Erdinç. Gerçekten ikimizin de suçu yok, sadece bira-" Sözümü evden gelen silah sesi kesti. Kalbime kurşun yemişim gibi nefesim boğazıma takıldı. Bakışlarım önce eve, ardından da sese tepkisiz kalan Erdinç'e döndü. Ve ne kadar saf olduğum bir kez daha aklıma dank etti. Erdinç, beni kandırmıştı. Annem gözlerimin önünde ölmesin diye beni uzaklaştırmıştı ve annem sırf benimle konuştuğu için öldürülmüştü.

İçim acıdan kıvranıyordu.

"Anne!" Bu kelime yirmi yıl sonra ağzımdan ilk kez sesli olarak çıkmıştı. Mutluluk barındırması gereken harflerin oluşturduğu kelime feryat ve kanın birleşimi gibiydi şimdi. İçimi dağlayan volkanın lavları boğazımı yakarken, anne kelimesini acı bir tatla duyurmuştu dışarı.

Tam eve gitmek için koşacaktım ki belimden kavradı ve hiç de nazik olmayan bir şekilde beni arabasına atıp kapıyı kapattı. Sözünü dinlemediğim için bana bir kez daha bedel ödetmişti ve ona bir kez daha en beter şekilde baş eğiyordum...

Bölüm 11

Ölümün kapımı çaldığı dakikalar yakamdan hiç düşmeden ensemde bekliyordu. Canım ince bir iple bedenimde asılı kalmıştı ve en ufak bir hatada bedenimi terk edecek gibiydi. Yaşadığım yirmi yıllık hayat sakinlikten kopmuştu. Sallanan bir yaprak kadar tutarsız olan hayatımdan düşmemek için direniyordum.

Babam canlı canlı gömüldüğüm gün gözlerimin önünde öldürülmüştü. Acısını hissedemeden kendi canımın derdine düşmüş, onu öylece unutup gitmiştim. Şimdiyse kulaklarımın duyduğu bir ses annemin hayatına son vermişti. Acı olan şeyse ikisi de benim yüzümden ölmüştü. Babam beni kurtarmak için yıllardır düşman olduğu Leyton'la karşılaşmıştı. Annemse kızını kazanabilmek için Erdinç'in namlusuna takılmıştı.

Bu yük beni ezerdi. Aşardı, hırpalardı.

Kulaklarımın duyduğu silah sesinin ardından eve giremeden Erdinç'in arabasına zorla bindirilip yola koyulurken kendimde değildim. Daha doğrusu ben, ben değildim. Ellerimle yüzümü kapatmış, Erdinç'in yanında hıçkırarak ağlarken omuzlarım çökmüştü. Nefesim gitgide zorlanarak ciğerlerime ulaşırken gözyaşlarım inatla durmak bilmiyordu. İçimi yakan kor ateş boğazımı sarmıştı.

Yan tarafmda oturmuş, elleri hâlâ yumruk halinde olan Erđinç'se tepkisizdi. Nasıl bu kadar soğukkanlılıkla öldürtebilmişti? Canımın yanacağını bile bile buna nasıl göz yummuştu? Bu kadar gaddar ve sözünden dönmeyecek kadar katı mıydı?

"Ağlamayı kes artık, astım krizin tutacak!"

Evin bahçesine girdiğimizde sesi ilk kez çıkmıştı ve benimle konuşacak cesareti nereden bulduğuna şaşırmıştım. Yüzünü görmek istemiyordum.

Annemi öldürmüştü.

Araba durmasına rağmen yerimden bir milim bile kıpırdamadan ağlamaya devam ettim. Erđinç arabadan indi, kapıyı kıracak şekilde kapattı. Birkaç saniye sonra da benim kapım açıldı. Korumalar çoktan arabalardan inmiş, bizden uzaklaşmışlardı bile. Yüzümü kapattığım ellerimi tutup sertçe çekti ve arabadan inmem için zorladı. Dengemi sağlayamayarak dizlerimin üzerine düştüm. Acıyla çığlık atarken, içim de Erđinç'in eski haline dönüyor oluşuna yanıyordu. Kolumdan tutan Erđinç'i deli gibi ittim. Bana dokunması midemi bulandırıyor. "Dokunma bana!" Elleri beni kolaylıkla yerden kaldırıp peşinden sürükleyerek eve götürürken beni duymuyordu bile. "Bırak kolumu!" Canımı nasıl yaktıysa ben de o şekilde ona zarar vermek istiyordum ama hiçbir yönden ona denk değildim. Onun gücüyle başa çıkamazdım. Üst kata çıkan merdivenleri zorla çıkartılırken, "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım. Gözyaşlarım bulanık görmeme neden olduğu için her üç basamakta yere düşüyordum ama Erđinç usanmadan beni kaldırıp yoluna devam ediyordu. Hıçkırıkları boğazımdan delice kaçarken dağılmıştım. Tarifi olmaz bir acı vücuduma hücum ediyordu. "Hiç mi sevmedin sen beni?" dedim. Sesim çaresiz çıkmıştı. Eski Erđinç'le baş etmek zorunda kalacağım için şimdiden yılmış, yıkılmıştım. Sorumu duyduğu anda odasının kapısını açmak için uzatmış eli havada kaldı. Parçalara ayırdığı kadını bir daha birleşemeyecek ve eski güvenini kazanamayacak şekilde ona bakarken, benimle göz göze gelecek cesareti yoktu. Allah kahretsin ki en korktuğum şey başıma geliyordu. İçimde, sevdiğim adama karşı nefret tohumları can bulmak için su istiyordu ve ben onlara istemesem de su veriyordum. "Senin için canımı yakmak bu kadar kolay mı?" Bileklerimi demir gibi kavrayan sert elleri gevşemişti. "Seni affetmeyeceğim, Sakman!" İşte bu cümlem pürüzsüz ve net çıkmıştı.

Erđinç'in gözleri son sözlerimle birlikte bana döndü, dudakları

illet kadar ince bir hal almıştı. Sınırı yüz hatlarını terk etmemişken göz bebekleri kararmıştı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı hareketlendi ama vazgeçip kapıyı açtı, savururcasına beni içeri attı. "Bundan sonra okula da gitmiyorsun!"

Yerde, dizlerimin üzerindeydim. Başımı kaldırıp nefret dolu bakışları gözlerime diktim. "Bunu yapmaya hakkın yok!" Daha ne kadar ileri gidecekti? Yetmemiş miydi aldığı can?

Sözlerimi duymadan, arkasından gelen korumadan aldığı çantamı da yanıma attı. "Sözümünden dışarı çıkmamayı öğretmiştim sana! Benimle oyun oynanmaz, Asya! Seni kimseyle paylaşmayacağımı ve buna kalkışanı öldüreceğimi biliyordun. Bunu bana sen yaptırdın. Ve benden kaçmaya kalkıştığın anda daha beterlerini yaparım, anladın mı? Aklına gelemeyecek kadar beter şeyler yaparım." Enkazına son kez bakıp odanın kapısını sertçe kapattı ve iki kez kilitledi.

Yerden kalkıp, açabilmek için kapının kolunu kavradığımda imkânsız olduğunu bile bile zorladım. "Erdoğan, yapma!" diye yalvardım. "Aç kapıyı, Erdoğan!" Ağlamam ne daha fazla ayakta durmama müsaade etti ne de konuşmama. Tutunduğum kapıdan kayarak dizlerimin üzerine çöktüğümde Erdoğan'ın kapının arkasında olduğunu hissedebiliyordum.

Sevdiğim adamın, bana güzelim, miniğim diyen adamın şimdi böyle bir canavara dönüşüyor olmasını izlemek zaten yanan canımı daha beter yakıyordu. Görüşüm beyaz beyaz pullarla dolmaya başlamıştı. Bilincimi kaybediyordum. Nefesim artık ciğerlerime gerçek anlamda ulaşamıyordu. Boğazımdan hırıltılar çıkarken bir astım krizi daha geliyordu.

Bedenimdeki güç acele etmeden parmaklarımdan çekilerek terk ederken, odaya fırlatılan çantama doğru sürünerek gitmeye çalıştım ama gözümün önündeki her şey çift görünüyordu. Her yer yavaşça karanlığa bürünürken, göğsüm bir milimlik oksijen için hızla inip kalkıyordu. Nafileydi. Ölüm kokusunu çok yakınımda hissediyordum.

Ölüm, yaşadığım iğrenç hayattan çıkış biletiymiş gibi görünürken artık acı çekmeyeceğimi düşündüm. İşte şimdi ölüm bana bir kaçış yolu sunuyordu. Tam her şey bitip bilincim karanlıkla dolaırken odanın kapısı hızla açıldı ve Erdoğan'ın sesi duyuldu. "Asya!"

Az önce ölüm saçan seste şimdi endişe, korku vardı. Büyük

ihimalle nefes almak için çıkardığım hırıltılarımı duymuş olacaktım ki kapıyı açmıştı. Beni sırtüstü çevirdi ve rahat nefes almam için başımı geriye itti. Diğer eliyle çantamdan spreyimi çıkarıp ağzıma tuttu. Vücudumda kalan son güçle çektiğim hava ciğerlerimi rahata kavuştururken kendimi, beni bu hale düşürmüş olan adamın bedenimi sıkıca tutan kollarına bıraktım. Başım kolundan kayıp boşluğa düşerek sallanırken, kollarım da iki yana düşmüştü ve bilincim karanlığa büründü.

Kucağında, yarattığı enkazla kalan adam korkudan buz kesmiş parmaklarıyla enkazına can vermeye çalışıyordu.

Gözlerimi açmama rağmen bir sis bulutu görmemi engelliyordu. Sağ kolumda hissettiğim sızıyla başımı o tarafa çevirdim; serum takılıydı. Belli ki Timuçin Bey ya da başka bir doktor gelmişti. Erdinç'in yatağındaydım. Hava kararmıştı ve odayı gece lambaları aydınlatıyordu. Kolumdaki serumu çıkarıp yataktan kalktım. İlk başta dengem bozulup düşecek gibi olsam da toparlamam zor olmadı. Çantam nerede diye gözlerimle etrafı tararken kapının yanında olduğunu gördüm. Ağır adımlarla ulaşmaya çalıştığım çantam bana bir kilometre kadar uzak gelirken, aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu. Kendimi yorgun hissediyordum ve yerdeki çantamı kaldıracak kadar dermanım yoktu. Duvardan destek alıp bir dizimi kırarak yere çöktüm, çantamın içinde telefonumu ararken çerçeveyi buldum.

Annemin evinden aldığım çerçeveydi bu. Kim derdi ki bu kadar masum ve güler yüzlü küçük bir bebek, büyüdüğünde asık yüzlü biri olacak ve pis işlerin tam göbeğinde kendine yer bulacak.

Bilincim kapalıyken unuttuğum acım bir kez daha kalbimdeki ve boğazımdaki yerini alırken ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. Şimdi Erdinç'in istediği gibi yalnız kalmıştım. Annesiz, babasız, kimsesiz... Sadece ona ait ve onun olan biri haline gelmiştim ama anlamıyordum. Anlayamıyordum. Bu kadar üzüleceğimi bildiği halde annemi sadece birkaç metre ötemde öldürme emrini nasıl verebilmişti? Ve yaptığı şeye rağmen onu affedebileceğimi nasıl düşünürdü? Artık istesem de onu affedemezdim, çünkü annemi elimden almıştı. Yirmi yıldır hasretini çektiğim, geceleri, kokusu nasıl diye düşündüğüm annemi elimden almıştı.

Elimde bebeklik fotoğrafımla yerden kalktım ve derin nefesler

alarak yatağa doğru ilerledim. Çerçeveyi yatağa bırakıp, pijamalarımı giymek için dolabın kapısını açtım. Elime gelen pudra pembe si takımı aldım ve ayakta durarak takatımı kalmadığı için yatağa oturarak üzerimi değiştirdim. Yatağa uzanıp fotoğrafı elime aldığım anda, komodinin üzerinde duran dijital saate baktım, on ikiyi bir kaç dakika geçiyordu. Erdinç ortalıkta yoktu ve bundan son derece memnundum. Onu uzun bir süre görmek istemiyordum. Bugünkü hareketinden sonra sevgisine olan inancım sarsıntıya uğramıştı. Gözlerim yorgunluğa ve içimdeki acıya yenik düşüp kapandığında derin olmayan huzursuz bir uykuya adım attım. Bir süre sonra güçlü iki kolun beni kendine çektiğini hissettim. Sıçrayarak uyanırken elimdeki çerçeveyi yere düşürdüm. Burnuma ağır bir içki kokusu geliyordu. İçmişti, hem de bu zamana kadar görmediğim kadar çok içmişti. Belime sardığı kollarını çözmeye çalıştım, bana dokunmasını istemiyordum.

“Bırakmayacağım, boşuna çabalama.” Demek ki tam anlamıyla sarhoş değildi.

“Senden nefret ediyorum! Çek ellerini!”

“Sevgimden şüphe ediyorsun, koyduğum yasakları çiğniyorsun.” Konuşmasında şikâyet vardı ama sesi normal çıkıyordu. Bakışları, o deli yangının sönmüş olan küllerini barındırıyordu.

Ellerimle onu göğsünden itmeye başladım. Bana dokunmasından gerçekten rahatsızlık duyuyordum. “Bugün yaptığının affı olmayacak, Erdinç!” Silahın sesi kulağımda yankı bulurken çenem titremeye başlamıştı. “Annemi öldürdün.” Tutmaya çalıştığım göz yaşlarım akmaya başladı. “Katilsin.” Onun bir katil olduğunu gerçek anlamda şimdi idrak ediyordum. Tüylerim diken diken olurken bana dokunan ellerinden iğreniyordum. Tehlikeliydi, ürkütücü derecede tehlikeliydi.

Onu iten güçsüz ellerimi beni birazcık daha kendine çekip sarmalamasıyla etkisiz hale getirdi. “Safsın güzelim,” dedi. “Saf ve fazla kırılgan.”

Doğru söylüyordu, saf olmasam kollarında ne işim vardı? Daha doğrusu onun evinde ne işim vardı? Şu anki durumumun yanlış olduğunun farkındaydım ama elimden bir şey gelmiyordu. Kollarını bana mengene gibi sarmış adamla baş çıkamıyordum. Kaçsam bulurdu, uzak durmaya çalışsam engel olurdu, ağlasam, bağırsam sustururdu ve sonunda kendi istediğini yaptırırdı.

"Annen ölmedi. Silah sesi sadece annenin öldüğüne inanmam içindi."

Duyduğum şeyi idrak etmem birkaç dakikamı aldı. Gözlerimin içine dikkatle baktım. Bana uymayan her hatanın bedeli bu kadar ağır olacak dercesine bakıyordu. Sevinsem mi, üzülsem mi karar veremedim ama önemli değildi. Annem yaşıyordu, Erdinç sadece onu dinlemedim diye bana ders vermek istemiş, oyun oynamış. Ve başarıya ulaşmıştı da. "Sen ciddi misin?"

Evet anlamında başını salladı. "Son," dedi. "Bir daha benden habersiz bir şey yaparsan yemin ediyorum anneni yaşatmam, Asya. Bir şans daha vermem."

Tek kaşı havada, ciddiyeti en üst seviyedeyken sevinçle başımı salladım. "Söz veriyorum bir kez daha olmayacak." Bir kez daha kendime ne bu stresi yaşatırdım ne de acıyı. Zaten bir ailemin olmayışına alışkıktım, bu saatten sonra da annemden uzak yaşayabiliirdim.

Erdinç artık konunun kapanması için beni göğsüne çekip başımı omzuna yasladı. "İyi misin?" diye sordu. "Neden serumun bitmeden çıkardın?"

Her zamanki gibi, yıkıntısını toplamaktan bıkmıyordu. Belki de astım krizim tutmasaydı beni daha çok süründürecekti ama acı çekmemi istememiş gibi görünüyordu. Yaşadığım onca olayın ve duygunun üzerine cevap olarak sadece, "İyiyim," demekle yetindim. Annem yaşıyordu, ölmemişti. Çektiğim acılar şaka gibi beynimde dolanırken bir yanımda Erdinç'e deli gibi sinirliydi. Beni sevmesine rağmen bu kadar iğrenç bir oyun oynaması beni deli ederken kolları arasında olmam hataydı. Ama onunla başa çıkacak takatim yoktu.

Erdinç'in bana karşı olan duygularından yana şüpheye düşmüştüm ve yine yanılmıştım. Erdinç herkese karşı ölümcül bir adam olsa da konu bensem duruyordu. Buna bir kez daha şahit olmuşum ve bugünkü siniriyle annemin yaşamasına izin verdiyse bunun tek nedeni canımın yanmasını istemeyişiydi. Ama bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayacaktım, çünkü Erdinç'in sabrı bir kez daha sinanmazdı.

Aldığı alkolden dolayı zorlukla aldığım kokusunu içime çektim. Onun da bugün yaşadığı sinirden yorgun düştüğünü anlayabiliyordum. Aslında ona da hak veriyordum, bu yaşına kadar hep kaybe-

den taraf olmuştı. Unuttuğu, acemisi olduğu duygular yıllar sonra veşermiştı ve yine kaybetmekten korku duyuyordu. Bugünkü tepkisi sadece sözünün dışına çıkmam değildi aslında, annemi affedip onu bırakacağımdan da korkmuştu. Ama şunu fark etmemişti hâlâ; ben onu bırakmazdım. Dünya ikiye ayrılıp güneş yok olsa bile güven veren güçlü kollarından ayrılmazdım, ayrılamazdım. Hayatıma, onun gibi biri hiç var olmamışçasına devam edemezdim.

Burnunu saçlarımın arasında gezdirip kokumu içine çekti. “Son bir şey daha,” dedi. “Benden nefret ettiğini bir daha ağzından duyamayacağım. Ve sevgimden şüphelenmeyecek.”

Kızı rahatsızlandığı için Zehra Hanım, Erdinç’ten izin alıp apar topar gitmişti. Akşam yemeğini hazırlamak da bana kalmıştı. Elimde kaşıkla önümdeki çorbayı dalgın şekilde karıştırırken aklım hâlâ dün yaşadıklarımdaydı. Etkisinden çıkamıyordum. Erdinç normal davranıyor, tekrar rahatsızlanmamdan korktuğu için pek üzerime gelmiyordu ama bu sabah beni okula göndermemişti. Bir daha göndermeyeceğini sanmıştım ama dinlenmem için olduğunu söylemişti. Yine de bu konuda ona güvenmiyordum.

“Dalmışsın.” Erdinç elindeki poşeti tezgâhın üzerine bırakıp yanıma geldi ve her zaman yaptığı gibi önce boynumdan kokladı, sonra dudaklarını sürterek öptü.

Düşüncelerimin oluşturduğu denizden, karaya çıkarak gerçek dünyaya döndüm. Çorbanın altını kısıp ona döndüğümde yorgun olduğunu anlamıştım. Zaten dün de benim yarattığım sinir yüzünden oldukça fazla içmiş, sabah da kolay kalkamamıştı.

“Düşünüyordum öylesine,” dedim ve omuzlarımı silkerek, önemsiz bir şey olduğunu ifade ettim.

Sadece birkaç santim uzağımda duruyordu. Topuz yaptığım saçlarımdan kaçmış birkaç tutamı parmağına doladı. “Yardım gerekiyor mu?”

“Bitti bile,” derken dalgınlıktan unutmuş olduğum fırındaki poğaçalarım aklıma geldi. Aceleyle fırına yönelip tepsiyi çıkardım. Tam zamanında hatırlamıştım, çünkü birkaç dakika sonra yanmış olacaktı.

“Bu küçük bedeninin bu kadar yetenekli olmasına gerçekten şaşıyorum,” dedi. Gözleri çok sevdiği kıymalı poğaçalardaydı.

Bu yemek seven halleri beni gülümsetirken, açılmış olduğum sıcak poğaçaları yemeye başlamasından anlamıştım. "Bir de çorba, taze fasulye yaptım, yeter mi?" Evde olan malzemelerden yararlanmıştım ve dün yaşadıklarımın dolayısıyla hâlâ halsizdim, mutfağa uzun saatler geçirmek istememiştim.

"Çok bile yapmışsın. Dışarıda yiyelim demiştim."

Demişti ama ruh halim evden çıkmaya uygun değildi. "Çok dışarı çıkmak istemedi," dedim ve tezgâhın üzerine bıraktığı poşet işaret ettim. "Onda ne var?"

"Tofitaların bitmişti."

Bu habere sevinirken, gün içinde ne kadar tatlı tüketmiş olduğumun farkına da yeni varıyordum. Çünkü her sabah evden çıkmadan veya her gece yatmadan önce Tofitalarımın bulunduğu çekmeceyi açar, bir tanesini çantama atardım. Demek ki oylece bitmişlerdi. Yanından geçip masanın üzerindeki poşeti aldım. "Teşekkür ederim," dedim. Poşetin içinde Tofita dışında kendi içine aldığı bitter çikolatalar da vardı. Erdinç poğaçaları birbiri ardına yiyordu. "Masaya otur da yerlere dökülmesin," diyerek kâselere çorba koydum ve masanın üzerine bıraktım.

Taburelerden birine oturdu. "Bu akşam Timuçin, Özgür ve Tusem gelecekler."

Bardaklara su doldururken üçünün birlikte gelme sebeplerini merak etmiştim. "Bir şey mi oldu?"

Başını hayır anlamında salladı. "Akşam Beşiktaş'la Fener'in maçı var," dedi.

Aklıma beraber yaptığımız maç gelmişti, onun da benim gibi Beşiktaşlı olduğunu biliyordum. Bir akşam onu maç izlerken görmüştüm, hoşuna gitmeyen her şeye dakikalarca küfretmişti. Arada bir tehditler savurduğu da olmuştu. Sonrasında hakemleri bulup öldürür mü diye endişelenmiş, haberlerde herhangi bir hakem ölümü duymayınca rahatlamıştı. Neticede o Erdinç'ti, yapardı.

"Bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Adamlara bir şeyler aldırırım, güzelim. Sen uğraşma."

Üstelemeyecektim, çünkü yorgundum. Yemekten sonra Erdinç salona geçerken ben de mutfağı toparladım ve dişlerimi fırçalamak için yukarı çıktım. Aynaya baktığımda fark ettim ki dudaklarım soğuktan çatlamıştı. Odanın içine geçip, Erdinç'in benim için

getirdiği makyaj masasının çekimcilerini karıştırmaya başladım. Masanın üzerindeki makyaj çantamda olduğu sonradan aklıma geldiğinde ona yöneldim. Sonunda kirazlı dudak koruyucumu bulduğumda dudaklarıma sürdüm, daha sonra aramamak için de gri ve pudra pembesi karışımı eşofmanımın cebine koydum. Huyumdur ne zaman dudaklarımı çatlata iyileşene kadar kesintisiz şekilde sürerdim. Odadan çıkmadan önce aynadaki yansıma baktım. Dudaklarıma hafif bir kızarıklık vermiş olan dudak koruyucumun tadını alınca dudaklarımı yalamadan edemedim.

Aşağı indiğimde Erdi'nin salonda oturmuş, haberleri izliyordu. Tekli koltuğa oturmak için önünden geçerken kolumdan tutup beni kucağına çekti. "Burada otur."

Popom kucağında, bacaklarımı koltuğa uzatıp oturdum. Bir eli belimdeydi, diğer elinde de kumanda vardı ve bana hiç bakmadan haberleri izliyordu. Bu, sürekli benimle ilgilen tavrı hoşuma gidiyordu. Beni hep yanında tutması, sahiplenmesi ve bunu yaparken çok normal bir şeymiş gibi davranması ona ayrı bir hava katıyordu.

Kucağından kalkamayacağıma göre, tek çarem Tusemler gele- ne kadar kucağında vakit geçirmekti ve rahat durmayı hiç düşünmüyordum. Aslında dün yaşananlar olmasa aklımdan geçenleri yapmazdım, utanırdım ama şimdi biraz gönlünü almam gerekiyordu. Kafamı boynuna gömüp ince kollarımı vücuduna doladım ve burnumu, onun bana yaptığı gibi boynuna sürttüm. Normalde o bana yaptığı gıcık olarak geri kaçırdım ama o hiç tepki vermemişti, sadece onu sardığım kollarımın altındaki kaslarının gerildiğini hissetmiştim, o kadar. Tek bir hareketimle tüm bedeninin kasılmasına sebep olduğum için kendimle gurur duyarak, biraz daha ileri gittim ve dudaklarımı şah damarına bastırıp, dilimi sürterek öptüm. Bu hareketimden sonra vücudu daha beter kasıldı, dudaklarından ince bir inleme kaçtı. Daha fazla kendi tutamayıp kumandayı bıraktı ve bana döndü.

"Şu an ne yaptığının farkındasındır umarım," dedi. Gözleri garip bir şekilde kararmaya başlamıştı.

"Farkındayım." Bir anda bana gelen öz güvenin kaynağı içimdeki Asya'nın oynaklığıydı.

Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu. Muhtemelen o da bu öz güvenimin kaynağını arıyordu. Düşünmekten kısa sürede vazgeçip, neyin beni bu denli cesaretlendir-

diğini sorgulamadan dudaklarımı istila etti. Ellerim boynuna dola-
lanmıştı. Dudaklarındaki tadı ve beni her öptüğünde bayılacak
gibi hissetmeme sebep olan yoğun duyguları özlemiştim. Aman
vermeden sömürdüğü dudaklarımın moraracağından korkarken
geri çekilmiyordum. Aksine, onun yaptığı gibi ben de onu kendime
çekiyordum. Artık nefes almam gerektiğini hissettiğinde istemeye-
rek de olsa dudaklarımı bıraktı. Alt dudağıımı ısırarak geri çekildi-
ğinde inlememe engel olamadım. Üzerimdeki etkisini görünce bir
gülüş attı.

“Çilekli miydi? Kirazlı mı?”

Gözlerime bakarken, neyi kastettiğini belli etmek için parmağı
dudaklarımın üzerinde dolaştı. “Kirazlı.” Cevap verirken ensesin-
deki saçlarına dokunuyordum.

Bu sefer öpmeden dudaklarını dudaklarımda gezdirdi. “Senin
tadını daha çok seviyorum,” dedi. İnadına, sanki beni çıldırtmak
için öpmüyordu.

“Hava soğuk, dudaklarım çatlıyor,” diye açıkladım. Onu ne ka-
dar çok sevdiğimi gözlerinin içine bakarken hissedebiliyordum.
Çünkü onu izleyen bakışlarım her bir zerresinde ona hayran kalıp,
içimde bir yeri bürzerken kıskançlıktan ölüyordum. Ona benden
başka hiçbir kızın yakın olmasını istemiyordum. Kollarında benim
bedenim dışında bir sıcaklık hissetmesini istemiyordum ama buna
engel olacak gücüm yoktu. Erdinç çok yakışıklıydı, karizmatikti, her
kızın ilgisini çekecek bir tipti ve onu kendime ne kadar daha bağlı
tutmayı başarabileceğimi bilmiyordum.

Çarpık şekilde gülerek burnunu yanağıma sürtüp kokumu içine
çekti. “Benden dolayı çatlamasını isterdim.”

İçimdeki oynak Asya beynimdeki süzgecin tellerinden biri-
ni kendine bağlamış olacaktı ki düşünce sistemim tam anlamıyla
onun cümleleriyle doluydu. “Deneyebilirsin.” Ağzımdan çıkan söz-
lere kendi kulaklarım bile inanmazken, Erdinç’in yüzündeki ‘bu sen
misin, Asya?’ bakışı beni güldürdü.

“Başlarsam beni durduramazsın, emin ol,” derken tek kaşını
kaldırıp, emin misin bakışı attı. “Sabaha pişman uyanmış ve ben-
den kaçıyor olduğunu görmeyeceğim.” Eli bacaklarımda dolaşma-
ya başlamıştı. Gerçekten benimle birlikte olmaya hazır duruyordu
ve gözlerinin içi hevesle, sabırsızlıkla parıldıyordu.

İş ciddiye binince içimdeki oynak Asya kendine bağladığı dü-

sürme mekanizmamı serbest bırakıp koşarak kaçmaya başlamıştım. Tam bir satıcı ve oynaktı. Artık beynim düzgün çalışıp, mantığıyla hareket etmeye başladığında ne söyleyip konuyu toparlayacağımı bilemeden, "Dudakların çatlamış," dedim. "Koruyucumdan sürmemi ister misin?"

Erdoğan gerçek Asya'sı geri geldiği için gülerek geri çekildi. "Bir an içine biri kaçtı sandım." Kafasını iki yana sallayıp, koltuğun köşesine attığı kumandasını eline aldı ve yüzünde o çarpık gülümsemesiyle kanalları gezmeye başladı.

Cebimden dudak koruyucumu çıkarıp ona baktım. "Gerçekten dudakların kötü olacak gibi duruyor," diye yalan attım.

Elimde tuttuğum şeye tiksintiyle baktı. "Elindekini indir, Asya."

Başta pes edip cebime geri koyacaktım ama pes etmenin saçmalık olduğuna karar verdim. Altı üstü koruyucuydu, ne olacaktı ki yani? "Aslında bunu krem olarak düşünebilirsin, Erdoğan," dedim ve elimdekini gözlerinin önünde salladım, sonra da dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirdim. "Sana sürebilir miyim? N'olur!" Resmen yalvarırken kedi yavrusu bakışları atıyordum. Bunu yapmaktaki tek derdim dudaklarının kırmızı olduğunda nasıl görüneceğini merak etmemdi.

"Güzelim, yorma beni, omzuma yatıp uslu dur." Az önce yaşadığımız yoğun duygunun etkisiyle kararmış göz bebekleri eski haline dönmemişken, bakışlarıyla, sinirlenirsem canın yanacak di-yordu.

Suratımı asarak dudak koruyucumu avucumun içine aldım ve başımı omzuna yaslayıp televizyon izlemeye başladım. Kırılmış kalbim, kucağındaki bedenimi sanki daha çok küçültüp minicik bırakırken bir süre bir şey söylemedi. Sonrasında asık yüzüm onu rahatsız etmiş olacak ki sıkıntıyla nefesini dışarı verip, "Tamam, hadi sür," diyerek teslim oldu.

İstemiyor olmasına rağmen yüzüm gülsün diye dudak koruyucu sürmeme göz yummuştu ama omuzlarımı silktim. "İstemiyorum." O tehditkâr bakışından sonra isteğim kaçmıştı.

Omzundaki kafamı kaldırıp yüzüne baktırdı. "O zaman yüzünü asma, Asya."

Vazgeçtiğim kararıma tekrar dönüş yaptım. "Sürdüğümde kızmak yok."

“Dudaklarımın kırmızı olmayacağına emin misin?”

Belli ki cevap vermeden önce emin olmak istiyordu. Kendi dudaklarımı göstererek, “Benimkiler kırmızı olmadı,” diyerek bence gösterdim ama az önce onu ikna etmek için tuzak kurmuş, sadece sürüyor gibi yapmıştım. Odadayken sürdüğümde ise öpüklerin sayesinde zaten eser kalmamıştı.

Erдің’in gözleri dudaklarıma kaydı, daha fazla uzatmadan “Tamam, sür,” dedi.

Sanki altı yaşındaki bir çocukmuşum da çok istediğim oyuncak alınmışçasına sevinip avucumdaki dudak koruyucuyu açtım. Erдің acaba doğru bir karar mı verdim diye şüpheyi önce bana sonra da koruyucuya baktı ama geri çekilmeden bekledi. İşe koyulup kirazlı dudak koruyucumu dudaklarına sürmeye başladım. Başta belli olmasa da ikinci hatta üçüncü katı sürdüğümde kırmızı rengini aldı. Yüz kaslarımı zorlayarak, onlara büyük bir ustalıkla yön verip gülmemi engelledim. Koruyucunun kapağını kapatıp cebime attığımda içim rahatlamıştı. O inanılmaz derecede yıkılmaz adamın dudaklarını kırmızı dudak koruyucu kaplamıştı.

“Rahatladın mı?”

Erдің sitemli konuşup, kuşkuyla yaklaşırken aynı şekilde tepkisizliğimi korudum. “Evet, dudakların artık çatlamaz,” dedim. Memnun şekilde kafamı omzuna koyup kollarımı beline sardım.

Cevapsız kalıp başını iki yana sallamakla yetindi ve kollarını bana dolayıp maçtan önce yayınlanan reklamların bitmesini beklemeye başladı. O sırada zilin çaldığını duyduk ama kapıyı korumalar açtığı için ikimiz de orali olmadık. İlk olarak duyduğum heves ses Tusem’e aitti. Arkasından Özgür ve Timuçin Bey’in sesleri onu takip etti. Maçın skorunu tartışıyorlardı. Ellerinde poşetlerle salona girdiler.

Timuçin Bey bizi sarmaş dolaş gördüğü için, “Ooo, kardeşim,” dedi ve yüzümüzü ona döndüğümüz anda gülen yüz ifadesi şaşkınlıkla yer değiştirdi.

“Abi, bu maçı kesin biz-” Özgür elinden tuttuğu Tusem’le birlikte Timuçin Bey’in arkasından gelmişti ama Erдің’i görünce cümlesini tamamlayamadan yarıda kesti. Tusem’se benim gibi, gülmek için yüz kaslarıyla savaş veriyordu.

Erдің bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. “Ne oldu lan?” diye sordu.

Timuçin Bey "Aynaya bak istersen, kardeşim," diyebildi.

Erдіңç ona sürdüğünü şeyi unutmuş gibi, beni kucağından indirdi ve yemek masasının arkasındaki aynaya bakmak için o tarafa yürüdü. Birazdan olacakların farkındaydım, salonun kapısına doğru çaktırmadan ilerlemeye başlamıştım. Diğerlerinin gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Ve Erдіңç'in sınırlı sesini duymam uzun sürmedi.

"Asyaaa!"

Bu sefer gizlice kaçmak yerine hızla koşmaya başlamıştım. Erдіңç de peşimden geliyordu.

Merdivenleri çiftler çiftler çıkıyordum ama Erдіңç de benden farksızdı. "Erдіңç, sakın ol," dedim ama bir yandan da kahkahalarla gülüyordum.

Gerçekten hoşuma gitmişti.

"Kaçma!" Tam odasına girdiğim sırada eşofmanımdan yakaladığında nefes nefese kalmıştım. Yüzümü kendine çevirdi. "Bu sefer sen kaşındın, güzelim. Benden günah gitti."

Üzerime gelirken ben de geriye doğru gidiyordum ve sonunda kaçacağım yer kalmadığında birlikte yatağa düştük. Hâlâ dudaklarında olan kırmızılık beni kahkahalara boğarken bakışlarını yok sayıyordum. "Sadece şaka yaptım," dedim.

Lanet olsun ki kahkahalarımı durduramıyordum.

Bölüm 12

“Erдіңç ellerini çeker misin, çıkarmak istemiyorum!” Kesinlikle ‘Asya’yı Sinir Etme Makinesi’ diye bir şey icat edilse Erдіңç icadı yapan firmanın sahibi olurdu. Bu konuda çok güzel buluşlar elde edebileceğine canıgönülden inanıyordum.

Beni altına almış, keçi inadı en üst seviyelerde kendini gösterirken, elleri elbisemin kenarlarındaydı. “Senin bu elbiseyi giymene izin vereceğimi gerçekten düşündün mü?”

Lanet olası bir kıyafet kavgasının daha içindeydim ama bu seferki daha bir deli hallerimizle alevlenmişti. Yılbaşı için verilecek olan büyük partiye Erдіңç’le birlikte gideceğim için güzel görünmek hakkımdı, çünkü gittiğimiz mekânlar her zaman güzel ve bakımlı kadınlarla dolu oluyordu. Yani orada pasif kalmamak için bu elbiseyi kesinlikle üzerimden çıkarmayacaktım. Aslında elbisemin fazla abartılacak bir yanı yoktu, altı üstü sadece askısızdı ve eteği normalin üzerinde olacak şekilde kısaydı. Rengi koyu bir morken, üzerinde garip, siyah desenler vardı.

“Evet, düşündüm. Şimdi ellerini elbisemden çeker misin!” Sınirden kudururken, elbisemin kenarlarını kavramış ellerine uzan-

maya çalışıyordum. Bir yandan da altından kaçabilmek için her türlü yollu deniyordum. Elleri bez parçasını öyle bir tutup sıkı-
lenmişti ki, ne onu üzerimden atmayı başarabiliyordum ne de el-
bisemi kurtarmayı.

“Yanılıyorsun güzelim, sana bunu giydirmem!”

Başını iki yana sallayarak benim sinirim karşısında garet, sakar
bir tavır takınmıştı. Sonucun ne olacağını zaten biliyordu. Şu an
sadece benimle oynayarak vakit geçiriyordu, o kadar. Ama pes et-
meyecektim.

Yılbaşı partisi olduğunu öğrendiğimde, benim için alınmış kuma-
şetlerle dolu olan giyinme odasına girmiş, beğendiğim elbiseyi ta-
aptalık ederek şimdiden denemiştım. Oysa kuaförden sonra giye-
kabanımın altına saklanarak evden çıkmam gerekirdi. “Er-dinç, o-
rakır mısın? Yırtılacak!”

“Çıkartıyor musun?” diye sordu.

Sırtım yatağa sabitlenmiş, inatla ona bakarken, “Çıkarmıyo-
rum,” dedim. Elleri bu sefer de elbisenin göğüs kısmını tuttu. “Ha-
yır!” diye ciyaklayarak daha çok çırpınmaya başladım.

Bu adam tam işkenceydi.

Sinirden çıldıran hallerim hoşuna gidiyordu. “Son kez soruyo-
rum, güzelim, çıkartıyor musun?”

O sakın ve beni deli eden hallerine inat dişlerimi sıktım. “Ha-
yır!” dedim. Benim de ellerim hızla inip kalkan göğsümde, Er-
dinç’in ellerinin üzerindeydi.

“Güzelim, çıkar şunu.” Sonunda sakın ses tonu birazcık da olsa
sinir kıvılcımı kapmıştı.

“Çıkarmıyorum.”

“İnat etme.” Tek kaşı havaya kalkmıştı. Son uyarılarını yapıyordu.

“Çıkarmıyorum dedim!”

“İyi o zaman, ben büyük bir zevkle çıkarırım,” demesiyle elbi-
senin yırtılma sesi duyuldu.

Elbise normalde en kaliteli kumaştan olmasına rağmen Er-
dinç’in öküz kuvvetine dayanamamış, yakasından göbeğine kadar
yırtılmıştı. Elbisemi mahvettiği için onu boğmak istiyordum. Gece
için en güzel şekilde hazırlanacakken beyefendi sırf kıskançlığı-
dan elbisemi parçalamıştı. Yanında güzel olmak bile suç olmuştu.
Şimdi bu kısa zamanda nereden bulacaktım gece için elbise?

Eseri hoşuna gitmiş olacak ki bana en pis gülüşünü atarken, siyah sütyenimin görünüyör olmasına aldırmadan ona vurmaya başladım. "Tam bir pisliksin!" Kendi her seferinde güzelliğiyle dik katleri üzerine çekmeyi başardığında suç olmazken, benim bir kez bile güzel ve açık giyinmeye hakkım yoktu.

Olay Erdinç Bey in istediği şekilde sonuca bağlandığı için sinirime ve tepkilerime gülerек karşılık veriyordu. Uzerimden kalkarken, "Pislik mı dedin sen?" diye sordu.

Bu soruyu öyle bir havayla sorup ortamı yumuşatmayı başarmıştı ki, yüzündeki şaşkın ifadeye ben bile güldüm. Sonrasında 'yumuşama, Asya' diye kendimi uyardım ve yataktan kalkıp, parçalara ayrılmış elbisemle bedenimi kapatmaya çalıştım ama nafileydi. Yatağın üzerindeki çarşafı çekip önümde tuttum. Şimdi o, yatağın bir ucunda ayaktaıdı, ben de diğer ucunda dikiliyordum ve birbirimize bakıyorduk.

"Evet, pislik dedim." Sinirli olmaya çalışıyordum ama lanet olsun ki o güzel yüzündeki eğlenen ve benimle dalga geçen ifade karşısında kendimi zor tutuyordum. "Beni güldürmeye çalışma, Erdinç!" Parmağımı sallayıp isyanımı belli ederken, beni bu kadar kolay kandırıyor oluşu sinir bozucuydu.

"Ama güzelim, senin ağzına bu tür sözler yakışmıyor." Yanlış yaptığı için küçük bir çocuğa kızarcasına kaşlarını çatıp, başını iki yana sallarken neşesi yerindeydi.

Kendimi savunmaya geçip huysuzca, "Elbisemi yırttın!" diye bağırdım.

Gözleri vücudumun az önce açıkta kalan bölümlerinde arsızca dolaştı. "Aslında karşılaşacağım güzel manzarayı hesaba katmış olsaydım çok daha önce yırtardım."

Yatağın üzerindeki yastığı alıp ona fırlattım. "Defol!" Tam bir piçti. "Pis sapık!" Her seferinde vücudumdan pirim yapıyordu.

Yastığı hiç zorlanmadan havada kaptı. Halime kahkahalarla gülüyordu. Aslında ben de eğleniyordum ama bunu ona belli etmiyordum.

"Aslında çıkmak istemiyorum, manzara bir doğa harikası kadar güzel."

Kapıya yaslanmış, inatla çıkmıyordu. Diğer yastığı da fırlattım. "Çık dışarı!" Yastık tam isabetle kafasına vurmuştu. "Piç herif."

Erdinç kahkahalar atarak odadan çıktığında kendi kendime gülümsedim. Onun bu şekilde güldüğüne çok nadir zamanlarda şahit oluyordum ve gülerken de muhteşem görünüyordu.

Önümde tuttuğum çarşafı bırakıp banyoya girdim ve küvetin dolması için sıcak suyu açtım. Boy aynasının karşısına geçerek parçalanmış elbisemin fermuarını açtım ve ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. "Gıcıkl!" diye söylendim. "Partinin başlamasına saatler kaldı ve senin gibi bir adama uyan kıyafet bulup bir de hazırlanacağımı!" Uzun saçlarımı geriye doğru attım. "Aman ne güzel! Hayır yani, zaten bütün gece yanında olacağım, bakmaya çalışacak biri olsa bile senin o öküz cüssenden korkar, bakmaz." İsyanım dinecek gibi değildi. Aynadaki yansımamın yüzü fazla asıktı ve kaşları derinden çatılmıştı. Akıl sağlığımın iyiliği için aynanın karşısında durmaya son vererek küvete yöneldim. İç çamaşırlarımdan da kurtularak kendimi ılık suya bıraktım.

İşte bu, Erdinç'in üzerine sinirlerime iyi gelmişti.

Kafamı küvetin kenarına yaslayıp gözlerimi kapattım. Giysi odamda neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. İçlerinde en güzel olanı ve en göze çarpanı Erdinç tarafından parçalanmıştı. Belirlediğim birkaç elbiseyi daha zihnime not ederek bir süre daha suyun içinde kaldım. En sonunda işim bittiğinde pudra pembesi bornozumu giydim ve takımı olan havluyu da saçlarıma doladım. Odaya döndüğümde Erdinç camın önünde dikilmiş, telefonla konuşuyordu.

"Oğlum tamam, sakin ol. Ben o işi hallettim, sen merak etme." Odada yalnız olmadığının farkına vardığında kulağındaki telefonu bırakmadan bana döndü. Sırıtiyordu... Tam piçti. "Tamam, bir saate yanında olurum." Telefonu kapattı. Siyah takım elbisesinin içinde her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Elleri ceplerinde sırttı. "Gece giyeceğin elbise arkada, miniğim."

Omuzlarımı silktim. "İstemiyorum, gelmeyeceğim partiye." Yırtılan elbisemden sonra hevesim kaçmıştı.

Erdinç ağzımdan çıkan sözlere hiç aldırmış etmedi. "Elbisenin siparişi Fransa'ya bir hafta önce verilmişti. Umarım beğenirsin," dedi ve ellerini ceplerinden çıkarıp arkasındaki tekli koltuğa oturdu.

Tepkisine karşılık sadece gözlerimi devirip, daha fazla uzatmadan arkamdaki kutuyu elime alıp yatağa bıraktım. "Madem elbiseyi sipariş etmiştin, o zaman neden üzerime çıkıp, ilk defa giydi-

ğım elbisemi mahvediyorsun?" Bu adama akıl sır erdiremiyordum, hem gece giyeceğimi kıyafeti çoktan ayarlamıştı hem de uşenmeden benimle boşu boşuna kavga etmişti.

Elbisenin dikdörtgen kutusunun kurdelesini açmakla uğraşırken Erdinç eğlenerek bana bakıyordu. "Uzerine çıkmak hoşuma gidiyor diyelim," dedi. Gözlerinin içinde afacan bir çocuğun parıldayan bakışları varken çarpık gülüşü de yüzündeydi. Bu adam benimle uğraşmaktan cidden büyük zevk alıyordu.

Başımı bıkkınlıkla iki yana sallarken, "Sana söyleyecek söz bulamaz oldum," dedim.

Sonunda kurdeleyi açmayı başarıp kutunun kapağını kaldırdığımda siyah bir elbiseyle karşılaştım. Elbiseyi omuzlarından tutup kutunun içinden çıkardığımda ağzım benden bağımsız bir şekilde açıldı, gözlerimin içi gülmüştü. Özel tasarım olduğu her detayından belli oluyordu. Boyu Erdinç'in yırttığı mor elbisemin boyundaydı ve göğüs hizasından başlayan siyah tül yere sürünecek kadar uzundu. Göğüs kısmı birbiri içerisine geçmiş sarmal yapıların kabartmasıyla kaplıyken, kolları sadece omuzlarımı kapatacak şekilde tülle kaplanmıştı.

"Affedildim mi?" Parmaklarını karnında birleştirmiş, beni izlerken mutlu olmamdan hoşnuttu.

Elbiseyi kırıştırmamaya özen göstererek kutusuna geri koydum ve bakışlarımı ona çevirdim. Yanına doğru yürümeye başladığımda özür dileyen bakışlar atmaya başlamıştım. "Çok güzel," dedim kucağına otururken. Aslında onun bana kırılmadığını biliyordum ama sinirle sarf ettiğim sözler yüzünden pişmanlık duyuyordum ve vicdanımı da ona yanaşarak hafifletiyordum.

Kendini ağırdan satıyor, inadına bana dokunmuyordu. "İyi bir öpücük borcun var."

Ne yapmaya çalıştığımı anlayacak kadar zeki bir adamdı ve bunu kullanıyordu. Omuzlarımı silkip tamam der gibi başımı salladım ve pürüzsüz yanaklarını avuçlarımın içine alıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Sıcak ve karakteriyle zıt düşecek şekilde yumuşak dudaklarını hissetmemle kalbim hızlanmıştı. "Oldu mu?"

Burun kıvrıp, beğenmemiş bir ifade takındı. "Olmadı," dedi.

Anında kaşlarımı çatıp mızımızca, "Erdinç!" dedim. "Senin beni öptüğün gibi bir öpücük bekleme." Sözlerimi sonlandırırken utan-

miştim. Onun beni soluksuz bırakan öpücüklerinden birini ona verecek kadar kendimi asla geliştiremezdim.

Erдіңç utandığım için kollarını bana sarıp boynumdan kolları yaparak bir öpücük aldı. "Hadi hazırlan da seni kuaföre bırakayım," dedi. İşte sonunda eski, bilindik Erдіңç olmuştu.

Kucağından kalktım ve gardıroptan rahat bir kot ve salıncık gömlek alıp giyinmek için banyoya geçtim. Yarım saat sonra arkadaşlarımdan iniyorduk. Evden çıktığımızda bizi bekleyen Lamborghini'ye ilerledik. Arabanın rahat koltuğuna gömölüp, önceden klimaları açılıp ısıtılmış olmasına sevinmişim. "Hava fazla soğuk," dedim. "Sence gece kar yağar mı?" Her yılbaşı gecesinin karlı geçmesini isteyen bir yanımda vardı. Nedense çoğu insanın zihnini kaplayan düşünce yılbaşının karlı ve soğuk geçmesiydi. Şu an hava oldukça soğuk ve dondurucuyken sadece karımız eksikti ve ben tam gece yarısında kar yağıyor olmasını çok istiyordum.

Erдіңç arabayı evin bahçesinden çıkarırken havanın ne durumda olduğu onu bağlamıyordu. "Zannetmiyorum, hava durumuna göre önümüzdeki hafta kar yağacak," dedi.

Aldığım habere üzülmüştüm. Sanki bu gece yağsa ne olurdu ki? Ama yine de mutlu olmuşum, çünkü kış aylarını ve karı seviyordum. Daha doğrusu soğuğu seviyordum, sıcak, hassas derimde alerjiye neden olup istemediğim kızarıklıklar oluşturunuyordu. Havanın gidişatı mevzusuna takılmamaya karar verirken, daha önce hiç gitmediğim, adını dahi bilmediğim bir güzellik salonuna doğru yol aldık.

"Yılbaşı partisi nerede olacak?" Sessizlik normalde bana en iyi gelen şeyken Erдіңç'in yanında rahatsız ediyordu.

"Özgür'le benim mekânda."

Gözünü yoldan ayırmadan önümüzdeki tüm arabaları uçarcasına arkamızda bırakırken Erдіңç'in sözleriyle aklıma Ulaç gelmişti. Özgür'le Erдіңç'in ortak mekânlarının neresi olduğunu Ulaç'la gece kulübüne gidip dans ettiğim gece öğrenmişim. Zaten Tusem'le Özgür de ilk kez orada karşılaşmışlardı. Gece kulübü hakkında konuşmamanın doğru olacağına kanaat getirip sustum, on dakikanın sonunda da güzellik salonunun önünde durduk.

"İşin bitince beni ara, gelirim."

"Tamam," dedim ve arka koltuktaki poşetimi alarak arabadan indim. Şehirdeki bütün kadınlar bu güzellik salonunu seçmiş gibi

içerisi tikim tikim doluydu. Acaba geri donup Erdinç'ten beni başka yere götürmesini istesem diye içimden geçirdim, çünkü burası fazlasıyla süslenmek ve gece herkesle güzel geçirmek isteyen kadınlarla doluydu.

Benim yaşlarımda bir kız, yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni karşıladı. "Hoş geldiniz. Asya Sakman, değil mi?"

Asya'yı normal karşılamıştım da Sakman kısmı kaşlarımı havaya kaldırmıştı. Karşımdaki kız benden bir cevap beklerken, bu işte Erdinç'in parmağının olduğu kesindi. "Evet," dedim. Kıza gulümseyerek cevap verirken, Erdinç'in bu sahiplenişine ve beni inatla karısı olarak gösterme çabasına içten içe şaşıyordum.

Kız, aradığı kişiyi bulduğu için memnundu. Eliyle üst kata çıkan merdivenleri gösterdi. "Sizi üst kattaki bölüme alalım." Merdivenleri çıkarken elimdeki poşeti de almıştı.

Şu an içinde bulunduğum yerin fazlasıyla pahalı olduğunu biliyordum. Anlamadığım, nasıl oluyordu da onca kadın hiç düşünmeden, sadece bir gecelik eğlence ve zevk için tonla parayı harcayabiliyordu. Birbirleriyle yarışarcasına salonu doldurmuşlardı. Evet, böyle düşünürken burada olmam saçmaydı ama yapabileceğim bir şey yoktu. Eskiden yılbaşı geceleri benim için hiç önemli değildi, Ulaç'la bütçemize uygun mekânlarda takılır, sabaha karşı da evimize gelirdik. Ama şimdi işler değişmişti. Artık Erdinç'le birlikteydim ve onun yanında mümkün olduğunca bakımlı ve güzel görünmek istiyordum. Böyle düşününce, az önce kızdığım kadınlara da birden hak vermiştim. Belki de onların da birer Erdinç'i vardı.

Üst kat, alt kata oranla daha sakindi. "İlk olarak makyajınızdan başlanacak, Asya Hanım. Lütfen şöyle buyurun."

Kızın kibarlığına karşılık gülümseyerek, benim için gösterdiği yere geçtim. Kabanımı ve kol çantamı boş bir koltuğun üzerine bırakırken, çantamın içinden telefonumu almayı unutmadım. Makyajımı yapacak kişinin gelmesini beklerken Erdinç'e mesaj attım.

'Demek Asya SAKMAN.'

Fazla açıklayıcı yazmaya gerek yoktu, ne demek istediğimi zaten hemen anlayacaktı. Son kelimeye ise vurgu yapmıştım. Mesajım giderken karşımdaki aynada kendime baktım, elimde olmadan sıırıttım, çünkü Erdinç'in olmak ve ona ait gözükmek hoşuma gitmişti ama evlilik kesinlikle bana aykırı bir kavramdı. En son düşüneceğim ve kendimi en son hazır hissedeceğim şeydi. Telefonumun mesaj uyarısı duyulduğunda kimden geldiği belliydi.

'Kendini alıştırman açısından antrenman olarak düşün.' Bir diğer mesaj da hemen ardından geldi. *'Adının sonuna SAKMAN daha çok yakışıyor.'*

Bu adam kafayı takmıştı, beni Armağan soyadından kesin olarak kurtaracaktı. Cevap yazıp yazmama arasında iklimde kalmıştım ki makyajımı yapacak olan kadın gelince telefonu bir kenara koydum.

Makyajım, saçım, giyinmem, yani sonuç olarak hazırlanmam tam anlamıyla iki saatten fazla sürmüştü. Aynadaki Asya'ya şaşkınca bakarken hayran da kalmıştım. Normalde kendini beğenen veya seven biri değildim ama beni o kadar güzel hazırlamışlardı ki kendime karşı bir sempati oluşmuştu. Göz makyajım tamamen gözlerimi öne çıkaracak şekilde siyah ve tonlarındayken, rujum mat kırmızıydı. Saçlarım ensemdeki dövmeyle açıkta bırakacak şekilde toplanmış, aralarına serpiştirilen kıvrıcık tutamlarla doğal bir hava verilmişti. Elbisemse benim için dikilmişti sanki. Göğüs, bel ve omuz kısımları bedenime tamamen oturmuşken, yere kadar uzanan tülleri fazlasıyla güzel görünüyordu. Omuzlarımdaki üç parmak kalınlığında tüller elbiseyi straplez olmaktan kurtarıyordu. Şuna emindim ki Erдің sinirden kuduracaktı. Bu kadar göze çarpacağımı düşünmediği için bu elbiseyi seçmişti ama bu elbise şimdiye kadar giydiklerimin içinde en güzeliydi. Artık istese de çıkartamazdım, çünkü yılbaşına son üç saat kalmıştı.

"Memnun kaldınız mı, Asya Hanım?"

Hazırlanmam için saatlerce uğraşmışlar, fazlasıyla ilgili davranıp el üstünde tutmuşlardı. Kabanımın ve çantamın yanına giderken tebessüm ettim. *"Çok beğendim,"* dedim. Ayağımdaki yüksek topuklular nedeniyle yürürken biraz zorlanıyordum. Üzerimdeki ince elbisenin dışarı çıktığımda donmama neden olacağını düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Elimdeki telefonla Erдің'e bir kez daha mesaj attım.

'Ben hazırım, ne zaman gelirsin?'

İki dakika geçmeden yanıt geldi.

'Aşağıdayım, arabada bekliyorum.'

Bu kadar hızlı gelmesi imkânsız olduğundan bir süredir aşağıda beni bekliyor olduğunu düşündüm ya da yakınlarda bir yerde işi vardı. Kabanımı giyip, çantamı omzuma taktım ve elbisemin tüllerini yere sürünmesin diye birazcık yukarı toplayıp yürümeye

başladım. Aşağı kata indiğinde görevliye döndüm. "Ödemem ne kadar?" Erdiñ'in beni böyle bu yere getireceğini az buçuk tahmin ettiğinden dolayı yanıma fazla para almıştım.

"Ödemeniz randevunuzun alındığı gün halledilmiştir. Asya Hanım."

Ödenen paranın miktarı kadının yüzünde gülücük oluştururken Erdiñ'in benimle özel olarak ilgilenmeleri için ayrıca kaç lira verdiğini merak ettim. "İyi günler," diyerek salondan ayrıldım.

Dışarı çıktığımda kabanımın dizlerime kadar uzanıyor olmasına iki sebeple sevinmiştim. Birincisi, soğuktan daha iyi koruyordu. İkincisi, Erdiñ elbisenin üzerimde nasıl durduğunu göremeyecekti. Normalden daha yüksek olan topuklularımın üzerinde dengede durmaya çalışarak arabaya doğru yavaşça ilerledim. Erdiñ, Lamborghini'yi değiştirmiş, yerine Audi'sini almıştı.

Zor olsa da arabaya binmeyi başardığımda Erdiñ'in gözleri beni süzüyordu. "Fazla güzel olmuşsun," dedi. Huzursuz olmuştu. Allah'tan elbise henüz görünmüyordu.

Arabasını değiştirmeye gittiğinde kıyafetini de değiştirmiş olacaktı ki üzerinde, ona çok yakıştırdığım yekekli takımı vardı. Saçları en doğal halindeydi, karışık ama müthişti. Huzursuz olması gereken kişinin ben olduğumu söylemek istedim. Ne yaparsam yapayım bu adamın yanına yakışacak kadar güzel görünemeyecektim.

"Abartıp gecemizi zehir etme, Erdiñ. Olur mu?" dedim. Kıskaçlığı tuttuğu takdirde yeni yıla elleri kanlı girebilirdi.

Sözlerimi duymazdan gelip arabayı çalıştırdı. "Duruma bağlı," diyerek yola koyuldu.

Kucağımdaki çantamı ve kıyafetlerimi arka koltuğa bıraktım, telefonum yine elimdeydi.

Caddeler yılbaşı heyecanıyla güzelce süslenmiş, etraf küçük ışıklandırmalarla sarmalanmışken, Erdiñ'le ilk kez yeni yıla gireceğim için heyecanlanmıştım. Yaşamım boyunca her yeni yıla Erdiñ'le girmek için içimden küçük bir dua ettim, daha doğrusu hiçbir günümün onsuz geçmemesi için...

Yılbaşına birkaç saat kaldığı için trafik vardı ama yirmi dakika sonra Bebek'teki gece kulübüne ulaşmıştık. Erdiñ kapıda duran korumalardan birine arabasının anahtarını verirken kapıda uzun bir kuyruk vardı.

“Diğer mekânlarına oranla burası oldukça iyi,” dedim. Çukur-
rim kuyrukta bekleyen gençlerde dolaşırken, kapıdan geçenlerin
kesin üzerinin arandığını ve gelenlerin de çoğunun zengin olduğunu
nu fark ettim. Çünkü giriş ücreti zaten pahalıyken, yitirisi için fiyat
daha da artmıştı. Gece Sokağı’ndaki mekânlarıyla aynı
anlamıyla keşlerin ve it kopuğun yeriydi.

“Burası gösteriş amaçlı. İş adamı olduğumu dışarı
mekân.”

Mekânın başka bir giriş kapısı daha olacaktı ki ara sokak
görünen tarafa doğru yürümeye başladık. Erdinç’in duruşu
başı dikti.

“Keşke hep iş adamı kimliğiyle kalabilsen,” dedim.

Sağ tarafımızdaki demir kapının önünde durduk. “Mafya kim-
liği mi tercih ederim, miniğim,” dedi ve cebinden bir anahtar çıkarıp
kapıyı açtı. “Geç bakalım.”

Aldığım tepki ve yanıt beni bir gram şaşırtmazken, kötü yan-
rı seven Erdinç karşımdaydı. Eliyle işaret ettiği karanlık yere adım
atıp ilerleyemeden durdum. “Erdinç?” Arkadan sadece Erdinç’in
kapıyı kapatma sesini duydum. Kilit sesini de duyunca tedirgince
bekledim.

“Hı?”

Erdinç’in umursamaz sesinden olumsuz bir durum olmadığını
anladığımda rahatlamaya çalıştım. “Neden ışık yok?”

Karanlığın içinde elimi bulup avucuna aldı. “Korkma hemen.”

Her an patlamaya hazır olan içimdeki korku balonu benden çok
Erdinç’in sinirlerine dokunuyordu, çünkü korkak ve kırılgan olma-
mı istemiyordu. “Korkmadım,” dedim dudak bükerek. Karanlığın
içinde nereye gittiğimizi bilmeden onun arkasından ilerliyordum.
Boştaki elim elbisemin tüllerini havaya kaldırmış, takılıp düşmemi
engellerken, topuklu ayakkabıların işkencesi daha beter olmuştu.

Sonunda duraksadığımızda Erdinç başka bir kapıyı açtı. Etraf
yine çok aydınlık değildi. Koridora benzer dar bir alana çıkmıştık.
İçeriden gelen hafif müzik sesinden kulübün içinde olduğumuzu
anıyordum ama neden müziğin geldiği yönün tersindeki uzantıyla
ilerlediğimizi anlamıyordum.

Bulunduğumuz koridorda bizden başka kimse yoktu. Önlerin-
den geçtiğimiz birkaç kapının üzerinde ‘wc, dinlenme odası, mu-

hasebe yazıyordu. Erdiñ en sondaki, iki kanatlı geniş kapıyı tek eliyle iterek açtı. "Kabanını burada bırakabilirsin," dedi.

İçeri girdim, belli ki burası Erdiñ'in ofisiydi. Üzerindeki siyah kabanı çıkarıp askıya astı. Soğuk havadan sonra kulübün içi yaz sıcaklarını aratmayacak gibiydi. Kabanımı çıkarmadan önce bir an duraksadım. Erdiñ elbisemi görecekti. Bu, biraz riskli olacaktı ama yapacak bir şey yoktu, eğer söz söyleyecek olursa da kendi seçimi olduğunu hatırlatacaktım. Kabanımı çıkardım, normal davranarak askıya ilerledim.

"Siktir!" dedi ve yanıma geldi. "Siktiğimin elbisesinin halı ne?"

Gözleri bacaklarım ve kalp şeklindeki dekoltem arasında gidip geliyordu. Kollarımı beline dolayarak başımı omzuna yasladım. "Senin seçimindi, Erdiñ. Ben de çok beğendim." Sesimin teşekkür eder gibi çıkmasına dikkat etmiştim. Tek temennim bu mutluluğumu bozacak kadar odun olmamasıydı.

"O, modacıyım diye etrafta gezinen puştı topuklarından vurmazsam şerefsizim."

Taktığım işe yaramıştı. Yüzümü asmamam için tepkisini bastır-mış, beni sıkıca kendine çekmişti. Deli halleri tepesinde dolaştığından, sözlerine bir yanıt vermedim ve okyanus kokusunu andıran erkeksi kokusunu içime çekerek kendimi ödüllendirirken, ayakla-rımdaki topuklulara rağmen boyumun ona ulaşamıyor oluşuna takıldım.

Kendi kendine söylenmeleri devam ederken, artık içeri geç-mek için ondan ayrıldım. Kabanımın cebinde bıraktığım telefonu-mu almak için askılığa giderken, "Böyle söylendiğin zaman huysuz ihtiyarlara benziyorsun," dedim. Kendime engel olamadan sırı-tıyordum.

Erdiñ'in kaşları çatıktı. Bakışları siyah tülün altındaki bacakla-rıma kayarken, "Dua et, o huysuz ihtiyar yeni yıla katliam çıkararak girmesin," dedi.

Telefonumu aldıktan sonra yanına dönerek elini tuttum. "Hiç-bir şey olmayacak," dedim ve onu zorla kapıdan çıkardım. "Hem bu gece yeni yıla giriyoruz, biraz mutlu olsana." On dakika öncesinde yürüdüğümüz koridorda tekrar ilerlerken, bilerek kaşlarımı çatıp kızarak ona baktım. Sonra da yüzüme yine benliğime yakışmayan bir gülümseme yerleştirip, neşesinin yerine gelmesi için uğraştım.

"Tüm özel ve gereksiz günlerden nefret ediyorum."

Söylediklerim karşısında Erdinç'ten tam da beklenecek bir cevap almıştım. Yüzümü görmeyeceğini umut ederek gözlerimi kapı-
vırdım. Koridorda ilerledikçe müzik sesi yükseliyordu. Koridorun
sonundaki merdivenden inmeye başladık, Erdinç önden iniyordu,
düşmeyeyim diye de elimden tutmuştu. Artık müziğin bangır ban-
gır geldiği kapının önüne geldik, Erdinç kapıyı açtı ve geçmem için
yol verdi.

Mekâna adım atmamla insanların delice eğlenişlerini tepeden
izlemeye başlamıştım. Bulunduğumuz yer mekâna tepeden ba-
kan, balkon gibi bir yerdi ve aşağı inen bir merdiveni vardı. Erdinç
duraksayıp, gözlerini kısarak mekânı taradığında aradığı kişileri
bulmuş olacaktı ki ilerlemeye başladı. Bir kez daha arkalı önü ola-
cak şekilde, bu sefer dans edenlerin yanına indiğimizde etrafımız
tanıdığım yüzlerle çevrildi; korumalar.

Mekânın tam ortası olan pistten hiç zorlanmadan geçerken
çoğu kişinin bakışları üzerimizdeydi. Erdinç önümde, elimden tut-
muş yürüyordu. Masaya yaklaşmıştık ki dengesini kaybeden ada-
mın biri kolumdan tutunmaya çalıştı ama korumalar ondan önce
davranıp adamı yakaladıkları gibi yere yatırdılar.

Erdinç neler oluyor diye bakıp beni arkasına çekti. "Bodruma
kilitleyin," dedi. Sesinde bela vardı ve kendi mekânındaki organi-
zasyonu bozmamak adına sakın davranmaya çalışıyordu. Çünkü
büyük ihtimalle etrafta magazinden birileri de vardı.

Yerde yatan adamı saçlarından tutup ayağa kaldırdılar. "Ta-
mam abi, bizde," dedi korumalardan biri. Adam feci halde alkol-
lüydü, muhtemelen şu anda neler olduğunun farkında bile değildi.

Masanın etrafında daha önceden görmediğim iki çift vardı ve
bize gülümseyerek bakıyorlardı.

Erdinç kadar olmasa da uzun boylu, buğday tenli, yirmili yaş-
larındaki arkadaşı elini sevgilisinin belinden çekip Erdinç'e uzattı.
"Abi, hoş geldin," dedi. Diğer arkadaşı da Erdinç'le tokalaşmıştı.
İkisi de bana uzaktan selam vermekle yetindiler. Sevgilileri olduğ-
nu tahmin ettiğim kızlar da son derece iyi giyimli ve bakımlıydılar.

Erdinç, beni yanına çekerek U şeklindeki koltuğa oturttu. Son-
ra diğerlerine döndü. "Özgür nerelerde?"

"Abi, nedenini sormadım ama oldukça heyecanlıydı, sevgilisi
gelince de dans etmek için piste indiler."

Kafamı sol tarafıma çevirip Özgür'le Tusem'i görebilmek için

Öyle göründü ki fazla aramama gerek kalmadan da tutem-
biydim. Öğün ile samanyolu dans ediyenlerde, şağların sar-
beyinin buğuru özer olarak yenilendiği belliydi. Yanıp sönen
ışıklara altında işi işi palyordu. Ve elbisesi de beni hiç şayıtma-
mıştı, ultra mini ve askısızdı.

Öğün gibi sevgili de vardı, Erdinç gibi de

Erdinç elimi üzerimden çekmeden, "Anlarsınız birazdan," dedi.

Avıp olmaması için yanımızda oturan çiftlere dondum, her bi-
rinin bakışları üzerimdeydi.

"Senin, yanında bir kızla en son ne zaman görüldüğünü bile
hatırlamıyorum. Sakman. Yoksa bekârlık günleri sona mı eriyor?"

Karşımızda oturan beyaz tenli adam söylemişti bunu ve samı-
mı bir şekilde gülümsüyordu. Adamın sıcak tavrına gülümseyerek
karşılık verdiğimde Erdinç'e baktım. Çocuğunun her hareketini iz-
leyen bir anne edasıyla bana bakıyordu. "Yaza düğünümüz var,"
dedi.

Böyle mükemmel görünen ve söylemese de beni delice seven
adam kocam mı olacaktı? Benim için fazla iyiydi.

"Ooo, abi hayırlı olsun. Sormasak söylemeyeceksin."

Kızların yüzünde şaşkınlık oluşurken, erkeklerde tebrik nidaları
vardı. Şu da dikkatimi çekmişti ki kızların yüzündeki ifade kıskanç-
lık değildi. Sadece şaşırmışlardı, o kadar. Zaten bakışlarından ve
davranışlarından da yanlarındaki adamları sevdiklerini anlayabili-
yordum.

Erdinç, "İşlerden sohbete fırsat bulunmuyor ki, Furkan," dedi.

Ben de kısık bir sesle teşekkür ederek ve gülümsemekle yeti-
nerek tebriklere cevap verdim.

Bu sırada masamıza gelen garson süslü bir şişeyle boş kadehi
Erdinç'in önüne bıraktı. "Her zamankinden, efendim."

Önümüzdeki masaya benim için de bir kadeh bırakılırken ba-
kışlarım Erdinç'in üzerindeydi. En son Rize'de bulunduğum zaman
alkol almıştım ve Erdinç bunu gördüğünde sonuçları iyi olmamıştı.

"Bana öyle bakma, içmeyeceksin," dedi.

Yüzüm asılırken bir umutla baktım. "Erdinç, lütfen ama, bir ge-
celik."

Güzel yüzü sadece birkaç santim ötemde, bana dönüktü. "Al-

kol almanı istemiyorum.” Kavga etmek istemiyordu ama yüzünde sert ifadesi vardı.

Kafamı hafif yana yatırıp yavru kedi bakışları attım. “Yanma da, bir şey olmaz,” dedim. “Sadece bir kadeh.” Kabul etmesi gerekiyordu, bugün yılbaşıydı ve bir kadeh içmemden zarar gelmezdi, sarhoş da olmazdım.

Bir süre gözlerime bakıp düşündü, tek kaşını kaldırarak, “Tek bir kadeh,” diye uyardı.

Aslında canım alkol falan çekmemiştii ama herkesin elinde kadehi varken ben de boş oturmak istememiştim.

Erdinç bir anda neşelenmeme başını iki yana sallarken kendi kadehini bana uzattı. “Yavaş iç, ağır gelir.”

Diğerlerinin kaçamak bakışları üzerimizde olduğundan kaşlarımı çatarak Erdinç’e bakamazdım, sorun yokmuşçasına davranıp elindeki kadehi aldım. “Merak etme.” Gözlerinin içine bakarak güven duygumu belli ederken, sözlerimin sonunda Tusem’in şen şakrak sesi duyuldu.

“Asya!” Sesinde mutluluğun bütün halleri varken yüzümü ona döndüm. Tek kelimeyle seksi görünüyordu. Elimde kadehimle ayağa kalkarak iki yanağına öpücüklerimi bırakırken, Özgür hemen onun arkasında durmuş, Erdinç’e bakarak gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Garip yüz hatları ve bir şeyler sorar gibi oynattığı mimikleriyle Tusem’den bir şeyler sakladığını anlamıştım.

Erdinç yapay bir öksürükle ayağa kalktı. Kulağıma eğilerek, sabrının sınırlarında olduğumu hatırlatırcasına, “Otur,” dedi. Bir eli elbisemin eteğinden tutup aşağı çekmişti.

Refleks olarak Erdinç’in bu tür tepkilerine anında karşılık verdiğimden, otururken Tusem’i de benimle birlikte çekmişti. Tusem, Erdinç’in tavrını fark etmezken gülen yüzüyle bana bakmaya devam ediyordu.

“Çok güzel olmuşsun,” dedi. Sır verir gibi kafasını yaklaştıırıp fısıldamıştı.

Bir metre ötemizde Erdinç’le Özgür tokalaşıyorlardı. Erdinç’in avucunun içindeki bir şeyi Özgür’e verdiğini gördüm. Özgür’se aldığı şeyi hemen cebine koydu.

Tusem olanların farkına varmazken huzursuzluk çıkarmamak adına sessiz kalıp görmezden geldim. “Teşekkür ederim,” dedim.

Açıkta kalan uzun bacaklarını ve göğüs dekoltesini işaret ettim.
"Asıl güzel sensin."

"Hadı oradan, seni gördüğümde tanıyamadım bile. Erdinç'in seni bu şekilde insan içine nasıl çıkardığına da şaşırdım."

Neler çektiğimi az buçuk biliyordu. Elimdeki kadehi hatırlatarak bir yudum aldım ve ağzıma dolan mayhoş ve ekşi tadı sindirmeye çalıştım. "O konuyu hiç açmayalım," dedim. Erdinç'in de söylediği gibi, içki biraz ağırdı.

Tusem bu gece neler atlatmış olduğumu tahmin ederken sadece güldü. "Ben de içecek bir şeyler istiyorum."

Söylenmeye başladığı sırada Erdinç yanıma otururken, Özgür de Tusem'in diğer yanına oturmuştu. Tusem'in isteğini duyan Özgür garsonu yanımıza çağırıp içecek siparişlerini verdi.

Telefonumun saati yeni yıla son bir buçuk saat kaldığını gösteriyordu. Tusem'le havadan sudan muhabbet etmeye başlamıştık. Müziğin ritmi yeni yıl yaklaştıkça artarken, insanlar çılgınlar gibi eğleniyordu. Alkolün sınırsız olduğu mekânda çoktan sarhoş olanlar vardı. Onlardan birinin yerinde olmak istedim, en azından birkaç saat boyunca dertten tasadan uzak olur, sadece eğlenirdim.

Tusem daha fazla yerinde oturamadan Özgür'ü de çekerek piste doğru götürdü. Büyük bir uyum içinde dans ediyorlardı. Elimdeki kadeh boşalmıştı ama ikincisini istemeye çekiniyordum. Kafamı çevirip Erdinç'e baktım, bakışları üzerimdeydi.

"Güzelliğini izlemekten zevk alıyorum," dedi. Bitmek üzere olan kadehinin ağız kısmında parmağını döndürürken bakışları koyuydu. Sıkılmıştı.

Diğer çiftler de piste gittiklerinde masada yalnız kalmıştık. "Sen sarhoş mu oldun?" dedim gözlerine bakarak. Bakışlarımda aşk vardı. Başımı yana yatırıp dalga geçer gibi sormuştum ve sarhoş olmadığını biliyordum. Çünkü Sakman sarhoş olmazdı.

Rahatça yayılmış olduğu koltukta dikleşip kadehini masaya bıraktı. Beni kendine çekerek, "Güzelliğinle sarhoş oluşumu kastediyorsan, evet," dedi. Eli belimi kavramış, dudakları dudaklarıma teğet geçiyordu.

Öpmek yerine, beni baştan çıkarmak için işkence edercesine süründürüyordu. Ben de aynısını yapacaktım. "Sıkıldıysan gidebiliriz," dedim. Konuşurken dudaklarım dudaklarının üzerinde

hareket etmişti. Seslerimiz fısıltıdan farksızdı. Kendi silahıyla vurduğumda çılgına dönerek dişlerini birbirine bastırdı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı şimdi. Belimi daha sıkı kavrayarak, vahşet bir hayvan gibi tısladı. Cevap vermek yerine, kendini sakınlarmak için bir süre sadece gözlerimin içine bakarak durdu. Göğüsleri sert göğsüne değerken kalp atışlarının hızını hissedebiliyordum. Sonunda dudaklarımın kenarına küçük bir öpücük bıraktı. Uzun bir öpücük olmadığı için bozulmuştum ama onu tanıyordum, eğer öpmeye başlarsa duramayacaktı. Bu yüzden de riske atmıyor, öpmüyordu.

“Beni sına, miniğim. Kendimi tutamayıp canını yakarım” dedi ve belimi bırakıp beni dans edenlere doğru çevirdi.

En az onun kadar ben de onu istiyordum ama ne yazık ki bir noktadan sonra korkarak geri çekiliyordum. Ve şunun da farkındaydım; beni saran bu kolların sahibi, bir gün bedenimin de gerçek sahibi olacaktı. Bunun kaçarı yoktu, istemesem de kendimi hazır hissetmesem de sonunda onun olacaktım. Beni istiyordu, sahip olmak için ne gerekiyorsa hiç tereddüt etmeden yapacaktı.

Başımı geniş omzuna yaslarken, “Artık gidelim mi? Ben sıkıldım,” dedim. Dans etmiyorduk, eğlenmiyorduk da. Hiç olmazsa evimizde birbirimize sarılarak girerdik yeni yılımıza.

“Saat kaç, güzelim?”

Oturduğumuz koltuğun kenarına kaymış olan telefonuma uzandım. “Son bir saat.”

“Beş dakika sonra kalkarız.”

Sanki bir şeyleri bekliyor gibiydi, çünkü sıkılmasına rağmen hâlâ oturuyordu. “Neden beş dakika sonra?”

Dans pistini işaret etti. “Şimdi anlarsın, miniğim,” dedi ve daha bakışlarım piste ulaşmadan etraf kararıp mekân sessizliğe gömüldü.

İnsanlardan kısık sesli mırıltılar duyulmaya başlanmıştı. Karanlık bana ürkütücü boyutta korkunç gelirken, tabutun içindeki anlarımın gözlerimin önüne gelmemesi için Erdinç’in belimi saran kollarına sıkıca tutundum. Tam neler oluyor diye soracaktım ki bir tek pistin ortasına ışık tutuldu. İnsanlar ışığın altındaki çiftte bakıyorlardı; Tusem ve Özgür’e.

Özgür bir dizinin üzerine çökmüştü ve elinde bir kutu – Erdinç’in az önce verdiği kutu olduğunu tahmin ediyordum –

tutuyordu. Tusem’se sevdiği adama şaşkınlıkla bakıyordu ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu belliydi.

Özgür Tusem’e evlenme teklif ediyordu.

Etraflarını çevirmiş insanlar da önceden ayarlanmış olarkı ki yanlarına kimsenin yaklaşmaması için hazırda bekliyorlardı. Tusem şaşkınlıkla açık kalan ağzını elleriyle kapatırken, Özgür sevdiği kadının tam gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

“Yeni yılda eşim olmayı kabul eder mısın?”

Sorusuna alacağı cevap belliydi. Bir kez daha içimden, Tusem’in şansının çoğu insandan katbekat fazla olduğuna kanaat getirdim. Çok güzel bir aileye sahipti, rahatça okuyabiliyordu ve onu çok seven bir sevgilisi vardı.

İnsanlar ellerini çırparak, “Evet de, evet de,” diye tezahurat etmeye başlamışlardı bile.

Tusem sevinçle gülümseyip önündeki adama bakarken, herkesin duyacağı şekilde, “Evet,” diye bağırdı. Yeni yılda Özgür’ün eş olmayı kabul etmişti.

Tusem’in cevabına karşılık herkes alkışlamaya başladığında ben de arkadaşımın mutluluğunu alkışlayanlara katıldım. Tusem’in cevabıyla Özgür ayağa kalkmıştı, elindeki yüzüğü onun parmağına takarken Erдің de ayaklanmıştı. Anlaşılan paşamızı daha fazla burada kimse tutamazdı.

“Fazla sulu ve iticiydi.”

Gözlerimi devirip, “Gayet de dozunda, romantik ve güzeldi,” dedim.

Beni de yanına katıp ayağa kaldırdığında garsona işaret etti. Benden böyle bir cevap bekliyor olacaktı ki o da benim cümleme gözlerini devirip, yanımıza gelen garsona, “Odamdan kabanlarımızı alıp kapıya getir,” dedi. “Kapıdakilere de haber ver, arabamı hazırlasınlar.”

Emirlerini sıraladıktan sonra garson yanımızdan koşarak uzaklaşmaya başlamıştı. Elimden tuttuğunda önümüzdeki geniş basamaklardan indik. Mekânın ışıkları Özgür’ün teklifinin kabul olmasından sonra yeniden eski halini almıştı. Tusem ve Özgür’ün etrafı kalabalıktı, sanırım herkes tebrik ediyordu. Erдің onlara doğru gitmek yerine çıkış kapısına yönelince, “Tebrik etmeden mi gideceğiz?” diye sordum.

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Sonra ederiz."

Tusem'e ayıp olacağını düşünmeme rağmen üstelemedim. onu takip ederken yanımıza birkaç koruma gelmişti. Çıkış kapısına ulaştığımızda Erdinç'in emir verdiği garson elinde kabanlarımızı bizi bekliyordu. Erdinç kendi kabanını giydikten sonra benimkemi giymeme yardım etti. Ardından elimi avucunun içine alıp çıkış kapısından buz gibi geceye adım attırdı.

Mekânın merdivenlerinin başında görünmemizle birlikte magazincilerin fotoğraf çekmeye başlaması bir olmuştu. Erdinç elime daha sıkı tutup bana yaklaştı ve acele etmeden arabasına doğru ilerledi. Mekânın önünde magazincilerin olması çok normaldi, çünkü hem mekânın sahibi hem de içeride eğlenenlerin çoğu sosyetenin tanınmış isimleri ya da onların çocuklarıydı. Korumalar magazincilerin bize yaklaşmasına fırsat vermezken, yarınki başlıkları belliydi; *'Başarılı iş adamı Erdinç Sakman, sevgilisiyle görüntülendi.'* En sonunda arabaya bindiğimizde, ufak bir açıklama yapması için arkamızdan Erdinç'e sesleniyorlardı.

Soğuk havanın ardından arabanın sıcaklığı kaslarıma ve bedeneime iyi gelmişti. Kulüpteki müzik yüzünden başım da ağrımaya başlamıştı. Torpido gözünü açıp karıştırmaya başladım. Erdinç de yolda hızla ilerliyordu.

"Ne arıyorsun?"

Şansıma aradığım şey elime geldiğinde ağrı kesiciden bir tane aldım. "Yüksek sestten başım ağrıdı, suyun var mı?"

Yan tarafındaki boşluktan açılmamış bir pet şişe alıp bana uzattı. "Çok mu ağrıyor?"

"Abartılacak kadar değil, şimdi geçer," dedim ve suyu açıp ilacı içtim. Tamam anlamında başını salladı ve kendi evine giden yola dönmek yerine başka bir yere döndü. "Nereye gidiyoruz?" Kulüpten çıkarken planım eve gidip Erdinç'e sarılmak ve sıcaklığında yeni yıla girmekti.

Erdinç sorumu cevaplamak yerine, "Ne kadar kaldı yılbaşına?" diye sordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp baktım. "Son kırk dakika. Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Erdinç gaza yüklenip, arabayı öne doğru fırlatırken, "Gittiğimizde göreceksin," dedi.

Başımı koltuğa yasladım ve ilacın etki etmesini bekledim. Bu sırada ana yoldan çıkmış, ara yollardan birine girmiştik, arabanın sarsıntısından bunu anlamıştım. Gözlerimi aralayarak etrafıma bakındım, ağaçların çevrelediği bir yolda ilerliyorduk. "Etraf çok ıssız," dedim.

Arabayı kenara çekip durdurdu. "Korkma, bir şey olmaz," dedi. Kten sonra bana yaklaşıp, ayaklarıma doğru eğildi ve oturduğum koltuğun altından bir poşet çıkardı. Doğrulduğunda poşetin için çekini aldı ve siyah metal silahı beline yerleştirdi.

"Erdoğan, neler oluyor?"

"Bir şey yok, güzelim. Hadi gidelim." Kendi kapısını açıp aşağı indiğinde ben yerimden kıpırdayamıyordum. Neler çeviriyordu bu adam? Aşağı inip inmemek arasında kararsız kalmıştım, arabanın önünden dolanarak kapımı açtı. "İstersen yeni yıla burada girelim, ne dersin?"

"Silahını neden yanına aldın?" Eğer bir tehlike içine adım atarsak buna hazır olmalıydım.

Erdoğan başını geriye atıp sabır dilenerek, kararmış bulutlara baktı. "Karanlık ve ıssız bir yerden geçeceğimiz için aldım, Asya. Güvenlik amaçlı. Oldu mu?" Cümlesinin sonunda da kolumdan tutup beni arabadan çıkardı.

"Oldu."

Biraz daha devam edersek yeni yıla atışarak girmemize dakikalar kalacaktı. Erdoğan tavrıma aldırmadan gitmemiz gereken yere doğru ilerlemeye başladığında elim avucunun içindeydi. Ağaçlarla çevrili patika yolda yürürken telefonumu çıkarıp saate baktım. Son on beş dakika kalmıştı.

Patika yolun sonuna geldiğimizde burnuma hafif bir deniz kokusu geldi. İçimden, dağın başında ne denizi, Asya diye geçirirken Erdoğan'a döndüm. "E, ne yapacağız şimdi?" Dört bir yanımda ağaçlar ve korkutucu böcek sesleriyle çevriliydi. Soğuk hava da daha bir çirkinlik katıyordu ortama.

Elimi bırakıp fazlasıyla iri gövdeli bir ağaca doğru beni yönlendirdi. "Çık," dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Nereye çıkayım?" diye sormuştum ki ağacın gövdesine yaslanmış olan merdiveni fark ettim. Merdiveni takip ederek kafamı yukarı kaldırdım ve bittiği yere hayranlıkla baktım; ağaç ev.

Ağacın kalın ve güçlü dallarına küçük bir ev inşa edilmişti. Karanlıkta tam olarak inceleme şansım olmasa da sağlam ve dayanıklı görünüyordu.

“Sağlam basarak çık, kapısı açık.”

Erдің arkamda durmuş, beni bekliyordu. Elbisemin başını elime alıp acele etmeden tırmanmaya başladım. Karanlıkta tam olarak nereye bastığımı anlamadan ilerlesem de sonunda ağacın evin kapısına ulaştım. Deli cesaretiyle ne kadar yükseğe tırmandığımı görmek için aşağı baktığımda korkuyla gözlerimi kapattım. Abartısız altı metre vardı. Dokunduğum gibi kapı geriye doğru açılınca kendimi yukarı itip eve girdim.

Ayağa kalktığımda hayranlıkla etrafıma bakındım. İçeride sadece yere atılmış kalın bir halı, yer minderleri ve battaniye olduğunu gördüm. Küçük odanın bir köşesinde kurulu küçük bir soba ve yerde duran, üstü örtülü bir kutu vardı. Erдің arkamdan içeri girip kapıyı kapattı. Yanımdan geçerek sobaya ilerledi ve cebinden çıkardığı kibriti yakarak sobaya attı. Daha sonra yanıma gelip elimden tutarak beni pencerenin önüne götürdü.

“Bu manzarayı böyle değişik bir ortamdan görmeni istedim,” dedi.

Neyi kastettiğini anlamak için pencereden dışarı baktım. Ağızım açık kalırken doğru mu görüyorum der gibi tekrar Erдің’e döndüm. Ama bu imkânsızdı, tüm İstanbul’un gözümüzün önünde duruyor olması akıl alır gibi değildi. Büyük ihtimalle bulunduğumuz yer İstanbul’un adını bilmediğim bir tepesi olmalıydı ki şu anda her yeri görebiliyordum.

Tam ağızımı açıp mükemmel bir yer olduğunu söyleyecektim ki havai fişeklerin görüntüsüyle tüm İstanbul aydınlanmaya başladı. Dört köşeden patlayarak görsel bir şölen sunan görüntünün karşısında yeni yıla girmiş olduğumuzu anlamıştım. Erдің’in elleri yüzümü kavrayıp kendine çevirdi, ardından dudakları dudaklarımı örterek yeni yılımı kutladı.

Loş ortam, çatırdayarak yanan odun sesleri... Erдің’in dudaklarının sıcaklığı donmuş vücudumu eriyen buz kütlesi gibi çözerken, ona alışmaya başlayan dudaklarım güzel bir uyumla öpücüğüne eşlik ediyordu.

Geri çekildiğinde avuçlarının içinde olan yüzümü bırakmadan burnumun üzerine öpücük kondurup, “Bütün yıl, tüm ömrümce

yanında ol.” dedi.

Kahverengi dünyaları sadece birkaç santim ötemde gözlerimin içine bakarken, “Her an yanında olacağım,” dedim. Bu sefer ben onu öpmek için uzanmışım ki üzeri örtülü olan kutudan gelen sesi duydum. O kutudan geldiğine emin olamasam da tek seçenek o gibi duruyordu.

Aşınası olduğunu sesi dinleyerek, “O neydi?” diye sordum.

Erдің beni bıraktı, ellerini ceplerine sokarak başıyla kutuyu işaret etti. “Bak bakalım içinde ne var,” dedi.

Ayaklarımdaki topuklularla yere eğilmem zor olsa da kutunun yanına çömeldim ve örtüyü kaldırdım. Gördüğüm şey karşısında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Tofita. Las Vegas’ta aldığımız, Leyton’ın öldürdüğü köpeğimin aynısıydı.

“Erдің bu...” Söyleyecek çok şeyim olmasına rağmen ağzımdan şaşkınlık, mutluluk, hüznün ve eski yaşanmışlıklarına lanet etme duygularıyla sadece iki kelime çıkmıştı. Özel kutusunun içinde duran minicik köpeğimi kucağıma aldım. Tofita’nın kopyasıydı. Kucağımda sakince dururken yeni sahibine alışmaya çalışıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. O kötü anılar zihnimde yeniden canlanırken hâlâ canımı yakıyordu.

Erдің hemen yanıma geldi ve çenemden tutup başımı kaldırmam için zorladı. Kaşları çatılmıştı. “Sevinirsin diye düşünmüştüm.”

Başımı iki yana sallarken gülümsemeye çalıştım. “Çok sevindim,” dedim. Kucağımdaki Tofita’nın tüylerini okşarken, “Aklıma Leyton pisliğinin yaptıkları geldi,” diye açıkladım.

Erдің de gerilmişti. Yaşananlardan o da en az benim kadar yara alarak çıkmıştı. Bir şey söylemek yerine beni kendine çekip sarıldı.

En güzel şekilde girdiğimiz yeni yılımızı batırmak gibi bir niyetim yoktu, gülümseyerek ona baktım. “Adını ne koyduğunu söyleyeyim mi?” dedim.

Kaşlarını havaya kaldırıp bilmiş bir tavırla baktı. “Ne koyduğunu tahmin edebiliyorum.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken, “Neymiş?” diye sordum.

Erdinç cilveli hallerimi fark etmişti. Kollarını biraz daha sıkı-
Tofita'yla beni kendine çekti. "Tofita," dedi ve kaçma şansı verme-
den burnumu dişlerinin arasına aldı.

Ben, "Evet," diye ciyaklarken kahkahayla gülmeye başlamıştım.

Bölüm 13

İnsan hedefleri olduğu müddetçe insandır. Hedefleri olduğu sürece hayattan zevk alır ve ne için yaşadığını hatırlayarak o yönde düzenine devam eder.

Peki, ya benim hedefim neydi?

Hedefim Erdinç'ten önce çok farklıyken, şimdi tamamen değişmişti. Artık hedefim Erdinç'in hayatına tutunmayı başarabilmektir. Düşecek bile olsam onun elimden tutacağını biliyordum ve bu da mutluluk kaynağımdır. Erdinç'in içinde olduğu her şeyde mutluydum.

Aynı şu anda olduğu gibi. Erdinç'in kollarındaydım. O, dikkatle haberleri izlerken, Tofita halının üzerinde eğleniyordu. Gözlerim televizyon ve Tofita arasında gidip gelirken aklım bu hafta başlayacak olan finallerdeydi. Bir yanımda ilk dönem biteceği için sevinirken, diğer yanımda bu sınavlara kim girecek diyordu.

Erdinç bacaklarını önümüzdeki cam sehpa uzattı, beni de kolunun altına çekti, bir eli bacağımdaydı, parmaklarıyla ritim tutmuş. Ekrana bakarken düzenli şekilde atan kalbi ninni gibi kulağıma dolduruyordu. Akşam haberleri son bulduğunda Erdinç televizyonu kapattı.

“Köpeğinin ezilme riskinin fazla olduğunu farkındasın değil mi?”

İkimizin de gözleri şu an ilgimizi çeken tek şeydeydi. “Tofita dayım,” dedim. “Ben onu ezmem, sen de evdeki çalışanları yeter dikkatli olsunlar. Bir Tofita vakası daha yaşamak istemiyorum.”

Erdinç’in eli saçlarımda aşağı yukarı hareket ediyordu. “Sıkmaya merak etme, gerekirse onun da başına bir koruma dikerim.”

Gülmeden edemedim. Kendi evimizde bile hayvanımızı korumak zorunda kalıyorduk resmen. Tofita halının üzerinde dönmevini bırakıp bana doğru koştu ve yayılmış olduğum koltuğa zıplayarak çıkamadığı için cılız sesiyle havlamaya başladı. Erdinç’in sert gövdesinden ayrılıp onu almam için gözlerimin içine bakan tüy yumağını kucağıma aldım. Bu sefer de mutluluktan havlamaya başlamıştı.

“Yaz geldiğinde senin köpekleri başka bir yere göndersek olur mu?” dedim. Birazcık kayarak L koltuğun kenarına gittim ve kafamı Erdinç’in kucağına koyup bacaklarımı uzattım.

Anında savunmaya geçerken, “Nedenmiş o?” diye sordu.

Ben onun kucağına yatmıştım, Tofita da benim karnımın üzerindeydi. Tofita’yı işaret edip, “Senin köpeklerin yazın bahçede Tofita’nın dolaşmasına izin vermezler,” dedim ki haklıydım da, kesin olarak köpeğimi kıskançlıktan parçalarlardı.

Beni sinir edeceğini bile bile konuştu. “Kız kısmı evde oturur, sen de dışarı çıkarma köpeğini.”

Kiro oluşuna mı, yoksa Tofita’nın yaz boyu güzelim bahçeye çıkamayacak oluşuna mı üzülsem bilemedim. “Ne demek kız kısmı evde oturur?” Dirseğimle karnına vurmaya çalışsam da aşağıda olduğum için yetişemeyip bacağına denk getirebildim.

Gün geçtikçe beni eve bağlama isteğiyle doluyordu, bunun sinyallerini alıyor olsam da elimden geldiği kadar taviz vermemeğe çalışıyordum.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp sıkarken, gönlümü almak amaçlı burnumun üzerine bir öpücük bıraktı. “Ne yapalım, miniğim? Bu devirde güzelleri kapıyorlar, çözüm yolu dışarı çıkarmak.”

Bir yandan ona hak verirken konuyu dağıtmasına fırsat vermedim. “Üç aylığına hiç mi gönderecek yerin yok?” Rica etmenin işe

yaracağına inanmadığımdan yalvarır gibi sorduğumda kucğıından başımı kaldırıp, oturur pozisyon aldım. Kucğıımdaki Tofita da ben de hevesle ona bakıyorduk. Aslında Erdinç'in bahçesindeki iki köpeğini de çok sevdiğinin farkındaydım. Neredeyse her akşam yemekten sonra veya çalışma aralarında yanlarına gidip onları seviyordu ama sorun şuydu ki köpekleri de kendi gibi vahşıydı. Ben bile bahçeye çıkarken mutlaka korumalara onları bağlamalarını söylüyordum.

Erdinç gözlerini kısıp, ona bakan gözlerime lanet okurken yine yenileceğinin farkındaydı, çünkü ne zaman bir şey istesem geri çevirmemek için elinden geleni yapıyordu. "Yaz gelsin düşünürüm," diyerek ayağı kalktı.

İçki şişelerinin olduğu bölüme yöneldiğinde muhteşem vücudunu arkadan süzdüm. Belinden düşecekmiş gibi duran siyah eşofman altı bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi. Giydiğı kısa kollu tişörtü de tüm vücut hatlarını tamamen ortaya dökmüştü.

Kesin cevap alabilmek adına yalvarmaya başlayacağım sırada evin kapısı çaldı. Ardından da Özgür'ün sesi duyuldu. "Abi evde mi?"

Birkaç saniye sonra Özgür ve Tusem salonun kapısında belirdiler. "Hoş geldiniz," diyerek ayağı kalktım ve kucğıımdaki Tofita'yı yere bıraktım.

"Asya, ben bunu yerim."

Tusem yanımdan geçip yere bıraktığım Tofita'ya yöneldiğinde Erdinç elinde iki kadehle gelip birini Özgür'e verdi.

"Nasılsın, abi?"

"Bildiğın gibi, siz neden geldiniz?" Erdinç evine gelen misafirlere neden geldiniz sorusunu yönelterek ne kadar misafirperver olduğunu belli etti.

Özgür, Erdinç'in tavrına hiç alınmazken karşılıklı tekli koltuklara oturmuşlardı, ben de Tusem'in yanında oturuyordum. Tusem'in bütün ilgisi Tofita'daydı.

"Haftaya Tusem'i istemeye gideceğiz, abi. Sen de bizimle gel istedim. Onu haber vermek için geldik."

Özgür'ün konuya girmesiyle Tusem'in bakışları parmağındaki yüzüğe kaymıştı.

Erdinç içkisinden bir yudum alırken, bakışları kollarcasına bana doğru kaydı. "Hangi gün?"

"Bu hafta İçi Tusem'in finalleri olduğu için pazar günü dışarı
yoruz, abi."

Mantıklı bir karar almışlardı. Hafta İçi olsaydı ben de gidemeyiştim. Ve arkadaşımın istenme anında orada olacağım için bir nevi mutluluk duyuyordum. Benim hiçbir zaman yaşayamayacağım bir arkadaşımın yaşayacak olması beni sevindiriyordu. Neticede annemi öldürmeyi düşünen bir adama gel de beni annemden istediğimi diyemezdin. Annemi öldürmediğine şükrederken o konuyu hiç düşünmemiştim bile.

Erdoğan onaylayıp başını salladığında Tusem bana döndü. "Cumartesi günü beraber alışverişe çıkalım. İsteme kıyafetimi alalım olur mu?"

"Olur, gideriz," dedim.

Özgür elindeki kadehten son yudumunu da alıp, "Söylediğimize göre biz müsaadenizi isteyelim, abi," diyerek ayaklandı. Tusem de onunla birlikte kalkmıştı.

"Daha yeni geldiniz," dedim. On dakika bile olmamıştı.

"Tusem'i eve bırakıp şirketteki işlerime dönmem gerek," dedi Özgür.

Özgür'ün akşamları da çalışıyor olmasına şaşırmıştım. Geldikleri gibi el ele salondan çıktıklarında artık uykusu gelen Tofita'yı salonun köşesine onun için yapmış olduğum yatağına götürdüm. Bu sırada Erdoğan de kendine bir kadeh içki daha dolduruyordu.

"Özgür'ün bu saate kadar çalışmasına neden izin veriyorsun?" diye sordum.

"Çünkü yetiştirmesi gereken dosyaları var."

Tofita'nın memnuniyet mırıltılarını duyduğumda Erdoğan'e döndüm. "Senin yok mu?"

"Var. Onun için de çalışmaya gidiyorum. En geç saat ikide yataktaki ol, çünkü yorgun olacağım, uyumak istiyorum."

Bana aldırış etmeden salondan çıkıp çalışma odasına yöneldi. Ben de ayakta kalmış, sabır dilenirken duvardaki saate baktım. Henüz dokuzdu, en iyisi ders çalışmaktı.

"Asya, alarımın çalışıyor."

Baş ucumdaki komodinin üzerinde çalan saatin çıkardığı en

ne'ret ettiğim ses odada yankılanıyor, Erdinç'in uyku mahmuru mırıdanişına karışıyordu. İstemeyerek de olsa Erdinç'in kollarından ayrılıp çalan saati susturdum, henüz beşi gösterdiğini biliyordum. Kalkıp ders çalışmam gerekiyordu.

Erdinç dün gece ikide yatakta ol demişti ama üçe doğru geldiğini yarım yamalak hatırlıyordum. Ben on ikiye kadar çalıştıktan sonra bıkkarken, sabah kalkar ezberlerim düşüncesiyle saatimi sabahın beşine ayarlamıştım.

Erdinç kollarından çıktığım için yüzünü memnuniyetsizlikle buruştururken, sıcacık yataktan istemeyerek çıktım. Erdinç'in derin uykusuna dönebilmesi için sessizce hareket etmeye çalışıp, yatağın ucundaki pembe polarımı aldım. Üzerime geçirdiğim polanın fermuarını çektikten sonra ayağıma da terliklerimi geçirdim. Makyaj masamın üzerinde duran notlarımı aldım, karanlıkta el yordamıyla yolumu bulup, aynı sessizlikle dışarı çıktım. Gözlerim yarı açık, ruhum ve bedenim uykuya açken Erdinç'in göğsüne geri dönmek için kendimi zor tutuyordum. Alt kata indim, ayaklarım beni salona götürürken Tofita'nın orada uyuduğunu hatırlayıp Erdinç'in çalışma odasına yöneldim. Kendimi rahat koltuklara bıraktıktan sonra notlarımı okumaya başladım.

Saat yediye geldiğinde notlarımın çoğunu ezberlemiştim. Başımı hafiften ağırlar yoklarken, boynumu sağa sola çevirerek rahatlatmaya çalıştım. Başımı pencere tarafına çevirdiğimde bahçede gezen korumaları gördüm. Erdinç'in evi 7/24 bu şekilde koruma altında tutuyor olması içimi rahatlatıyordu ama bir caninin canımı isteyerek dışarıda dolaştığını biliyordum. Siyah gözler, siyah kıyafetler, siyah maske ve siyah eldivenler. İçimdeki Asya uyanmamak için gözleri kapalı şekilde, *"Keşke elinde eldiven olmasaydı da kimin adamı olduğunu anlasaydık," dedi.* Haklıydı, mafya camiasından biriye kim olduğunu öğrenme ihtimalim olabilirdi. En azından şekli Erdinç'e tarif edip, tanıyor mu diye sorardım.

"Asya nerede?" Erdinç'in gür sesi zemin kattan duyulduğunda yerimden sıçradım. Sesi, sessizliğin hâkim olduğu evde daha da gür çıkmıştı.

Elimdeki notları düzenleyip ayağa kalktığım gibi çalışma odasının kapısını açtım, Erdinç'in bakışları bana döndü. "Buradayım. Neler oluyor?"

Erdinç'in güzel yüzünde endişe vardı, inanılmaz şekilde terle-

mişti, gri tişörtünün önü ve arkası yer yer ıslanmıştı. Aynı zamanda dağınık saçlarında da ıslaklık vardı. Beni gördüğünde, sert çıkışına sessiz kalan korumayı gönderirken kaşlarını çatarak bana döndü. "Bana nereye gittiğini söylemeden neden yataktan çıkıyorsun ve benim çalışma odamda ne işin var?"

Sinirlenmesine alışkındım ama durduk yere bana çıkışmasına anlam verememiştim. Endişeli yüz hatlarına anlam veremezken yanına doğru şaşkınca yürüdüm. "Saatim çaldığında sen de duymuştun, vizelerimden alışık olduğun gibi erken kalkıp çalıştım ve Tofita salonda uyuyor diye ışık açmak istemediğimden senin çalışma odana geçtim," dedim. "Bir daha girmem odana."

Bir şeyleri düşünür gibi yüzümü inceledi, sonra gözlerini kapatıp, benim az önce yaptığım gibi boynunu sağa sola oynattı.

"Bir sorun mu var, Erдіңç?" dedim, endişelenme sırası bana geçmişti.

Gözlerini açıp tekrar bana baktığında başını iki yana salladı. "Bir sorun yok," dedi ve arkasını dönüp yan tarafımızdaki merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Ben de onu takip edip arkasından gittim. Odaya girer girmez tişörtünü çıkarıp dolabın önüne attı ve direkt banyoya girdi. Kısa süre sonra da suyun sesi duyuldu. Gereksiz yere yediğim atara takılmamaya karar verdim. Belki de iğrenç bir kâbus görmüştü ve sinirini benden çıkarmıştı. Dolabı açıp bordo boğazlı kazağımla siyah kotumu aldım ve vakit geçirmeden üzerime geçirdim. Sınava gireceğim için önüme düşmesini istemediğim saçlarımı sevmesem de topladım. Elime aldığım rimelimle bordo rujumu sürmek için aynanın karşısına geçtiğimde Erдіңç belinde siyah havlusuyla banyodan çıktı. Bakışlarımı ondan kaçırmak için büyük bir çaba sarf ederek rimelimi sürmeyi bitirdim. Sıra rujuma gelmişti ki Erдіңç kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Hem de öyle sıkı sarıldı ki sanki oradan çıkmamı hiç istemiyor gibiydi. Gözleri kapalı, burnunu saçlarıma sürttü ve dudaklarını başımın üzerine bastırıp öylece bekledi. Aynadan ona bakarken ne tepki versem diye düşünüyordum.

"Sakin beni bırakmaya kalkma, olur mu Asya?"

Bu, uyarı değildi, soru da değildi. Şaşırtıcı derece gönülden gelen bir istek ve yalvarış gibiydi.

Ses tonu içime dokunmuştu. Kendimi daha fazla tutamayıp kollarının arasında yüzümü ona döndüm. Nemli vücudundan ge-

len sıcaklığı vücudumda hissederken elimi yanağına koyup, güven verici gibi, "Hiçbu yere gittiğim yok, Erdinç," dedim. "Seni bırakmayı ve günün birinde seni sevmekten vazgeçmeyi düşünmüyorum. Lütfen neler olduğunu bana anlatırmısın?" Benim yüzüm asık olabiliyordu ama Erdinç'in sert yüz hatları mutsuz olamazdı.

Yüzümü göğsüne bastırırken, "Kâbustur..." deyip sustu. "Ölüyordun, kollarımın arasında kanlar içerisinde yatıyordun," derken sıkıntıyla iç çekip beni kendine daha çok bastırdı. Belli ki o görüntü onu fazla sarsmıştı.

Kafamı gömdüğüm göğsünden çekip yüzüne baktım. "Seni bırakıp hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum," dedim. Yüz hatlarının biraz da olsa endişeden sıyrılmasını ümit ediyordum. "Artık beni terk eder mi, bırakır mı gibi düşüncelerinden kurtul. Her gününde yanında olacağım."

Gördüğü kâbusun kırıntıları zihninde kirlilik yaparken, bana bakan gözleri onları geride tutmaya çalışıyordu. Ya da unutmaya. Parmaklarımın üzerinde yükselip kısa bir öpücüğü dudaklarına bıraktım. "Sen giyin. Ben aşağıdayım."

Yıkılmaz görünümlü adamı, gerçek olmayan bir zihin oyunuyla bu denli etkileyebilmek, içine işlemiş olmak güzeldi. Küçüklüğünden gelen kaybetme korkusunu dışarı bir gram bile olsa belli etmezken, en büyük korkusunu içinde yaşıyordu. Ve en büyük korkusunun merkezi ben olmuştum.

İğrenerek girdiğim sınav çıkışında içim rahattı, sabah kalkıp birçok konuyu tekrar edip ezberlediğimden dolayı soruları kolaylıkla yapabiliştim. Okulun koridorlarında yürürken bir haftadır iki günde bir mesaj atan Eray aklıma gelmişti. Annemin olayı, yılbaşı işleri derken arada kaynayıp gitmişti. Yaklaşık olarak da on gündür görüştüğümüz yoktu. Mesajlarına kısa ve öz olarak cevap verip, bazen de cevapsız bırakırken Erdinç'e yakalanma korkusu içimi titretiyordu.

İlerlediğim koridorun sonundaki müzik odasına doğru giderken içimdeki Asya bile onunla konuşmak istemiyordu. Ben de kendime işkence etmektense içimdeki Asya'ya da bir iyilik yapıp, hemen sağımdaki merdivenlerden aşağı indim. Kampüsün önünde her zamanki gibi korumlar beni beklerken, eve mi gitsem yoksa

Erdinç'in yanına mı gitsem diye düşündüm. Sabah yaşanan olayın etkisinin hâlâ silinmemiş olacağı aklıma gelince Erdinç'in yanına gitmenin daha mantıklı olacağına karar verdim. Şu anda emindim ki tek isteği beni yanından ayırmadan gözünün önünde tutmaktır. Beni bir kuş gibi kafese koyup, özgürlüğümü elimden almak istediğini de biliyordum ama buna izin vermeyeceğimi bildiği için harekete geçmiyordu.

Kapımı açan korumaya, "Erdinç'in yanına gitmek istiyorum," dedim.

Aldığı emirler nedeniyle bana bakamazken sadece, "Nasıl isterseniz, efendim," dedi.

Audi'nin oturduğum deri koltuklarında vakit kaybetmeden yarınki sınavımın konularına göz gezdirmeye başladığımda derin bir nefes aldım. Son dört sınavdı ve sonrasında yarıyıl tatiline girip Erdinç'in evinde yatabildiğim kadar yatıp dinlenecektim. Mezuniyetime ise son bir dönem kalmış olacaktı.

Araba Erdinç'in şirketinin önünde durduğunda kapım, ben notlarımı toparlayamadan açılmıştı bile. Şirketin giriş kapısındaki güvenlik arkamdan gelen korumalardan dolayı üzerimi de çantamı da aramadan beni içeri alırken, asansörlere doğru ilerledim. Zemin katta hazırda bekleyen asansöre binip Erdinç'in odasının bulunduğu en üst katın düğmesine bastığımdaysa bir süre beklemek zorunda kaldım.

Asansörün kapıları iki yana kayarak açıldı, sekreterler bu sefer küçümseyici bakışlarla değil de memnun edebilme arzusuyla bakarak ayağa kalktılar. Biri, "Hoş geldiniz, Asya Hanım," dedi.

Demek adımı da unutmamışlardı. Karşılamlarına karşılık tebessüm ettim. "Erdinç odasında mı?" diye sordum.

"Erdinç Bey odasında, Asya Hanım."

Yine aynısı cevap vermişti. İkisi de samimi olmaya çalışan gülücükler atıyordu, daha fazla yapmacık davranamayıp yüzümdeki ifadeyi soldurdum ve Erdinç'in odasının kapısının önünde durup hafifçe tıklattım, içeri girmeden önce kapıyı birazcık araladım, vücudumun yarısını dışarıda bırakırken, "Gelebilir miyim?" diye sordum.

Erdinç elinde çizim kalemiyle, üzerinde çalıştığı bir tasarımı karalıyordu. Beni karşısında görmeyi beklemediği belliydi. Elindeki

dosyayı kapatıp ayağa kalktı. "Guzelim, hoş geldin." Bakışları nereden geldiğimi soruyordu.

Ona doğru ilerlerken, "Eve gitmek istemedim," dedim.

"İyi yapmışsın. Ben de çıkmak için bahane arıyordum," derken alnıma bir öpücük kondurdu.

Elimdeki çantamla kabanımı toplantı masasının bir köşesine bırakıp çalışma masasına ilerledim. "Ne çiziyordun?" Çiziminin sadece kenarları gözükürken, benden önce davranıp çizimini tamamen dosyasının içine soktu ve bir dolaba kaldırdı. Gereksiz tavrı sinirlerimi bozmuştu, kaşlarımı çatıttı.

"Şimdiden görmeni istemiyorum." Deri koltuğuna kendini bırakıp kolumdan tutarak beni de kucağına çekti, çatık kaşlarımı düzeltmek için parmağını alnımdaki kırıışıklığın üzerinde gezindirdi.

"Ne çiziyordun ki?"

Kucağımda duran elimi avucuna aldı, yüzük parmağımı okşadıktan sonra dudaklarına götürüp öptü. "Buraya en çok yakışacak şeyi çiziyordum."

"Daha çok erken değil mi?" diye sordum. Yaza en az beş ay vardı.

"Bana kalsa bugün nikâhı kıyar, karım olduğunu herkese duyururdum." Yüzüme düşmüş bir tutam saçımı işaret parmağına sarıp oynarken gözleri yüzümdeydi.

"Okulum bitmeden olmaz, Erdiñç." Aslında birkaç yıl daha ileri iterdim ama şu an elimden gelen bu kadardı. En son isteyeceğim şeyse parmağımda yüzükle okul sıralarında oturmaktı.

"Ben istersem olur, guzelim." Tek kaşı meydan okurcasına kalkarken ben de istediğı takdirde yapabileceğinin farkındaydım. "Yine de kendini hazırlayabilmen için bir müddet daha beklemekten zarar gelmez diye düşünüyorum." Parmağına doladığı saçımı serbest bıraktığında çenemden tutup yüzümü kendine yaklaştırdı.

"Ya kendimi hiç hazır hissetmezsem?" Ki bu da bir ihtimaldi.

Dudaklarımızın arasında milimler kalana kadar beni kendine çekip, gözlerini bir an olsun dudaklarımdan çekmezken, geriye kaçma fırsatı tanımamak için diğer elini sırtımda tutuyordu. Tam öpeceğı sırada durdu, kahverengi gözlerini gözlerime sabitledi. "Seni kendim için hazırlarım," dedi ve cüretkâr bir şekilde dudaklarımda kendine yer edinmeye başladı. Aniden gelen istilasına,

sözlerinden dolayı hemen karşılık veremezken dudaklarımda gül düğünü hissettim. Ardından geri çekilecek gibi olduğumda anında sırtımdaki eli işe koyulup uzaklaşmama izin vermedi. Dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıp ve emdi. "Karşılık ver."

Nefesi içime akarken karşılık vermediğim müddetçe işkencesine devam edeceği kesindi. Kollarımı boynuna doladım ve istediği şekilde karşılık verdim. Sırtımdaki eli aşağı doğru kaydı, beni kendine daha çok bastırmaya başladı, diğer eli bacağımdaydı. Tecrübesizliğim onu eğlendiriyordu ve ona yetişecek derecenin yarısına dahi gelebilmiş değildim. Fakat bu bile ona yetiyordu, bunu dilimi diline hafifçe sürttüğümde çıkan iniltisinden anlayabiliyordum. Dudaklarımı, nefes almak için beni bırakmamakta direnen dudaklarından ayırdım. "Yüzüğümü görmek istiyorum," dedim.

"Eğer şimdi göreceksin olursan yarın nikâhımızı kıydırırım ama ben zamanı geldiğinde göreceğim diyorsan yazın evleniriz," dedi.

Kendi çıkarları doğrultusunda sunduğu iki şık da çekici değildi. Kollarını benden çekip göğsünde bağladı. Kucağında öylece kalmakaldım. Tavırlarından ve bakışlarından anladığım kadarıyla öpüşmemizi yarıda bırakmama da sinirlenmişti.

Sunduğu seçeneklerin hiçbirini seçmek istemememe rağmen parmağımdan çıkarmayacağım yüzüğümü görmeyi de çok istiyordum. Ama yarın evli bireyler arasında yer almak da istemiyordum. İki seçeneğe de omuz silkip yüzümü asarak kucağından indim. Kabanımla çantamı alırken hırsıyla, "Ben eve gidiyorum," dedim.

Koltuğundan kalkarken kravatını düzelterek, "Ben de yaz gelini olmak isteyeceğini tahmin etmiştim," dedi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Ama onun bakışlarında eğlenen bir piç vardı.

Beş Gün Sonra

"Gerçekten bu kadar acele ettirmek zorunda mısınız?" Ayaklarım çıplak, elimde topuklu ayakkabılarımla evin merdivenlerini birer birer hızla iniyordum. Erdinç'in çıkış kapısında sabırsızca beklediğinin de farkındaydım, çünkü bir dakika arayla gürleyerek evin içinde adımı yankılatıyordu.

"İki saat, Asya! Tam iki saattir seni bekliyorum!"

Saks mavi rügan ayakkabılarımı yere koyup ayaklarıma geçirir-

ken, bir yandan da Erdinç'in tuttuğu krem rengi kabanımı giydim. Aslında sitem etmekte haklıydı ama benim de kendimi savunabileceğim güçlü bir nedenim vardı. Bütün günümü Tusem'in peşinde koşturarak, kıyafet kabinlerinin önünde bekleyerek geçirmiştim ve gece için hazırlanmaya ancak zamanım olmuştu. İki saat normalde benim için fazla bir zamandı ama banyo, kurulanma, makyaj, kıyafet seçimi derken ancak yetişebilmişim. "Tamam işte, çıkıyoruz," dedim. Son olarak Erdinç'i de yanıma çekip çıkış kapısının yanında ki aynada uyumumuza baktığımda gülümsedim.

Siyah takım elbisesinin içinde tabii ki her zamanki gibi muhteşem duruyordu. Ben de diz kapağımdan bir karış yukarıda, beyaz, vücuduma tam oturan, V yaka elbisemi giymiştim. Altına ise güzel bir patlamayla saks mavi topuklularımı uydurmuştum.

Erdinç yeleğini düzelterip elimi avucuna aldı. "Tusemlere gitmeden önce bir yere uğramamız gerekiyor, acele etsek iyi olacak," dedi ve beni de peşine katıp kapıdan çıkardı. Birkaç adım ötemizde hazırda bekleyen arabasına bindirdi.

Volkan yanıma gelerek, "Abi, gideceğiniz evin güvenliğini sağlamak için korumaları yolladım. Diğerleri sizi takip edecekler," dedi.

Erdinç tamam anlamında başını sallayıp, bahçenin demir kapılarının açılmasını beklemeye koyulduğunda arabanın camlarını kapatıp ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Hava, kış aylarının hakkını verircesine soğuktu.

Arkamızdan bizi takip eden iki Audi'ye baktım. "Neden korumaya ihtiyaç duydun?"

"Özgür en sadık çalışanım ve arkadaşım." Çakıllı yolu hızla geçip ana yola çıkan asfalta gelmiştik. Bakışları bana kaydı. "Canımızı sıkacak bir durum olursa diye hazır olmak istedim."

Açıklaması mantıklı gelirken, her zamanki Erdinç gibi davranması hoşuma gitmişti. Sadece kendi güvenliğini ve huzurunu düşünmüyordu, arkadaşının en mutlu gününün bozulmaması için de tedbir alıyordu. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Gecenin sonunda Tusem'e hediye olarak bir şey takarız diye düşündüm. Zevkini bilmediğimden dolayı sen seçeceksin."

İnce düşüncesine bir kez daha hayran kalmıştım, başımı olumlu şekilde salladım. Büyük ihtimalle kendi tasarımlardan birini hediye edeceği için şirkete gidecektik. Erdinç farklı bir yoldan devam

ederek Beykoz yoluna girdi, bir müddet böylece devam etti, sonra yolu üzerinde durduk. Arabadan inerken benim de inmemi istiyordu. Küçük el çantamı alıp arabadan indim. Etrafına baktığımda nereye geldiğimizi anlamam fazla vaktimi almadı. Bir tabelanın üzerinde büyük harflerle 'SAKMAN MÜCEVHER' yazıyordu. Erdinç yanıma gelip elimi avucuna aldı ve korumalara baktıklarını işaret etti.

Mağazanın vitrinini Erdinç'in eşsiz tasarımları süslüyordu. Her parçaların her birinde onun izi, dokunuşları vardı ve bunu benim içimi tuhaf bir gururla doldurmuştu. "Şirketin dışında markanın mağazası olduğunu bilmiyordum," dedim. Onun sadece şirket için tasarımlar hazırladığını sanıyordum.

Erdinç elimi bırakmadan mağazaya girdiğinde tüm çalışanların bakışları bizi buldu. "Özel tasarımlar dışındaki mücevherler mağazalarda satışa sunuyorum," dedi ve elimi bırakarak benim yanıma beni önünde tuttu.

Çalışanlar şaşkınlıkla, "Hoş geldiniz, Erdinç Bey," diye merhaba dediler.

Mağazanın müdürü olduğunu tahmin ettiğim adam ceketini düğmesini ilikleyerek, "Sizi beklemiyorduk, efendim," dedi. "Bir sorun mu vardı?"

Erdinç her çalışına yaptığı gibi karşısındaki adamı da görmezden gelip, "Herhangi bir sorun yok," dedikten sonra mağazanın içine ilerledi ve birbirinden gösterişli mücevherlerin sergilendiği camekânın önünde durdu.

Mağaza müdürü, "Size nasıl yardımcı olmamızı istersiniz, Erdinç Bey," diyerek bizi takip etti.

Ama Erdinç her zamanki umursamaz tavrını takınmıştı. Bana dönerek, "İsteddiğini seç, güzelim," dedi.

Mücevherlerin pırlanta işlemeli olduklarını fark ettim. Ben seçim yapmaya çalışırken Erdinç, mağaza müdürüne döndü. "Yeni gönderilen modellerin kaç satıldı?" diye sordu. Benimle konuştuğu ses tonu gitmiş, ciddi tavrına bürünmüştü.

"On gün içerisinde yüzde sekeni satıldı, efendim."

Erdinç sadece başını sallayıp memnuniyetle onayladı. "Hafta içi yeni modellerin bir kısmını daha gönderirim," dedi ve tekrar bana döndü. "Beğendiğin oldu mu, güzelim?"

Bilekliklerden birini işaret ederek, "Bence şu güzel," dedim. En sade görüneni seçmiştim ve Tusem'in de beğeneceğine emindim.

Erdiñ seçtiğim bilekliği işaret etti. "Bunu hazırlayın."

Müdür bilekliği alıp, "Hemen dönerim, Erdiñ Bey," diyerek gözden kayboldu.

Gözlerim diğer tasarımlarında dolaşırken Erdiñ elimi tutup beni kendine çevirdi. "Beğendiğin bir model olduysa söyle deme-veceğim, çünkü senin takacağın tasarımların benzeri olmamalı. Aynı senin gibi eşsiz ve tek olmalı." Yanağımı okşayıp gözlerimin içine baktı. "Ve senin tenini süsleyen her şeyin beni simgeliyor olması gerekiyor."

"Bu saplantılı hallerin hiç sağlıklı değil, biliyorsun değil mi?"

"Bunun saplantıyla alakası yok." Belimi bırakıp kravatını düzeltti ve sonra yine elimi tuttu. "İçinde sen varsan her şey kontrolüm altına olmalı."

Ben cevap veremedenden müdür yanımıza geri döndü ve elindeki kutuyu Erdiñ'e uzattı. Biz mağazadan çıkarken de arkamızdan, "İyi akşamlar, Erdiñ Bey," diyordu ama Erdiñ arabanın kapısını kapatmıştı bile.

Tusemlerin evinin yolunu tuttuğumuzda arabada sessizlik hâkimdi ve nedense bana Erdiñ'in birkaç gün önce gördüğü rüyayı hatırlatmıştı. Günlerdir düzgün uyuyamadığının farkındaydım. Geceleri uyanıp beni kontrol ediyor, sonra sabaha kadar tavanı seyrederiyordu.

"Bu caddeden içeri mi gireceğiz?"

Sorusunu duyunca onun daha önce Tusemlere hiç gelmediğini fark ettim. Sonra da bunun garip bir şey olmadığını düşündüm, çünkü onunla tanıştığımdan beri ben de gelmemiştim. Sanırım son gelişim geçen sene falandı. "Evet, buradan gireceğiz," dedim.

Sağa döndük ve birkaç bina sonra da duracağımız yeri işaret ettim. Ben binaya yönelip giriş merdivenlerini çıkarken, Erdiñ korumaların yanına gitti. Hemen sonrasında da korumalar etrafa dağılmaya başladılar. Daha sonra arabasının bagajını açtı ve çiçek buketini çıkardı. Yüzümde bir gülümseme oluşmuştu, çiçekler her insanı mutlu edecek ve Tusem'e yakışacak kadar güzeldi.

Fakat yüzümdeki gülümseme çok sürmeden bir korumanın bağırmasıyla son buldu. Yakınımdaki koruma bana doğru koşmaya başlamıştı bile. "Asya Hanım! Yere yatın!"

Ve birkaç saniye içerisinde olanlar oldu. Bakışlarım bir plase korkuyla Erdinç'e kaydı, elindeki buketi yere atmış, bana doğru koşmaya başlamıştı. Sonra etrafa bakındım, bütün korumalar bir yana koşuyordu ve uç bina ileride onu gördüm, siyah gözlerini buradan bile görebildiğime yemin edebilirdim. Korumalar yengeme den tetiği çekti. Korkutucu sesi duyduğum anda gözlerimi kapatarak donup kalmıştım. Yere yatacak zamanım olmamıştı. Erdinç bir anda üzerine atıldı, bedeni benim için kalkan olmuştu ama sağ tarafımdaki amansız sızıya engel olamamıştı.

"Asya! İyi misin? Bir şey oldu mu?" Üzerimden kalkmıştı, gözleri bedenimi tarıyordu. Bir noktada durdu, nefesini tutmuştu.

"Er-Erdinç." İnanılmaz bir acı dalgası sağ tarafımı sarıp soğumu keserken dişlerimi sıktım.

"Hareket etme!"

Sol elim onun kaslı kolunu bir güvence olarak görüp sıkıca tutunmuştu. Gözlerinin korkuyla odaklandığı yere bir cesaretle bakıp gerçeğe yüzleştim. Beyaz elbisem kırmızının en korkutucu tonuyla kaplanmıştı ve hızla büyüyerek yayılmaya devam ediyordu.

Erdinç Sakman'dan

Silahın sesinden saniyeler önce, korumanın bağırdığını duyduğum anda Asya'ya baktım. Sonra bakışlarımı diğer korumaların koştuğu yöne çevirdim; silahın namlusu sevdiğim kadını hedef almıştı.

Namlunun diğer ucundaki simsiyah giyinmişti, yüzünü siyah bir maskeyle saklamıştı. Beynim gördüklerini hızla analiz ederken Asya'ya doğru koşmaya başladım. Koruma ona yere yatmasını söylemişti ama Asya donup kalmış gibiydi. Binanın giriş merdivenlerinin en tepesindeydi. Tetiğin çekildiğini göz ucuyla görmüştüm. Asya'nın üzerine atlayıp kendimle birlikte onu da yere düşürürken aklımdan tek şey geçiyordu; o kurşun benim bedenime isabet etmiş olsun.

Öyle olmadı, kurşunun o tanıdık acısını hissetmek için birkaç saniye bekledim ama yoktu. Asya'nın üzerinden kalktım ve nefesimi tutup bedenini gözlerimle taramaya başladım. "Asya! İyi misin? Bir şey oldu mu?" Aslında cevabı biliyordum.

"Er-Erdinç." Cılız parmakları koluma sıkıca tutunmuştu, titredi-

ğini hissedebiliyordum.

Kollarımın arasında yatan beyaz meleğimin kanatlarına, hayatımı kaplayan kanın rengi bulaşıyordu. Canı yanıyordu, kendini sıkıyordu ve en nefret ettiğim şeyi yaşıyordu; korkuyordu...

Vurulmuştu.

"Hareket etme!" dedim. Narin bedeninin sağ tarafından akan kanı gördüğümde kalbimin tüm damarları kanımın akış hızını yavaşlatmıştı. Vücudumdan tarifi olmaz bir sinir dalgası geçerken, bunu Asya'ya belli etmemek için yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Zaten korkuyordu ve yüz ifademde hissettiğim duygulara yer veririm daha fazla korkacaktı. Donmuş şekilde kalmışken Asya'nın acıyla inlemesi beni kendime getirdi.

"Abi!"

Korumanın telaşla gelen sesine kafamı kaldırıp baktığımda elinde bir havlu vardı. Diğer elindeki telefonla da birini arıyordu. Uzattığı beyaz havluyu kaptığım gibi Asya'nın yarasına sertçe bastırdım. Dudaklarından içimi dağlayan bir inilti döküldü. Acıdan kıpırdamıyordu ve kolumu tutan parmakları gevşemeye başlamıştı.

"Erdoğan... Yardım et."

Bakmaktan asla usanmayacağım güzel yüzünde çektiği acıyı görürken dişlerimi sıktım. "Dayan, miniğim." Tüm kaslarım gerilmişti, ellerim tutmayacak gibi olurken derin bir nefes alıp kendimi toparladım. Sakin ol, Sakman... Bunu yapanı zaten yaşatmayacaksın, şimdi sakin ol ve kollarındaki miniğini kurtar.

Arkama dönüp baktığımda bir grup koruma, siktiğimin silahını ateşleyen peşinden koşuyordu. Diğerleri ise gözleri dört açılmış şekilde etrafı kolluyordu. "Arabayı hazırlayın!" diye gürledim. Asya'nın yarasına bir an önce müdahale edilmesi gerekiyordu.

Bana havluyu veren koruma, "Abi, Timurçin Bey'e haber verdim. Hazırlanıyor," dedi ve yardım etmek için eğildi. Bakışları bendeydi, Asya'ya dokunmak için izin istiyordu.

Cevabını bakışlarımdan alarak geri doğruldu. Daha fazla vakit kaybetmeden, "Biraz canın acıyacak güzelim, dayan olur mu?" dedim ve Asya'yı kucağıma aldım. Canını yakmamak için özen göstermiştim ama karşılığı küçük bir çığlıkla geldi. Kendime küfrederken, "Tamam, Asya, geçecek," dedim. Yanımdaki korumaya baktım.

“Havlunun üzerine bastır.” Söylediğimi yaptığında merdivenler hızla indim ve kapısı açık bekleyen arabanın arka koltuğuna kucağımda Asya’yla birlikte oturdum. Korumaya elini çekmesini işaret ettim ve havluyu bastırırken, direksiyona geçen korumaya, “Hız ol!” diye bağırdım.

Sevdiğim kadın kollarımda kan kaybediyordu ve onu kaybetme ihtimalini zihnim reddediyordu. “Bana bak, Asya,” dedim. Uykuya teslim olmasını istemiyordum.

Bunu yapanın ecdadını sikecektim. Benim kadınının kılıca zarar vermiş olanın kırılmadık tek bir kemiğini bırakacak olursam adam değildim lan.

Zorlukla yutkunup, kapanmak isteyen gözlerini sesimle açmaya çalışırken, bir elimle yüzündeki boncuk boncuk terleri siliyordum. Kıvranarak yüzünü göğsüme bastırıp inledi. “Yar... dım e!” Sesi yalvarır gibiydi.

Ah be! Senin bu halini görmek kurşun yarasından daha çok acı veriyordu.

“Sık dişini, güzelim. Birazdan Timuçin’in evinde olacağız,” dedim. Yarasına bastırdığım beyaz havlu kıpkırmızı olmuştu ama onu çekmeye korkuyordum. “Daha hızlı kullan şu arabayı!”

Miniğimin güzel yüzü anbean soluyordu. Yarı aralık gözleri yenilgiyi kabul etmeye hazırmış gibi bakıyordu. Boğazımda yutkunmamı engelleyen bir demir parçası vardı sanki. Güzel yüzünü okşayarak, “Asya,” dedim. Sesim normal çıkmıştı, içimde ağlamak isteyen o adamın duygularını bastırıyordum. “Aç gözlerini güzelim, bana bak.” Kollarımın arasında titreyen beden, tüm ruhumu da titretirken dişlerimi sıktım.

Göz kapakları ağır şekilde açılıp kapandı. Bilincini kaybetmek için büyük çaba harcıyordu. Kurumuş dudaklarını araladı, dişlerini acıyla sıkarak nefesini dışarı verdi. “Kolum...”

Yarasına bastırdığım havluyu çekmeden kanlı koluna daha dikkatli baktım, cansız bir şekilde öylece sallanıyordu. Kolundaki kanları görmüştüm ama yarasından bulaştığını düşünmüştüm.

Siktir!

Ön koltukta oturan korumaya, “Yeni havlu ver!” diye bağırdım. Hazırda beklettiği havluyu bana uzattı. Kolunu dikkatle inceleyerek kanın kaynağını buldum ve havluyu üzerine bastırmaya başladım.

O silahı ateşleyenin elimden çekeceği vardı. Sevdığım kadının bedeninde iki yara açmıştı. "Tamam, güzelim. Geldik, sabret," dedim ama bunu daha çok kendime söylüyor gibiydim. Çünkü kollarımda can çekişen bedene bakmaya artık dayanamıyordum. Aşırı derecede kan kaybediyordu, bu da sınırlarımı daha çok geriyor, çaresizliği katlıyordu. Daha ne kadar dayanabilecekti?

"Abi, geldik."

Araba keskin bir frenle durdu, neredeyse aynı anda arabanın kapısı açıldı, Timuçin tam karşımdaydı. "Fazla sarsmamaya çalış," dedi arabadan indiğimde.

Hızlı adımlarla bodrum kata, yeni kurduğumuz ameliyathaneye indik. "Çok kan kaybetti," dedim Asya'yı masaya yatırırken.

"Bana kan grubunu bildiğini söyle."

Timuçin'in endişeli yüzüne baktım. "AB Rh negatif," dedim. Onun hakkındaki her şeyi biliyordum.

"Hemen geliyorum."

Timuçin kanları sakladığımız dondurucu odasına gittiğinde üzerimdeki ceketi çıkarıp attım. Yere diz çöküp Asya'nın elini avucuma aldım ve buz gibi olmuş yüzünü okşadım. Gözleri dokunuşumla aralanırken, yanağından bir damla yaş aktı. "Yanıyor..." Dudakları zorla kıpırdanırken ikimizin de içine düşen ateşin başlattığı yangını söylüyordu.

Avucumdaki elini dudaklarıma götürdüm. Gözyaşlarımı yutar-ken, "Geçecek," dedim. "Birazdan her şey yoluna girecek, Asya. Sabret olur mu?"

Gözlerimin içine bakan yaşlı gözlerindeki canlılığın solması halinde benim de hayatımın son bulacağını biliyordum. Bu yaşına kadar birçok kez kaybeden taraf olmuştum. Sokaklarda kalmıştım, kavga etmişim, yaralanmışım, hırpalanmışım... Ama yaşadığım hiçbir şey Asya'nın acısına eş olamazdı, bunu biliyordum. İçimde öyle bir yer edinmişti ki, ilk zamanlar istememe rağmen ben bile söküp atamamıştım.

"Korkuyorum..."

"Ameliyatın bitene kadar burada, yanında olacağım. Gözlerini açtığında da baş ucunda bekliyor olacağım. Sen yeter ki korkma, tamam mı?" Parmaklarım gözlerinden dökülüp, cehennemin ateş parçaları olarak içime düşen gözyaşlarını sildi. Parmağımı ıslatan

tuzlu yaşlar etimi yakıyordu sanki. Kıyamıyordum ben bu kıza! Ona gelen, bana on kat büyüklüğünde gelsindi ama ona bir şey olmasındı.

Asya'nın gözleri kapanıp bir kez daha da açılmazken Timuçin elinde iki kan torbasıyla içeri girdi. Kanı vermek için hazırlanırken, "İstersen dışarıda bekle," dedi.

"Kendine gelene kadar buradayım."

"Sen bilirsin." Kanı taktıktan sonra tepsideki makası alarak Asya'nın elbisesini kesmeye başladı. Onu monitöre bağladığında Asya'nın yorgun kalp atışları ameliyathanede yankılanıyordu.

İçim biraz olsun rahatlamıştı, hayatta olduğunu kulaklarımla duyabiliyordum. Girişte duran sandalyeyi aldım ve sedyenin yanına oturup elini sıkıca tuttum. Pürüzsüz, beyaz ve yumuşak teni insanı kendine bakmaya zorluyordu, bu zamana kadar ona birinin dokunamamış olduğuna şaşıırıyordum. Asya benim şansımı, tam anlamıyla bana aitti ve benim olacaktı.

Şu an ameliyat masasında çıplak yatıyor oluşu, bedenini benden başkasının görüyor oluşu bile deli ediyordu ama aklımı kaplayan aptalca düşünceyi geri ittim. Yeter ki sağlığına kavuşsun, gerisini ben hallederdim. Timuçin'in sesi düşüncelerimi dağıttı.

"Kurşun önce boşluğunu sıyırmış, sonra da kolunun içinden geçmiş," dedi. "Yaraların içinde kurşun olmaması yolu yarılalık demektir."

İçimden Allah'a şükrederken, "İyileşecek, değil mi?" dedim. Bir adamın olabileceği en savunmasız halini yaşıyordum şu an.

"Korkulacak bir şey yok, iyileşecek." Timuçin işine odaklanmış şekilde uğraşırken, benim gözlerim Asya'dan ayrılmıyordu. "Bu arada, size silahı sıkmaya kim cesaret etti?"

"Bilmiyorum," dedim. Çenem aniden kasılmıştı. Kontrolüm dışında yaşanan tüm olaylar canımı sıkıyordu. Bu gecenin sonunda korumalarımın o silahı sıkıan adamı yakalamış olmalarını umuyordum, çünkü aksi olursa sinirimi onlardan çıkaracağım kesindi.

"Bu sıralar atar gider yapan yok muydu?"

Timuçin de bilmiyor oluşuma şaşırmıştı. Alışık değildi zarar görenin benim tarafım oluşuna. Beynimin içinde garip uğultular dönerken gözlerim şu an bir tek Asya'yı görüyordu. Kulaklarımsa sadece monitörden duyulan kalp atışlarını işitmek istiyordu. Ruh-

suz şekilde, "Yoktu," dedim.

Timuçin akıllı bir adamdı, üzerime gelmemesi gerektiğini biliyordu. Asya'nın parmakları dudaklarıma bastırılmış şekilde öylece durdum. Bu hallerim ve düşüncelerim hiç normal değildi. Asya'yı ilk gördüğüm günden itibaren takıntı haline getirmiştım. Yaptığı her şeyden haberdar olabilmek için peşinden adamlarımı eksik etmiyordum. İlk zamanlarda her anının fotoğrafını çektilirip, akşama bilgisayarımda görmek istiyordum. Seçtiğim fotoğraflarını çatı katındaki odanın duvarlarına asıyor, geceleri en az bir saatimi onlara bakarak geçiriyordum. Bu takıntım, Asya yanıma geldikten sonra uyurken onu izlemeye dönüşmüştü. Ona bakan yabancı gözler tüylerimi diken diken ediyordu. Elimde olsa okula gitmesine izin vermez, onu yanımdan bir an olsun ayırmazdım. Evdeki korumaların bile ona bakması, onunla yalnız kalmaları yasaktı. Tüm bunların hastalıklı olduğunu biliyordum ama söz konusu Asya olunca bütün mantığımı kaybediyordum.

"Erdinç?"

Gözlerimi Asya'dan ayırmadan, "Hı?" dedim.

"Hadi oğlum, yukarı çık. Hem üzerini değiştir hem de son gelişmeleri öğren."

Timuçin'in bana 'oğlum' demesine alıştım. Yaklaşımını yadırgamazken beni sevdiğini biliyordum. Uzun zamandır birlikte çalışıyorduk ve güvendiğim nadir insanlardan biriydi. Duygusal çöküntülerimde bana baba gibi yaklaşır, diğer zamanlarda da iyi bir dost olurdu. Onun samimiyet ve laubalilik sınırını seviyordum. Bu kadar samimi olmamıza rağmen yanımızda başkaları varken bana 'bey' diye hitap eder, insanların içinde ağırlığımı asla bozmazdı.

"Ne zaman bitecek?" diye sordum. Canının yanmadığını bilsem de tenine değen aletlerin daha fazla ona dokunmasını istemiyordum.

"Birazdan dikişlerini atacağım. Sen çık, üzerini değiştir."

On saniye kadar düşünüp ayağa kalktım, uyandığında üzerimdeki kanlarını görmesini istemiyordum. Ayrıca yukarıda neler olduğunu da öğrenmem gerekiyordu. "Hemen dönerim," dedim. Beynimden kurşun geçmiş gibiydi, bedenim uyuşuktu, sinirden her yerim karıncalanıyordu. Bunu yapanı bu gece öldürmem gerekiyordu. Ona nefes almak bundan sonra haramdı.

Timuçin'in bodrumu benim eviminki kadar geniş olmasa da

küçük de sayılmazdı. Ameliyathaneyi Asya'nın isteğiyle evden çıkarmış, buraya taşıtmıştım. Birinci kata çıktığımda beş korumanın daha geldiğini gördüm. Belli ki Volkan harekete geçmişti. Soğuk havaya aldirmeden, üzerimde gömlekle bahçeye çıktım. Tahmin ettiğim gibi, Volkan tüm bahçeyi ve evin etrafını korumalarla çevirmişti. Şimdi de karşısındaki dört korumaya bağırıyordu.

"Nerede o pezevenk?" diye bağırdım.

Tüm korumalar bir anda dikkat kesilip, karanlık gecede hayaletler gibi, bahçedeki ağaçların arkasında kaybolmaya başladılar. Önümde azar yiyen dört koruma ve Volkan kaldı.

"Abi..." Volkan bana döndüğü an başını öne eğip ellerini önünde birleştirdi.

Umarım aklımdan geçen şeyi birazdan kulaklarım işitmezdi. "Nerede dedim!" Boynumdaki damarlar şişmiş, küt küt atarken, artık bu sinirin vücudumdan çıkması gerekiyordu, çünkü beni deli olacak konuma sürüklüyordu.

Volkan başını yerden kaldırmadan, "Abi, adamı kovalarken gözden kaçırmışlar," dediğinde oklarım dört korumaya yöneldi.

İçlerinden biri öne atıldı. "Abi... Erdinç Abi, adam bir anda yok oldu. Sonra-"

Gerisini dinlemedim, tüm sinirimi yumruğumda toplayıp karşımda titreyen korumanın çenesine indirdim. İşte şimdi iki saattir sıkıntıyla kasılan bedenimi gevşetip rahatlatıyordum. "Ne bok yemeye para veriyorum lan size?" Yere serilen korumanın kaburgalarına sert bir tekme savurdum.

Diğer üç koruma geriye çekilmiş olsalar da sinirim bu kadarla geçecek değildi. Bir diğerini de yakasından yakaladım ve çenesini aynı şekilde yumruğumla buluşturdum. O ibnenin elden kaçışı karşılığında az bile yapıyordum.

Volkan kollarımdan tutup beni geri çekti. "Abi, sakın."

Birkaç adım gerileyip kollarından kurtuldum. "O tetiği çeken it canlı şekilde önüme gelecek!" diye gürledim. "Anlaşıldı mı?"

Asya'nın kanını akıtan it son nefesini benim ellerimde verecekti, yoksa bir daha rahat uyuyamazdım. O şerefsiz önümde diz çökmek zorundaydı. Ellerim sinirden titrerken, Asya'yı vuran itin hâlâ rahatça nefes alıyor oluşunu kendime yediremiyordum. Eve geri dönüp ilk kattaki misafir odasına girdim. Kanlı gömleğimin düğ-

melerini çözdüm, yeleğimi, pantolonumu ve gömleğimi bir kenara fırlattım. Çekmeceleri karıştırarak, bulduğum siyah tişörtle siyah eşofman altını üzerime geçirdim.

Odadan hızla çıkarak ameliyathaneye indim ve girişteki lavaboda elimi yüzümü yıkadım. İçeri geçtiğimde Timuçin eldivenlerini çıkarıyordu. “Bitti mi?” dedim.

“Bitti, durumu da gayet iyi. Artık endişelenme,” dedi.

“Yoğun bakıma mı alacağız?” diye sordum. Asya’nın sağ boşluğunda ve kolunda beyaz bandajlar varken, karnında ve kollarında beyaz tenine yakışmayan kurumuş kan lekeleri vardı.

“Gerek yok, yukarıdaki odalardan birinde daha rahat eder.”

Tamam anlamında başımı salladıktan sonra Timuçin’in serumu askıdan almasını bekledim ve Asya’nın narin bedenini kucağıma aldım. Az önce üzerimi değiştirdiğim odaya girdiğimizde onu yatağın üzerine yavaşça bıraktım. Timuçin serumu asıp odadan çıktıktan sonra banyoya yöneldim ve tasın içine ılık su hazırlayıp, temiz bir havluyla geri döndüm; beyaz tenindeki kan lekelerini görmeye daha fazla dayanamayacaktım.

Yatağın kenarına oturdum, yanıp tutuştuğum bedenini süzdüm. Fazla güzeldi ve benim gibi bir adam için fazla kırılgandı. Ama yine de zamanı geldiğinde benim olacaktı.

Üşütmesini istemediğim için hızlı davranarak bedenindeki kanları temizledim ve çekmecedен aldığı́m temiz tişörtü giydir-dim. Üzerini örttükten sonra kanlı bezleri ve az önce çıkardığım kanlı kıyafetleri toplayarak kapıya yöneldim. Tam açacağım sırada Timuçin içeri girdi. “Bir şey mi oldu?” diye sordum panikle.

Asya’nın yanına gelerek ateşini ölçtü. “Hayır,” dedi. “Sadece kontrol ediyorum. Sabaha kadar uyanmayacaktır.” Yanıma gelip elini omzuma koydu. “Bir şeyler yemek ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır ama bir şeyler içerim.” Bu gece sabahlayacağım kesindi, Asya uyanana kadar bana uyku yoktu.

“Mutfakta, her zamanki yerinde. Bu arada Özgür’e kimse haber vermemiş. Az önce ben aradım. Mutfakta, seni bekliyor.”

Özgür’ün tamamen aklımdan çıkmış olduğunu o an fark ettim. Haberi olmamasına da sevinmiştim, en azından onun gecesı kurtulmuştu. Mutfağı girdiğimde Özgür yerinden fırladı.

“Abi, çok geçmiş olsun. Sen nelerle uğraşıyorsun, ben de ~~çalış~~ kız istiyorum. Neden haber vermedin?”

Elimdekileri çöpe attım. “Sağ ol,” dedim. “Fena mı işte, ~~bir~~ zin gecesi birden rezil olmadı.” Dolaptan çıkardığım kadehlere ~~iki~~ ki doldurup birini ona uzattım.

“Adam bulunamamış ama merak etme, gerekli yerlere haber saldığımızda ortaya çıkacaktır.”

Başımı sallamakla yetindim. Özgür konuyu daha fazla uzatmaması gerektiğini anlamıştı. Bakışlarını içeri giren Timuçin’e çevirdi. Sessiz bakışmalarında dökülecek kanların planları vardı. Bir ~~elim~~ de kadehim, diğer elime aldığım viski şişesiyle mutfaktan çıktım. Asya’nın olmadığı her yer bana dar geliyordu.

Uyanmayacağını bilsem de odaya sessizce girip yatağın kenarına oturdum. Şişeyi ayaklarımın dibine bırakarak kadehimdeki sıvıyı yudumladım. Ya kurşun kalbine isabet etseydi? Ya ölseydi? Düşüncesi bile beynimi yakıyordu. Onu kaybetseydim ben biterdim. O, artık benim merkezimdi, hayat döngümdü. O, şu hayattaki tek takıntımdı.

Saatler öylece akıp giderken telefonumun saati sabahın beşini gösteriyordu. Saatlerdir kıpırdamadan oturuyor, uyanmasını bekliyordum. En sonunda dudaklarından tatsız inilti dökülmeye başladı, uyanıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa ağrısı vardı. Nihayet, “Erdoğan...” diye fısıldadı.

İşte duymayı beklediğim ses buydu. Eli, boşluğundaki yaranın üzerine gitti. Elimdeki kadehi aceleyle bırakıp elini tuttum; buz gibiydi. “Buradayım güzelim, söz verdiğim gibi yanındayım.”

“Ne oldu?”

“Bir şey yok, miniğim. Canın mı yanıyor?”

Derin bir soluk verip başını salladı. “Evet,” dedi. Gözlerini araladı. “Neredeyiz?”

“Timuçin’in evindeyiz. Küçük bir ameliyat geçirdin.” Bu gece yaşananları şu iki cümleyle özetleyebildiğime inanamıyordum, çünkü saatlerdir yaşadığım koca bir romandı.

Avucumdaki parmakları elimi okşamaya başlamıştı. “Saat kaç?”

“Sabah beşi geçiyor.”

Gözlerimin içine bakıp zorla yutkundum. “Gel buraya,” diye mırıldandı.

Vurulduğu kolunu tam kaldıramasa da parmakları ona yaklaşmam için oynamıştı. Bütün gece uyumamış olduğumu anlamış olmalıydı. Ona sarılarak, kokusunu içime çekerek uyumak istesem de yapamazdım. “Dikişlerin var,” dedim.

Duymazdan gelerek kollarını yeniden oynatmaya çalıştı. “Kollarım ağrıdı, hadi.”

Daha fazla dayanamadan, yavaş hareketlerle yanına uzandım, başımı dikişlerinden uzağa, karnının biraz daha aşağısına yerleştirdim.

Serum takılı elini saçlarımda dolaştırarak, “Şimdi uyu,” dedi. Bir yandan da üzerimi örtmeye çalışıyordu.

İkimizin de bedenleri yorgundu. Karanlık gecede nefesini dinlerken, “Aklımı kaçıracağım sandım,” dedim. Bir kez daha yenilmekten, kaybeden taraf olmaktan korkmuştum.

Cansız parmakları saçlarımda dolaşmaya devam ederken, “Şşş,” dedi. “Buradayım, seni bırakmayacağım.”

“Söz mü?” dedim. İkimizin de sesi karanlık gecede fısıltıdan ibaretti. Ve bugün yaşadığım korku beni şu an bir çocuk gibi, Asya’ya muhtaç bırakmıştı.

“Söz,” dedi. Ona güveniyordum, ne kadar korkak ve kırılgan olsa da verdiği sözden geri dönmezdi.

Sessizliğe bürünüp, doğmaya başlayan güneşin eşliğinde yattarken yavaşça uykuya dalıyorduk. Gözlerimi kapatırken, kaybedeceğimi sandığım bedeninin kokusunu içime çekerek ciğerlerime doldurdum. Odun kendini yok eden ateşi beslerdi ve ben, beni yok edecek güçteki kadını besliyordum.

Bölüm 14

Asya Armağan'dan

Vurulmamın üzerinden üç gün geçmişti. Dayanılmayacak ağrıların çoğu gün geçtikçe kayboluyordu. Arada bir nefesimi kesecek cinsten olsalar da, hafif ağrılarım dışında pek ağrım kalmamıştı.

Erdoğan daha fazla üzerime düşerken nefes aldırılmaz olmuştu. Beni vuran kişinin hâlâ ortalıkta dolanıyor olması da ayrıca canını sıkıyordu. Davranışlarında öyle gözü dönmüş haller vardı ki, beni vuranı daha önce gördüğümü korkudan söyleyemiyordum. Adım kadar emindim ki söylersem canımı okurdu. Belki de günlerce konuşmazdı ama bu şekilde erteliyor oluşum doğru değildi. Bunun da farkındaydım.

Korumaların beklediği çalışma odasının kapısına ayaklarımı sürüyerek ilerlerken, elim sağ boşluğumdaki yaranın üzerindeydi. Sağ kolumsa boşluğumdan daha beter şekilde yara aldığından dolayı ameliyattan sonra kol askısı takmam gerekmişti.

Korumalara aldirmeden çalışma odasının kapısını tıklatıp açtım. "Yemeğim bitti," dedim. "Geleyim mi?" İki gündür sabah kahvaltımı Erdoğan'ten biraz daha geç yapıyordum, çünkü dinlenmem gerekiyordu. Sonrasında yaramın sargısını değiştiriyordu.

Başını önündeki evraklardan kaldırdığında kendimi birazcık suçlu hissettim, benim yüzümden yine evi şirkete çevirmişti. "Gel miniğim," dedi. Elindeki kalemi masanın üzerine bıraktı, ben de pansuman malzemelerinin yanına ilerledim.

"Hazırlanan her şeyi yedin, değil mi?"

Masanın üzerine oturduğumda karşıma geçti. Vurulduğum gece çok fazla kan kaybettiğimden, yediklerime artık daha fazla dikkat ediyordum. Zaten kansız bir bünyem vardı, bir de bu olay üzerine gelince, hastalıklara karşı dirençsiz kalıyordum. "Yedim," dedim. Başını sallayarak onayladı ve üzerimdekileri çıkarmama yardım etti. Onun önünde sütyenimle kalmaktan dolayı utanıyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. "Yorgunsun," dedim. Etimdeki yarayı saran bandı çıkarırken, yorgunluktan dolayı yüzünde oluşmuş çizgileri izledim.

"İyiyim." Her zamanki gibi kendi olumsuzluklarını umursamıyordu. Kendini, yapmakta olduğu işine vermişti ve aklı yine bir yere takılı kalmıştı.

Tam karşı çıkacaktım ki, yaramın üzerindeki bezi çıkardığı anda, sargının bir yeri yarama takıldığı için canım yandı. "Ah!" dedim ve anında pişman oldum, çünkü yüz ifadesi onun canının daha çok yandığını gösteriyordu.

"Çok mu acıdı?" derken elindekini sargı bezini atıp dikişlerimi kontrol etti.

"Hayır, sadece takılmış," dedim sırtarak. Sesim normal çıkınca yüz ifadesi yavaş yavaş normale döndü. Güzel yüzünde huzursuzluk kol geziyordu, düşünceli bakışları üç gündür bir an olsun kaybolmamıştı. Yeni sargı bezini yarama yetecek kadar kesmeye odaklanırken, elimi yüzüne götürüp kendime çevirdim. "Neden her an dalgınsın?" Sadece gözlerimin içine bakmakla yetindi ama yanağındaki elimi çekmeden yüzüne bakmaya devam ettim. Bu sorunun cevabını alacaktım. "Söyle lütfen."

"Çıkıyor," dedi. "O vurulma anın, seni kaybedecek olmanın verdiği korku aklımdan çıkıyor. Ölü gibi solmuş beyaz teninin görüntüsü gözlerimin önünden silinmiyor. Ve bu şerefsizliği yapan puşt ortalıkta elini kolunu sallayarak geziyor. Bu da beni deli ediyor."

Onu bu denli üzdüğüm, canını sıkıştığım için benim de moralim bozulmuştu. Elimi yanağından çekerek başımı göğsüne yasladım.

Canımı yakmaktan korkarak kollarını bana doladı. "Her şey geçti gitti, Erdinç," dedim. "Buradayım ve sağlıklıyım."

"Ya sana bir şey olsaydı, Asya?"

Bu sorunun cevabından korkuyordum. Herkesin de korkması gerekiyordu. "Olmadı işte," dedim. "Yanımdayım. Seni bırakmayacağım. Benim bu asık yüzümü uzun bir süre daha çekmek zorundasın."

Sonunda güldüğünü yanağımın altında hissettim. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve burnunun ucunu hafifçe ısırdı. "Ben o asık yüzünü ömür boyu çekmeye razıyım."

Sonrasında işine geri döndü. Yaralarımın etrafını temizledi, yeni sargı bezlerini yerleştirdi ve hiç ecele etmeden üzerimi giydirdi. İş bittiğinde başını kapıya çevirerek, "Zehra Hanım," diye bağırdı.

Çok geçmeden odanın kapısı çalındı ve Zehra Hanım içeri girdi. "Buyurun, Erdinç Bey?"

"Öğle yemeği için kırmızı et yapın."

Zehra Hanım, "Tabii efendim, nasıl isterseniz," dedikten sonra odadan sessizce çıktı.

Erdinç tekrar bana dönüp burnunu burnuma sürttü. "Akşam bir yerlere gitmek ister misin?" diye sordu. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

Kendimi tutamadan, birkaç milim ötemdeki dudaklarına uzanıp küçük bir öpücük bıraktım. "Nereye gideceğiz ki?"

"Nereye gitmek istersin?" derken beni yavaşça kucağına aldı.

Canım yanmıştı ama bunu ona belli etmeyecektim. Başımı omzuna yaslarken, "Bilmiyorum," dedim. "Sakin ve kafamızı dinleyeceğimiz bir yer olabilir."

Erdinç'in kucağında olmaktan bir gıdım şikâyetim yokken beni üst kata taşıyordu. "Sakin bir yerlerde bir şeyler içeriz. Sen de hava alırsın," dedi ve odaya girdiğimizde beni dikkatle yatağa bırakıp yanıma uzandı.

"Uyuyacak mıyız?" diye sordum. Ben uyanalı daha bir saat olmuştu ama Erdinç'in gün ağarırken uyandığından haberim vardı.

Evet anlamında kafasını sallarken üzerimizi örttü, yüzünü saçlarımla arasında kaybetti. Kokumu içine çekiyordu. "Uykum var."

Bunu öyle masum söylemişti ki bir saat önce uyanmış olmam umurumda değildi. Güzel kokusu burnuma dolarken gözlerimi kapattım. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama komodinin üzerindeki telefonum titremeye başlayınca gözlerim açıldı. Erdinç sesi duymamıştı, derin uykusuna devam ediyordu. Hafifçe yana doğru kayarak telefona uzandım. Eray arıyordu.

Kalbim adrenalinle hızla atmaya başladığında Erdinç'in uyuyor olduğuna şükrettim. Son derece yavaş hareketlerle yataktan indim ve parmak uçlarıma basarak odadan çıktım, kendimi hemen yan taraftaki spor odasına attım. "Efendim, Eray?" Sesim pürüzlü çıkmıştı. Lanet olsun neden aramıştı ki?

Direkt olarak, "İyi misin?" diye sordu.

Artık bu sorudan midem bulanıyordu ama Eray'ın sesinde korku vardı. "Evet de neden sordun?" Eray'ı en son, annemin karşıma çıktığı gün görmüştüm. Final haftamdaysa ona görünmemeye çalışarak, okula bir kaçak gibi gidip gelmiştim.

Benim sesim şüpheyle çıkınca Eray'ın tavrı değişmişti. "Hiç... Sadece uzun zamandır görüşemediğimiz için merak ettim," dedi.

Sesi şimdi, olması gerektiği gibiydi ve dengesiz ruh hali beni korkutuyordu. Normal davranmaya özen gösterip, her an Erdinç'e yakalanacakmışım gibi arkamdaki kapıyı kollarken, "Gayet iyiyim," dedim. Vurulduğumu söylesem açıklamasını hiçbir şekilde yapamazdım. "Sen nasılsın?" gibi bir soruyu da sorma gereği duymamıştım, çünkü telefonu bir an önce kapatmak istiyordum.

Ben sessiz kalınca konuşmaya başladı. "Piyano çalışmalarını uzun zamandır aksattık, sanırım yarıyıl tatilinde de çalışsak iyi olacak."

Sözleri kurşun yaralarını daha çok sızlatırken, yarıyıl tatilimde Eray'la bir araya kesinlikle gelemezdim. Bu çok riskli olurdu ve Erdinç'e yakalanma ihtimalim yüzde yüzlere çıkardı. Beynim bir anda hızla çalışıp ağzıma komut verdi. "Yarıyıl tatilinde İstanbul'da değilim," dedim. "Erkek arkadaşıyla yurt dışına çıkacağız."

Eray'ın sesiyle birlikte nefes alış bile kesilirken, bir müddet sessiz kaldı. En sonunda, "Anladım," dedi. "İyi olduğuna emin misin?"

Artık telefonu kapatmak için can atıyorken sabır dilenerek, "Evet," dedim. "Gayet iyiyim, şimdi kapatmam gerekiyor. Müsait olduğum bir zamanda arasam olur mu?" Tabii ki asla aramayacaktım.

“Tamam kendine dikkat et.”

“Sen de.” dedim ve telefonu kapatır kapatmaz son aramalar-
dan adını sildim. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışırken, Eray’ı
bir dönem daha Erdinç’ten saklamayı nasıl başaracağım diye ken-
dime sormadan edemedim. Bu saatten sonra erkek bir hocayla ça-
ıştığımı da kesinlikle söyleyemeyeceğime göre, gittiği yere kadar
hoylace sürdürecektim. Adrenalinin tükürük bezlerime etkisiyle
gurultuyla yutkundüğümde, Erdinç’in yanına dönmek için spor
odasından çıkıp yatak odamıza girdim.

Masumlüğün yakışmadığı yüzüne ters düşen bir uyuyuşla yas-
tığına gömülmüştü ve yüzü hâlâ huzursuzdu; beni istiyordu. Te-
lefonumu komodinin üzerine bırakıp yatağa süzıldüm. Beni bek-
liyormuş gibi hemen boynuma sokuldu. Kafamı yastığa gömüp
gözlerimi kapatırken içimden küçük bir dua ettim. “Erdinç, Eray’ı
öğrenmeden okulu bitireyim ve mezun olayım.”

“Gittiğimiz her mekânı kapatmak zorunda mısın?” Karşımda
eşsiz bir manzara olan İstanbul Boğazi’nin renkli ışıkları varken,
gözlerimi Erdinç’e zorla kaydırabilmişim. Akşam yemeğinden son-
ra rahat bir nefes alıp, aklım biraz olsun dağılsın diye dokuzdan
sonra dışarı çıkmıştık.

“Kendimi böyle daha rahat hissediyorum, yoksa gözlerim sen-
de olması gerekirken başka yerlerde olacak.”

“Sen hastasın,” dedim gülerek. Bunu şaka ve gerçek karışımı
söylemişim.

“Belki de.” İnkâr etme veya karşı çıkma çabası gütmemişti.

İkimiz de uyum içindeydik, Erdinç siyah eşofman takımı ve
üzerine kapüşonlu gri polarını giymişti. Ben de gri eşofman takı-
mı giymiştim ama Erdinç’in emriyle ek olarak üzerimde mont da
vardı. İstanbul Boğazi’na bakan restoranın en üst katında sadece
biz vardık. Camın önündeki bir masaya oturmuştuk. Mekân bizim
giyim tarzımıza oranla fazla elit ve lüksken Erdinç umursamıyordu
bile, onun için burası sadece sıradan bir kafe gibiydi. Bunun dışın-
da restoranda çalışan tüm görevliler emrimize amadeydi. Bulun-
duğumuz katta iki koruma merdivenlerin başında bekliyordu.

“Buraya geleceğimizi bilseydim biraz daha normal giyinirdim,”
dedim. Pencereleeri süsleyen perdelerin motifleri bile fazla ağırdı.

Omuz silkip cebinden sigarasını ve Zippo'sunu çıkardı "Ne önemi var?"

Dudaklarına götürdüğü Marlboro'yu yakarken aklım Rize'de saklandığım günlerime kaydı. Her gün, her saat dudaklarımdan düşürmediğim sigara... "Ben de içebi-"

"Aklından bile geçirme!"

Gözlerimi devirip kahvemi elime aldım ve kafamı camdan dışarı çevirip, akşam saati denizde dolanan yata baktım. Bu soğuk havada boğaza açıldıkları için delirmiş olmalıydılar, çünkü şubat ayına girmek üzereydik. Hava, insanı donduracak derecede soğuktu. "Erдің?"

Sigara dumanının geceye karışması için camı açarken, "Efendim, güzelim?" dedi.

Ağızına toplanan duman dudaklarından dışarı çıkarken gözlerini kısmıştı. Sigarasının ucunda biriken külü kül tablasına düşürürken, parmaklarının arasına yakışan sigarasını ve onu izledim. "Hakkında bilmediğim bir şey anlat," dedim. Nasıl bir yapıya sahip olduğunu, nasıl tepkiler verdiğini, huyunu biliyordum ama geçmişinden, ailesi dışında bir şey bilmiyordum.

"Ne bilmek istersin?"

"Sen ne anlatmak istersin?" Hakkında tam olarak neyi bilmek istediğimden emin olamamıştım.

"Lise yıllarımı mı, üniversite zamanlarımı mı dinlemekten zevk alırsın?" dedi. Bunu sorarken gülmüştü.

"Sanırım ergenlik yılların daha çok dikkatimi çekti." Ben de kahvemden bir yudum aldığım da güldüm. Erдің ve daha atarlı zamanları.

Sigarasından son bir nefes alıp söndürdü, camı kapatıp ilgisini bana verdi. "İlkokuldan sonra İzmir'de, Anadolu lisesinde okudum. Annem beni küçük yaşta yetimhaneye verip, sonrasında aldığı için sinirli ve öfkeliydim. Bazen İzmir'in kaçakçı çetelerinde falan çalışır, aylığımı çıkarırdım. Ağabeyimin de izini sürüyordum ama bir sonuç alamıyordum. On sekizime geldiğimde de zaten üniversiteyi kazanıp İstanbul'a yerleştim."

Kaşlarını kaldırırken, "Bu kadar mı yani?" dedim. Ben daha atarlı giderli bekliyordum.

"Ne olmasını bekliyordun?"

İstanbul'un iyi üniversitelerinde okuduğunu zaten biliyordum ama nasıl olmuştu da pis çetelerle çalışırken derslerine de devam edebilmişti, anlam veremiyordum. "Senin gibi biri nasıl olur da sürekli başarılı okulları kazanmayı başarır, aklım almıyor," dedim. Ne demek istediğimi anlamıştı.

"Pisliğin her türlüünü, her zaman yapardım. Bu, ilkokul yıllarımda bile böyleydi ama ne olursa olsun derslerimi aksatmazdım. Gündüzleri ders çalışmak gibi bir huyum yoktu, genelde çete işlerim bittikten sonra gece eve geldiğimde çalışır, birkaç saatlik uykuyla okula giderdim."

"Okulda nasıl bir öğrenciydin?"

Çarpık şekilde güldü. "Arka sıra pencere kenarında oturan serseri tiplerdendim. İstisnasız her gün, kavga yüzünden veya bir kızla yakalanmaktan disiplinde olurdum." O günleri gözlerinde canlandığı için gülüşü daha derinleşti.

Kız mevzusuna kaşlarımı çatmıştım. "Neden okuldan atmıyorlardı?" Neticede Erdinç gibi bir serseriye iyi dereceli bir okulda tutarak kötü imaj vermek güzel değildi.

"Her sınavda il genelinde en yüksek puanı alan öğrencilerini ellerinde tutmak işlerine geliyordu," dedi ve bir sigara daha yaktı.

Gözlerim kısılrken, zekâsına bir kez daha hayran kaldım. Sonrasında aklım bir noktaya takıldı. "Kızla yakalanmak derken neyi kastettin?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp ben suçsuzum bakışı attı. "Onlar benimle sevişmek istiyordu."

Şaşkınlıkla, "Okulda mı?" dedim.

"Deli zamanlar tabii, olur öyle şeyler."

Resmen benimle dalga geçiyordu ama ciddiydi de. Aslında fazla şaşırmasam da, "Piç herif," dedim. "İlk kez kaç yaşında yaptın?"

Sigarasını dudaklarından ayırdığında oturduğu sandalyeye rahatça yayıldı. "On altıydı sanırım."

"Lise veya üniversite yıllarında uzun ilişkin oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Sen karşıma çıkmadan önce hepsi tek gecelikti," dedi.

Cevabı az da olsa olmayan egomu şişirmişti. Masanın üzerinde duran telefonu çalmaya başladığında konuşmamız kesildi. Yük etmemek için ben telefonumu evde bırakmıştım. Aslında Eray'la konuşmamdan sonra telefonumdan soğumuştum.

“Söyle.” Normal insanlar telefonu ‘efendim’ diye açarken Erdinç ‘söyle’ diyordu. Karşıdakini dinledikten sonra, “En ust kaç” dedi ve telefonu kapattı.

“Biri mi geliyor?”

“Özgür’le Tusem,” dedi sigarasını söndürürken.

Onları isteme gecesi görmem gerekiyordu ama yanlarında olamamıştık. Vurulduğum günün sabahı beni ziyarete gelmişlerdi. Çok geçmeden merdivenlerin başında el ele göründüler. Tusem, Özgür’ün elini bırakıp hızla yanıma geldi ve yanaklarımdan öptü. “Nasılsın, Asyacık?” derken yanımdaki sandalyeye oturdu. Özgür Erdinç’le tokalaştıktan sonra bana göz kırpmakla yetindi.

“İyiyim. Sen nasılsın?” dedim. Erdinç’le az önceki muhabbesimizin son kısmını unutmaya çalışıyordum.

Tusem ellerini masanın üzerinde birleştirip heyecanla yüzüme baktı. “Ben de iyiyim, hem de fazlasıyla. Nikâh tarihimizi aldık. 14 Şubat’ta evleniyoruz.”

Erdinç, Özgür’e dönüp sırtına dostça vurdu. “Hadi hayırlı olsun, kardeşim.”

Ben de tebrik ettikten sonra aklımdan küçük bir hesap yaptım; istenme olayı daha birkaç gün önce olmuştu ve üç hafta sonra evleniyorlardı. “Fazla acele etmiyor musunuz?”

Tusem, “Haklısın. Ailem de aynı tepkiyi verdi ama sevgililer gününü boş geçirmek istemedik,” dedi ve Özgür’e öpücük gönderdi.

Özgür de aynı şekilde karşılık verdiğinde Erdinç’le birbirimize kısa bir bakış attık. Erdinç’in yüz ifadesi anlam veremediğim bir şekil almıştı, gülmemek için kendimi zor tuttum. Bozuntuya vermemeye çalışarak, “İyi düşünmüştünüz o zaman,” dedim.

Tusem, “Düğün alışverişinde bana yardım edeceksin,” dedi.

Bunu duyduğumda, gülen yüzümdeki tek bir kas dahi oynamaz hale geldi. Erdinç tepkimi fark etmişti. “Dikişleri alınana kadar Asya’nın dışarı çıkması yasak, kendini yoramaz.”

“Alışverişe on gün sonra çıkacağız. O zamana kadar dikişleri alınmış olur. Beni ekmeye çalışma, Asyacık.”

Başımı mecburiyetten sallarken, Tusem gibi alışveriş kolik biri karşısında şansını denediği için Erdinç’e teşekkür eden gözlerle baktım. Ama Erdinç göndermek istemezse o güne bir şey bulur. beni evde tutardı zaten. “Tamam, hallederiz,” dedim.

Sohbetimiz bu saat daha sürdü, sonra vedalaşarak evimizin yakınına tuttuk. Yorulmuştum, boşluğumdaki yaradan çok, kolumdaki yara canımı yakıyordu. Evin önüne geldiğimizde Erdinç arabadan inerek kapımı açtı ve inmemeye yardım etti.

Kapının önüne geldiğimizde Volkan'ın sesiyle arkamızı döndük. "Abi," dedi. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Elindeki zarfı Erdinç'e uzattı. "Bunu plakası sokulmuş bir araç demir kapının önüne atıp kaçtı."

Erdinç önce elindeki nota, sonra bana baktı, benim yanımda açıp açmamakta kararsız kalmış gibiydi. "Açsana," diye çıkıştı, çünkü bu eve bırakılan notlar istisnasız şekilde benimle ilgili oluyordu. Erdinç elindeki küçük zarfı açarak içindeki beyaz kâğıdı çıkardı. Aklımdan namluyu bana doğrultan kimliksiz psikopat geçerken, notu okuduktan sonra şaşkınlıkla Erdinç'e baktım.

'Sana son bir şans veriyorum, kardeşim. Ya Asya'yı iyi korursun ya da elinden alırım.'

İkimiz de aynı anda, "Bu ne demek oluyor?" dedik. Ben Erdinç'e, Erdinç de kendine sormuştu. Bu sefer gelen not aklıma tamamen karıştırmıştı, bu zamana kadar gelenlerin hepsi canımı istiyordu. Ama şimdiki can güvenliğini üstlenmek ister gibiydi. Sanki Erdinç'ten daha güçlü olabilirmiş gibi.

Garip olansa nottaki 'kardeşim' kelimesiydi. Aklıma gelen ilk düşünceyi asla olamaz diyerek beynimin gerisine iterken, ikinci seçeneğe yer açtım. Kesinlikle birisi Erdinç'e kafa tutar gibi kardeşim demişti ve bedelini ödeyecekti.

On Gün Sonra

Tofita cılız sesiyle havlayarak beni takip ediyordu. Vurulduğum zamandan itibaren pek ilgisiz kalmıştı. Birkaç gün öncesinde dikişlerim alınmıştı ve kendimi gayet iyi hissediyordum. Erdinç, Tofita'yı kucağıma almama artık kızmıyordu.

"Al, kızım." Yere eğilip, hazırladığım sabah yemeğini önüne bıraktım, küçük bedeniyle zıplayarak, birkaç kez havladı ve yemeğini yemeye başladı. Tofita yemeğini yerken ben de küçük kafasını ve yumuşacık tüylerini sevmekle vakit geçiriyordum.

"Tusem telefonda."

Erdinç'in geldiğini fark edemediğimden sesini duyunca ürk-

muştum. Elinde, üst katta bıraktığım telefonumu görünce tıyler--
diken diken oldu, çünkü arayan başka biri de olabilirdi. Ormana
Eray gibi. "Teşekkür ederim," diyerek telefonu aldım. "Efendim
Tusem?"

"Umarım hazırlanmışsındır, Asyacık, çünkü bir saat sonra ev
den çıkıyorum."

Aklımdan tamamen silmiş olduğum kına gecesi ve düğün alış-
verişini unutmuştum. "Hayır, unutmadım," dedim. "Bir saat sonra
alışveriş merkezinde olurum." Sesim kesinlikle gelmek istemiyor-
um diye bağılıyordu.

Tusem ses tonumdan anlamış olsa bile umursamadı. "Tamam
o zaman, görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

"İyi bir yalancı değilsin." Erdinç'in sesi Zehra Hanım'ın hazırla-
dığı güzel kahvaltı masasından geliyordu.

"Gitmek istemiyorum," diye yakındım.

Ağızındaki lokmayı yutup çayını eline aldı. "Gitme o zaman, se-
nin için bir bahane bulurum."

Bulacağına emindim ama gitmem gerekiyordu. Tusem fazla
mutluydu, bana değer veriyordu, gitmezsem çok ayıp olurdu. "Ge-
rek yok, gideceğim," dedim. Masaya oturmadan ağızıma bir dilim
salatalık atım. "Şirkete geçerken beni bırakabilir misin?" Yine farklı
bir model takım elbise giymişti ve son derece yakışıklı görünüyor-
du.

"Olur, güzelim," dedikten sonra uyaran gözlerle boş sandalyeyi
işaret etti. "Hazırlanmadan önce kahvaltını yap."

İştahım kaçtığından, başımı iki yana sallayıp salonun çıkışına
doğru yürüdüm. "Aç değilim, acıkırsam orada bir şeyler atıştırı-
rım."

Homurdanmalarını umursamadan yukarı çıktım. Kalın bordo
kazağımı ve yüksek bel siyah dar kotumu giydim. Saçımı açık bıra-
kırken, abartı olmayacak şekilde makyajımı yaptım. Son olarak da
aşağıda beni bekleyen Erdinç'in yanına indim.

Dış kapının yarım açık olduğunu ve Erdinç'in salonda olmadığı-
nı görünce arabada bekliyor olduğunu anladım. Evden çıkıp araba-
ya yerleştiğimde soğuk hava içimi ürpertmişti. Dikişlerim alınmış
olsa da ani hareketler canımı yakıyordu ve arada bir aniden giren
sancılarım oluyordu. Şimdi yaptığım gibi, çoğu zaman umursama-

maya çalışıyordum.

Alişveriş merkezine doğru yol alırken, uzun zaman sonra koru-
malar başımda olmadan gizecektim. Bu konu üzerine uç gun önce
ettiğimiz kavğadan ben galip çıkmıştım. Son gelen not hakkında
akımız de ağzımızı açmıyorduk ama Erdinç notu bırakanın peşine
ouşmuştu.

Araba alışveriş merkezinin önünde durduğunda Erdinç bana
baktı. "Kendine dikkat et. Eğer ağrın olursa veya şuphelendiğin bir
durum olursa hemen beni arıyorsun, anladın mı?"

Ona doğru uzanıp yanağından öptüm. "Endişelenme, kendime
dikkat edeceğim," diyerek arabadan indim.

Sonraki üç saati Tusem'in peşinde sürüklenerek geçirdim. İlk
başta kına gecesinde giyeceği bindallısını, gece içinde değıştirece-
ği iki elbiseyi ve elbette hepsinin altına giyeceği ayakkabıları aldık.
Şimdiyse gelinlik provası yapılıyordu ve nihayet oturabileceğim bir
yer bulmuştum.

Gelinliği özel olarak yurt dışından getirtilmişti ve kendi isteği
üzerine birkaç yerinde değışiklik yaptıyordu. Aslında gelinliğin
ilk hali de gayet güzeldi ama Tusem kendi zevkini ön planda tutu-
yordu. Straplez kesim gelinliğin bele kadar olan kısmı vücuduna
tam oturuyordu. Kabarık etekleri dantel işlemeliydi. Bir metrelik
kuyruğu, eteğinin arkasına yerleştirilmiş olan kabarıklıktan öyle-
ce uzanıyordu. Yine dantel işlemeli olan duvağıysa kuyruğundan
daha uzundu. Tusem gelinliğin içinde bir kuğudan farksızdı ve
Özgür gerçekten de çok şanslı bir adamdı.

"Sence düğünde saçlarımı açık mı bırakmalıyım, yoksa dağınık
bir topuz mu yaptırmalıyım?"

Elinde yapay ama çok hoş görünen çiçeğiyle Tusem aynadaki
yansımasını izliyordu. Elbette çiçek de yurt dışından gelmişti. "İkisi
de sana yakışacaktır. Sen hangisini istiyorsun?" dedim. Yorgunluk-
tan sesim bile zor çıkıyordu.

"Aslında açık bırakıp bukle yaptırmayı düşünüyorum."

Tusem isteğini söylerken telefonum bugün beşinci kez çaldı.
"Yine ne oldu, Erdinç?" Bu adamın şirkette hiç mi işi olmuyordu?

"Sesin yorgun geliyor." Anında anlamıştı.

Daha beter endişelenmemesi için sesimi biraz daha canlı tu-
tup, "İyiyim ben, birazdan yemek yiyip eve geçeceğim," dedim.

"Korumaları şimdi gönderiyorum, Asya. Hemen eve gecip d-
len. Zehra Hanım yiyeceğin bir şeyler mutlaka hazırlamıştır"

"Erdoğan, sakin ol. Ben gayet iyiyim. Yemek yedikten sonra eve
gececeğim, tamam mı?"

"Hata bende," dedi sinirle soluyarak. "Sana kırk dakika veriy-
rum, kırk dakika sonra aradığımda evde olduğunu söyleyeceksin."

"Tamam, anlaştık."

"Dikkatli ol," dedi ve telefonu kapattı.

Tusem'in işi daha uzun sürecekmış gibi görünüyordu. "Ben git-
sem kırılır mısın?" dedim.

Gelinliğiyle uğraşan iki kadına aldırmadan bana döndü. "Bir
yerin mi ağrıyor?"

Doğrusu ağrım vardı, yorulmuştum. "Ağrım artacak gibi, eve
gidip dinlensem iyi olacak."

"Tamam, o zaman. Gel de son kez öpeyim."

Kıpırdayamadığı için ellerini bana uzatmıştı, ayağa kalktım,
yanaklarına birer öpücük bırakırken, "Kına gecende görüşürüz,"
dedim.

"Tamam, Asyacık. Kendine dikkat et. Eve ulaştığında da bana
mesaj atmayı unutma. Eğer sana bir şey olursa Erdoğan Bey'inle uğ-
raşamam."

"Merak etme, bir şey olmaz," dedikten sonra çantamı alarak
mağazadan çıktım. Dışarı çıkmak için ikinci kattaki çıkışı kullanma-
ya karar vererek o tarafa yöneldim, çünkü hemen önünde taksi
durağı vardı. Boşluğumdaki ağrı artarken, tek isteğim yatağa uzan-
mak ve Zehra Hanım'ın hazırladığı yemekleri afiyetle yemekti.

"Asya!"

Arkamdan gelen ses bir anda kalbimi tekletti. Ama garip bir
şekilde de mutlu etmişti. Sese dönmeden önce etrafıma bakıp,
Erdoğan'ın adamlarından biri var mı diye kontrol etmekten kendi-
mi alıkoyamadım. Arkamı döndüğümde, Begüm Armağan elindeki
poşetleri yere bırakıp bana sıkıca sarıldı. "Şaka gibi, senin burada
ne işin var? Erdoğan nasıl oldu da seni tek başına dışarı bırakabildi?"

"Tusem'le, yani arkadaşım ile alışverişe çıkmıştım," dedim. İçim-
deki Asya yaşadığımız son dramdan sonra benden çok etkilenmiş
olacaktı ki eli ayağı titreyerek içimden beni dürttü. "Hemen bura-
dan gidelim." Ama onu dinlemek istemiyordum. Normalde dedi-

ğın yapıp annemin iyiliği için uzaklaşmam gerekiyordu ama gitmek istemiyordum. Onun olduğunu sanıp çok fazla yıpranmıştım. Erdinç ilk günlerdeki hallerine donmuştu ve gözümü korkutmuştu. Şunu anlamıştım ki Begüm Hanım bana annelik yapmamış olsa da onu seviyordum. Yanında olmak ve onunla konuşmak istiyordum.

Annemin eli saçlarıma uzandı. “Son görüşmemizden sonra sana bir şey yaptı mı?” diye sordu. Bana benzeyen beyaz teni sanırım beni gördüğü iç kızarmaya başlamıştı.

Aklıma ağlamaktan geçirdiğim astım krizim gelirken başımı iki yana salladım. “Hayır. Ama şu an seninle konuşuyor olmam çok tehlikeli.” Gitmeliydim. En ufak bir hatamda annemin canıyla oynamış olurum.

“Umurumda değil, sadece seni görmek istiyorum,” dedi, eli hâlâ saçlarımdaydı.

“Bak, sadece biraz zamana ihtiyaç var, tamam mı? Erdinç bir gün mutlaka seni affedecektir ama şu an hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemiyorum. Kendine iyi bak.” Ayakta daha fazla durmak zorunda kalırsam iki büklüm olup yaramın acısıyla kıvrınacaktım.

Annem tamam dercesine başını salladı ve beni kendine çekip son kez sıkıca sarıldı. “Sen de kendine dikkat et.”

Anladığım kadarıyla vurulduğumdan haberdar değildi. Aslında olmaması daha iyiydi. Benden beş santim kadar uzun boyundan dolayı çenem omzuna gelirken, ben de kendime ona sarılma izni verdim. Kokumu içine çekerken beni bırakmak istemiyordu. O ise pahalı bir parfüm kokuyordu. “Tamam,” dedikten sonra kollarında çıkıp arkamı döndüm ve hızlı olmaya çalışarak alışveriş merkezinin dönen kapısından dışarı çıktım. Taksiye bindiğimde ağrım dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı. Kahretsin. Kendimi bu kadar zorlamamalıyım. Taksi hareket ettiğinde başımı cama yasladım. Annemi birkaç dakika da olsa görmek beni mutlu etmişti. Sanırım yavaş yavaş onu affediyordum. Ağrıma rağmen kalbim de yüzüm gibi gülüyordu. Bu olayı Erdinç’e söyleyip söylememe konusunda ise kararsızdım.

Taksi bahçe kapısından içeri girdiğinde korumalardan biri hızla koşup kapımı açtı ve diğeri de daha ben cüzdanımı çıkartmadan taksi şoförüne para uzattı.

“Yardım ister misiniz, Asya Hanım?”

Bacaklarımı zorlukla taksiden sarkıtıp çantamı kucağıma aldım.

ğım da kalkabilmek için bir kol aramıştım ve bunu anlayan koruma da direkt atılmıştı. Bana uzattığı kola tutunup derin bir nefes alarak taksiden inmeyi başardım. Neden bu kadar artmıştı ki ağrım?

Korumanın kolundan çıkıp eve doğru yol almaya başladığımda, bu olayın Erдің'in kulağına gideceğinden emindim. Evin kapısından içeri adım attığımda telefonum çaldı. Arayan Erдің'ti "Evdeyim."

"İyi, akşam biraz geç geleceğim, haberin olsun."

Onun da sesi yorgun geliyordu. Normalde bunu sorgulardım ama şu an ayakta duruyor olmamın nedeni merdiven korkuluklarıydı. "Tamam, görüşürüz," dedim. Sesimi ustalıkla düzgün çıkarmıştım. Erдің daha fazla uzatmadan telefonu kapattığında, kendimi korkuluklardan birazcık aşağı sarkıttım. "Zehra Hanım?"

Üç saniye sonra, "Efendim?" diyerek mutfaktan çıktı ve sesimin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Elimi salladım. "Buradayım," dedim. "Rica etsem odama yiyeceğim bir şeyler getirebilir misiniz?"

"Tabii ki, Asya Hanım. Nasıl isterseniz."

Kendimi odaya attıktan sonra, pijamalarımı alarak yatağa sırtüstü uzandım. Ayağa kalkacak halim kalmamıştı, üzerimdekileri yattığım yerde çıkarıp pijamalarımı giydim ve yorganı üzerime çektim.

O anda da Zehra Hanım hazırladığı güzel yemeklerle içeri girdi. "Bir sorun mu var, Asya Hanım?"

Sırtımı yatağın başlığına yaslayarak oturur pozisyona geçtim. "Birazcık ağrım var da," dedikten sonra, kucağıma bıraktığı tepsiye baktım; kavrulmuş et ve makarna vardı, yanında da taze sıkılmış portakal suyu. "Sizden bir şey daha rica edebilir miyim?"

"Buyurun, Asya Hanım."

"Üst çekmecedен ilaç çantamı verebilir misiniz?" dedim ve dolabı işaret ettim.

Zehra Hanım ilaç çantamı uzatırken, "Erдің Bey'e haber vermemi ister misin?" diye sordu.

Başımı anında iki yana salladım. "Hayır, önemli bir şey yok." Gülmeye çalıştım. "Erдің'i rahatsız etmeyin." Zaten önemli bir işi olmasaydı bugün erkenden eve gelirdi diye düşündüm.

"Peki, afiyet olsun."

Zehra Hanım odadan çıkarken ben de vakit kaybetmeden karnımı doyurmaya başladım. Son lokmamı da ağızma attıktan sonra tepsiyi komodinin üzerine bırakıp ağrı kesicimi içtim. Saat öğleden sonra iki olmuştu. Gözlerimi kapattım ve hiçbir şey düşünmeden kendimi uykuya bıraktım.

Gözlerim açıldığında yatağın diğer tarafında kıpırtılar vardı. "Uyumaya devam et, miniğim." Erdinç saatlerdir uyuyarak ısıttığım yorganın altına kayıp beni çıplak göğsüne çekti.

"Neredeydin?" diye mırıldandım. "Saat kaç?" Belli ki eve daha yeni gelmişti.

Mis kokusu beni tekrar uykuya iterken, burnunu boynuma sürttü. "Yediyi biraz geçiyor."

Kısık sesle konuşup uykumun tamamen açılmasına engel olmaya çalışıyordu ama ilk sorumu pas geçmişti. Bir kez daha sordum. "Neredeydin?" Bu arada vücudumu şöyle bir dinledim, ağrım geçmişti.

"Senin için bir şeylerle ilgileniyordum," dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

"Benim için mi?"

"Evet, güzelim ama ne olduğunu soramazsın." Tek kaşını havaya kaldırıp başını hafifçe salladı. "Zamanı geldiğinde göreceksin."

Zaten uyku mahmuru olan bedenim diretecek kadar ayık olmadığından, "Peki," dedim. İçimden de umarım eve geç gelecek kadar önemli bir şeye vakit ayırmıştır diye geçirdim. Başımı tekrar boynuna gömdüğümde gözlerimi kapattım. Acaba ilgilendiği şey neyle ilgiliydi?

"Sen ne yaptın bugün?"

Nefesi yüzümü okşadığında kalbim hızla atmaya başladı. Anemle karşılaşmamız gözlerimin önünde şekillenirken bir süre sessiz kaldım. Anlatıp anlatmamak arasında kararsızdım. Sonrasında ondan sakladığım Eray'la, iki kez bana not gönderen kişi aklıma geldiğinde bir sırrı daha içimde tutmak istemediğimi fark ettim. Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım, en ufak bir huysuzluk ve sinir sezersem kesinlikle söylemeyecektim. Ama güzel yüzünde tek bir olumsuzluk yoktu, her zamanki çatık kaşlarının dışında.

“Neden öyle bakıyorsun, miniğim?”

“Aslında bugün bir şey oldu ama kızmandan korkuyorum.”

Cevap vermeden gözlerimin içine baktı ve gördüğü şeyden emindim; korku. “Anlat, miniğim. Dinliyorum.”

Sonunda konuşmuştu ama duyacaklarından hoşnut olmayacağıını kendi de biliyordu. Bedenime sardığı kolları beni kendine çekerken, başım geride, gözlerine bakıyordum. “Annemle karşılaştık.” Ağzımdan çıkan sözlerden sonra Begüm Hanım’a Erdinç’in yanında anne dediğim için pişmanlık duydum.

Yüzündeki ifadeyi büyük bir ustalıkla tepkisiz tutmayı başardığında gözlerinde saf bir sinirin kıvılcımı ışıldadı. “Karşılaştınız?” Buna inanmamış gibiydi, sanki arkasından iş çevirip buluştuğumu ima etmişti.

“Evet, karşılaştık,” dedim. Şüphe etmesin diye gözlerimi gözlerinden bir an olsun çekmemiştim. “Tusem’den ayrıldıktan sonra çıkışa ilerlerken bir anda karşıma çıktık.”

“Ne konuştunuz?”

“Sadece nasıl olduğumu ve orada tek başıma ne aradığımı sordu, o kadar.” Yüzümü ezberleyen, ne düşündüğünü belli etmeyen gözler beni bırakmazken sadece başını salladı. “Kızdın mı bana?” Kendimi kontrolüm dışında gerçekleşen olaydan dolayı suçlu hissederek olmuştum.

Hayır anlamında başını salladı ve başımı boynuna çekti. “Yorucu bir gün geçirdin, dinlen,” dedi. Sesinde de hiçbir duygu yoktu.

Anlaşılması zor olan adam bir kez daha kendini içine kapatıp sessiz kalmıştı. Onu da suçlayacak bir neden bulamıyordum. Kendi içinde korkuyordu, çünkü yıllar sonra bulduğu sevgiyi kaybetmek istemiyordu...

Bölüm 15

Başkalarının mutluluğunda kendine yer bulan kişi sevgiye ve mutluluğa hasrettir. Kendinin tadamadığı, asla bulamadığı, bilmediği eğlenceyi, mutluluğu başkasında gördüğünde imrenerek, aynı bugün benim yaptığım gibi kendine pay çıkarıyorsa o kişiyi suçlamak adil olmaz.

Bütün gece oynamaktan ayaklarım ağrımış, topuklu ayakkabılar tabanlarımı zonklatmaya başlamıştı. Tusem bir dakika bile oturmama müsaade etmeden, gece boyu onunla dans etmeye zorladığından takatim de kalmamıştı. Tusem'in bir anlık dalgınlığıyla kendimi kızların arasından süzerek ayırdığımda boğazım kurumuştur. Mekânın alt katındaki mutfağa inmek için salonun ağır kapılarına ilerledim.

En yakın arkadaşımın kına gecesini yaparken bu kadar eğlenceğimi hayal etmezdim. Düğününe son bir gece kalmışken onun heyecanına ve mutluluğuna şahit oluyor oluşum çok farklı hissettiriyordu. Evliliğe adım adım giden yolun her anında yanında olmayı başarabilmiştim. Mekân seçimi ve konsept gibi birçok detaya birlikte karar vermiştik ve sonuç gerçekten güzeldi. Tusem ciddi ciddi yarın akşam evleniyordu.

Kına gecesi mekânı boğaza sıfır olan bir yalıydı. Dekorü sor zamanlarda moda olan Osmanlı tarzıyken, çok güzel görünüyordu. Kına eğlencesinin yapıldığı salondan ayrılıp, alt kata inen döner merdivenin basamaklarını birer birer inerken her attığım adımda canım yanıyordu. Bu gece için özel olarak yaptırdığım kıvrıcık buklelerimi geriye iterken elbiseme göz attım. Kalçalarımдан sadece bir karış aşağıdaydı ve vücuduma tam oturmuştu. Koyu mor rengi göz doldururken, göğüs dekoltesi göbeğime kadar uzun, ince bir çizgi olarak iniyordu. Dekoltede tenimi kapatan tek şeyse incecik bir tülkü. Sırtım da aynı şekilde derin bir dekolteyle açıktayken onu kapatan hiçbir şey yoktu. Topuklu ayakkabılarımsa elbisemle aynı renkteydi.

Erdinç'in, önceden yaptığı gibi, bu elbiseyi üzerimde parçalara ayırmamasının tek nedeni kına gecesinde sadece kızların olmasıydı. Başta bana inanmayıp, elbiseyi çıkarttırmaya çalışsa da Özgür'ü aramış, o da aynı şeyi söylediğinde giymeme izin vermişti.

Tam merdivenlerin sonuna gelmiş, boş yalıda garsonların bulunduğu mutfağa dönüyordum ki, önceden hiç de sevmediğim bir ses adımı söyledi. "Asya?"

Lütfen yanlış tahmin etmiş olayım diye düşünerek sese döndüm. Yüzümdeki huzursuzluğu saklama zahmetine girmemiştim. "Buğra?" dedim. Sarı saçları yukarı dikilmişti, bir seksenlik boyuyla itici bir şekilde tepeden bana bakarak gülüyordu. Gözleri göğüs dekoltemde ve bacaklarımda dolaştığında kendimi cinsel istismara uğramış gibi hissettim. Pis yavşak.

"Ne kadar güzel görünüyorsun."

Dekoltemi kapatmak için saçlarımı iki göğsümün üzerine çektim ve gözlerimi devirmemek için büyük çaba sarf ettim. "Teşekkürler," dedim. Bakışları beni tiksindirmişti. "Senin burada ne işin var?" diye sordum ama nedenini adım gibi biliyordum.

Buğra, Tusem'in bizden iki yaş büyük olan kuzeniydi. Yurt dışında okuyordu ve bir seksenlik boyundan daha fazla egosu vardı. Kız düşkünü olduğu için buraya da kızları dikizlemek için gelmişti muhtemelen. Bir de Türkiye'ye her gelişinde benim üzerimde şansını denemekten bir an olsun vazgeçmezdi.

"Özgür'ün bekârlığa veda partisine gitmeden bir uğrayayım dedim ama burada hiç erkek yokmuş."

Çoğu insana güzel görüldüğünden emin olduğum gözleri bana

inanılmaz derecede itici geliyordu. Özgür'un düzenlediği partinin mekânı ise buraya sadece bir sokak kadar uzaktı, çünkü herhangi bir durum olduğunda gelmelerinin kolay olması düşünülmüştü. Mekânda bir erkek sineğin dahi olmamasında da Erdinç'in parmağı vardı. Bugün çalışanların bile hepsi bayandı. "Evet, erkeklerin hepsi Özgür'un yanında," dedim. Neyse, kendine iyi bak, Buğra." Gözlerinin daha fazla üzerimde dolaşmasına izin vermeyecektim. Arkamı dönüp mutfağa doğru yol almadan önce saçlarımı geri atıp sırtımı kapatmaya çalıştım.

Kolumu tutmak için uzandı. "Dur gitme. Yani, biraz daha konuşalım."

Kolumu hızla geri çektim. Yine başlıyorduk. "İşim var, Buğra. Daha sonra görüşmek üzere," dedim ve hızlı adımlarla mutfağa girdim. "Merhaba, yukarıda su bitti de, getirebilir misiniz?"

Çalışanlar kınada yapılacak olan ikramları hazırlıyorlardı. İki tanesi ayağa kalkıp, "Hemen getiriyoruz," dediler.

Tamam anlamında başımı sallarken yan taraftaki su şişelerinden bir tanesini alıp açtım ve kana kana içtim. Yemek borumdan inip organlarımı ıslatan suyun serinliği içimi rahatlatmıştı. Buğra'nın hâlâ dışarıda olma ihtimaline karşı biraz daha oyalandım. En sonunda cesaretimi toplayıp mutfaktan çıktım. Gitmişti, ortalıkta yoktu. Acele etmemeye özen göstererek merdivenleri çıkmaya başladığımda topuklularım artık bana işkence ediyordu.

Salona geri döndüğümde ışıklar kapatılmıştı. Tusem de salonun tam ortasındaki tahta oturmuştu. Kızlar ellerindeki mumları yakarken, buna katılmam gerektiğini düşünerek masanın üzerindeki mumlardan alıp yaktım. Artık gelenekleşmiş olan ve her kızın kına gecesinde çalan türküyü söyleyerek Tusem'in etrafında dönmeye başlamıştık. Benim hiçbir zaman böyle bir gecem olmayacağını düşünsem de bu düşünceyi hemen aklımdan attım. Bu Tusem'in gecesiydi, moralimi bozmayacaktım.

En sonunda Tusem'in kinasını yaktık ve kızlar yeniden oynamaya başladıklarında bir köşeye çekilip telefonumla uğraşmaya başladım. O sırada Erdinç'in mesajı geldi.

'Beş dakika sonra yanındayım, güzelim. Üzerine kabanını giy. Tüm erkekler geliyoruz.'

Tam da ondan beklenen mesaj olduğundan şaşırmamıştım. Artık gecenin sonuna geldiğimiz için Özgür de Tusem'i evine bırak-

mak için geliyor olmalıydı. Diğer erkeklerin de eşleri, anneleri ve da kız kardeşleri buradaydı.

Erдің'in söylediğini yaparak üzerime kabanımı giydim ve Tusem'in yanına gittim. "Erkekler çıkmışlar, geliyorlar," dedim.

Üzerinde bu gece giydiği üçüncü elbise vardı ve hâlâ enerjik görünüyordu. "Çok şükür Özgür'e kavuşacağım desene," dedi. Kadınlardan bıktım bakışı atarken yanağıma bir öpücük bıraktı. "Son kafileyi de yolcu edeyim geliyorum, tamam mı?"

Başımı salladıktan sonra aşağı inenlerin peşine takılıp merdivenlere yöneldim. Bir an önce Erдің'le eve gidip bacaklarımı uzatmak istiyordum. Tam yalının bahçeye açılan kapılarından kendimi dışarı attığım sırada Erдің'in, Özgür'ün ve diğerlerinin arabaları yalının bahçesine giriş yaptılar. Erдің'in arabasına doğru ilerlerken, kabanımın bileklerime kadar uzanmıyor oluşuna küfrettim. Hem hava çok soğuktu hem de ortalıkta çok fazla erkek vardı. Erдің bu görüntümden hoşlanmayacaktı.

Erдің arabadan indi, "Miniğim," dedikten sonra dudaklarını alnıma bastırdı. "Daha uzun kabanların olduğuna eminim."

Beklenen tepki gelmişti. Evden çıkarken de dik bakışlarla beni süzmüştü ama gecenin sonunu ikimiz de hesaba katmamıştık. "Birazdan evimize gideceğiz," dedim. Kafamı kaldırıp güzel yüzüne baktım ama onun bakışları başka bir noktada donakalmıştı. Nereye baktığını görmek için başımı çevirdiğimde sessiz bir küfrü geceye bıraktım.

"Tanıyor musun?" diye sordu.

Buğra pahalı arabasının kaputuna yaslanmış, gözlerini yine iğrençlikle üzerimde gezdiriyordu. Hayır demeyi düşünsem de, "Evet," dedim. "Tusem'in kuzeni." Sonra yine Erдің'e dönüp, Buğra'yı boğacakmış gibi bakan gözlerini bana çevirmesi için çenesinden tuttum ama nafileydi; aslan, avına kilitlenmişti.

"Siktiğimin pezevenginin gözleri neden senin üzerinde dolaşıyor?"

Şimdi hapı yutmuştuk. Tusem'in en güzel gecesinin berbat olması en son isteyeceğim şey olurdu. "Erдің, sakın kavga çıkarma. Tusem de Özgür de çok üzülürler. Hem çok ayıp olur."

Çenesi gerilmişti. "Gözlerini senden çekse iyi olur," dedi.

Sırtımda Buğra'nın bakışlarının yarattığı ağırlık varken Erдің'e

sarıldım. "Sakin ol." Boynunda sınırdan atan şah damarını öptüm. "Ben, senin yanındayım, kimin baktığının ne önemi var?"

Erдің sıkıntıyla boynunu bir sağa bir sola esnetti. "Yürü," dedi. "Bin arabaya, yoksa katil olacağım."

Söylediğini yapıp hızla arabaya bindim. Erдің de kapıyı aynı hızla kapattı. Sonra hâlâ bana bakan Buğra'ya döndü. "Neye bakıyorsun?"

Buğra çok büyük bir hata yapıp Erдің'e doğru gelmeye başladı. İkisi de uzun boyluydu ama Erдің daha uzun ve daha yapılıydı. Erдің de ağırdan ona doğru ilerledi, sırtındaki tüm kasların gerildiğini kabanının üzerinden bile neredeyse görebiliyordum. Aralarında birkaç adım kalmıştı ki arabadan indim.

Buğra nereden bulduğunu bilemediğim bir cesaretle, "Bakmak istediğim yere," dedi.

Erдің adım atmaya bıraktı. İşittiklerimden sonra benim de adımlarım duruvermişti. Her an kan çıkabilirdi. Ve sonrasında her şey en fazla üç saniye içinde gerçekleşti; Erдің'in yumruğu jet hızıyla hareket edip Buğra'nın burnuna inerken, "Al, bir de buna bak," dedi. Gecenin sessizliğinde bir kırılma sesi yankılandı. Buğra yere yığılırken, Erдің çoktan onun üzerindeki yerini almıştı. Bahçede kalan son birkaç kişiyle birlikte Özgür bize doğru koştu. Birkaç kızın çığlığı duyuldu. O çığlıklar Erдің'i ilk tanıdığım zamanlarımı hatırlattı.

Özgür ve diğerleri Erдің'i Buğra'nın üzerinden almayı başarmışlardı. Buğra'nın yüzü mide bulandıracak şekilde dağılmıştı. Canı yanıyor olsa da sırtı. "Şanslı piçmişsin," dedi.

Artık Erдің'i nasıl tutacaklardı bilmiyordum. "Bırakın lan!" diye bağıırıyordu. Onu zapt edemeyeceklerini anladıklarında Buğra'yı uzaklaştırmaya karar verdiler. O, bir arabayla uzaklaştığında Erдің bana döndü. "Arabaya bin!"

"Abi, sakın ol," diyordu Özgür ama Erдің umursamamıştı bile.

Arabaya bindiğimizde resmen kükredi. "O pezevenkle nasıl bir geçmişin var?"

Parmak boğumları kan içindeydi. "Bir geçmişim yok," dedim. Yani onun bana asılmaları, yazmaları ve her gelişinde inatla beni bir yerlere götürmek istemesi dışında.

"Asya, beni çıldırtma!" Sesi arabanın içinde hangi noktaya çarptıysa iki kat artıp daha fazla duyuldu.

“Erдің, sakın ol,” dedim. Bu çıldırmış halleri artık beni yoruyordu. Sürekli kavga, sinir, birini dövecekmiş gibi hazırda durması... “Yurt dışından geldiği zamanlarda Tusem’le buluşacaksak o da gelirdi, o kadar.” Artık ben de sinirliydim. “Sürekli olarak insanlara saldırmaktan vazgeç. Ne olmuş yani bana baktıysa? Neticede yanımda olan sensin. Bana sarılıp, öpen kişi de sensin.” Sesim onunki kadar gür çıkmasa da yine de yükselmişti.

Erдің sözlerimi dinledikten sonra, ilerlediğimiz otobanda direksiyonu sertçe kırıp arabayı kenara çekti. “Anlamıyorsun, değil mi? Seni bu kadar sakınıp kollarken, insanların sana bakıyor olmasının beni deli ettiğini anlamıyor musun? Dikkat çekici şeyler giymemek sana neden bu kadar zor geliyor? Sende gördüğüm güzellikleri başkaları da görsün istemiyorum. Sadece benim olmanı ve her zerrende benim gözlerimden başka bir gözün dolaşmamasını istiyorum.”

“Ne yapayım, Erдің? Başkaları bakacak diye kendimi mi saklayayım?” Günümüz ülkesinde tüm genç kızların yaptığı gibi.

“Hoşuna gitmeyen bir şeyi sana zorla yaptırmayı istediğimi mi sanıyorsun? Ama anasını siktiğimin dünyasında böyle değil. Güzel bir kadın gördüler mi bütün akbabalar üşüşüyor ve bunun sana da yapılmasını istemiyorum. Başkalarının iğrenç düşüncelere sahip bakışlarla seni süzmesini istemiyorum.”

Artık bağırıyordu, sanki uzlaşmacı bir tavır takınmıştı. Onu anlıyordum. İnsan, sevdiğini her şeyden korurken, bir başkasının gelip ona zarar vermesini istemiyordu. Bizim başımızsa zaten beladan kurtulmuyordu ve Erдің de o belalara bir yenisi eklensin istemiyordu. Ama yine de bu kısıtlamalardan her kız kadar nefret ediyordum. “Tamam,” dedim. “Seni anlıyorum. Bundan sonra daha dikkatli olacağım, oldu mu?” Sesimdeki sinir belliydi ve bunu Erдің istediği için kabul etmemiştim. Dışarıdaki gereksiz insanların dayatmalarından dolayı kabul etmiştim.

“Oldu,” dedi. O da memnun değildi.

Tekrar yola koyulduğumuzda ikimiz de konuşmadık. Uzun zaman sonra eğlendiğim bir gecenin kötü bitmesine şaşkınlık duymazken, Buğra’nın iğrenç bakışları ve hareketleri gözlerimin önünden gitmiyordu. Erдің zaten kavgaya meyilli biriydi ve nerede olduğumuzun onun için bir önemi yoktu. En azından kavga esnasında kalabalık dağılmıştı da olay daha fazla büyümemişti.

Eve geldiğimizde hiç vakit kaybetmeden kendimi banyoya attım. Banyodan sonra şortumu ve atletimi giydim, su almak için mutfığa indim. Tohta sepetine kıvrılmış uyuyordu ve Erdinç ortalkta yoktu. Ben de ortama ayak uydurup ses çıkartmazken, topuklu ayakkabılardan şişmiş ayaklarıma hiçbir şey giymemiştim. Mutfığa girip kendime bir ardak su doldurdum. Islak saçlarımı sarıdığı havludan kaçmış saçlarımdan ise yere sular damlıyordu. Mutfığı aydınlatan tek ışık kaynağı koridorda yanan spot ışıklardı. Arkamda hissettiğim varlığıyla duruşumu bozmadan tezgâhın önünde suyum yudumlamaya devam ederken Erdinç'in dudakları ensemdaki dövmesinde gezindi. Geri çekilmek için boynumu oynattığımda elimdeki bardağı tezgâha çarptım. "Sırnaşma, Erdinç. Bu gece yaptığın şeyle Özgür'le Tusem'e çok ayıp oldu," dedim. Bilerek ona dönmemiştim ama beni zorla kendine çevirdi. Belimden kaldırıp tezgâha oturttuğunda bacaklarımın arasına yerleşip, kendini bana yasladı.

"Tam aksine, Özgür beni arayıp Tusem'in adına özür diledi ve yavaşak kuzenini elinden geldiğince senden uzak tutmaya çalışacağını söyledi," dedi. Dudakları dudaklarımda dolaşıyordu. Sesi fazlasıyla kısıktı ve her seksi fısıltısında tüylerimi ürpertiyordu.

Tusem de kuzeninin farkındaydı ki bu geceki hareketini onaylamamıştı. Bana kırgın olmadığı için rahatlamıştım. Erdinç'in ellerinin kalçamda olmasından dolayı dikkatim dağılıyordu. Mırıldanarak, "Buna sevindim," dediğimde kısa sürede üzerimde yarattığı etkisini beğenmişti. Üzerinde hâlâ beyaz gömleği ve kumaş pantolonu vardı. Gömleğinin üç düğmesi açıktı, etekleri de sokakta oynayan çocuk misali belinden dışarı çıkmıştı. Kollarımı boynuna doladım. Beni kendine daha çok bastırduğında onu en hassas noktamda hissettim ve dudaklarımız ağılıkla birbirini buldu. Sertliğini hissettirdiğinde dudaklarımı sömüren ağzının içine inledim.

Beni zorlanmadan kucağına aldığı gibi odamıza doğru ilerlemeye başladı. Dudaklarımız bir an olsun ayrılmıyordu. Merdivenlere geldiği sırada ciğerlerim soluksuz kalmıştı, birkaç saniye için kendimi geri çektim ve ardından Erdinç yeniden dudaklarımı istila etti. Hangi ara odaya geldiğimizi bile anlamadan sırtım yatakla buluştu. Üzerimi kaplamış bedeni beni altında ezerken nefes nefeseydim.

Erdinç'in ne yaptığını bilen elleri kalçalarımı sıkıp beni kendine inatla daha çok bastırırken bu kez ikimiz de inlemiştik. Elleri giydiğim şorttan açıkta kalan bacaklarımı okşadı, bir bacağımlı beline

sardı. Bir eli tişörtümün içerisindeydi. Dudakları çenemden aşağı kaydı, öpücükleri boynumda geziniyordu. Aklımı başımdan alan dokunuşları ve diliyle beni altında kıvrandırıyordu. Boynumda daha iyi yer edinmesi için başımı geriye attım.

Bu denli ilerleyişimize istesem de karşı koyamıyordum ve sonumuzun iyiye gitmediği açıktı. Pijamamın içindeki sağ eli göğsüme doğru yol alırken beynim kapsama alanı dışına çıkmışçasına işlevsizdi. Boğulurcasına, "Erdoğan," dedim. Durmadı ya da duramadı.

"İzin ver," dedi. Dudakları tekrar dudaklarıma ulaşmıştı. "Bu gece seni tamamen kendime ait kılayım."

En hassa noktama kendini bastırıyordu. Beni ne kadar istediğini aramızdaki kumaş parçalarına rağmen anlayabiliyordum. Beynimin düşünme yetisi tamamen kaybolmuştu. "Korkuyorum," demeyi başardım. Doğrusu, kabul ettiğim takdirde olacaklardan mı, yoksa beni tamamen elde ettikten sonra uzaklaşmasından mı korkuyordum, emin değildim.

"Yalvarırım, miniğim," dedi. Resmen dişlerini sıkıyordu, vücudu ise fazlasıyla gergindi. "Bir gecelik kendini bana bırak." Alt dudaklarımı dişlerinin arasına alarak emdi.

Kendimi zor tutarken, son hareketiyle kendimi bırakacağım sandım ama iradem benden güçlüydü. Başımı geri çektim. "Erdoğan lütfen, istemiyorum," dedim. Sesim hâlâ kendinde değildi ve her kasım uyuşmuştu.

Erdoğan duraksayıp derin bir nefes alarak gözlerini sıkıca yumdu. Kendini hızla üzerimden çekti ve ayağa kalktı. "Erdoğan be-"

"Sus, Asya!"

Yüzüme bakmamıştı. Sinirle banyoya girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Birkaç saniye sonra da suyun sesi duyuldu.

Dün gecenin etkisinden hâlâ çıkamamıştım. Düşüncelere dalmışken, Tusem'in beyazlar içerisindeki güzelliğini bile görmekte zorlanıyordum. İstanbul'un en ünlü otellerinin birinin gelin odasında idik ve düğün saatini beklerken heyecanlıydık. Tadilatı yapılan gelinlik tüm güzelliğiyle üzerine oturmuştu ve Özgür'ü bilerek Tusem'in yanına sokmuyorduk.

Bugünün bir diğer özelliği ise sevgililer günü olmasıydı. Tusem'in düğün hazırlıklarıyla ilgilenmekten aklımdan tamamen

silinip yok olmuşken, sabah kalktığımda Erdinç'in tarafından hatırlanmıştı. Aslında hâlâ sınırlı olmasını bekliyordum ama gayet sakindi. Gece banyodan çıktıktan sonra yanıma uzanmış ama sabahın erken saatlerine kadar uyumamıştı. Sabah uykumdan opukluklarıyla uyandıktan sonra üzerime kalın şeyler giydirip, beni, bugüne kadar hiç görmediğim garajına götürmüştü. Başta neler olduğunu anlayamasam da, kocaman garajın en arkasına yerleştirilmiş iki arabayı görünce anlamıştım, çünkü beyaz olanında kocaman bir kurdele vardı. Anlamayan gözlerle yüzüne baktığımda, "Sevgilime hediyem," dedi. Son model beyaz Audi ile siyah Audi yan yana göz kamaştırırken dilim tutulmuştu. Acı olan şeyse benim daha doğru düzgün araba kullanamıyor oluşumdu ama Erdinç, "Kullanmayı öğreteceğim, yazın da ehliyet işlerini hallederiz," dediğinde sevinçten havalara uçmuştum. İkimize de aynı arabadan almıştı, ona yakıştığı gibi arabası da siyahken, garajın içinde bir tek bana aldığı araba beyazdı. Hediyesinin şokundan yavaşça sıyrıldıktan sonra gözlerimi garajın içinde gezdirmiş, on iki tane lüks araba saymıştım. Hepsi de siyahtı.

Şimdi de buradaydım. Dün yaşananlardan sonra üzerime, ünlü bir markanın askılı, V yaka, koyu mor bluzuyla, yine pahalı bir markanın pantolonunu giymiştim. Saçlarımı yine dün geceki gibi kıvrıcık yapıp açık bırakmıştım, makyajımı ise geceye uyacak şekilde ağır yapmıştım. Oldukça güzel görünüyordum. Hiç olmazsa, bu geceye zorunlu olarak katılacak olan Buğra'nın o iğrenç bakışlarına maruz kalmayacaktım. Tusem'den öğrendiğim kadarıyla Buğra'nın dün gecesini hastanede geçmişti, çünkü burnu kırılmıştı. İçimden, kırılmış olan burunla kurtulduğu için şanslı çocukmuş derken bu konuyla zihnimi yormayacaktım.

"Yarın akşam Dubai'ye gideceğim ve on gün sizi göremeyeceğim," dedi Tusem.

Tusem'le karşılarındaki aynada gelinliğini incelerken, odada bizden başka dört kişi daha vardı. İki kuzenleri, diğer ikisi de okuldan arkadaşlarımızdı.

"Bizi düşünme, eğlenmene bak," dedim. Güzel bir balayı geçireceğine emindim, Özgür ona prenses gibi hissettirecekti.

Elinde gelin çiçeğiyle bana döndü. "Keşke senle Erdinç de gelerseniz, hem size de hava değişimi olurdu," dedi.

Bu sıralar evde yatmaktan başka bir şey istemeyen ruh halim Dubai'ye karşı çıkıyordu. "İnşallah başka zamana yaparız," dedim.

Kapı yavaşça tıklatıldığında ikimizin de gözleri duvardaki saate kaydı. Saat sekizdi. Vakit gelmişti.

Tusem'in önünden çekilip, Özgür'ün siyah smokini içinde gelin odasına girdiğini gördüğümde gözlerim arkasında Erdinç'i aradı. İşte oradaydı ama içeri girmiyordu. Özgür, gelinini süzüp parıltıyan gözlerle baktı. İkisinden de öyle bir enerji akıyordu ki neredeyse gözle görülecekti. En sonunda gelin odasından çıkmayı başarıp nikâhın kıyılacağı salona geçtik. Tusem'le Özgür gecenin ilk dansını yapmak için pistin ortasında durdular. Erdinç ve ben de onlara eşlik etmek için yanlarında yerimizi aldık.

Gözlerim herkes gibi gelin ve damattayken istem dışı sırtıyordum. "Çok yakışıyorlar," dedim. Başımı birazcık kaldırıp, beni izleyen gözlere baktım. İçinde çok farklı düşünceler barındıran koyu bakışları içimde başka yerleri görüyor gibiydi. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

İç çekti. Koyu kahverengi gözleri siyaha dönmüştü. "Fazla güzelsin."

Yine şikâyet ediyordu. "Bugün tam istediğin gibi giyindim," dedim.

Cevap vermeden dansa devam etti, ben de uzatmadım. Nikâh merasimi başlayacaktı, biz de şahitleri olacaktık. Onlarla birlikte masada yerimizi aldık. İlk önce onlar, sonra biz 'evet' dedikten sonra imzalarımızı da attık.

Düğün son sürat bir eğlenceyle devam ederken Erdinç'le masamızda oturuyorduk. İş dünyasından düğüne katılan kişilerin çoğu bizim masamızdaydı ve Erdinç de onlarla sohbet ediyordu. Masanın üzerinde duran telefonumun ışığı yanıp mesaj bildirimi geldiğinde mekânın içindeki gürültüden duyulmamıştı. Telefonumu elime alıp mesajı açtım. Kalbim bir an için göğüs kafesimde sıkıştı.

'Otelin karşısındayım. Aşağıya gel.'

Doğru mu anlıyorum diye mesajı üç kez okudum. Eray'ın burada ne işi vardı ki şimdi? Erdinç'in dikkatini çektim mi diye göz ucuyla ona baktım, birileriyle sohbeta dalmıştı. Gömleğinin üst düğmesi açıktı, belli ki sıkılmıştı. Hızla cevap yazdım.

'Anlamadım? Neden geliyorum? Ve neden buradasın?'

Okul daha dört gün sonra açılacaktı. Piyano çalışmasıyla ilgili

bir şeyse acelesi neydi? Ayrıca burada olduğumu, Tusem'in duğunu olduğunu nereden öğrenmişti? Zihnim karmakarışık olmuştu. Erdinç'in yanından kalkıp nasıl gideceğimi düşünüyordum

Telefonumun ışığı tekrar yanıp sönerken titreyen ellerle mesajı actım.

'Çabuk ol, iki dakikan var, yoksa ben geleceğim.'

Gözlerim okuduğum mesajın etkisiyle kocaman olmuştu. Gürültüyle yutkundum. Bunun amacı neydi? Bana hangi hakla böyle hükmeder gibi konuşuyordu?

Başka şansım yoktu, onun buraya gelme riskini göze alamazdım. Erdinç'e açıklamasını yapamazdım. Kendimi toparlayıp derin bir nefes aldım ve sevdiğim adama doğru eğildim. "Ben lavaboya kadar gidiyorum," dedim. Gözleri anında bana dönüp yüzümü inceledi. İstem dışı bir kez daha yutkunduğumda, hissettiğim duygular yüzümden okunuyor mu diye korkuya kapıldım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, şüphelenmişti.

Masadakilerin şüphelenmemesi için gözlerimi kısarak tebesüm ettim ve kulağına eğildim. "Sanırım malum günüm geldi." Umut ediyordum ki daha iki buçuk hafta öncesinde olduğum zamanı karıştırarak daha uzun bir tarihe atardı. Çünkü ben yirmi yedi günde bir olanlardandım.

Geri çekildiğimde yüzüme son kez baktı. "Tamam," dedi.

Vakit kaybetmeden elime telefonumu ve küçük el çantamı alıp salonun çıkışına yöneldim. Hızla gelin odasına gidip, soğuk havadan korunmak için üzerime ceketimi aldım ve resmen koşarak otelin kapısına gittim. Şubat ayının soğuk havası üzerime hücum ettiğinde dişlerimi birbirine bastırdım. Gözelerimi kısarak yolun karşısına baktığımda, Eray'ın olduğunu tahmin ettiğim bir araba otelin biraz aşağısına park edilmiş şekilde duruyordu.

Karşıya geçip arabaya doğru ilerledim. Arabanın camlarına siyah film çekilmiş olduğundan içini göremiyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Tam arabaya yaklaşmıştım ki arabanın kapısı açıldı ve Eray aşağı indi. Onu ilk gördüğüm günkü gibi görünüyor-du; bir eli arkasındaydı ve korkutucuydu.

"Eray, neler oluyor?" diyerek sinirle soludum. "Bana böyle emir veremezsin!"

Yere eğik başını kaldırıp kararmış gözleriyle bana baktığında

bir adım geri çekildim. Uyuşturucu almış gibi bir hali vardı. “Neden?” dedi. Sesi buz gibiydi, gece bile onun yanında sıcak kalıyordu. “Sana sadece Erdinç mi emir verebilir?”

Erdinç’i öyle bir üslupla söylemişti ki kaşlarımı çattım. Bana doğru yavaşça yaklaşıırken kulaklarımda tehlike çanları çalmaya başlamıştı. “Eray, neler oluyor?” dedim bir kez daha. Bu kez sesimde korku vardı.

Kaçma fırsatım bile olmadan bir anda üzerime atlayıp beni ters çevirdi ve arkasında tuttuğu eli burnuma kapandı. “Bu oluyor,” dedi.

Ne kadar çırpınıp debelensem de fayda etmiyordu, eteri koklayarak çoktan içime çekmiştim bile.

Eray, beni kaçırıyordu.

Bölüm 16

Kötü ruhların peşimi bırakmadığı yaşamımda, bir kez daha hangi kötülük çukuruna düştüğümü bilmeden, gözlerimi yarı aydınlık, rutubet kokan odada açtım.

Rutubet. Ulaş'ın zemin kattaki evinde yıllarca çektiğim o koku astımımın ilerlemesinde büyük etki göstermişti. Erdinç'in evine geçtiğimdeyse hastalığımla ilgili her detaya dikkat edilip, bir milim dahi ilerlemesine müsaade edilmemişti. Şimdiyse boğazımı kuran iğrenç hava burnumu sızlatıyordu.

Görüşüm tam olarak netlik kazanamamıştı. Nerede olduğumu, en son ne yaşadığımı doğru düzgün hatırlayamazken, ellerimi hareket ettiremediğimi fark ettim. Bacaklarımda da aynı sıkılığı ve huzursuz edici sızlamayı hissederken, sonunda neler olduğunu zihnim hatırladı.

Eray.

Gözlerim korkuyla sonuna kadar açılıp etrafı taramaya başladı. Bulunduğum yer kulübe gibi bir yerdi. Ahşaptı ve beton bir zemini vardı. Bir köşede tek kişilik eski bir yatak duruyordu. Başımı diğer tarafa çevirdiğimde onu gördüm, sobanın arkasında dikilmiş,

kapüşonu kafasında, bana bakıyordu. Bakışları yine garıptı, o ne yardım sever Eray yoktu. Maskesi düşmüştü.

“Erdinç’in miniği uyandı,” dedi. Bu tonda bir iğrenme vardı ve bu, benim midemi bulandırıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum. Konuşunca boğazım acımıştı. Yüzüme düşen bir tutam kıvırcık saç geriye atabilmek için başımı oynattım. Tahminen saatlerdir bağlı olduğum için boynum ağrı-mıştı.

“Uzun yıllar önce olması gereken,” dedi.

Yaşananlara zaten anlam veremeyen aklım daha beter karışı-yordu. “Ne saçmalıyorsun sen? Beni neden kaçırdın!”

“Ne saçmaladığımın bir önemi yok. Bundan sonra yaşantımıza beraber devam edeceğiz. Sadece ikimiz.”

Zihnimin bulanık kalan yerleri aydınlanırken, gözlerimi birkaç kez kırptırdım. “Eray, kendine gel! Benden ne istiyorsun?” Aklım-da yanıt bekleyen bin tane soru vardı ve bir an önce Erdinç’in ya-nına gitmek istiyordum. Kim bilir şu anda ne durumdaydı ve nasıl bir sinir krizi geçiriyordu.

“Hiçbir şey. Benimle Hollanda’ya geleceksin, o kadar. Zaten senden bunu istemiyorum, benimle geleceksin, onu söylüyorum.”

Karşımda durmuş, tepeden bakarken sağlıklı görünmüyordu. Benim tanıdığım Eray değildi. O Eray ölmüştü. “Sen delisin,” de-dim. Bunu tam gözlerinin içine bakarak, büyük bir eminlikle söy-lemiştim.

Bir anda atağa geçip tam yüz hizama eğildi, gözü dönmüş bir bakış attı bana. Kuyruğuna basılmış hayvan gibi bağırdı. “Ben deli değilim!”

Bu, gerçek Eray değildi, kesinlikle değildi. “Kimsin sen, Eray?” Bu başka biriydi, çünkü akıllı davranmıyordu. Tutarlı olmayan hal-leri zaten vardı ama şu anki tavırları hastalıklıydı. Bunu görebili-yordum. Bu, ne müzik öğretmenim olan Eray’dı ne da arkadaşım olan Eray.

Tek kaşını havaya kaldırıp ellerini arkasında birleştirdi. “Ben ki-mim biliyor musun, Asya?” dedi. Cevap vermedim. Sonra bir anda tekrar yüz hizama eğildiğinde tam gözlerimin içine bakarak büyük bir ciddiyetle konuştu. “Ben, Eray Sakman’ım.”

O an her şey durdu. Dünya durdu. Yer çekimi ilkesi yok oldu. Zaman kavramı kayboldu. Gören gözlerim kör, kulaklarım sağır oldu.

Eray Sakman. Erdinç Sakman'ın yıllardır kayıp olan ağabeyi!

Bir süre aptal aptal yüzüne baktım. Sonra inkâr eder gibi başımı iki yana salladım. Bu, imkânsızdı. Olamazdı. Eray'ın soyadı Gürleyen'di, Eray bir Sakman olamazdı. O, Sakman değildi, o Gürleyen'di. Beynimin işlevi yavaş yavaş yerine gelirken, "Yalan söylüyorsun," dedim. Buna inanmam mümkün değildi.

"Yalan söylemiyorum," dedi omuzlarını silkerek.

Sanki beni inandırmak gibi bir derdi yoktu. "Neden?" dedim. Hâlâ mantıklı gelmiyordu. "O zaman neden ortaya çıkmadın? Erdinç'i tanıyorken neden kaçtın?" Birçok kez beni Erdinç'le yan yana görmüştü.

"Öyle gerekti."

Çok yazıktı. Erdinç, ağabeyini deli gibi ararken onun cevabı basit bir 'öyle gerekti' oluyordu. Tabii gerçekten ağabeyiyse. "Ne demek öyle gerekti?" Erdinç sırf ağabeyi yüzünden benden nefret etmişti, intikam almak istemişti, öldürmek istemişti ve o, sadece 'öyle gerekti' diyordu. Hadi bunları da geçtim, Erdinç, ağabeyine önem veriyordu. Onu seviyordu. Boğazım düğümlendi, ağlamak istiyordum. Erdinç için ağlamak istiyordum. Sevdığım adam da benim gibi, doğdu doğalı yarım olmuş da haberi yokmuş.

"Hadi ama Asya, Erdinç için kavga mı edeceksin benimle?"

Umursamaz ve tutarsız tavırları sinirlerimi daha beter zorlarken, yüzünün tam ortasına sert bir yumruk geçirmek istedim. "Haklısın, seninle kavga etmeyeceğim, çünkü sen ellerimi çözüp beni serbest bırakacaksın."

Başını iki yana salladı. "Yıllar sonra bulmuşken mi? Asla." Pisçe sırtıttı, ardından sobanın arkasındaki sandalyeyi önüme getirdi, ters çevirip ata biner gibi oturdu, kollarını da saçma bir şekilde aşağı sarkıttı.

Zihnim korkunun dumanı altındaydı. Söylediği şeyi birkaç saniye sonra anlayabildim. Yıllar sonra bulmuşken mi demişti? "Senin, ailemle bağlantın ne?" diye sordum.

"Ah!" dedi neşeden yoksun bir gülümsemeyle. "Armağanlar."

Rahatsız olmuş diyemezdim fakat çok da mutlu değildi. Gözlerinin arkasında çok fazla garip duygu saklıyordu. Konuşmaya devam etmiyordu, ben de sorup sormamak konusunda kararsızdım. Ama susmayacaktım, neler döndüğünü öğrenecektim. "Ne yaptılar sana?"

"Hiçbir şey. Sadece ikimizi uzaklaştırmaya çalıştılar." Demek ki hatları yine belirginleşmeye başlamıştı. Gözlerindeki anormal beklentiler beni süzdü. Diliyle alt dudaklarını yavaşça ıslattı. Elleri birbirine kenetlenmiş, eklem yerleri bembeyazdı.

Söylediği sözler hiçbir şekilde mantıklı gelmiyorken, konuşmasında sanki uzun yıllar öncesinden beri tanışıyor muyuz havası vardı. Ve aileme kızgınlık barındırıyordu. "Biz hiç beraber olmadık," dedim. Hatırlardım, Eray gibi biriyle önceden karşılaşmış, konuşmuş olsam kesinlikle hatırlardım.

Sözlerim onu sinirlendirmişti. Onu tanımayan oluşumu kendine hakaret kabul etmişçesine sinirle yumruklarını sıktı. "Aksine! Ben hep seninle oldum," diye çıkıştı. Sesi sonradan anormal şekilde sakinleşip, ruh haline hâkim olarak dinginleşirken, yalancı bir gülüş attı. "Ama suç bizde değil. Sadece ailen küçük bir hata yaptı, o kadar."

Suç bizde değil. İkimizi aynı kefeye koyuyordu. İçimdeki korku balon gibi şişiyordu. Kim kurtaracaktı beni? Kim beni bu definin elinden alacaktı? Ve yaşananları mantık çerçevesinde kim anlatacaktı? Derin bir nefes alarak, onun davranışına uyum sağlamaya karar verdim. "Bizi kim ayırdı, Eray? Ailem sana ne yaptı?"

Bacaklarım korkudan titrerken kendimi sıktım. Eray'ın karşısında korkuyormuş gibi görünmemem gerekiyordu. Eray ve ailem arasında yaşananları öğrendikten sonra buradan kaçmanın peşine düşecektim. Az önce söylediği Hollanda işi doğruysa eğer, Erdinç'in beni bulmasını beklemeyecektim, kendim kaçacaktım. Ama önceliğim Erdinç'in de bilmediği gizli gerçekleri öğrenmekti. Ağlamamı geriye iterken, gözlerim bana ihanet ederek ağlama taraftarı oluyordu. Şu anda, karşımda ruh hastası gibi davranan Eray'dan olabildiğince uzağa kaçıp Erdinç'e sığınmak istiyordum. Eray sandalyesini biraz daha yaklaştırarak elini yanağıma koydu. Tenime değen elini ısırmamak için kendimi zor tuttum. Kusmak istiyordum.

"Her şeyi anlatacağım, bebeğim."

Kendimi tutamayıp başımı elinden geri çektim ve yanlış anlamaması için de yanaklarımı oynatarak gülüyormuşum gibi yaptım. "Dinliyorum," dedim. Boğazımda ağlayarak dışarı atmam gereken hic-kırıklarım vardı. Duğünden ayrılmamalıydım.

Eray elini geri çekip dikleşti, gözlerini benden ayırmıyordu. "Armağanlar beni yanlarına aldıklarında on yaşındaydım," dedi. O günlere canlı canlı geri dönüyordu. "Annem, kardeşimle beni yetimhaneye vereceğini söylemişti ama ben istemiyordum. Kendime olan güvenimle yeni bir hayat kuracağımı düşünüp evden kaçtığımda aylarca sokaklarda yattım."

Bu çok saçmaydı, on yaşındaki çocuk aylarca sokakta nasıl kalabilirdi ki? O, bunun adına güven diyordu ama güven falan değildi, sadece çocuk akıydı. Gözümün önüne Erdinç gelmişti. O da bana aynı hikâyenin kendi kısmını anlatmıştı. Annesinin hasretini çeken sekiz yaşında bir çocukken, ağabeyinin nerelerde olduğunu bilmediği için acı içindeydi.

Artık Eray bana bakmak yerine soğuk beton zemine bakıyordu. "Bir gece, hiç bilmediğim bir adamın kamyonuna bindim ve nerede ineceğimi bilmeden sabaha kadar yol aldım. Son durağım Armağanların limanı oldu."

Sonunda ailemle olan kısmı öğrenecektim. Kalbim boğazımda atıyordu, konuşmak istemiyordum, sadece tüm hikâyeyi bütünüyle bir an önce anlatmasını bekliyordum.

"Bütün geceyi kamyonun arkasında, temiz çarşaflara sarınarak kıvrıldığım koltukta, soğuk havada uyuyarak geçirdiğim için ateşten yanan vücudum kendine gelemiyordu." İçim istemesem de burkulmuştu, çünkü bir annenin evlatlarını yetimhaneye bırakmak istemesi yüzünden iki çocuk da hiç hak etmedikleri hayatlara sürüklenmişti. "Eşyalar bir ailenin İzmir'deki yazlığından İstanbul'daki evlerine geliyordu." Demek ailemin İzmir'de yazlığı vardı. "Kamyonun kasası açılıp, Begüm Armağan'la Bülent Armağan beni öyle gördüklerinde hemen hastaneye götürüp tedavimi yaptır-dılar. Sonrasında beni polise vermelerini beklerken, garip bir şekilde, çocukları olmamı teklif ettiler."

Yüzümdeki ifade tokat yemişçesine sarsıldı. Sadece kesik bir nefes alıp tepkisizliğimi kollarken, Eray'ın devam etmesini bekledim.

“Bülent Armağan ilk başta beni istemese de annenin baskısıyla kabul etti. Bana sunulmuş olan teklifin farkında bile değilken, aç kalmaktansa bana her gün ilgi gösteren Begüm Armağan’la kalmayı seçtim. Arada bir kendime sorduğum ‘anneni özlemiyor musun?’ sorusuna ise cevabım basitti; hayır. Ona karşı içimde sadece sinir vardı. Beni ve Erdinç’i öylece yetimhaneye bırakacağı için öfkeliydim ve her gün kendime ‘seni sevmiyor’ diye hatırlatıyordum.”

Annesine neden geri dönmediği açıktı. Sessizliğimi korumaya devam ederek, duyduklarımı hazmetmeye çalışırken Eray’ın tutarsız tavırları devam ediyordu. Anlatırken bir an mutsuz, bir an kendi kendine fazla abartılı şekilde gülüyordu.

“Begüm Armağan, benimle her gün sıkılmadan o kadar çok vakit geçirip ilgileniyordu ki, aklıma ne Erdinç ne de annem geliyordu. Zaman geçtikçe şunu fark ettim ki annenin benimle ilgilenme nedeni sendin. Annen seni, aynı benim annem gibi, yetimhaneye terk ettikten sonra benim annemden farklı olarak kafayı yemişti. Sürekli seni düşünüp ağlıyor ve bundan dolayı da tedavi görüyordu. Beni yanlarına aldıklarında sen bir yaşındaydın. Ben, ona bir uğraş olmuştum ve gün içinde benimle ilgilenirken aklı dağılıyordu. Bu sayede baban da zamanla beni daha çok sevmeye başlamıştı.”

Bünyeme bir anda yüklenen bilgiler fazla gelmişti. Eray’ın yüzüne bakarken kulaklarım uğulduyordu. Annem tarafından görmem gereken ilgiyi Eray almıştı. Başım dönüyor, ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu. Artık ölmek istiyordum. Hayat beni adice alt ederken, nasıl olup da bir yaşantım olabildiğine şaşıyordum. Yıllarca bir hiç olarak yaşamıştım, hiçliğin içinde savrulup durmuştum. “Ne oldu da sonra ayrıldınız? Neden onların yanında değilsin?”

Hikâyenin hoşuna giden kısmına gelmiş gibi yüzüne bir gülümse yerleştirdi. Bu seferki gülümsemesi gerçektir, hastalıklı değildi. “Her ay düzenli olarak eve senin fotoğrafların geliyordu. O ay gelen fotoğrafınla bir önceki ay gelen fotoğrafını karşılaştırmak en hoşuma giden şeydi, çünkü büyüüşünü görebiliyordum. Bana inanılmaz tatlı ve oyuncak bebek gibi görünüyordun. Annenle birlikte fotoğrafların için çerçeveler seçer, onları evin duvarlarına yerleştirdik. Günler, aylar, yıllar böylece devam ederken, ailen eğitimimle de ilgileniyordu. İzmir’de, annemin yanında kalsaydım

emindim ki Begüm Armağan'ın ilgisi kadar büyük bir ilgiyle büyük yurt dışında eğitim göremezdim."

Boğazıma bir düğüm daha oturdu. Eray sadece görmem gereken ilgiyi almamıştı, resmen hayatımı çalmıştı. Boğazımdaki yumru büyüklüğündeki hiçkırıklardan zorla nefes alıp dışlerimin arasından tısladım. "Neden Armağanlardan ayrıldığın kısma gelmiyosun?"

Açıkça ve lafı dolandırmadan, "Sana âşık oldum," dedi. "Bu, benim suçum değildi, Asya." Sesi ciddileşmişti. "Ben seninle büyüdüm. Farkında bile olmadan her ay içime kazıya kazıya seni de büyüttüm."

Eray konuşurken artık sadece kulaklarım uğuldamıyordu, beynimin içinde tufanlar kopuyordu. "Bu imkânsız." Hayat bana bu kadar da vurmamalıydı.

"Sen on yedi yaşına geldiğinde ailen neler olduğunu anlamaya başladı, çünkü seni takip ettiğim günler oluyordu. Ulaç'ı artık senin yanında görmek istemediğimi açıkça söylediğimde beni zorla yurt dışına gönderdiler."

"Neden geri geldin?"

"Geri gelmedim, kaçtım," dedi gurur duyarcasına. "Oraya gittiğimde sadece eğitim görmedim, aynı zamanda seni unutmak için ailenin isteğiyle tedavi olmaya başladım. Her gün değişik ilaçlarla beni uyuşturuyorlardı ve bu da beni sürekli uyku halinde bırakıyordu. Artık o ilaçları içmiyorum."

"İlk tanıştığımızda gördüğüm evde kimse seni bulamasın diye mi kalıyordun?" Hem ailemden hem de Erdinç'ten saklanmanın en iyi yolunu seçmişti.

Sadece, "Evet," dedi.

"Bizim okulda öğretmenliğe nasıl başlayabildin?"

"Ailen müziğe olan ilgimi keşfedince üzerinde durmuştu. Küçük yaşta piyano çalmaya başladım. Sonrasında İstanbul'da konservatuvarda okudum, diplomam ve yurt dışında aldığım eğitim okula girmeme kolaylık sağladı. Her neyse, artık bizi nasıl ayırdıklarını biliyorsun."

Gözümü korkutuyordu. Beyninin içinde ikimizi öyle bir şekillendirmişti ki, sanki gerçekten bir geçmişimiz vardı. Erdinç, ağabeyinin neler çektiğini düşünürken, Eray ondan katbekat iyi bir

çocukluk yaşamış, güzel bir hayat sürmüştü. Eray bencil ve kayırmacı bilmezdi. Adım kadar emindim ki Erdinç'in onu deli gördüğünü bile bile inatla saklanmaya devam etmişti. Ailemin Eray'ı saklama nedeni de mantıklıydı, çünkü tüm bunları Erdinç'e anlatılsaydı asla inanmazdı. Ağabeyinin benim yüzümden ruh hastası olup da yurt dışında tedavi görüyor oluşunu kabullenmezdi. Doğrusu ben bile şu anda kabul etmekte zorlanıyordum. "Seni yıllardır arayan kardeşinden neden saklandın?"

"Seni benden çalmaya çalıştı."

Artık tutmaya zorlandığım gözyaşlarım akmaya başlamıştı. Korku balonumdan sızıntılar oluyordu ve beni kimsenin kurtarmayacak oluşunu düşünmek, Eray'ın beni zorla Hollanda'ya kaçırarak oluşu hıçkırıklarımı derinleştiriyordu. "Eray, sen hastasın."

Bir anda ayağa fırlayıp sandalyesini hırsla duvara savurdu. "Ben hasta değilim!" Elleriyle duvarları yumrukluyordu ve bağırışları hıçkırıklarımın sesini bastırıyordu. "Ben hasta değilim! Ben iyiyim!"

Ağlamaktan sarsılan omuzlarım, titreyen ellerim ve bacaklarım kontrolüm dışındayken, Eray bir süre daha kendi kendine bağırıp durdu. Sonra bir anda beyinde başka bir kapı açılmış gibi durup bana döndü. Eski Eray geri gelmişti. "Neden ağlıyorsun?" derken elini omzuma koydu.

Kendimi geri çektim. "Dokunma bana! Bırak beni gideyim."

"Her şey yoluna girecek, yarın gemimiz kalkacak. Hollanda'ya, evimize gideceğiz. Sadece ikimiz. Seni, zorla yanında tutan Erdinç'ten kurtaracağım." Sandalyemi sabit tutup ayaklarımı çözmeye başladığında ağlamamın önüne geçemiyordum. Eray'sa kendi kendine konuşuyordu. "Şimdi ikimiz de uyuyacağız, yarın deniz kıyısına gidip gemiye bineceğiz." Ayaklarımdaki ipleri açmayı bitirdiğinde arkama geçip ellerimi çözmeye başladı. "Sana uyurken şarkımızı söylememi ister misin?"

"Ne şarkısı?"

"Sana her gün piyanoda çalmayı öğrettiğim şarkı."

Midemi bir el sıkılmıştı sanki. "Yıl sonunda yarışma yoktu, değil mi?"

"Yoktu, sadece seninle daha fazla vakit geçirmek, tedavi görürken bestelediğim şarkımızı sana öğretmek istedim."

Tedavi gördüğü hastaneye içimden kufurler savurdum. Hastaları üzerinde tedavi yöntemlerini yanlış uyguluyorlardı, çünkü Eray da en ufak etkisi olmamıştı. Ruh hastası düşüncelerinden kaçmak umidiyle ayağa fırlayıp sandalyemi ona doğru fırlattım ve kapiya doğru koşmaya başladım. Adrenalin damarlarımda son hızla akarken, beni yakalayamadan önce kapiya ulaştım ama kilitliydi. O anda beni bileğimden yakaladı. Elimin arasından kayan kapı kolu avucumu acıtırken çığlık attım. Tusem'in düğününden kalma kıvrık saçlarım savrulurken, Eray'la birlikte yere düştük.

Sırtım beton zemine sertçe çarptı. Betonun soğukluğu bedenimi hoşnut etmemişti ama daha büyük bir sorunum vardı, Eray üzerime düşmüştü. Onu üzerimden atmaya çabaladım ama imkânsızdı. Kollarımı başımın iki yanında sabitledi. Çığlıklarım küçük odanın ahşap duvarlarına çarptıkça büyüyordu.

“Buradalar!”

Dışarıdan gelen bu ses duymak istediğim değil, ama kesin olarak beni kurtarmak için gelen birinin sesiydi. Annemin sesiydi.

“Etrafı sarın!”

Bu sesse Erdinç'e aitti. Yüzümde ağlama, gülme karşıma bir ifade oluştuğunda Eray'la boğuşmayı bıraktım. Gelmişti. Erdinç, beni bulmuştu. Ve ağabeyiyle karşılaşacaktı...

Eray duyduğu sesleri benim gibi kolaylıkla tanıdığında sinirle gerildi. Omuzlarımdan tutup kendiyile birlikte beni yerden kaldırmaya çalıştığında direndim. “Bırak beni!” Çığlığım kulaklarımı acıttı ama ona karşı koyamadım. Beni yerden kaldırdığı gibi önünde tutup kollarıyla sardı.

“Seni alamayacaklar.” Kendiyile konuşuyordu. “Vermeyeceğim.”

Evin etrafında birçok insanın koşturan ayak seslerini duyuyordum. Eray, beni daha sıkı tuttu. Ne kadar direnirse dirensin kardeşinin karşısında şansı yoktu. Ama şanslıydı, Erdinç'in ağabeyini öldüreceğini zannetmiyordum. Kalbim göğüs kafesimde gümbürdeyerek atarken, gözlerimdeki yaşlar sessizce yanaklarımdan süzülmeğe devam ediyordu. Kendi durumuma mı, yoksa birazdan Erdinç'in yaşayacağı duruma mı dökülüyordu bu yaşlar emin değildim. Erdinç büyük hüsrân yaşayacaktı.

Eray kendiyile birlikte beni de odanın en uç kısmına çekerken,

zaten küçük olan odada kaçacak yer yoktu. Çıkış kapısına iki metre uzaklıktaydık. Gözlerim buğulu şekilde kapiya sabitlenmiş bakarken, Eray'ın sayıklamaları devam ediyordu. İnen tekmeyele menteselerinden sallanan tahta kapı ikinci darbeye geriye doğru savrulurarak açıldı.

Erdinç'ten önce silahının namlusu odaya girdi. "Asya!" Telaşlıydı, korkuluydu. Beni gördüğü an rahatlarken, gözleri beni tutan ellerin sahibine kaydı ve öylece kaldı. Gömleğinin düğmeleri açılmış, kravatı gevşemişti. Odaya giren bedeninin ardından dört koruma da peşinden içeri daldı.

Eray, "Kimse yaklaşmasın!" diye bağırdı. Etimde metalin soğukluğunu hissettim.

Erdinç'in gözleri Eray'da takılı kalmışken silahını indirmemişti, yanındakilere sadece, "Çıkın," dedi.

Gözlerim önceden kurşunun tadına bakmış sağ boşluğuma kaydı, dikişleri alınlı çok olmamış yaramın üzerindeki silaha korkuyla baktım. Yapmazdı değil mi? Beni vuracak kadar delirmiş olamazdı? Bünyem kurşunun açtığı yarayı bir kez daha kaldıramazdı. Ben bunları düşünürken odanın içinde kol gezen sessizliğe odaklanmaya çalıştım. İçeride elle tutulur bir gerilim ve benim korku dolu hıçkırıklarımda başka ses duyulmazken, Erdinç iyi görünmüyordu.

Sevdiğim adam mutsuzdu.

Yüzünde şaşkınlığın yansıması, içinde yılların hasreti... Onu ilk kez ne yapacağını bilemez halde görüyordum. İlk defa yardıma muhtaç görünüyordu. İç dünyasını, düşüncelerini toparlayamadığı için yardıma muhtaçtı.

"Kardeşim." Konuşan, silahı boşluğuma dayayan kişiydi.

Erdinç ses çıkarmadı, aynı şekilde ağabeyine bakmaya devam etti. İnanamıyordu. Aslında benim gibi, içinde bulunduğu duruma mantıklı bir anlam yükleyemiyordu. Kendi durumuma değil de sevdiğim adamın ruhen çöken haline iç çekip hıçkırdım. Erdinç'in dikkati sonunda dağıldı, gözleri tekrar bana kaydıığında bakışları boştu. Ardından sağ boşluğuma dayanmış olan silahı fark etti, beyni silkelenerek kendine gelmiş gibi, eski Erdinç yavaşça kendini gösterdi.

"Asya'yı bırak!" Sesi yalın ve mattı, duygu yoktu.

Eray, "Biz gideceğiz," dedi. "Biz gideceğiz, şimdi hepiniz bizi rahat bırakın! Çıkin dışarı."

Silahı birkaç saniyelik de olsa Erdinç'e yönelmişti. Kalbim isyan etti. Erdinç'i hedef alan silahın tekrar bana dokunmasını istedim.

Erdinç duruşunu bir saniye bile bozmadan korurken, tekrar bana değen silahın ucuyla gözlerini kapatıp açtı. "Çek o silahı Asya'nın üzerinden, sakince konuşalım, Eray," dedi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa cümlesinin sonunda söylediği isme kendi de inanamıyordu.

Boşluğumdaki silah tekrar havadaydı, Erdinç'e doğru sallanmaya başlamıştı. "Konuşulacak bir şey yok, küçük kardeşim. Asya artık benim ve sen de buradan gitmek zorundasın." Eray'ın sesindeki tonda deli bir tını vardı. "Eğer onu benden alacak olursan ilk önce Asya'mızı, sonra da kendimi öldürmek zorunda kalırım," dediğinde silahın ucu bu sefer etime daha sert şekilde battı. Kıvrılarak kaçmaya çalıştığımda Erdinç'in gözlerinin içine baktım. Ne yapacağına karar vermekte zorlanıyordu.

"Eray, bırak şu silahı."

Yapmak istemediği şeye kendini sürüklüyordu ve Eray'la ilgili ne kadar bilgiye sahip olduğunu da kestiremiyordum. Ama annem de buradaydı, sesini duymuştum. Eğer beni bulmaya Erdinç'le birlikte geldiyse büyük ihtimalle Eray'la ilgili bazı bilgileri de vermiş olmalıydı.

"Yapma kardeşim, ikimiz de onun ölmesini istemeyiz, değil mi? Şimdi tüm adamlarını al, buradan git."

"Bana kardeşim demeyi kes!" Erdinç patlamıştı. "Seni aradığım yer kalmamasına rağmen yıllarca benden kaçtın!" Benim gibi o da suçlamaya başlamıştı. Belli ki bazı şeyleri biliyordu.

"Sizin bana sunacağınız hayattan daha kaliteli şekilde yaşadım."

"Biz, senin ailendik." Erdinç, Eray'ın yüzüne tükürür gibi söylemişti bunu. "Ben tüm zorluklara rağmen bu konuma gelmeyi başardım. Yine de seni aramaktan asla vazgeçmedim. İkimiz birlikte çok daha güçlü olabilirdik. Aile olabilirdik ama sen kaçmayı seçtin."

"Halimden memnunum."

"Hadi beni umursamadın. Her gün seni düşünen, öldün diye

kendi kendini suçlayarak vicdan azabından gün geçtikçe eriyen kadını da mı umursamadın?”

“Hiçbiriniz umurumda değilsiniz! Anlayın artık bunu, bir tek Asya’yı istiyorum!” Delirmiş gibi kulağımın dibinde bağırarak silahını Erdinç’e tekrar salladı. “Ya dışarı çık ya da ikimizi de öldürecek-
ğim.”

Sevdiğim adam yıllarını boşa kürek çekerek geçirdiği için pişmanlık duyuyordu. Ağabeyini böyle hayal etmediği kesindi. Armağanların onu büyüttüğünü, düşünce yapısının bu kadar kötü olabileceğini hesaba katmamıştı. Daha da beteri, sevdiği kadına göz koymuş olacağını hiç tahmin etmemişti. Bacaklarım korkudan titrerken, yere yığılmak istiyordum. Erdinç’in güvenli kollarında, evimizde, yatağımıza uzanmış şekilde uyumak istiyordum ama lanet olası hayat üzerimden belalarını çekmiyordu.

Eray elini omzuma bastırdı ve beni önünde diz çökmeye zorladı. Sonra da silahı başıma dayadı. Deli ruhunun sabrı yoktu.

Erdinç kanadı koparılmış bir meleğin gür çıkan sesiyle, “Eray!” diye bağırdı. Sesi öyle bir çıkmıştı ki daha çok titredim. “Sakin! Sakin o tetiği çekme! İndir o silahı!”

İndirmediği takdirde ya ben ölecektim ya da başıma silahı dayayan kişi. İkimizden birinin öleceği bu gecede, Erdinç kimin öleceğini belirleyici rolü üstlenecekti. Hızlı karar vermesi gerekiyordu. Ya ağabeyini vurup beni kurtaracaktı ya da ağabeyinin beni vurmasını izleyecekti. Ölürken görmek istediğim son yüzün Erdinç’in yüzü olmasını istiyordum. Önüme dökülen saçlarımı geriye itip Erdinç’in yüzüne baktım. O yıkılmaz mafya kimliğiyle tüm duygularının üzerine sünger çekmişti. Başı dik, duruşu sağlamken, Eray’ın başıma bastırduğu silahın emniyetini açtığını duydum. Klik.

Vücudumdan geçen korku dalgası beni eski ve pürüzlü zemine çivilerken, kendimde Erdinç’in yıkılmaz haline daha fazla bakacak gücü bulamadım. İçimden üçe kadar saydım ve beynimin içinden geçecek olan kurşunun yakıcı hızının yaratacağı ölüm acısını beklemeye başladım.

Bir silah sesi odanın içinde yankılandı. Ellerimle yüzümü kapatarak bir çığlık attım. Artık tanıdığım o acıyı bekledim ama hiçbir şey olmadı. Sinirden kasılmış bedenim kıpırdayamaz halde donukken arkamda küt diye bir ses duydum. Ardından Erdinç’in acı çeken kısık sesini; “Abil”

Ellerimi yüzümden çekip etrafıma bakındım; Erdinç'in silah tutan eli inmişti. Mafya duruşu bozulmamıştı, yüz hatları sertti. Sadece, arkamdaki noktaya bakan gözlerinde yılmışlık vardı. Bakışlarımı onu bu şekilde tüketen görüntüye çevirdim, Eray yerde. kanlar içinde yatıyordu.

Bizim hikâyemizde mutlu son yoktu...

Bölüm 17

Aylardır bilinmezliğe açılan gözlerim dört gündür gerçekleri bilerek güne başlıyordu. Erdinç'e az daha beni öldürtecek olan gerçek sonunda ortaya çıkmıştı. Gerçeklerin ortaya çıkış şekli kimse'nin aklına gelmeyecek bir şekilde olmuştu ve şokunu atlatmak da uzun sürecekti.

Üç gün boyunca kabuğuma çekilmiş, sessiz bir şekilde sadece nefes alarak yaşamımı sürdürmüştüm. Erdinç, beni şaşırtmamış, kendini alkole vermişti. Sürekli düşünür haldeydi, aklını toparlamakta güçlük çekiyordu ve ben de onu rahatsız etmiyordum. Yılların özleminin karşılığını bu şekilde almış olması onu sarsmıştı. Daha da kötüsü, Eray'ı vurduğu için kendini suçluyordu. Beni kurtarmak için ağabeyini vurmak zorunda kaldığında onu öldürecek şekilde nişan almamıştı. Sadece etkisiz hale getirmişti ve ardından da uçarcasına hastaneye yetiştirmeye çalışmıştık. Eray'ın durumu gayet iyiydi, omzundaki çok da derin olmayan bir sıyrıkla atlatmıştı. Kendine geldiğinde deli halleri sürüyordu, Hollanda'da gördüğü tedavinin devamı için hastaneye yatırılacaktı. Erdinç tüm masrafları üstlenmiş, bugün taburcu olan Eray'ın güvenli bir şekilde Hollanda'ya ulaşmasını sağlamıştı.

Her şey normal düzenine dönse de sessizliğimizden kurtulamıyorduk. Aklım sürekli Eray'daydı. Bana yardım eli uzatan, okulda öğretmenlik yapabilecek kadar iyi olan, eğlenceli, kendi halinde olan bir adamın şimdi nasıl olup da akıl hastanesinde olduğunu aklım almıyordu. Bunun sebebi olmaksızın vicdanımı sızlatıyordu. Durup durup iç çektiyordu bana.

Eray'ın vurulmasının ardından eve geldiğimiz sabah Erdinç'e Eray'la olan tüm geçmişimi anlatmıştım. Beni affetmeyeceğini, kızacağını, süründüreceğini düşünmüştüm ama beklediğim kadar sert tepki vermemişti. Bunun nedenini bir gün öncesinde yaşadığı şokun etkisine bağlıyordum. Kendine gelmesi için ona zaman tanımıştım ve onu kendi halinde bırakarak, düşünceleriyle olan savaşında ona şans dilemiştim.

Şimdi de elinde kadehi, salonda oturuyordu. Üzerimde taytım, takımı olan polarım ve nemli saçlarımla salona girdim. Yanına gitmeden önce de kendime bir kadeh viski doldurdum. Kızmasını umuyordum.

Üzerinde siyah tişörtü, altında gri eşofman altı varken ayakları çıplaktı. Dirsekleri dizlerine dayalı, vücudu öne eğik, başı düşüncelerinin ağırlığıyla önüne düşmüş, elindeki içkisini yudumluyordu.

L koltukta tam yanına oturdum. "Düşünerek kendine işkence ediyorsun," dedim. Sanki ben ondan farksızdım. Beynimin içi resmen savaş alanıydı.

İçkisinden koca bir yudum aldı. "Nasıl olup da bu kadar umursamazca davrandığına anlam veremiyorum," dedi.

Dört günün üzerine ilk kez konuşuyorduk. Takıldığı noktalardan biri de Eray'ın, ailesini bir kez bile aramaya tenezzül etmeden silmiş olmasıydı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değildi, Erdinç. Sen elinden gelenin fazlasını yaptın." Doğruydum, ağabeyini bulmaktan vazgeçmemiş, onu hep aramıştı ama Eray bile bile kaçmayı seçmişti.

"Peki, sana olan hastalığı? İyileşecek mi?" Sesi ona yakışmıyacak şekilde yorgun çıkmıştı. Esmer tenine yayılmış olan kaygı onu yıpratmıştı.

Bu sorunun üzerine kendimi rahatlatmak adına, elimdeki kadehten küçük bir yudumu boğazımdan aşağı gönderdim. "Benim yanımda olduğu zamanlarda ilaçlarının bir kısmını alıyordu diye tahmin ediyorum ve o zamanlarda normaldi. Eminim ki hastanede

kendini daha hızlı şekilde toparlayacaktır.”

“Bana söylemen gerekiyordu. En başında bana onunla çalışıyor olduğunu söylemeliydin.”

Konuşurken sinirli değildi ama pişmandı. Her akşam çalıştığım hocam hakkında söylediklerime inandığı için pişmandı. Erdinç ilk kez hata yapmıştı.

“Eray’ın kim olduğunu bilsem zaten saklamazdım. Benim saklamamın tek nedeni erkek hocaya kızacak olmandı. Bunu sen de biliyorsun,” dediğimde elindeki kadehi önümüzdeki sehpaaya sertçe bırakıp bana döndü.

“Evet, kızacaktım, Asya!” Üç gün öncesinde göstermediği siniri şimdi gösterdiğine göre yavaşça şokun etkisini üzerinden atıyordu. “Ya sana bir şey yapmış olsaydı? Ya seni ders verdiği bir gün kaçırsaydı ve yetişemeseydim, ne yapacaktık?” diye sorarken bana bağırıyordu.

Sonunda eski haline dönmeye başladığı için rahatlamıştım. Kendimi geri çekerek elimdeki kadehi bıraktım ve şimdi nasıl sakinleştireceğim diye düşündüm. Ama haklıydı. Eray, beni o günlerden birinde kaçırmış olsaydı kimse bir fikir yürütemezdi. Zaten kaçırıldığım gün Erdinç otelin kamera kayıtlarına bakmadan önce ilk olarak annemin evini basıp orada mıyım diye kontrol etmişti. Ardından annem de kaçırıldığımdan haberdar olduğu için Erdinç’in peşine takılmış ve kayıtlar incelenirken, Eray’ı tanıyıp beni nereye kaçıracağı hakkında tahminde bulunmuştu. Yanılmamıştı da, Eray beni babamla yaptıkları av kulübesine götürmüştü. Ve ben tüm bunları Eray’ı hastaneye götürdüğümüzde öğrenmiştim.

“Haklısın, hata yaptım,” dedim. Suçumu inkâr edecek değildim. “Ama omuzlarında o kadar yük varken bir de bununla uğraşmanı istememiştim. Zaten elimden geldiğince dersleri asıyordum.”

“Hiç mi şüphelenmedin?” diye sordu. “Yanında durduğun müddetçe sana karşı bir şeyler hissettiğini hiç mi anlamadın?” Bunları sorarken bile vücudu kasılıyordu, alacağı cevaptan korkuyordu. Onun dışında bana sahip olma düşüncesini taşıyan birini nasıl olur da sorardı, kendi bile anlamıyordu.

Onun asabi hallerine karşılık ben daha sakin ve sessiz kalmaya özen gösterdim. “Bazen tutarsız halleri oluyordu ama beni kaçırdığı günkü gibi delice davranmamıştı.” Bu konu aramızı bozmasa da soğukluk katacak diye ödüm patlıyordu. Bana bakan bedenine

kollarımı dolayıp sarılmak istiyordum, tüm yaşananları unutmak istiyordum. Eray'ın beni sevdiği düşüncesi, Erdinç dışında benim hayatımda yer bulması bile midemi altüst ederken, son zamanlarda ağlamayı huy edinmiş gözlerim yine doldu, yaşların yarıyarımdan süzülmesine engel olamadım. "Erdinç, yalvarıyorum bana soğuk davranma. Yemin ederim böyle bir şey olacağını asla hayal edemezdin. Düşünemedim, bir anda hayatıma giren kişinin beni doğdum doğalı tanıyor olduğunu anlayamadım." Erdinç'e bu kadar yakın olup da yaşanan iğrenç olaydan dolayı dokunmaya çekiniyor olmak içimi kemiriyor, ağlama isteği uyandırıyor.

Gözlerini kapattı, kısa süre sonra açtığında beni kendine çekti. "Tamam, ağlama." Kendiyle birlikte beni de geriye yaslayıp başımı göğsüne bastırdı. "Kimse böyle bir şeyi hayal edemezdi zaten. Kim inanır ki insanın gerçek ailesini bir kalemde silmeyi başarıp, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebileceğine."

Artık kapanıp, mazimiz olması gereken konuyu unutmayı umarak Erdinç'e baktım. Konunun değişip, aklımızın dağılması adına, "Var mısın bu gece benimle sarhoş olup her şeyi unutmaya?" diye sordum.

Yarım ağız gülerek başını iki yana salladı. "Ben sarhoş olmam."

"Bir de benimle iç, bakalım sarhoş olacak mısın?" Asıl amacım onu sarhoş etmekten ziyade kendime içmek için izin çıkarmaktı, çünkü zihnimin uyuşmasına ihtiyaç duyuyordum.

Her ne yaşanırsa yaşansın Erdinç sabitti. "İçmeni istemiyorum," dedi.

Kedinin mırıldanmasını aratmadan, "İhtiyacım var," dedim.

Gözleri, gözlerimin içinde yeni detaylar bulmuşçasına kırpmadan gözlerimden ayrılmıyorken, başıyla içkilerin bulunduğu tarafı işaret etti. "İkinci raftaki açılmamış şişeyi al."

Dört günün üzerine yüzümde yarım yamalak bir gülümseme oluştu. Yanından kalkıp kastettiği oymalı cam şişeyi aldım. İçindeki sarı sıvı şurup gibi görünüyordu. Geri döndüğümde şişeyi ona verip kadehimi elime aldım. "Bu gece sınırlama olmayacak."

Erdinç çabamı gördüğünde dudağını yukarı doğru kıvrırdı. "Söz veremem, gidişatına bağlı," dedi ve kadehimi doldurdu.

Koltuğa bağdaş kurarak oturdum, yüzüm ona dönüktü. Kendi kadehini doldurup arkasına yaslandı. Beynimin içindeki sesleri

susturmayı başarıp içkimden bir yudum aldım, sonra art arda yudumlamaya devam ettim. Beşinci yudumun sonunda beynimdeki sinirler uyuşmuştu. Bu yudumlar böyle devam etti, dördüncü kadehi doldurduğumda şişe artık kucağımdaydı. Erдің ilk kez karşı çıkmadan, gözleriyle beni öldüresiye bakmadan, ses çıkarmadan bana eşlik ediyordu.

Altıncı kadehimi de doldurduktan sonra saymayı bıraktım. Oturduğum koltuk da dahil her yer dönüyordu. Erдің'e bakan gözlerim bir anlık ondan iki tane görünce ürksem de yüzümde şapşalca bir gülümseme oluşmuştu.

"Sırıtmaya başladın."

Erдің elindeki viskiyi ağzına götürdüğü sırada halime güldü. Gülen yüzü gözlerimin önünde iki tane olunca, "Senden iki tane var," diyerek kahkaha attım. Aslında bu korkulacak bir olaydı ama ben hangisinin orijinal Erдің olduğunu anlayamayıp, hangisini öpeceğime karar verememiştim.

Elimdeki kadehi ve kucağımdaki şişeyi aldı. "Bunu sana içirmeliydim," diye hayıflandı. "Sen kim, Glenmorangie içmek kim."

Kucağımdan aldığı içki şişesini havada yakalamaya çalıştığımda eliyle beni geri itip, bedenimin bez bebek gibi, oturduğum koltuğa düşmesini sağladı. "Erdiiinçç!" derken gözlerimi kapatıp inledim.

"Ne oldu?"

Oturduğum koltuk altımdan kayıp giderken çift gördüğüm Erдің'ten başka hiçbir şey sabit değildi. "Dünya dönüyor ve senden hâlâ iki tane var."

Beni kucağına çekip başımı boynuna yasladı ve eliyle sırtımı sıvazladı. "Gözlerini kapat, uyumaya çalış." Geniş koltukta kendini geriye yasladığı için ikimiz de hafif yatay pozisyondaydık.

"Korkuyorum."

"Neden?"

"Senden iki tane var." Boynuna gömdüğüm başımı kaldırmaya korkar şekilde gözlerimi yummuştum. Midem bulanıyordu. Boğazıma yükselen safrayı zorla geri gönderip yüzümün buruşmasına mani olamazken, beynimin içinde dönen dünyadan düşmemek adına Erдің'e sıkı sıkı sarıldım.

"Merak etme, sana zarar vermezler." Eliyle saçlarımı geriye atıp yanağımı okşadı.

Mesaneme ulaşan alkol yüzünden tuvalete gitmem gerektiğinin farkındaydım ama dönen başım buna izin vermiyordu. Dört gündür susmayan düşüncelerimi bile unutmuş vaziyete gelmişken, bu zamana kadar Erdinç'in içkilerini neden hiç denemedim diye kendime kızdım. Onun kullandığı alkollerin markalarını bile ilk defa görüyordum. Başım omzundayken mırıldandım. "Erdinç."

"Hı?" Günlerdir gelmemiş uykusu gelmişe benziyordu.

"Çişim geldi."

"İşeyecek misin?"

Gözlerimi açıp başımı boynundan kaldırmaya korkarken konuşmaya devam ettim. "Buraya değil." Bu sefer biraz daha telaşla söylemiştim, çünkü mesanem patlıyordu. "İşiyorum."

Erdinç durumun ciddiyetine biraz geç vardı. "Nereye işeyeceksin? Dur! Gidiyoruz!"

Üzerine kaçırmamdan korkmuş olacaktı ki beni sarsmadan kucığına aldı ve zemin kattaki banyoya taşıdı. Sanki üzerine işesem ne olacaktı? Altı üstü gidip yıkanırdı. "Çişim var," diye mırıldanmaya devam ettim. Bacaklarım Erdinç'in beline sarılı, kollarım boynuna dolanmışken, "Sanırım artık tutamayacağım," dedim.

"Asya, sakın! Geldik."

Banyonun kapısını dirseğiyle açıp ayağıyla itti, ışığı da aynı şekilde dirseğiyle açtı. Beni bacaklarımın üzerine bıraktığında klozetin önündeydik.

"Şimdi işeyebilirsin."

"Dışarı çık."

"Klozete düşmeyeceğine emin misin?"

"Eğer çıkmazsan daha fazla tutabileceğime emin değilim." Ellerimle karnımı tutarken kaçırmamak için bacaklarımı birbirine bastırıyordum.

"Bir dakikan var, hızlı ol." Tam arkasını dönmüştü ki sendelediğimi fark ederek geri döndü ve yere kapaklanmadan önce beni yakaladı. "Bir daha alkolün adını ettiğinde kafanı klozete sokmazsam şerefsizim," dedi ve duş başlığını alarak buz gibi suyu yüzüme tuttu. Panikle sudan kaçmaya çalışarak yüzümü göğsüne gömdüm. Burnumu çekerken beynim sisli bulutlardaydı. Sarhoşluğumda en ufak bir gerileme olmazken, ağlar tonla konuştum. "Çişim var."

"Hay ben senin çişinel" Erdinç sarhoş hallerimden hiçbir za-

man zevk alamayacaktı. "Çabuk otur şuraya."

Bir kez daha klozetin önüne çekildiğimde gitmedi. "Çıkmaya
cak mısın?"

"Arkamı dönüyorum, çabuk ol."

Erдің arkasını dönerken utanç perdem sarhoşluktan yanıp
vok olmuş olacaktı ki onu hissetmiyordum. "Sakin bakma." Arkası-
nı dönünce pijamamı indirdim, yüzüme tuttuğu sudan dolayı po-
lanım ıslanmıştı.

"Çabuk ol!"

Sonunda mesanemi rahatlatmayı başardığımda sifona basıp
kendimi toparladım. Ellerimi yıkadım. Mide bulantım biraz daha
iyi durumdaydı ama baş dönmem feci şekilde devam ediyordu.
Erдің havluyu uzattığında ellerimi kuruladım. Ayakta durama-
yacağıma karar verdiğinde beni tekrar kucağına aldı. Bacaklarımı
beline sarıp, kollarımı boynuna doladım, mis gibi erkesi kokusu-
nu içime çektim. Elleri popomun altında birleşmişti ve banyodan
çıktığımızda nereye gittiğimizi bilmiyordum. Beynim kendinden
geçerken, "Artık uymak istiyorum," dedim. Dilim ağzımın içinde
dönmeye zorlanıyordu. "Ben uyuyorum."

"Uyu başımın belası, uyu."

Bu evden içeri her girdiğimizde Erдің'in huysuzlaştığına biz-
zat görerek şahit oluyordum. Annesiyle arasındaki buzlar bir türlü
erimiyordu. Son yaşananlardan sonra Neriman Hanım'ın rahatsız-
lanması söylemese de Erдің'i üzmüştü. Eray vurulduğu için has-
tanedeyken oğlunu bir kez daha görebilmesi için Neriman Hanım'ı
hastaneye getirtmişti ve hemen ardından kadın rahatsızlanınca
kendini suçlu hissetmişti.

"Hiç olmazsa yüzünü asmasan." Dün akşam aldığım alkolün
yakıcı sıvısı hâlâ damarlarımda dolaşırken, başım zonkluyordu.
Neriman Hanım'ın yeni ilaçlarını getirmiştik ve kapının açılmasını
bekliyorduk. Gergindi ve söylediklerimi duymazdan gelmişti.

Hizmetçi kapıyı açtığında direkt olarak Erдің'in elindeki ilaç
poşetini aldı. "Erдің Bey, Asya Hanım, hoş geldiniz."

Ben karşılık olarak, "Hoş bulduk," derken Erдің direkt içeri gir-
di. Bütün günümüzü ve gecemizi bu evde geçireceğimizi düşünür-
ken içimde büyük sıkıntılar baş gösteriyordu, çünkü uyuyana ka-

dar Erdinç'in huysuz hallerini çekecektim. Bir yandan da Neriman Hanım'ı mutlu edebilmek için elimden geleni yapmak istiyordum, çünkü kendimi ona karşı borçlu hissediyordum.

Erdinç'le birlikte küçük salona girdiğimizde Neriman Hanım elindeki kumandayla kanalları dolaşıyordu. Yorgunluktan çokmuş, görünüyordu.

"Erdinç." Oğlunu görmesiyle yüzünde ışıklar parıldamıştı. Tenine renk gelmişti. Geriye kalan tek oğlundan biraz ilgi bekliyordu.

Erdinç bir ilki gerçekleştirip annesinin yanına oturdu. "Nasıl-sın?" diye sordu.

"İyiyim oğlum, sen nasılsın?" Kadın, oğlunun bu yakınlığına öyle coşkuyla karşılık vermişti ki, elini Erdinç'in bacağına koymuştu.

Erdinç, artık sırların büyük olanı çözüldüğünden dolayı mı bilinmez, annesine karşı önceden olduğu kadar soğuk davranmadı. Aksine, bacağına duran elin üzerine elini koydu. "İyiyim, bu akşam Asya'yla burada kalacağız."

Neriman Hanım'ın gözlerinde ayrı bir mutluluk ışığı yanarken bakışlarını bana çevirdi. "Gelsene, kızım. Neden orada duruyorsun?"

Diğer elini bana uzatıp yanına çağırırken Erdinç nasıl bir ruh halinde olduğumu anlamıştı. Bacaklarımı güçlükle hareket ettirip yanlarına gittim ve koltuğun diğer ucuna oturdum. Neriman Hanım elimi avucunun içine aldı. "Her zaman kalmaya gelin, olur mu?"

Bana gülümseyen gözlerinde en ufak bir suçlama yoktu. Oğlu, benim yüzümden Hollanda'da hastanede yatarken, beni bir gram bile suçlar görünmüyordu.

Tamam anlamında başımı salladım.

"Ben elimi yüzümü yıkayıp, mangalı hazırlayacağım," diyen Erdinç ayağa kalktı. Bana da 'annemin yanından ayrılma' bakışı attı.

Bugünü sabah uyandığımızda planlamıştık. Başımın zonklamasına aldırmadan, Erdinç'e annesinin yanına gitmeyi teklif etmiştim ama o, mangal yakmak için ormana gidelim demişti. Ardından ikisinin ortasını bulup, annesinin evinin arka bahçesinde mangal yakmaya karar vermiştik.

"Nasılsın, güzel kızım?"

Neriman Hanım'ın sesi beni kendime getirdiğinde ona döndüm. "İyiym. Siz nasıl oldunuz, daha iyi misiniz?"

"Çok şükür, oğlumun yaşadığını öğrendim. Hayatta. Benim yanımda olmasa bile nefes alıyor," dediğinde içim sızladı. O, bir anneydi ve çocuğunun nefes almasıyla bile yetiniyordu. "Sana da teşekkür edemedim," diyerek avucunun içindeki elimi sıktı.

Önüme düşmeye başlamış başımı anında kaldırdım, Neriman Hanım'ın bana neden teşekkür borcu olduğunu anlamamıştım. Aksine, benim ona özür borcum vardı.

"Annen oğlumu, Eray'ımı kendi çocuğu gibi sahiplenip büyütmüş. Ailene nasıl teşekkür etsem azdır, güzel kızım," dediğinde başım bu sefer tamamen önüme düşmüştü. Gözlerimden sessizce akan yaşlar yanaklarımdan kayarak çenemde birleşirken sessizce yutkundum. "Eray o kadar iyi bakılmasına rağmen seni kaçırıp korkuttu. Allah hepinizi korudu ki sana da bir zarar gelmeden atlattınız. Hakkınızı oğluma helal edin, olur mu?"

"Asıl ben özür dilerim," dedim. "Eray, beni tanımamış olsaydı şimdi o hastanede yatıyor olmazdı, ailemin yanında kalıyorken sizi bulmayı denerdi ve şimdi üçünüz yaşıyor olurdunuz." İç çektim. "Özür dilerim Neriman Hanım, böyle olmasını istemezdim."

Neriman Hanım bu düşünceme burukça gülerek bir elini çenemin altına koydu, düşmüş başımı kaldırdı. "Senin Eray'a karşı hiçbir suçun yok, Asyacığım. Asıl suç Eray'da. Bizi bulmak istemedi. Hayatından çıkardı. Erdinç de onunla aynı konumdaydı ama her şeye rağmen beni bırakmadı. Çok yakınımda da olmadı ama eli hep üzerimde oldu. Şimdi kendini suçlamayı bırak. Erdinç'le yaşantını nasıl güzelleştirirsin, onu düşün. Oğlum biraz huysuzdur ama seni seviyor, onu bırakma olur mu?"

"Bırakmayacağım, söz veriyorum." Bir yandan ağlar gibi gözükürken diğer yandan gülüyordum.

O sırada Erdinç gömleğinin kollarını sıvamış, elleri hafif ıslak, içeri girdi ve kaşlarını çatarak ıslak gözlerime baktı. "Neler oluyor? Neden ağladın sen?"

"Ağlamadım," dedim. "Annen, senin küçükken ne kadar sidikli olduğunu anlattı. Benim de gülmekten gözlerim yaşardı."

Neriman Hanım da ben de gülmeye başlayınca Erdinç kaşlarını çatarak bize baktı. "Oysa bu yaşta çişini tutamayan sensin."

Anlamazdan gelerek, "Ne dedin, anlamadım?" dedim.

"Dün gece o kadar içmeseydin hatırlardın."

Neriman Hanım hiçbir şey söylemeden bizi izliyordu. Erdinç, annesinin varlığını o anda hatırlamış gibi kolumdan tuttu ve bizi bahçeye çıkardı. Yalnız kaldığımızda, "Dün gece üzerine mi içtim?" diye sordum.

"Öyle bir şey olmuş olsa burada olur muydun?"

Doğru söylüyordu. Dün gece olanları tam olarak hatırlamıyordum ama çişimin geldiğini anımsıyordum. Artık her ne yaptıysam umursamamaya karar verdim.

Neriman Hanım'ın arka bahçesi Erdinç'in bahçesinin dörtte biri kadar bile yoktu ve çitle çevrilmişti. Kapının yan tarafında altı kişilik bir oturma grubu vardı. Köşedeki iki ağacın arasında bir hamak geriliydi. En sevdiğim ve bıkmadan yatacağım şeydi hamak.

"Ender." Erdinç korumalardan birine seslenmişti. Hızla yanıma gelen korumaya, "Sen mangalla ilgilen, biz biraz yürüyeceğiz," dedi. Sonra da elimden tutup beni çitlere doğru götürmeye başladı. İnsan gibi yürüyeceğimiz için sevinmişim. Şubat ayının sonlarına yaklaşıyorduk ve hava bize özelmiş gibi güzeldi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ve uyum içindeki görüntümüze baktım. Ben siyah bir tayt ve pudra pembesi polar giymiştim. Polarımın üzerinde siyah yeleşim, ayaklarımda da spor ayakkabıları vardı. Erdinç siyah bir kot ve spor bir gömlek giymişti, onun da üzerinde benimkinin eşi olan siyah yeleşim ve yine benim ayakkabılarımda da spor ayakkabıları vardı.

"İleride güzel bir şelale var diye biliyorum. Oraya gideceğiz."

Elimi saran avucundan vücuduma sanki sevgi akıyordu. İkimizin de yaşanan olaylardan sonra güzel bir doğa yürüyüşüne ihtiyacımız vardı. "Dün geceki sarhoşluğumun öcünü almak için beni şelaleye atmazsın değil mi?"

"Güzel fikir ama bunu, soracağım soruya doğru cevap vermezsen yapacağım."

"Ne soracaksın?"

"Az önce annemle konuşurken neden ağladın?"

Artık annesine Neriman Hanım demiyordu ve bu çok hoşuma gitmişti. Sorusunu cevaplamak yerine, anne demesini soracaktım ki o kelimeyi bir daha kullanmamasından korkup vazgeçtim. "An-

nen, ailem Eray'ı yetiştirdiği için bana teşekkür etti. Bense kendimi Eray'ın hastanede yatmasından dolayı suçlu hissettiğimden, teşekkür etmemesi gerektiğini, benim özür borçlu olduğumu söyledim." Sözü uzatmaya veya ne konuştuğumuzu saklamama gerek yoktu, neticede Erdinç'eninde sonunda beni konuşturacaktı.

Kaşlarını çatarak beni kendine çekti. "Neden kendini Eray yüzünden suçlu hissediyorsun, miniğim?"

Eray'ı Hollanda'da, hastanede düşününce gözlerim yine doldu. "Ben olmasaydım şu anda hastanede olmazdı. Onun yerine sizin yanınızda olurdu," dedim. Sıkça dolan gözlerimden artık nefret ediyordum. Erdinç'in görmemesi için başımı ayaklarımıza indirip, ayakkabılarımızı seyrettim.

"Sen olmasaydın da o, bizim yanımızda olmazdı, miniğim. Senin ailenin yanında olurdu ve ben sensiz kalırdım." Elimini bırakıp beni sarmaladığında etrafımızda kuş sesleri duyuluyordu. Erkeksi kokusu beni sararken, dudaklarını saçlarıma değdirdi. "Sakin kendini bunun için suçlama."

"Gerçekten beni hiç suçlamıyor musun, Erdinç?"

"Seni sadece Eray'dan bana bahsetmediğin için suçluyorum."

"Özür dilerim," dedim. Ama bunun açıklamasını zaten yapmıştım.

"Tamam, artık bu konuyu kapatıyorum, bir daha da açılmayacak."

Elim tekrar avucundaydı, şelaleye giden yolda etrafımızı sıra sıra ağaçlar çevreliyordu ve her yandan kuş ve böcek sesleri duyuluyordu. İçime bolca oksijen çekerken, ciğerlerimin böyle güzel havaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. İçimde inanılmaz bir enerji dolaşıyordu, kendi kendime güldüm.

"Neye gülüyorsun?" Erdinç de mutluluğuma sıırtmıştı.

"Farkında mısın bilmiyorum ama ilk defa sıradan insanlar gibi sorunsuz bir gün geçiriyoruz." Sanırım yaşanan onca olaydan sonra bu güzel gün Allah'ın bize bir armağanıydı. Erdinç'leydim, büyük bir sır ortadan kalkmıştı, kendimi güvende hissediyordum...

"Dile getirmeyelim de nazar değmesin." Erdinç, beni tamamen kendine çekip kolunu belime doladı ve alnımdan öptü. "Benim de böyle huzurlu bir güne ihtiyacım varmış."

İnce kollarımı kaslı ve sert vücuduna sarmaladım. Bir süre öy-

lece yürüdük. "Gelmedik mi?" diye sordum. Ormanda yürümek zevkliydi ama evin bahçesindeki mangalı düşündüğümde de karnım gurulduyordu.

"İşte geldik."

Yürüdüğümüz patika yoldan saparak küçük bir rampa çıktık. Gözlerimin önüne serilen berrak suya hayran gözlerle ağızım açık, tepeden bakarken içimden, keşke yaz ayında olsaydık da içine girip yüzebilseydim diye geçirdim.

"Huzur verici değil mi?"

"Fazlasıyla," dedim.

"Aşağı inmek ister misin, yoksa geri mi dönelim?"

Saat dördü geçiyordu. Aşağı inip çıkmamız ve şelalede oyalanmamız en az iki saatimizi alacaktı. "İnmesek daha iyi olur, biraz acıktım," dedim ama gözlerimi gürül gürül akan sudan alamıyordum.

"O zaman ger dönelim."

İstemesem de o güzelliğe arkamı dönüp yürümeye başladım. Yine el ele eve doğru ilerledik. Yürüyüş bedenime, zihnime ve ruhuma ciddi anlamda iyi gelmişti. Eve yaklaştıkça burnuma dolan mangal kokusu da karnımı iyice acıktırmıştı. "Karnım gurulduyor," dedim. Bahçeye girdiğimizde gözlerimi mangaldan ayıramadığım için Neriman Hanım'ın orada olduğunu görememiştim.

"Hoş geldin, kızım."

"Hoş buldum," dedim ve neredeyse saldırmak üzere olduğum etlere bir adım kala durdum.

Erdinç, "Sen ellerini yıka, ben de etleri masaya koyayım," dedi.

Söylediğini yaptım, geri döndüğümde Erdinç'le annesi karşılıklı oturmuştu. Yanındaki boş sandalyeye oturduğumda Erdinç önümdeki tabağı tıka basa doldurmaya başladı. "Erdinç, yeter," dedim. Tamam, acıkmıştım ama aynı anda tavuk, kırmızı et ve kebab da yiyemezdim.

"Hepsi bitecek," dedi ve içecekleri işaret etti. "Portakal suyu mu, vişne mi?"

En sevdiğim meyve suları masanın üzerinde duruyordu ama vazgeçilmezim belliydi. "Portakal suyu."

Erdinç bana yaptığı gibi, annesinin de tabağını doldurdu. Neriman Hanım hastalığının da etkisiyle fazlasıyla zayıftı. "İtiraz yok,

hepsini bitecek, sonra da ilaçlarını alacaksın."

Zavallı kadın da benim gibi ses çıkaramamıştı. Masada sessizlik hâkimken karnımızı doyurduk. Erdinç bizim tabaklarımızın neredeyse iki katı yemek yemişti. Neriman Hanım da ben de tıka basa yemiş ama tabaklarımızdaki etleri bitirememiştik. Neriman Hanım'ın da benimle aynı şeyi düşündüğüne emindim; bu etleri ne yapacağım? Aklıma gelen fikirle, "Erdinç," dedim. "Doyduysan ellerini yıkayıp Neriman Hanım'ın ilaçlarını getirsene."

Erdinç ayağa kalktığında Neriman Hanım ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Erdinç eve girdiğinde ikimiz de aynı anda ayağa kalktık, birimiz çitlerin bir tarafına, birimiz diğer tarafına ilerleyerek, hayvanların yemesi için etlerimizi çitlerin dışına attık. Yine aynı anda geri döndüğümüzde kahkahalarımıza engel olamadık.

"Bu oğlanla başa çıkılmaz, kızım. Allah yardımcın olsun," dedi kısık sesle.

Ben de sessizce, "Amin," dedim.

Erdinç elinde ilaçlarla geri döndüğünde annesine, "Hangilerini içeceksin?" diye sordu.

Neriman Hanım ilaçlara gözlerini kısarak baktıktan sonra ayağa kalkarak, "Bunlar değil, oğlum," dedi. "Ben içeri geçip dinleniyim. Siz de keyfinize bakın."

Neriman Hanım'a yardım etmek için masadan kalktım ve pis ellerimle üzerini kirletmemeye özen göstererek yatak odasına kadar götürdüm. Yatağına yatırıp ilaçlarını verdim ve dinlenmesi için odasının kapısını kapattım. Ellerimi yıkadıktan sonra da tekrar bahçeye döndüm. Erdinç ortalıkta yoktu.

"Gel bakalım buraya."

Arkamdan yaklaşıp ayaklarımı yerden keserek beni kucağına aldığı anda kalbim bir sineğin kanat çırpışı kadar hızlandı. "Erdinç, ödümü koparttın."

"Sen de her şeyden korkuyorsun, be miniğim."

"Sen de biraz dikkatli ol o zaman."

Hamağa gittiğimizi fark ettiğimde ona daha sıkı sarıldım. "Beraber mi sallanacağız?" dedim. Yüzümde güller açmıştı.

En odun haliyle bir mimiğini bile oynatmazken, "Hayır, beraber yatacağız," dedi.

Sevdiğim adamla yapacağım hey şey güzeldi. "O da güzel."

Erdinç karanlıkta ilerlerken çevremizi aydınlatan tek şey evin verandasından gelen ince, güçsüz ışıktı. Kendini hamağa bıraktığında gözlerimi sıkıca kapattım, çünkü düşeceğimizi sanmıştım. Neyse ki bir şey olmadan uzanmayı başardık. Ona iyice sokulup başımı kalbinin üzerine koydum. Bu huzur kelimelerle anlatılamayacak kadar mükemmeldi.

“Yıldızları uzun zaman sonra ilk kez bu kadar parlak görüyorum.”

Sırtüstü yattığından bakışları gökyüzündeydi. Hamak yavaşça bir ileri bir geri bizi sallarken, üzerimizdeki ağaçların dallarından görebildiğim kadar gökyüzünde parıldayan ışıklara baktım. Başımı sıcak göğsünden kaldırıp omzuna yerleştirdim, ben de artık gökyüzünü izliyordum. Bu görüntü bana eskiyi hatırlattı. “Yurtta-ki yatağımı her zaman camın kenarında seçer, ışıklar söndüğünde perdeyi açarak gökyüzünü izlerdim,” dedim.

Bakışlarını güzel gökyüzünden çekip bana çevirdi. “Yetimhanede kaldığım günlerin gecelerinde ben de yapardım.” Burnunu yanağıma sürttü. “Şehrin ışıklarından bu kadar güzel görünmese de o anlık bana mucizevi bir güzellik gibi gelirdi.” Bu defa konuşurken dudaklarını yanağımda dolaştırmıştı. “Şimdi anlıyorum ki asıl mucizevi güzellik kollarımın arasında.”

Güzel sözleri kış gecesini mutlulukla doldururken, dudakları boynumdan aşağı inmeye başladı. Sıcak nefesi polarımdan içeri kayarken gıdıklanmıştım. Kıkırdadım. “Annen içeride.”

“Gözleri ne yaptığımızı görebilecek kadar iyi değil. Odamıza gidelim mi?”

“Ne yapacağız odada?”

Kendini toparlayıp hamaktan kalktı ve beni de tekrar kucağına aldı. Eve doğru ilerlemeye başlamıştık bile. Yüzünde özlemini çektiğim piç gülüşü belirlediğinde sadece imalı gözlerle bakmakla yetindi.

Bölüm 18

Havanın soğukluğunu en güzel şekilde gideren sıcak su tenime değerken hem uyanıyordum hem de gevşiyordum. Sabah saat onda güzel uykumdan uyanmış ve yataktan kalmak için hiç acele etmemiştim. Bugün tatilimin son günüydü ve yarın okul hayatımın son dönemine başlayacaktım. Tenime değen sıcak suyu kapatıp bacağımı küvetten dışarı attım. Elimini siyah havlunun yanındaki pudra pembesi bornoza uzattım. Üzerimdeki ıslaklığı gideren yumuşacık havlu tenimi okşarken, baş havlumu da alıp ıslak saçlarıma sardım.

Odaya geçerken gayet rahat davranıyordum, çünkü Erдің sabahın altısında kalkmış, kahvaltısını yapmış, çalışma odasına kapanmıştı. Dolabın karşısına geçtim ve sık sık giydiğim bordo kazagıyla siyah kotumu aldım. Bugünkü planımdan Erдің'in haberi yoktu ama yine de giyinip süslenecek ve şansımı deneyerek dışarı çıkmaya çalışacaktım.

Üzerimi giyindikten sonra makyajımı yaptım ve saçlarımı kurutmak için tekrar banyoya gittim. Saçlarımı saç kurutma makinesiyle kuruttum ve maşamla uçlarına bukleler yaptım. Odaya geri

dönerek siyah uzun çizmelerimi giydim, çantamı ve telefonumu alıp aşağı indim.

Sınıf arkadaşlarımla saat on ikide buluşacaktık ve telefonuma şu anda gelen mesaj, sınıfımızın WhatsApp grubundaydı, buluşacağımız kafenin yerini belirlemişlerdi.

Evet, kızılı erkekli olan sınıf buluşmamıza ben de katılacaktım. Aslında bu tür buluşmalardan genellikle kendimi uzak tutardım ama bu sefer kendi isteğimle gitmek istiyordum. Nedeni ise kendimi ilk kez güvende hissediyor olmamdı. Çok şükür ki ortalıkta beni tehdit eden biri yoktu.

Tehdit eden biri. Bir anda inmekte olduğum merdivenin en alt basamağında duraksadım. Bana sürekli tehdit mesajları gönderen biri vardı. Hatta beni vurmuştu bile ama bu olaylar Eray'dan sonra aklımdan tamamen çıkıp gitmişti. Gerçekten de o kişiden hâlâ haber yoktu. Erdinç'e hiç sormamıştım ama o kişinin Eray olma olasılığını da düşünmüyordum değilim. Neticede akıl sağlığı yerinde değildi ve sırf Erdinç'in yanında olmamam için bile beni öldürmek istemiş olabilirdi.

Acaba doğru mu düşünüyordum? Gerçekten de beni vuran ve notları gönderen kişi Eray olabilir miydi? Ya da başka biri mi vardı? Başımı iki yana salladım. "Bugün düşünme bunları," dedim kendi kendime. Bu korkutucu düşünceyi başımdan atabilmek için gözlerimi kapatıp tekrar açtım ve derin bir nefes aldım. Uzun zaman sonra ilk defa içim rahat ve eğer öyle biri varsa bile şu anlık onu yok saymak istiyordum.

Kendimi mutfaka atıp Zehra Hanım'ın daha yeni pişmiş çorbasından bir kâse doldurdum, parçaladığım ekmekleri içine attım ve taburelerden birine tündüm. Sabah kahvaltım çorba olmuştu, bence gayet güzeldi.

Yemeğimi yerken bir yandan da Erdinç'ten nasıl izin alıp evden çıkacağımı düşünüyordum. Çorbam bittiğinde telefonumu ve çantamı alarak çalışma odasına doğru ilerlemeye başladım.

Korumaları kapıdaydı. "Erdinç içeride mi?"

"Evet, Asya Hanım."

Korumaların Erdinç'e haber vermesi gerekiyordu ama bunu bekleyecek zamanım yoktu. Kapıyı tıkladım direkt içeri girdim. Sevdığım adam yine beyaz kâğıtların üzerine kapanmış, yeni tasarımlar çiziyordu. Kafasını kaldırıp bana bakmadı ama içeri izinsiz

göğsü için sınıflandığını gerilmiş olan omuzlarından anlayabiliyordum.

Evet Asya'cık, şimdi nasıl izin alacaksın göster bize.

Biraz bekledim ama bakışlarını bana çevirmiyordu. En iyisi izin istememek ve bir çırpıda söyleyip kurtulmaktı. "Ben dışarı çıkıyorum."

İlk iki saniye tepki vermedi, ardından elindeki kalemi büyük bir sakinlikle masasına bırakıp bakışlarını bana çevirdi. "Dışarı çıkıyorsun?" Sesi sakın ama yüz hatları ona sormadan iş yaptığım için gergindi. "Nereye olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Arkadaşlarla Beykoz'da bir kafede buluşacağız." Ne yani, her yapacağım şey için de izin isteyemezdim ki.

"Hangi arkadaşlarla?"

Lanet olsun ki siyah tişörtünün altındaki tüm kasları gerilmişti. "Sınıfımdaki kızlarla. Yani erkek yok." Nedense sonuna erkek yok lafını ekleme isteği duymuştum fakat şu an da büyük bir pişmanlık içerisindeydim. Eğer öğrenirse beni öldürürdü.

"Hangi kafe?"

"Gittiğimde konumu atarım, ben de ilk kez gideceğim."

Hiçbir şey söylemeden beni inceledi. Yüzümdeki makyaj abartılı olmasa da biraz fazla olmuş olabilirdi ama göze batmıyordu. Onun dışında tenimi gösteren etek veya elbise de giymiyordum.

Kalemini tekrar eline aldı ve çizimine geri döndü. "Geç kalma. Korumalardan birine söyle, seni biraksın."

"Tamam," dedim ve vakit kaybetmeden odadan çıktım. Evin çıkış kapısına geldiğimde dolabın içinden aldığım siyah şişme montumu giydim. Korumaların hiçbirine beni kafeye bırakmalarını söylemedim ve evden çıktım. Ellerimi ceplerime sokup çakıllı yolda ilerlerken sert rüzgâr yüzümü dövüyordu. Adım adım ana yola yaklaşırken sanki arkamdan birinin geldiği hissine kapıldım. Arkama bakmadan, sadece birazcık hızımı artırarak yürüyüşümü sürdürdüm. Ama kendimi tutamadım ve sonunda arkama döndüm.

Sadece bomboş ve ıssız yol vardı. Gözlerim ağaçların arasında dolaşırken her kıpırdayan yaprak için bile farklı şeyler düşünüyordum. "Kendine gel, Asya," dedim. Resmen paranoyaklıktan şizofrene bağlıyordum.

Önüme dönüp çakıllı yolu hızla bitirdiğimde kendimi ana yola

attım. Gelen ilk taksiyi durdurdum ve yine kendime engel olamayarak, binmeden önce çakıllı yola baktım. Siyahlı adam, beni vuran adam gözden kaybolmak için ormana doğru koşuyordu. Kimdi o? Sürekli peşimde olan kişi kimdi? Ne istiyordu benden? Neden canımın peşindeydi?

Taksi, arkadaşlarımla buluşacağım kafeye doğru giderken kalbimin hızlı atışları dinmemiştir. Elim göğsümün üzerinde, kendi kendimi sakinleştiriyordum. Pişmanlığımın korumalardan birine haber vermeyişimdendi.

Taksi verdiğim adreste durduğunda ücretini ödeyip arabadan indim. Eskiye oranla artık cüzdanımda çok daha fazla para taşıyordum. İstemediğimi dile getirmiş olsam da Erdinç her hafta komodininin üst çekmesine, beş kişilik bir ailenin iki aylık giderini bırakıyordu.

Kafeden içeri girdiğimde bizim sınıfı bulmam zor olmamıştı. Hemen cam kenarında bir masaya yerleşmişlerdi, boğaz manzarası muazzam görünüyordu.

Yaklaşık on kişinin bulunduğu masaya otururken herkese gülümseyerek, “Merhaba,” dedim ve Gamze’nin yanına oturdum. Tusem henüz gelmemişti.

Selamına gülümseyerek ya da, “Hoş geldin,” diyerek karşılık verdiler.

“Tusem nerede?” diye sordum.

Sınıfımızın ‘gülen yüzü’ olan turuncu kafalı Arda, “Biraz geç kalacağını gruba yazmıştı, okumadın mı?” dedi. Sınıfın gülen yüzü dememizin nedeni hem komik olmasıydı hem de sürekli gülme-siydi.

Başımı iki yana salladım. “Koşuşturmaktan bakamadım.” Tek tesellim ne için koşuşturduğumu sormamalarıydı.

Sınıfımızın en yakışıklısı olan Gökdeniz, “Siparişlerimizi verelim mi?” diye sordu.

Birçoğu onaylayınca da garsonu çağırarak siparişlerimizi verdik. Tusem de tam o anda geldi.

“Selam! Yoksa bensiz sipariş mi veriyordunuz?”

İşte yine varlığını belli etmişti. Yapmacık siniri bittiğinde hemen yanıma oturdu. Tüm sınıf ‘biz öyle bir şey yapar mıyız’ havasına bürünüp gülmeye başladığında, masanın başındaki Hakan,

"Garsonu sen kapıdan girdiğin anda çağırdım, Tusemciğim," diyerek sırttı.

Tusem elini havaya kaldırıp hanımefendi edasıyla, "Tamam, affediliniz," dedi ve tüm masa aynı anda gülmeye başladık.

Mekânın içi fazla sıcak olduğu için montumu çıkarıp telefonumu masanın üzerine bıraktım. O anda telefonumun ekranının ışığı yanıp söndü. Montumu, oturduğum sandalyeye astığım gibi gelen mesajı açtım.

'Konum!'

Erдің'i unutmuştum. Konumu aceleyle attım ve Erдің'i de beni takip eden manyağı da unutmak için kendimi masada dönen sohbeta adapte etmeye çalıştım.

Masa da altı kız, dört erkek vardı ve hepsi de birbirinden kafa ve iyi insanlardı. Tabii bir de hepsi zengindi.

"N'aber bebek?" Tusem bana daha çok yaklaşıp yanağımdan öptüğünde neşesi yerindeydi.

"İyiym de seni pazar günü Özgür nasıl yalnız bıraktı?" diye sordum. Daha yeni evlilerdi ve Özgür, Tusem'e çok düşküdü.

"Patronu sağ olsun, yine fazla mesai yaptırıyor. Sabah erkenden kalktı, birkaç dosyayla ilgilenmeye başladı. Bütün gün çalışacağını, sen varsan istediğim yere gidebileceğimi söyledi."

Cümlesinin sonunda omuzlarını kaldırıp indirdiğinde anlamıştım ki evde sıkılmaktansa buraya gelmeyi tercih etmişti.

"Erдің de sabahın altısında kalkıp çalışmaya başladı. Sanırım yeni sezonun tasarımlarını yetiştirmeye çalışıyorlar," diye mantık yürüttüm, çünkü ilkbahara az kalmıştı.

Tusem de beni destekledi. "Sanırım," dedi ve bana biraz daha yaklaştı. "Erдің seni erkeklerin olduğu bir yere nasıl yolladı?"

Masum şekilde, "Erkek olduğunu bilmiyor," dedim.

Anlaşıldı dercesine başını sallayıp ağzına görünmez bir fermuar çekti. Belli ki beni ispiyonlamayacaktı. Bir saat sonra masada gelişigüzel sohbetler dönüyordu, yeri geldiği anlarda gülüyorduk.

"Asya Hanım?"

Adımı duyunca arkama döndüm. Yüzünün aşınası olduğum takım elbiseli adam biraz endişeli bir yüzle bana bakıyordu. "Volkan?"

Masadakilerin hepsi konuşmalarını yarıda kesmiş, Volkan'a bana bakıyorlardı. "Erдің Bey sizi dışarıda bekliyor. Hemen gelmenizi emretti."

Emretti. Sonunda büyük bir vurgu vardı.

Sadece başımı onaylarcasına sallayabildim. Ardından montumu hemen üzerime geçirdim. Çantamda cüzdanımı ararken Volkan tekrar konuştu ama bu sefer masaya hitap etti.

"Masanın hesabı ödendi, Asya Hanım. Lütfen acele edin."

Şu an yerin dibine girsem daha iyiydi. Masadaki herkes bana bakıyordu ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Sonunda kendimi masadan kaldırmayı başararak, yüzlerine tam bakamadan, "Yarın okulda görüşmek üzere," dedim.

Tusem ne olduğunu ve neler olacağını anladığından, bana cankurtaranlık yaptı. "Tamam, Asyacık. Erдің'e selam söyle. Bu güzel jesti için de bizim adımıza teşekkür et," diyerek gülümsemeye çalıştı. Ona minnettar bir bakış attım.

Volkan eliyle çıkış kapısını gösterirken başım önüme eğik, kafeden dışarı çıktım. Erдің'in arabası hemen kapının önündeydi ve bir diğer koruma benim için kapıyı açmış, bekliyordu.

Arabaya bindim. Yüzünde en ufak bir mimik yoktu, sadece kaşları derinden çatık, elinde viski kadehiyle beni izliyordu. Sinirliydi. Fazlasıyla sinirliydi.

Araba hareket ettiğinde hâlâ konuşmuyorduk. Biliyordum ki ben konuşsam bağıracaktım. Böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu. Ne olursa olsun benim de arkadaşlarımla ayda yılda bir buluşmaya hakkım vardı.

"Yetiştirmem gereken koleksiyonu bırakmış, Asya Hanım'ı topluyorum." Elindeki viski kadehini önündeki masaya sertçe bıraktı. Dirseğini koltuğun koluna dayadı ve burun kemiğini sıktı.

O sinirliyse ben de sinirliydim. "Toplaman gereken bir şey yapmadım," dedim. Başımı, ona bakmamak için cama doğru çevirmiştim.

Bana doğru döndüğünü hissettim. "Erkeklerle buluşuyorsun ve bana yalan söylüyorsun!"

Öyle bir bağırıyordu ki havaya sıçramamak için kendimi zor tuttum. Bugünlük korku kotamı doldurmuştum, bir de üzerine

Erdinç'in bağrımlarını ve öfke nobetini çekmeyecektim. "Onlar benim arkadaşlarım!"

"Kes sesini!"

Şimdilik söyledigini yapıp susacaktım ama bunun acısını evde çıkaracaktım. Beni bu şekilde nereye kadar kısıtlayabilirdi ki? Her zaman onunla birlikte dışarı çıkacak halim de yoktu. Eve gidene kadar hiç yüzüme bakmadı. Sınırdan bacağını sallayıp durdu.

Araba evin bahçesine girip durduğunda kapımız vakit kaybedilmeden açıldı. Erdinç yine aynı şekilde bana bakmadan arabadan inerken, ben de onu takip ettim. Evin içine girdiğimizde direkt salona geçti, yine onu takip ettim. Artık susacak değildim.

"Erdinç, ne zamandır senin yanıdayım?" Onun kadar ben de sinirliydim. Aslında sabah beni korkutan adamın da bu sinirde katkısı vardı. Tabii bunda Erdinç'in bir suçu yoktu ama neyse. "Bu zamana kadar tek başıma hiç dışarı çıkmadım. Bugün ilkti. Neden böyle davranıyorsun?"

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp koltuğa savurdu. İçki dolabına ilerledi ve kendine bir kadeh doldurduktan sonra elindeki şişeyi artık huy edindiği gibi masaya sertçe bıraktı. Bana doğru gelirken bağıırıyordu. "Neden mi böyle davranıyorum?" Sınırdan gözleri dönmüştü. "Söylesene Asya, tam bir yıldır, sen yanıma geldiğinden beri kaç kişiyle yattım?"

Açık konuşmuştu. Belli ki bu konuşmamızda birçok şey ortaya dökülecekti ve bir yıllık birikimler gün yüzüne çıkacaktı ama ben onunla başa çıkamazdım. Onun kadar açık konuşamazdım. "Ne demek oluyor bu?" Benim de kaşlarım çatılmıştı.

"Bir tek senin hayatının sınırlanmadığını anla demek oluyor!"

Tam karşımda dikilmiş, elinde viskisiyle bana tepeden bakarken deli siniri boynundaki şah damarında atıyordu. Verdiği örnek fazlasıyla yerine oturmuştu. Daha doğru düzgün öpüşemiyordum bile ama Erdinç bana bağlılığını gözler önüne sererek hiçbir kadınla birlikte olmuyordu. İstese benim haberim olmadan birçok kişiyi yatağından geçirirdi ama beni önemsiyordu ve bundan dolayı da bir yıla yakın zamandır kimseyle birlikte olmadığına adım kadar emindim.

"Benim kadınsız geçen gecelerim nadir olurdu. Şimdi gelmiş, asıl kısıtlananın sen olduğunu mu savunuyorsun, Asya?" Her konuşmasında kendini bana daha çok yaklaşıtıyordu. Gözünün dön-

müş halleri şu andan sonra beni korkutmaya başlamıştı. “Ben erkeğim ve cinsel hayatıma da fazlasıyla düşkünüm. Eğer bir daha benden bir şey saklayacak olursan, bir erkekle buluşursan, o gece başka bir kadın altımda olur! Anladın mı?”

Sözleri kalbime zehirli bir bıçak gibi girdi ve zehir içimi yakmaya başladı. “Bunu yapamazsın!” diye bağırdım. Gözlerim dolmuştu. “İkisi aynı şey değil.” Erdinç’in ellerinin başka bir kadının üzerinde geziniyor oluşunun düşüncesi dahi her yerimi uyuşturuyordu. Erdinç benimdi. Onu deli gibi seviyordum ama okulda elimde olmadan erkeklerle görüşüyordum. Belki bugünkü buluşmaya gitmeyebilirdim ama kafamın dağılmasını istemiştim.

“Benim gözümde ikisi de aynı şey!”

Benim bağrışıma karşılık sesini kısık tutmuştu fakat vurgusu ve tınısı tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Gözlerimden yaşlar birer birer düşerken ellerim titriyordu ve çenem çaresizliğimden kasılmıştı. Titreyen ellerimi göğsüne yerleştirip geriye doğru sinirle ittim. “Erdinç, yapamazsın!” Başka birine dokunamazdı!

“O zaman sözümünden çıkmamayı öğreneceksin.”

Lanet olsun! Lanet olsun ki yine en baştaki Erdinç’e dönmüş-tü. Bu adamın karşısında en ufak bir hata dahi yapılmıyordu. Onu itmeyi bıraktım. Yorulmuş ellerimi iki yanıma düşmüş şekilde güzel yüzüne baktım. Her haliyle güzel yüzüne. Sinirliyen, gülerken, tepkisizken... Her an güzeldi. “Senin istediğin sözünden çıkmamam değil,” dedim. Evet, bu duruma şu andan itibaren kesin tepiti koymuştum. Neymiş dercesine yüzüme baktı ve viskisinden bir yudum aldı. “Senin istediğin artık gerçek anlamda seninle birlikte olmam.”

Zamanının geldiğini anlıyordum. Anlıyordum, çünkü her seferinde beni o yönden sıkıştırıyor sonra da korktuğumu anladığında istemeyerek bırakıyordu. Zaten Erdinç’ten kaçış yoktu, nasıl ki her açıdan ilkim olduysa sonum da o olacaktı. Beni bırakmayacaktı. Beni seviyordu, sesli şekilde söylememiş olsa bile bu belliydi ve sadece sevmekle de kalmıyordu. Ben onun hastalığıydım.

Sözlerimi bitirdiğimde gözlerimin içinden bakışlarını ayırmadan uzunca durdu. Sonra elindeki viskiyi bitirdi. Yanımdan geçip elindeki kadehi bıraktı ve ellerini ceplerine soktu. Bana bakmaya devam ediyordu. “Evet, bir diğer isteğim de artık gerçek anlamda benim olman,” dedi. Kararlıydı. Bana bakan gözlerinde sinir, inat,

tutku, istek, her şey bir aradaydı.

Bu halleri uzun bir süre devam edecekti, çünkü Erdinç'i tanıyordum. Şu an öyle bir öfkeyi vücuduna doldurmuştu ki dikbaşlılığını en güzel şekilde bana yansıtıyordu. Tabii bir de en sevdiği aktivitesinden bir yıla yakın zamandır uzak olmasının huysuzluğunu barındırıyordu.

Kollarım iki yanımda cansız gibi dururken, gözlerimde artık hiçbir duygu yoktu. "Tamam," dedim. "Artık istediğini alabilirsin." Sözlerimde gerçekten ciddi olup olmadığını anlayamamıştı ama ifadesi bir milim oynamadı. Daha rahat anlayabilmesi için birazcık daha açık konuştum. "Senin olmayı kabul ediyorum."

"Emin misin?"

Şu an evet diyor oluşumu kabul ediyordu. Hiç mi acımiyordu şu anki yılmış halime? İlk kez korkaklık yapmayıp, sözlerimin arkasında durdum ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Eminim," dedim.

Aldığı cevapla ne halde olduğumu umursamadı, ellerini ceplerinden çıkardı ve kararlı adımlarla yanıma gelip bileğimi kavradı. Salonun çıkışına doğru sert adımlarla ilerlerken, "Umarım pişman olmazsın," dedi.

Bölüm 19

Erдің tarafından her türlü işkenceye tabi tutulmuş biri olarak, şu an en ağır cezamı çekiyormuşum gibi hissediyordum. Bu seferki cezamı bedenimle çekecektim. Bunu ben istemiştim ama hemen kabul edeceğini tahmin etmemiştim. Gece hayatının bir yıllık durgunluğu sinirlerini bozmuş, kendine engel olamayacak hale gelmişti.

Bileğimden tutmuş, beni üst kattaki odasına doğru götürürken boğazımda korkunç bir ağlama isteği vardı ama ağlamayacaktım. Hiç olmazsa bir kereliğine korktuğumu belli etmeyecektim. Aylardır birlikte kullandığımız odasından içeri girdiğimizde ilk kez ruhumun bu odada daraldığını hissettim. İlk kez duvarların siyahlığı ve koyuluğu, içinde bulunduğum durumla birleşince güçlkle nefes almama neden olmuştu. Ne aklım ne de mantığım ile hareket eder olmuştum. Artık tek yaptığım, Erдің beni nereye çekiyorsa o yöne hareket etmek olmuştu.

Hızla odasına girdik ve kapı arkamızdan sertçe kapandı. Beni odanın ortasına sürükleyip tam karşısında durdurdu. Yüz ifadesine öfke hâkimdi. Tüm duygusuzluğuyla, “Her şeyi benim mi yapmamı

istersin, yoksa söz sahibi mi olacaksın?" dedi. Birazdan yavaşça işe odaklanmıştı ve ona yalan söylediğim için siniri kolay kolay kırılmayacak gibi görünmüyordu.

İçten içe sinirli olmasının nedeni belliydi, Eray. Her ne kadar zamanında belli etmemiş olsa da bana kızmıştı ve bir daha ondan hiçbir şey saklamamam için beni tembihlemişti. Peki, ben bugün ne yapmıştım? Onu dinlememiş, sırf gidebilmek için yalan söylemiştim.

Sorduğu soruya karşılık bitkin bir şekilde yüzüne baktım. Yılmıştım, tükenmiştim, korkmuştum. Ondan korktuğumu belli etmeden bakışlarımı ona çevirdim. "Ne istiyorsan onu yap," dedim. İsrarla bakışlarımı kaçırmadım. Tıpkı onun gibi duygusuz baktım.

Sözlerimi başıyla onayladı ve bakışlarını üzerimden ayırmadı. Bana doğru bir adım yaklaşırken geri adım atmamak için büyük çaba sarf ettim. Eve girdiğimizden beri üzerimde olan şişme montumun fermuarına uzandı ve yavaşça aşağı indirdi. Bense onun gözlerine bakamıyordum. Bakışlarım göğsünde sabitlendi, acele etmeden montumu sıyırdı ve ayaklarımızın dibine düşmesine izin verdi.

Hareketsiz kalmak için kendimi zor tutuyordum. Sıkıntıdan yanaklarımın içini ısıırıyordum. Canımı yakacak mıydı? Önceki seferler gibi dur dersem beni dinleyecek miydi?

Montumdan kurtulduktan sonra elleri sırtımda dolaşmaya başladı. Ne kadar dik durmaya çalışsam da omuriliğimden aşağı inen parmaklarının etkisi beni kıvrandırmaya yetti. Neden acele hareket etmek yerine bu kadar ağırdan alıyordu ki? Birbirimize bu kadar yaklaşmışken onun yüzünün nasıl bir ifade aldığını merak ediyordum. Belki de yine boş gözlerle bakıyordu. Bense gözlerimi kapatmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Sıklaşmaya başlayan nefesim tam kalbinin üzerine çarpıyordu.

Parmakları omuriliğimin bitimine yaklaştığında üzerimdeki bordo kazağın uçlarını kavradı. İstem dışı bir şekilde kollarımı havaya kaldırdım. Bordo kazağım da montum gibi ayaklarımızın dibindeki yerini alırken kollarım iki yana düştü. Sütyenle kalmıştım. Şimdi ne yapacaktı? Beni tamamen soyup, istemediğimi bile bile benimle sevişecek miydi?

Canım yanıyordu ama bunun sebebi fiziksel miydi, yoksa bana yeniden kötü davranması mıydı emin değildim. Parmaklarını boy-

numdan başlayıp omurluk hizamda aşağı doğru indirirken tuylarım diken diken oldu. Kendimi ona yaslanmamak için zor tutuyordum. Benim hızlı nefes alışverişlerime karşılık o gayet sakındı.

Parmaklarıyla yaptığı işkence kalçalarımda son buldu. Kollarının arasından kurtulmamak için kendimi zor tutarken başım yavaş yavaş önüme düştü. Tam bu sırada kalçamı avuçlayıp beni kendine bastırdı. Utançtan kollarının arasında kaybolmayı diledim. Benden bir tepki bekliyordu. İnatla konuşmayacaktım, nasıl ki dayanamayıp beni kendine çektiyse yine o konuşacaktı.

Başımı göğsüne yasladım, kalp atışlarını duyabiliyordum. Bir yandan korkuyor, bir yandan da merakla ne yapacağını bekliyordum. Boynuma yaklaşıp derin bir nefesi içine çekti. Elleri hâlâ kalçalarımdaydı ve kalbi en az benimki kadar hızlı atıyordu. Onu böylesine hassas bir noktamda hissetmek midemin bulanmasına neden oluyordu.

Bir süre bu şekilde bekledik, sonra elleri sırtımdan yukarı doğru çıkmaya başladı. Ne yapacağını anladığımda hızla gözlerimi kapattım ve kanatacak şekilde alt dudağımı ısırdım. Henüz bir adamın isteğini karşılayacak kadar kendimi hazır hissetmiyordum. Yaşayacaklarımızdan sonra deli gibi sevdiğim adama bakamayacağım için dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istiyordum.

Lütfen Erdinç, lütfen uzatma.

Parmakları hedeflediği yer olan sütyenimin kopçasını kavradı. Kendimi öylesine sıkımdım ki bu olaydan sonra utancımla nasıl başa çıkacağımı dahi bilmiyordum. Korktuğum şey başıma geldi ve sütyenimin kopçalarını açtı. Bir çöl kadar sessiz odada korkuyla mırıldanarak başımı göğsüne daha da gömdüm. Birazdan yaşayacağım utançtan sonra üzerime toprak olmasını istedim. Eğer o sütyen gün ışığında üzerimden çıkacak ve beni onun karşısında çıplak bırakacaksa şu anda silahıyla beni öldürmesini istiyordum.

Ona kendimi yasladığım sırada tuttuğu nefesini bıraktı. Korku, panik, utanç karışımı gözyaşlarım beyaz gömleğini ıslatıyordu. Hiç beklemediğim bir şekilde hızla sütyenimin kopçalarını geri taktı ve kollarını sıkıca bana doladı. Başı boynumdaki yerini aldı ama bu, hıçkırıklarımın kesilmesi için yeterli değildi. Akan gözyaşlarım da hem korkunun hem de hayal kırıklığının etkisi büyüktü. Ağlamaktan boğuk çıkan sesimle, "Erdinç yapma," dedim.

Sanki mümkünmüşçesine bana daha sıkı sarıldı. “Artık benden hiçbir şey saklamayacağına dair söz ver.”

Amacına ulaşmıştı. “Sana söz veriyorum, bir daha böyle bir şey olmayacak. Uzun zaman sonra yalnızca aklımı dağıtmak istemiş-tim.”

Beni kendinden uzaklaştırdı ve yaşlarla ıslanmış yanaklarımı başparmaklarıyla sildi. Yüzüm kocaman avuçlarının içinde küçücük kalmıştı. “Eğer aklının dağılmasını istiyorsan söyle, seni dünyanın neresine istersen götüreyim, miniğim.” Gözlerinin içine bakarken tamam anlamında başımı sallayabildim. Elimden tutup beni yata-ğa doğru götürürken, “Biraz uyu,” dedi.

Haklıydı, çünkü yıpranmıştım ve yıpranmaya da devam ediyordum. Üzerimde sütyenle kaldığım için utanıyordum. Bunu anlayıp elimi bıraktı ve dolaptaki pijamalarımın birinin üstünü alıp giyin-meme yardım etti. Kendimi yatağa bıraktığımda hâlâ onun yüzüne bakamıyordum. Usulca gözlerimi kapatıp yorganı üzerime çektim. Onun yanıma yatmasını beklemiyordum, beni yalnız bırakır ve koleksiyonunu tamamlamakla uğraşır diye düşünüyordum. Ama öyle olmadı. Üzerini değiştirmeden yatağa girdi ve belime kollarını dolayıp beni göğsüne çekti. “Affet,” dedi. “Sinirlenince gözüm hiç-bir şey görmüyor.”

Bu da Erdinç’ti işte. Ne kadar yol alırsak alalım tek bir hatada en başa dönebiliyor ve sonrasında kendini affettirmek için her şeyi yapıyordu.

Bölüm 20

Zor Adam.

Bu sözcükler zaman zaman kulağıma çalınırdı. Şimdi düşününce, zor adam sıfatı Erdinç için biçilmiş kaftandı. Onunla tanışmadan önceki hayatım sessiz ve sakin, onun varlığıyla her anım olaylı geçiyordu. Mesela geçen haftalarda ettiğimiz kavga... Neyse ki o günden sonra o konuya benzer bir olayı hiçbir şekilde gündeme getirmemiştik. Hayatımız bizi de şaşırtacak şekilde sakin ilerliyordu.

Sabah gözlerimi açtığım andan itibaren kendimi uyuşuk hissediyordum. Pijamalarımın zorla kurtulmuş, kıyafetlerimi zorlukla giymiştim. Saçlarımı doğal halinde açık bırakmışım, sanki fön çektirmişim gibi dümdüz duruyorlardı. Makyajımı yapmak için masaya ilerlediğim sırada Erdinç'in telefonuna mesaj geldi. Normalde telefonuna bakmak gibi bir huyum yoktu fakat sabahın bu saatinde kimin mesaj çektiğini merak etmiştim. Banyodan onun hâlâ duşta olduğuna dair su sesleri geliyordu. Fırsattan istifade, komodininin üzerine bıraktığı telefonu elime aldım. Ekrana dokunmamla mesajın kimden geldiğini görmüş oldum; Özgür.

'Katalog çekimi için Ukrayna'dan modeller geldi, abi'

Katalog çekimi de nereden çıkmıştı şimdi?

Su sesinin kesildiğini duyar duymaz telefonu kapatıp hırta makyaj masama doğru ilerledim. Allıkla yanaklarıma renk verirken aklım Ukraynalı kızlara takılmıştı. Türkler yetmiyor muydu da Ukrayna'ya açılmışlardı?

Erдің belinde siyah havlusuyla banyodan çıktı, elindeki küçük havluyla da gelişigüzel bir şekilde saçlarını kuruturken direkt telefonuna yöneldi. Aynadan onu izledim, henüz bana bakmamıştı.

Telefonuna gelen mesajı okuduktan sonra elinden bırakıp kıyafet dolabına yöneldi. "Fazla makyaj yapma!" Ona gözlerimi devirmekle yetinip somurtarak makyajıma devam ederken, çok şükür Erдің Bey kafasını çevirip bana baktı. "Beni duyduğunu düşünüyorum."

"Duydum, fazla yapmıyorum zaten." Sesim huysuz çıkmıştı.

Kısa bir süre neler olduğunu anlamak ister gibi bana baktı ama aldırmadım. Son olarak rujumu sürüp ayağa kalktım ve yerde duran çantamı elime alıp ona bakmadan odadan çıktım. Ukraynalı modellermiş! Eminim hepsi çirkindir. Eminim hepsi Sakman Holding için özenle seçilmiştir.

Zemin kata inip vakit kaybetmeden Zehra Hanım'ın mutfığa hazırladığı kahvaltı masasındaki yerimi aldım. Portakal suyumun elime almamla tek dikişte bitirdim ve bardağı hızla masaya bıraktım. Öfkemi tabağımdaki krepten çıkarırcasına yemeye başladım ve ne ara bittiğini anlamadım. Kendime bir bardak daha portakal suyu doldurdum. Tam içeceğim sırada Erдің her zamanki muhteşemliğiyle mutfaktan içeri girdi. Bakışlarım baştan ayağa üzerinde dolaştığında sanki bugün gözüme daha yakışıklı ve bakımlı gözüküyordu. Bakımlı! Ukraynalılara taktığım için şizofren olmuştum sanırım.

Yanıma geldi ve başımın üzerinden öperken, "Bir sorun mu var, miniğim?" diye sordu.

Neden bu kadar sakin ve mutlu görünüyordu? Of, saçmalama Asya, her zamanki Erдің işte. Cevabım gayet kısa ve netti. "Hayır."

Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı fakat üstelememişti. Yanımdan ayrılıp karşıma oturdu ve kahvaltısına başladı. İkinci bardak portakal suyumun bitirip hiç konuşmadan masadan kalktım. Dış kapının önüne gelince montumu giydim ve çantamı alıp dışarı çıktım.

"Gunaydin, Asya Hanım."

Keyfsizdim ama yine de korumalara gülümsedim. "Gunaydin "

Beni bekleyen arabaya bindiğimde telefonumu çıkarıp ders programıma baktım. Öğleden sonra ikiye kadar dersim vardı. Oysaki onunla holdinge gitmek istiyordum. Oflayarak, telefonumdan kafa dağıtacak bir oyun açtım. Çok geçmeden Erdinç de geldi.

Arabaya bindiği andan itibaren ona bakmamakta ısrarcıydim. Çakıllı yola çıktığımızda gözlerim yolun iki yanındaki ağaçlardayken, aklıma beni takip eden psikopat gelmişti. İki haftadır sesi çıkmıyordu. Okulum başlayalı iki hafta olmuştu ve Erdinç'le yaşanan olaylardan sonra okul dışında hiç dışarı çıkmamıştım.

"O yüz yine neden somurtuyor?"

Omuz silkdim. Ne diyebilirdim ki, Ukraynalı modelleri geri gönder mi? Hem bana neydi ki, altı üstü bir günlük çekim yapacaklardı, sonra memleketlerine geri döneceklerdi. Döneceklerdi değil mi? Gerçekten kaç gün kalacaklardı? Al işte, kafayı yemiştım. Erdinç fazla göze batan biriydi ve bunun için ne yapabilirdi ki? O modeller de elbette güzel olacaklardı.

Sakman bugün ondan beklenmeyecek şekilde davranışlarımı sakın karşılıyordu. Oysaki şu anda bağırarak neler olduğunu anlatması gerekirdi. "Miniğim, konuşur musun?"

Huysuzluğum devam ediyordu. "Bugün neden bu kadar sakinsin?"

Şaşkınca bana baktı. "Kızmamı mı istersin?" Yeniden omuz silkdim. Konuşmak istemiyordum. "Özel günün mü yaklaşıyor, yanlış hatırlamıyorsam geçen hafta bitmişti."

Utançla cırlayıp, "Hayır!" dedim. Bu kadar açık olmak zorunda mıydı? Hızla arabadan indim ve ona bakmadan okuluma ilerledim. Kapıdan içeri girdikten sonra arkama baktığımda araba sokağın çıkışına doğru ilerliyordu. Amfiye girdiğim sırada ders başlamak üzereydi. Yerime oturana kadar Tusem'in sınıfta olduğunu fark etmemiştim bile.

"Ne bu surat, gören de Erdinç'ini elinden aldılar sanacak." Tusem gülererek yanağıma öpücük bıraktı.

Tahmini doğruydu. "Alıyorlar zaten." Daha ne kadar somurtabilirdim bilmiyordum. Neredeyse ağlayacaktım.

Tusem'in gözleri kocaman açılmıştı. "İnanmam. Kim alıyor?"

“Bugün şirkete Ukraynalı modeller gelecekmiş.” Aslında Tusem’in kocası da oradaydı ama onun için sorun değildi. Hiç de-
ğilse Özgür’ün parmağında yüzüğü vardı.

Tusem hiç şaşırmamıştı. Çantasından kitabını çıkarırken çok rahattı. “Evet, hepsi çok güzeller,” dedi.

Nefes almadan peş peşe sorularımı sıraladım. “Ne? Nasıl? Sen nereden biliyorsun?”

“Özgür geçenlerde eve bir dosya getirmişti, içindeki fotoğrafları görmüştüm. O zaman kim olduklarını anlatmıştım.”

Anlatırken bile o kadar rahattı ki, Özgür’den en ufak bir kuşkusuyoktu. Aslında ben de Erdinç’in sevgisine inanıyordum. Sadece iki hafta önce yaşadığımız olaydan dolayı biraz korkuyordum, çünkü Erdinç artık hayatına seksi dahil etmek istiyordu. Modellerini kötü emellerine alet edebilir miydi?

Yok artık Asya, saçmalama!

Tam sinirle hem Erdinç’e sayacaktım hem de Tusem’e neden bana daha erken söylemediği için kızacaktım ki hoca derse başlayacağını söyledi. Öğlene kadar olan derslerde aklım beş karış havada öylece hocayı dinleyip durdum. Öğle arasına çıktığımızda çantamı hızla toplayıp ayağa kalktım. Daha fazla sabrım kalmamıştı.

Tusem anlamayan gözlerle bana bakıp, “Nereye? İki dersimiz daha var,” dedi.

“Ben gidiyorum. Sen not alıp akşam bana verirsin,” dedim ve cevap vermesini beklemeden koşar adımlarla çıkış kapısına ilerledim. Kapıda bekleyen korumalar beni gördükleri anda sırtlarını dikleştirdiler, o sırada içlerinden biri vakit kaybetmeden kapımı açtı.

“Şirkete, Erdinç’in yanına gitmek istiyorum.” Düşünerek kafayı yiyemezdim, oraya gider neler yaptıklarını kendi gözlerimle görürdüm.

“Nasıl isterseniz, Asya Hanım.”

Vakit kaybetmeden Erdinç’in yanına doğru yol almaya başladığımızda stresten tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım. Sanki yirmi dakikalık yol değil de daha uzunmuş gibi geldi. Araba şirketin önünde durduğunda hışımla aşağı inip seri adımlarla içeri girdim. Güvenlik artık beni tanıdığı için önümü kesme zahmetine girmediydi, katta bekleyen asansöre bindim, en üst kata ulaştığında kapılar

açıldı ve sekreterlerin masasına doğru ilerledim. İkisi de beni görünce ayağa kalktılar.

"Erдің nerede?" Acaba fazla sert mi davranmıştım?

Sekreterlerden biri hemen arkamdaki odayı işaret etti. "Çekim odasındalar, Asya Hanım." Cevap verme ihtiyacı duymadan arkamdaki kapıya ilerledim. Neyle karşılaşacağımı bilmediğim için kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. O an Erдің'le göz göze geldik. Elinde kahvesi, oturduğu yerden çekimleri izliyordu. Başındaki kadınsa elindeki deftere notlar alıyordu.

Dudaklarını hareket ettirerek, "Asya?" dedi. Beni görmeyi beklemediği belliydi, neler oluyor der gibi kaşlarını çatıp ayağa kalktı.

Ona doğru ilerlediğim sırada göz ucuyla bazı mankenlerin bize baktığını fark ettim. Bazılarının saç ve makyajı, bazılarının da çekimi yapıliyordu.

Tam karşımdaydı. Eliyle yanağımı okşadı. "Asya, bir şey mi oldu, güzelim?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Hayır, okulda sıkıldım ve yanına uğramak istedim," dedim. Merakımdan kudurdum diyemedim ya.

"İyi yapmışsın, ama bugün yoğunum, erken çıkamayacağım."

Tamam anlamında başımı salladım. Karşımdaki 1.80'lik kızların güzelliklerini görünce kaşlarım çatıldı. "Neler oluyor burada?" Lanet olsun, kızlar gerçekten çok güzeldi.

"Yeni sezonun katalog çekimlerini yapıyorduk." Kolunu belime sardı ve çekimin yapıldığı yere götürdü. Çekim duvar yerine, baştan sona kadar camla kaplı olan güzel manzaraya doğru yapılırken, kameraların hemen arka tarafında mankenlerin hazırlanabilmesi için makyaj masaları ve kıyafet değiştirme kabinleri vardı.

Mankenleri süzerken sadece, "İyi," diyebildim.

Erдің'in beni görmesiyle etrafında dönen çalışanları umurunda değil gibiydi. "Bir şey ister misin, güzelim?"

Tam hayır diyeceğim sırada arkadan çat pat Türkçesiyle bir kadın sesi geldi. "Bu bayan kim, Erдің?"

Erдің'in bakışları arkamdaki kadına kayarken kaşları çatılmıştı. Arkamı döndüğümde Erдің'ten en fazla beş santim kısa bir mankenle karşılaştım. Bugün neden topuklu giymedim diye kendime kızdım. Karşımdaki kadın yirmi beş yaşlarında, onu Barbie be-

bek kadar güzel gösteren bir elbiseyle dururken, benim üzerimde siyah pantolon ve V yaka, pudra pembesi salaş bir gömlek vardı. Ayağımdaysa kısa uygun siyah uzun çizmelerim.

Kadın bana öyle aşağılayıcı, öyle küçümseyici şekilde baktı ki. Sonra sanki ben orada yokmuşum gibi bakışlarını Erdinç'e sabitledi. Ona farklı bir gözle bakıyordu. Üstelik ona adıyla hitap etmişti. Herkes ona 'bey' diye seslenirken bu kadının amacı neydi?

Erdinç konuşmak için ağzını açtığı sırada kendimi tutamadım ve, "Senin bayan diye hitap ettiğin kişi Erdinç'in sevgilisi, sözlüsü... hatta ve hatta yazın düğünümüz olacak!" dedim. Bana ne oluyordu böyle? Sanırım erkelerle konuştuğum için bana verdiği sert tepkileri şimdi daha iyi anlıyordum.

Kadın şok olmuş şekilde bana baktı, sonra yine benimle konuşmadan Erdinç'e, "Öyle mi, Erdinç Bey?" dedi. Nihayet bey sözcüğünü eklemeyi hatırlamıştı.

Yine atıldım. "Öyle canım!"

Kadın inatla beni görmezden gelmeye devam ederken, Erdinç'in arkamda hafiften sinir olduğunu hissedebiliyordum. Ondan başka hiç kimse bana yokmuşum gibi davranamazdı. Kadın ve Erdinç'in tam ortasıydım. Kadın, bakışlarını ondan ayırmadan bir adım attı, beni hâlâ yok sayıyordu. Aramızda iki adım mesafe kala durdu. Güzelim Türkçeyi doğru dürüst konuşamayan bir şekilde, "Eğer ayrılacak olursanız beni hemen bulabileceğini biliyorsun değil mi, Erdinç?" dedi. Kadında utanma diye bir şey yoktu. Allah aşkına, sevgilisi, sözlüsü ya da nişanlısı olan bir adama asılmamaları gerektiğini bunlara memleketlerinde hiç kimse öğretmiyor muydu?

O an sarı saçları ve mavi gözleri bana iğrenç bir yaratık gibi itici görünmüştü. Duyduklarım karşısında kan, beynime öyle bir sıçradı ki hiç düşünmeden, özenle yapılmış saçlarını elime doladım. "Ne diyorsun sen be?" Gerçekten yapmış mıydım?

Kadının saçlarına yapıştığımı gören Erdinç, kollarını belime doladı ve beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Ama kadının saçlarını öyle bir kavramıştım ki kolay kolay elimden kurtulacağa benzermiyordu. Uzun boyu, saçına dalmamla ikiye katlanıp göğüslerime kadar inerken, Erdinç'in beni çekiştirmesiyle ben de kadını çekiştiriyordum.

Mankenlerin üzerindeki mücevherler çalınmasın diye odada

koruma ordusu vardı. O halimizi görünce hepsi bize doğru koşmaya başlamıştı.

"Beni hemen bulabileceğini biliyorsunmuş..." Kadının son sözünü alay ederek söylemiştim.

Erdoğan bile deli gücüne şaşırmıştı. Elimi resmen kadının kafasından çekemiyordu. "Asya... Tamam, miniğim. Dur!" Bu şekilde benimle baş edemeyeceğini anlayınca bir eliyle beni belimden tuttu, diğer eliyle de kadının saçını kavradığım elimi tutup geri çekti.

Kadın bağıırıyordu. "Bırak beni."

Korumalar saçı başı berbat olmuş mankeni benden uzaklaştıırken hâlâ rahat durmuyordum. Israrla Erdoğan'ın elinden kaçmaya çalışıyordum. Kendimi onun omuzlarında bulduğumda sinirle çığlık attım. "Erdoğan, indir beni!"

O, beni dinlemek yerine kapıya yöneldiğinde sinirle tepinmeye devam ettim. Odadan çıktığımızda dışarıda bekleyen sekreterler içeriden gelen seslerden korkmuşa benziyorlardı. Tabii patronlarıyla beni o halde görmenin verdiği şaşkınlığı es geçemeyecektim.

Erdoğan'ın odasına girerken bağırdım. "İndir beni!"

Erdoğan kapıyı kapatıp kilitledi ve beni yere bıraktı. "Tamam, indirdim." Sinirle yüzüne bakıp saçımı başımı düzeltmeye çalıştım. Onun da benden farkı yok gibiydi. "Asya, ne yapıyorsun, miniğim? Bir atmışlık boyunla 1.80'lik kıza dalınır mı hiç?"

Dikkatim elimdeki saçlara kayınca tiksintiyle bir çırpıda parmaklarımın arasındaki saçlardan kurtuldum. "Asıl sen ne yapıyorsun?" Sıra Erdoğan Bey'e gelmişti. Öyle bir hışımla üzerine yürüdüm ki o bile ne yapacağını şaşırdı. "O kadın sana neden sürekli Erdoğan diyor? Bu samimiyet nereden geliyor Erdoğan Bey?"

Sanırım ilk kez bağıran ve hesap soran kişi bendim.

Omuz silkti. "Geçen yılki katalog çekimlerinde yatağımdan geçen biriydi." Tüm bu sözleri gayet normal bir şekilde söylemişti.

Erdoğan'e daha da sokulup koluna okkalı bir yumruk indirdim. "Neden bu yıl da geldi?" Sanırım öfkem kolay kolay geçmeyecekti. Erdoğan piç bir şekilde sırıttı. "Gülme!" dedim.

Yüzündeki piç sırıtışla bana yaklaştı. "Yoksa beni kıskandın mı?"

Bir anda duraksadım. "Ne alakası var?" Sesim normale dönmüştü.

Belimden tutup beni kendine çekti, kulağıma eğildi ve eğlenir şekilde, "Vay be, benim miniğim meğer sevdiği adam elden giderken dişileşiyormuş," dedi.

Konunun istemediğim bir noktaya doğru gittiğini fark etmemle kollarından kurtuldum ve kilitli kapıya yöneldim. "Açım." Şu an yüzüne bakamazdım.

Erdoğan bu hareketime içten bir kahkaha attı ama peşimden gelmeyi de ihmal etmedi.

Bölüm 21

Uzun zamandır Tofita'yla ilgilenemiyordum. Doğrusu Erdinç onun bakımı için evdeki çalışanlardan birini görevlendirmişti ve hiçbir şeyi eksik değildi fakat Tofita yine de en çok beni seviyordu. Ben de cuma akşamlarını ve hafta sonlarını Tofita'yla ilgilenerek en güzel şekilde geçiriyordum.

Bugün de haftanın son günüydü. Yoğun derslerle geçen haftanın ardından iki günümü dinlenerek geçirmeyi planlıyordum. Saat altıya yaklaşırken Zehra Hanım akşam yemeğini çoktan hazırlamıştı. Erdinç'i bekliyorduk fakat o, ortalıklarda yoktu. Ben de kucağıma aldığım Tofita'yla sessiz sakın televizyona bakarak vakit geçiriyordum.

Bir süre sonra evin kapısının çarparak kapandığını duyduğumda kucağımda Tofita'yla ayağa kalktım. Tofita'nın kıpırdamıyor olduğunu fark ettiğim de çoktan uykuya dalmış olduğunu anladım. Fazla sallamamaya özen gösterip yerdeki küçük yatağına bıraktığım sırada Erdinç'in salondan içeri girdiğini duydum. Yerden doğrulup yüzümü Erdinç'e döndüğümde çığlık atmamak için ellerimle hemen ağzımı kapattım. İki şoku aynı anda yaşıyordum.

Birincisi, Erdinç'in kucagında aylardır görmediğim küçük Asya duruyordu. İkincisi ise Erdinç'in kanlanmış ve yaralanmış karnı. Bebek Asya kucagındayken yaralı elini ondan uzan tutuyordu.

"Asya! Erdinç!" İlk olarak hangisini sormam gerektiğine karar veremedim. "Neler oluyor?" Beynim ilk olarak hangisine yönelmesi gerektiğinde karar kılamiyordu.

Erdinç elini hiç gündeme getirmeden Asya'yı bana uzattı. "Görmüşsindir dedim."

Erdinç'in yanına ulaştığımda küçük Asya'yı hemen kucagiına bıraktı. Benim küçük bebeğim, görmeyeli bayağı bir buymuştu ve tombulluğunu da kaybetmemişti. Hâlâ fazla tatlı ve güzeldi. Bebek Asya'nın güzel kokusu burnuma dolarken yanağından özlemle öptüm. "Evet, özlemişim ama sana ne oldu?" diyerek, kanlı etini avucumun içine almaya çalıştım.

'Önemli bir şey değil' dercesine elini elimden hızla çekerken, ceketini çıkarıp eline aldı. "Kavga ettim."

Neden hiç şaşırmadım acaba? "Onu anlayabiliyorum da neden?"

"Sonra anlatırım. Duş alacağım."

Daha fazla soru sormama izin vermeden arkasını dönüp gitti. Ben arkasından bakakalırken, bir koruma, omzunda bebek Asya'nın eşyaları olduğunu tahmin ettiğim bir çantayla geldi.

"Asya Hanım, bebeğin eşyaları burada."

Tamam, anlamında başımı salladım ama gözlerim Erdinç'in merdivenleri çıkan sırtındaydı. "Şöyle bırakabilirsiniz," diyerek kapının kenarını işaret ettim.

Koruma, yüzüme bakmaktan korkarak söylediğimi yaparken, "İyi akşamlar, Asya hanım," dedi ve gitti.

Kucagımda beni izleyen bebek Asya dikkatimi çekmek istercesine kıpırdandığında bakışlarım hemen ona kaydı. "Ne oldu, minik kuş?" Yüzümde güller açmıştı. Benim ona karşı sevecen konuşmam onu da güldürmeye yetmişti. "Sen yine ablanın evine mi geldin? Çok mu mutlusun? Evimize neşe mi getirmişsin?" Dayanamayıp tumbul yanaklarından tekrar öptüğümde küçük gülücükleri içime huzur saçtı. Aklımın bir kısmı Erdinç'te olsa da şu anda önceliğim bebek Asya'ydı. "Karnını doyuralım mı? Aç mısın?"

Ona söylediklerimi anlamasa da gülümsüyordu ve bu durum

beni de neşelendiriyordu. Ön dişlerinden birkaç tanesi tamamen çıkmıştı.

Kucağımda bebek Asya'yla yere eğilip çantasından biberon ve mamalarını aldım. Mamaların hiçbirini kullanılmamıştı. Anlaşılan Erdinç gelirken almıştı. Mutfığa geçip çaydanlıktaki suyu ocağın üzerine koyduğumda bebek Asya'yla oturup suyun kaynamasını beklemeye başladık. Su tam kaynıyordu ki Erdinç saçları biraz nemli, içeri girdi. Üzerindeki takım elbiseyi çıkarmış, yerine spor bir kıyafet giymişti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

İkimizi sessiz sakın otururken yakalamıştı. Bebek Asya elindeki tahta kaşıkla oyalanırken ben de öylece dalmış, Erdinç'in elini düşünüyordum.

"Görünüşe göre iki somurtkan oturmuş, kara kara düşünüyorsunuz," dedi.

Kucağımdaki ufaklık elindeki tahta kaşıkla Erdinç'e bir şey söylemek ister gibi çırpınıp gevelediğinde Erdinç dikkatle onu dinledi ve yanıma gelerek Asya'yı kucağımdan aldı. "Anladım, demek tek somurtkan büyük Asya." Erdinç büyük bir ciddiyetle bebekle konuşuyordu. Kucağındaki Asya da sanki onu onaylar gibi bir şeyler söylemeye devam etti.

"Evet, evet, hiçbir şeyden mutlu olmuyor!"

Resmen birlik olmuş beni çekiştiriyorlardı. Taşmak üzere olan suyu son anda ocaktan aldım ve ılıtarak biberona doldurdum. Biberonun kapağını sıkıca kapatıp çalkalamaya başladığımda, en sinir olduğu somurtkan ifademle bakıp Asya'yı kucağından aldım.

"Ne o, miniğim? Yüzün düşmüş bugün."

Gerçekten sebebini anlamamış mıydı? "Eline ne oldu?"

İkimizin önünde de Zehra Hanım'ın yemekleri vardı. O, yemeğine gömülürken ben gözümü elindeki yarıklardan çekemiyordum. Sargı beziyle sarmamız gerekiyordu.

"Kavga ettiğimi söylemiştim."

Yıkanırken canı yanmamış mıydı? Ah, bu adam manyaktı! "Neden kavga ettin, Erdinç?"

Bebek Asya kucağımda güzelce yatıyordu. Ben de Erdinç'le karşılıklı şekilde bar taburelerinde oturuyordum. Bebek Asya artık biberonunu tutabiliyordu. Ben de boşta kalan elimle yemeğimi yemeye başladım.

Erдің, yemeğine devam ederken benim soruma da cevap verdi ama sesinde, az önce bebek Asya'yla konuşurken sergilediği neşe yoktu. "Asya'ya koruyucu aile çıkmış!"

Bu çok güzel bir haberdirdi ama Erдің buna neden sinirlenmedi ki? "Bu çok güzel bir şey!" dedim. Kucağımda yatan meleğin bir ailesi olabilirdi. Hayatını, benim gibi yetimhane köşelerinde geçirmek zorunda kalmayacaktı. Onu seven ve kollayan bir aileye sahip olması onun için en güzel durumdu.

Erдің elindeki çatalı bırakıp suyundan yudumlamaya başladı. "Evet, güzel haber. Hem de iki aile, aynı anda Asya'yı istiyor."

"Bu daha da güzel haber. En iyi olanına vereceklerine eminim." Yurdun müdiresi her zaman çocuk için en iyi olan aileyi seçerdi.

Suyunu masaya bırakan Erдің, "Evet, bundan sonra iyi olana verilecek," dedi.

Gözleri kucağımdaki meleğe kaymıştı. Nedense Erдің, bebek Asya'ya her baktığında, Asya kıpırdanarak ona gülücükler atıyordu. Sanırım güzelden anlıyordu.

"Nasıl yani?" dedim. Aklım karışmıştı. Hem bu olanların Erдің'in elindeki kavga izleriyle ne alakası olabilirdi ki?

"İsteyen ailelerden biri çok yakından tanıdığım kişilerdi." Konuşmaya başladığında yemeğine geri döndü. Bize bakmadan devam etti. "Zaten kesin olarak Asya'yı onlara verirlerdi." Kaşlarım çatık, sonu nereye çıkacak diye bekliyordum. "Ama o kişilerin yetimhanelerden küçük yaşta bebek ve çocukları alarak yetiştirdiklerini ve sonrasında kendi emellerinde kullanmak için pazarladıklarını bildiğim için, gidip güzel bir dille Asya'yı almamaları için onları uyardım," dedi.

Ağzım açık kalmıştı. Bu nasıl bir canilikti, aklım almıyordu. Bir insan düşkün durumdayken yardıma muhtaç olurdu. Kalbi kötülükle kaplı pislikler bir de düşküne tekme atıyorlardı. Bu iğrençti. "Peki diğer aile?" Madem birini kaybetmiştik, diğerinin iyi olması gerekiyordu.

"Onları da tanıyorum. İş dünyasında fazla tanınmayan kişiler ama durumları iyi. Beş yıllık evli bir çift. Çocukları olmadığı için Asya'yı yetimhaneden istemişler. Eminim iyi anne baba olurlar." Tabağındaki son lokmayı da ağzına attı.

İçim bir nebze de olsa rahatlamıştı. "Erдің, ben ne söyleye-

neğimi bilemiyorum. Çok teşekkür ederim," dedim. Hiç olmazsa bebek Asya onu hak eden bir ailenin yanında büyüyecekti.

"Teşekkür etmeni gerektirecek bir durum yok. Sana söylemişim, onu sana benzetiyorum. Bu yüzden güvende ve emin olduğumuz kişilerin elinde olması gerekiyor," dediğinde ayağa kalkıp yanımıza geldi. İkimizin başında dikildiğinde ilk önce kucağımdaki bebeğe baktı, sonra da beni alnımdan öptü. "Ben biraz çalışacağım."

Daha fazla konuşmadan yanımızdan ayrıldı. Erdinç de bir zamanlar bebek Asya'yı öldürecekti. Hain annesi, sırf para almak için küçücük bebeğinin kalbini satmak istemişti. Erdinç'se bu işin başıydı ve kendi işine yarayacak şeyi alır, gerisine bakmazdı. Anlaşılan benim gibi, bebek Asya'nın da peşini kötülükler bırakmayacaktı ama Erdinç bu kez olacakların önünü önceden kesmiş, o insanlara engel olmayı başarmıştı. Şimdi, Erdinç iyi biri de diyemezdim, çünkü hâlâ organ mafyalığı yaptığını biliyordum. Timuçin Bey'in evi her ay, organlarını satan birçok insanla doluyordu ama hiç olmazsa şundan emindim; hiçbiri on sekizinin altında değildi.

Bebek Asya biberonundaki mamayı bitirdiğinde elindeki boş biberonu salladı. Ben de biberonu elinden alıp masaya koydum. Erdinç'in yemeğini yerken anlattıkları yüzünden yaşadığım şoktan dolayı tabağımdaki yemekten iki üç kaşık alabilmiştim. Yemeğimi hızla bitirdim ve bebek Asya'yla salona doğru ilerledim.

Asya'nın çantasını omzuma takıp üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldim. İkimiz de güzelce karnımızı doyurmuştuk. Sıra da banyo vardı.

Odanın aralık kapısını ayağımla itip açtım ve odaya girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım. Asya'yı yatağa bırakıp omzumdaki çantayı yere indirdim. Bebek Asya'ya yönelip üzerindeki kıyafetlerini çıkarmaya başladım.

O kadar akıllı ve uslu bir bebektir ki hiç sesi çıkmıyordu. Beni aylardır görmemiş olmasına rağmen hiç huysuzluk yapmıyordu. Normalde çoğu bebek yabancı birinin kucağına gittiğinde ağlamaktan kendini parçalardı ama Asya öyle değildi. Benim gibi, fazlasıyla sakin ve kendi halindeydi. Tek farkımız onun yüzünün her an gülüyor oluşuydu. Umuyordum ki büyüdükçe gülücükleri solmazdı. Ama Erdinç artık onu bir ailenin alacağını söylemişti; iyi bir ailenin. Artık hayat onun için daha güzel bir hale gelecekti. Çünkü her gün başka

biri tarafından altı değiştirilmeyecek, yemeği farklı kişiler tarafından yedirilmeyecekti. Bir tane annesi olacaktı ve inanıyordum ki Asya bebeği çok seveceklerdi. Yoksa Erdinç onların da hakkından gelip Asya bebeği geri alırdı.

Asya'nın üzerinde hiçbir şey kalmayınca kendime yöneldim. Ben de onunla birlikte duş almayı planladığımdan, ustumu çıkardım fakat iç çamaşırlarım üzerimdeydi. Asya bebeği tekrar kucağıma alıp banyoya girdim. Küvete girip onu bacaklarımın arasına oturttum. Sıcak suyu sonuna kadar açarak, küvetin dolmasını beklerken, öylece kenarda duran ama hiç kullanmadığım banyo köpüklerinden döktüm.

Üç dakika olmadan küvet küçük Asya'nın boyunu geçmeyecek şekilde dolmuştu ve köpüklerle eğleniyorduk. Ellerimizi birbirine vurarak köpükleri havalandırırken Asya çığlık atarak, uçan baloncuklara uzanmaya çalışıyordu. Onun küçük gülücükleri, kahkahası insana öyle bir huzur veriyordu ki kendimi tutmakta zorlanıp ben de gülüyordum.

"Üflüyoruz... Uçtu." Avucuna koyduğum beyaz köpüğe ikimiz aynı anda üflemeğe çalışırken köpük havalandığı anda sevinçten çığlık atıyordu.

"Şimdi birazcık da saçlarımızı yıkayalım," dedim.

Suyu tekrar açıp vücuduna tuttum ve korkmaması için elimle saçlarını ıslattım. Sonra yanda duran bebek şampuanını elime alıp başına azıcık damlattım. Parmaklarımla masaj yaparak usulca saçlarını yıkadım. Duş başlığı eline tam oturmadiğı için kendiyile birlikte beni de ıslatırken, korkmuş gibi yapıp kaçmam onu fazlasıyla neşelendirmeye yetiyordu.

"Bakıyorum da keyifler yerinde."

Erdinç'in sesini bir anda duymamla ürkmüştüm. Aynı şekilde bacaklarımın arasında oturan Asya da şaşkınca Erdinç'e baktı ama onun geldiğini görünce bu sefer de suyu ona doğru doğrulttu.

"Bici... Pici."

Ağızından sadece bu kadarı çıkabildi. Banyo büyük olduğundan, Erdinç'e doğrultulan su ona ulaşmamıştı. Ben de küçük Asya'nın elinden başlığı alıp onu durulamaya başladım.

"Evet, keyfimiz yerinde," dedim.

Erdinç bize doğru geldi, küvetin önünde yanımıza diz çöktü.

"Daha benimle bile yıkanmadan onunla yıkandın." Sitemkâr şekil-
de huysuzca yüzünü asmıştı.

Gülerek ona baktığımda esmer teni beni kendine çekiyordu
ama sadece bakmakla yetindim. O güzel, kendine has, çalışmaktan
dağılmış saçları ve yeni yeni çıkan sakallarıyla fazla can yakıcıydı.
"Ne o, yine küçükük bebeği mi kıskanmaya başladın?" Yere eğildi-
ğinden dolayı yüzlerimiz aynı hizadaydı.

"O geldiğinde benimle ilgilenmemenden hoşlanmıyorum.
Doğrusu, hayatımıza üçüncü birinin girmesinden hoşlanmıyorum."

Yüzüme bakmıyordu. İlgilendiğinde bacaklarımın ortasına otur-
muş, köpüklerle oynayan bebek Asya vardı. Şaşkınlıkla Erdinç'e
baktım ama morali gerçekten bozuktu. Koca bebek kıskanmıştı.
"Ne yani, seni de mi yıkayayım?"

"İstemez!" Huysuzluğunu sürdürüp ayağa kalktı. Bu adam beni
deli edecekti. Hemen elinden tutup ona engel oldum.

"Dur, gitme!"

Ne oldu der gibi yüzüme baktı. "Şu havluyu verir misin?" Siyah
havlunun yanındaki pudra pembesi havlumu kastetmiştim. Dedi-
ğimi yapıp havlumu uzattı ama elime almadan, "Açar mısın?" diye
rica ettim. Birazcık kendimi toparlayıp Asya'yı daha sıkı kavradım
ve köpüklerin içinden çıkararak duruladım. Sonra da Erdinç'in açtı-
ğı havlunun içine koyup masumca baktım. "Beş dakikacık bakıcılık
yapar mısın? Durulanıp hemen geleceğim." Ben de bebek Asya ka-
dar köpüğe bulanmıştım ve durulanmam gerekiyordu.

Erdinç'in gözleri arsızca vücudumda dolaşınca hemen köpük-
lerin içine gömüldüm. Piç herif, her seferinde fırsattan istifade edi-
yordu. Dudağı arsızca yukarı kıvrılırken, "Aslında bakıcılığı şu köşe-
de sessizce yapabilirim," dedi. Banyonun köşesini işaret etmişti.

"Erdinç, dışarı!" Parmağımla kapıyı işaret ettim. En sevdiğim
ama aynı zamanda en sinir olduğum çarpık gülüşüyle baktı ve ku-
cağına bebeğin yakıştığı tek adam olarak tarihe geçmeye hak kaza-
nacak güzelliğiyle dışarı çıktı.

Kapının kapanmasının ardından ayağa kalktım ve hızla duş
alıp, banyoda kalan tek havlu olan siyah havluya, yani Erdinç'in
havlusuna sarındım. Erdinç kokuyordu. Saçıma da siyah baş havlu-
sunu sararak Erdinç ve Asya'nın yanına, odaya gittim.

İkisi de yatağın ortasına yatmıştı. Bebek Asya'nın üzerinde

sadece bebek bezi vardı ve ayakları havada, Erdinç'le birbirlerine gülümsüyorlardı. Erdinç banyodan çıktığını gördüğünde bakışları bana kaydı.

"Yakışmış," dedi. Gözleri baştan aşağı beni süzmekten çekinmedi. "Beyaz tenin, siyah havlunun içinde parlıyor, miniğim."

İllerleyip yanlarına oturdum. "Teşekkür ederim," dedim. Biraz çekinmiştim. Asya'nın ayaklarını tuttuğumda ev sıcak olmasına rağmen birazcık üşüdüğünü fark ettim. Mart ayı İstanbul'da gerçekten sert geçiyordu. Hemen yatağın kenarındaki çantanın fermuarını açtım. İçinden, giydireceğim iç çamaşırlarını ve kıyafetleri çıkarttım.

Asya'yı bacaklarından tutup yatağın kenarına yavaşça çektiğimde Erdinç, beni izlemeye devam ediyordu. "Sana annelik yakışacak," dedi.

Elimdeki atleti Asya'ya giydirirken, duyduklarımın biraz duraksamıştım ama Erdinç'e bakmadım. "Anne olmayı düşünmüyorum." Hem de kesinlikle düşünmüyordum. Ben kendimi zor büyüttüm, aile ortamı nasıl olur bilmiyordum bile. Annelik beni aşardı.

Erdinç umurunda değilmiş gibi başını iki yana salladı. "Seni anne yapacağım."

Dik dik ona baktım. Buna da mı o karar verecekti? Hem de daha o aşamaya dahi ulaşamamışken. "Üzerimi giymem gerekiyor."

Yataktan kalktı. Ama gözlerini benden ayırmıyordu, ben de Asya bebekten. "Giyin bakalım." Hemen arkamdan geçerken çıplak omzuma öpücük bıraktığı sırada kısık sesle konuşmuştu. Nefesi tenimi yalamıştı.

Kısa süre sonra kapının kapandığını duydum. Gittiğinde rahatlamıştım, çünkü o tür konular beni boğuyordu. Düşüncesi dahi korkutucuydu.

Üzerimi giymeden önce komodinin üzerindeki ev telefonunu elime aldım ve zemin kat için sifıra bastım. İkinci çalışta bir koruma açtı.

"Buyurun?"

"Küçük cezveyle ocağa süt koyar mısınız? Birazdan almaya geleceğim."

Koruma anında, "Hemen, Asya Hanım," dedi.

Üzerime bebek Asya'yla uyumlu pudra pembe pijamalarımı geçirdim ve Asya'yı kucağıma alıp odadan çıktım. Uykusu geldiği için alt kata inerken küçük kafasını dik tutmakta zorlanıyordu. Baş omzuma düşmüştü. Mutlağa girdiğimde oturması için Asya'yı yere bıraktım ve o an fark ettim ki küçük küçük adım atmaya başlamıştı. Kendi kendine tutunarak yürüyebiliyordu.

Dolaplara tutuna tutuna, küçük adımlarla peşimden geliyordu. Biberona toz mamadan koyduktan sonra üzerine süt ve soğuk su ekleyip çalkalamaya başladım. Asya'yı kucağıma aldıktan sonra salona gittik.

Artık uykusuzluktan mızızlanmaya başlamıştı. Koltuğa uzandığımda onu da göğsüme yatırdım. Biberonunu verdiğimde sütü hemen içmeye başladı, hepsini bitiremeden de uykuya daldı. Ben de ağzından düşmekte olan biberonunu alıp sehpaye bıraktım. Sanırım benim de uykum gelmeye başlamıştı. Gözlerimin hangi ara uykuya daldığını anlayamadan başım yana düştü ve koynumdaki melek ile uyumaya başladım.

Ne kadar süre öylece uyumuştuk bilmesem de Erdinç'in huysuz sesiyle uyanmaya başladım. "Kalkman gerekiyor."

"Erdinç git başımızdan, uyuyoruz." Elimle, kolumu dürtten parmaklarına vurdum. Ama gözlerimi açamıyordum.

Yine huysuzca konuştu. "Ben de uyumak istiyorum," dedi. Parmaklarıyla kolumda ritim tutuyordu.

"Tamam, git uyu," dedim. İkimiz de bebek Asya uyanmasın diye fısıldıyorduk.

Bu sefer parmaklarının ritmi durdu, kolumu dürttü. "Sensiz uyumam!" Gözlerimi hafifçe açtım. Asıl bu adamın büyümesi gerekiyordu. Gözlerinin içine 'bizi rahat bırak' bakışı attım. "Ciddiyim, bebeği ayaklarından tutup sallarım."

Tehdidi üzerine kollarım hemen koynumdaki meleği sarmaladı. "Cani misin sen?"

"Evet!" Artık sabrı kalmamış gibi eğilerek beni kaldırmaya çalıştığında başka çarem kalmamıştı. "Uykum geldi. Hadi odamıza..." dedi. Benim ona alışmamdan çok o bana alışmıştı.

"Tamam."

Kalkmaya çalıştığımda koynumdan Asya'yı nazikçe kaldırıp omzuna yatırdı. Ben uyanmasını beklerden Asya hiç etkilenmedi bile.

Ayağa kalktığımda uykusuzluktan sağa sola savrulacak durumdaydım. "Gel buraya." Erdinç hemen boşta kalan kolunu belime sarmalayıp, diğer omzuna da benim başımı yerleştirdi. Gözlerim yarı açık, odamıza çıktığımızda yatağa ilk giren ben olmuştum. Erdinç, Asya bebeği hemen yanıma yatırdı ve yataktan düşmemesi için de yanına yastık yerleştirdi. Kendi de arkama geçip, kolunu belime sardı ve kafasını nemli saçlarıma gömdü.

Asya bebeğin düşmesinden korkarak, elimi, ağırlığımı küçük bedenine vermeyecek şekilde üzerine uzattığımda üçümüz de gerçek uykuya hazırдық.

Bölüm 22

Günler birbirini takip ederek usulca ilerliyordu. Yaşamım beni şaşırtacak şekilde tekdüze olaylar döngüsünde kendine yol bulurken bundan şikâyet etmiyordum. Aksine fazlasıyla mutluydum. Erdiñç'le aram iyiydi, okulda her şey yolunda ilerliyordu ve canımı sıkacak bir ölüm tehdidi almıyordum.

Birkaç hafta öncesinde küçük Asya'yı misafir etmiş, günümüzü neşelendirmiş, kafamızı dağıtmıştık. Artık küçük Asya'nın da bir ailesi olduğu için bundan saf bir mutluluk duyuyordum. Benim ve yetimhanede yaşayan diğer çocukların aksine daha güzel ve sağlıklı bir yaşamı olacaktı.

Banyonun duvarlarına çarpan yoğun buhar duvarın belirli kısımlarında, tanecikler halinde küçük nehirler oluşturarak birbirine karışıp akarken, burnuma Erdiñç'in vücut sabununun kokusu doluyordu; okyanus kokusu. Mis gibiydi, insanın içine ferahlık veren denizin, okşayan dalgalarından farksızdı. Tenimi şımartırcasına yumuşattığım köpükleri sıcak suyla yere akıtırken, suyun altında birkaç saniye hareketsiz kaldım. Zihnim cumartesi gününün verdiği tatlı durgunlukla doluydu. Haftanın tüm yorgunluğunu sanki

bu duşla atıyor gibiydim. Durulandıktan sonra suyu kapatıp pudra pembesi bornozumu aldım. Saçıma da pudra pembesi saç haruru mu sararken, hiç acele etmeden çıplak ayaklarla odaya geçtim. Banyonun kapısını kapatma zahmetine girmediğimden, içinde oluşan buhar beni takip ederek odanın içine usulca sızmaya başladı.

Gözlerim doğrudan, banyoya girmeden önce yatakta uyur ve ziyarette bıraktığım sevdiğim adama kayarken, görüntüsü yüzümde tebessüm oluşturdu. Yatakta olmadığım için benim yerime yastığıma sarılmış, onu kokluyordu.

O kadar baştan çıkarıcı ve muhteşemdi ki, kendimi dünyadaki en şanslı kadınlardan biri gibi hissettim. Evet, ben, kendimi ilk kez şanslı hissediyordum. Yatağın içinde; dağınık saçları, üşengeçlikten kesmediği yeni çıkmış sakallarıyla güzel görünen, siyah eşofman altıyla oldukça seksi bulduğum, esmer tenli, harika bir adam vardı. Görüntüsünün içimde oluşturduğu öpme isteği, bana ters olan cesaret duygusunu ortaya çıkararak ayaklarımı yatağa doğru itmeye başladı. Ona doğru eğildim ve dudaklarımı ilk önce yanağında gezdirdim.

“Erdinç.”

Sesim kısık ve şımarık çıkmıştı. İlk başta tepki vermedi. Acaba rüyada mıyım diye tepkisiz kaldığını anladığımda dudaklarımı yanağında tekrar oynattım ve, “Hadi, uyan,” dedim.

Tehlikeli sularda yüzüyordum. Bu hareketler Erdinç için kışkırtıcıydı ama onu denemiştım. Erdinç’i ne zaman uykusundan öperek uyandırsam gününün yüzde sekseni sakın ve bana karşı iyi yaklaşımlarıyla geçiyordu. Bundan dolayı nadir de olsa onu bu şekilde uyandırmayı seviyordum.

Dudaklarım minik minik öpücükleri Erdinç gibi bir adamın yüzüne çekinerek kondururken, uyku mahmuru boğuk sesi duyuldu. “Yapmamalısın.” Sesi kısıktı, biraz da uyarıcı gibiydi.

İnatla, gözlerini açması için durmamayı seçtim. Öpücüklerimi devam ettirdiğimde altımda kıpırdanmaya başladı. Gözlerini açmayı başardığında amacıma ulaşmanın verdiği mutlulukla geri çekilirken, demir kadar güçlü kolu ince belimi sarmalayıp beni yanına yatırdı. Geniş omuzları üzerime kapanırken, yukarıdan bakan biri beni göremezdi.

Ellerimi yüzüne ulaştırdığımda kirli sakallarını ve altındaki sı-

...koyu kahverengi gözleri yüzümü
...en ince detayına kadar milim milim inceleyen
...Nasıl düşünmüştü.

Başın Erdoğ'a kendimi şaşırtacak kadar cesur yaklaşıyordum
...arabodan kaçabilmek için binbir türlü yol bulup kaçmam ge
...rken ona daha fazla sırnaşıyordum. Bunun nedeni ben isteme
...müddetçe ileri gitmeyeceğini bilmemdi. Son zamanlarda
...sakin günlerimizde, eskiyi ve o korkutucu yaşanmışlıkları
...istemesine ona daha çok yakınlaşıyordum. Kendime, Er
...e daha çok âşık olma şansını veriyordum.

Koyu kahverengi gözler yüzümdeki telaşsız turunu büyük bir
...zevikle tamamlarken gözleri dudaklarımda duraksadı. Aceleci dav
...ranmak huyu olmadığından, alt dudağımı usulca öpmeye başladı.
...ları ince belimde sarmaşık misali sarılı dururken, başparmağım
...vanağını okşuyordu. Nefes almama izin verdiğinde dudaklarımız
...arasında santimler bırakmıştı. Soluduğum nefes onun teninden
...tekrar bana ulaşıyordu. Son olarak dudakları dudaklarımın üzerine
...hafif bir baskı yaparak geri çekildi. "Günaydın miniğim," dedi. Du
...dağı çarpık bir gülüşle yukarı kıvrılmıştı.

Önceden dile getirdiği gibi beni kendine alıştıırıyordu. Hatta bu
...volda büyük bir aşama katetmişti. Elim saçlarına kaydı, karışmış,
...yumuşacık bir tutam saçını parmaklarımın arasına aldım. "Duşa
...giremeyecek misin?"

Her sabah güne başlamadan önce duşa girmek gibi bir huyu
...vardı. Bakışları açıkta kalan boynuma kayarken, dudakları usulca,
...banyodan sonra üzerimde kalan su taneciklerine sürterek tenimde
...dolaştı. "Birazdan..." Mırıldanması bile içimde kopan tufandan toz
...haline gelmiş kum parçalarını boğazımda biriktirerek kurutuyordu.

Boynumda kayan sıcak dudaklar zihnimin yere çömelerek göz
...yaşı akıtmasına neden oluyordu. Bu adamın bana etkisinin bu ka
...dar büyük olması onun da zoruna gidiyordu. Dudaklarının yerini
...birkaç saniyeliğine burnu alırken, derin bir nefesle içindeki tohum
...lara su serpiştirmişçesine bekledi. "Benim kokum sana yakışıyor."
...Sözlerinin bitiminde tam şah damarıma kuş tüyü hafifliğinde öpü
...cüğünü bıraktığında gözlerime bakmak için başını kaldırdı.

Gözlerinde gördüğüm parıltı, simgesi olan pırlantadan daha
...değerli ve can alıcıydı. Paha biçilemezdi. "Vücut şampuanım bit
...mişti."

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. “Yenisini aldırmayı düşünmüyorum.”

“Şikâyet etmem, seviyorum bu kokuyu,” derken gülüyordum.

Mutlu olmam ona da neşe katarken eğilip, dudaklarımdan beni soluksuz bırakacak bir öpücük aldı. Elleri yüzümden başka bir yere inmezken bundan son derece memnundum, çünkü onun için de belirli bir zamana ihtiyacımız olacaktı. Nefes almam için gerilediğinde, “Bugün sana bir sürprizim var,” dedi.

‘Erdoğan ve sürpriz’ yan yana geldiğinde bile komik duran iki kelimeden başka bir şey değildi. Dalga geçerek, “Ne o, silah kullanmayı falan mı öğreteceksin bana?” dedim. Gözlerimden geçen ‘acaba inansam mı’ düşüncesini okuduğuna adım kadar emindim.

“Güzel yaklaşımdı ama olmadı.”

“Sürprizin ne peki?” Merak duygusu içimde kanat çırpıyordu. Piç gülüşü yüzüne yayılırken üzerimden kalktı.

İnadıma yüzüme bakmamayı seçerek banyoya ilerlemeye başladığı sırada sadece, “Merak et,” dedi ve banyo kapısını kapatıp beni gerçekten de istediği şeyle baş başa bıraktı.

Sürprizini ilerleyen saatlerde göreceğim için aklımı fazla yormamayı seçtim. Kayarak yataktan kalkmaya çalışırken başımı Erdoğan’ın yastığının üzerine koyup bir müddet öylece durdum. Kokusuna bile âşık olabilirdim bu adamın.

Zorla da olsa kendimi yataktan kazımayı başardığımda üzerime deri, siyah bir taytla salaş, fazla parlamayan turuncu kazağı geçirdim. Saçlarımdaki havluyu değiştirerek kuru bir havluyla nemli saçlarımı tekrar sarmaladım ve makyaj masamın önüne oturdum. Gözlerimi öne çıkaran siyah bir makyaj yaptım. Erdoğan banyodan çıktığı esnada bordo rujumu sürmeyi bitirmiştım ve ayağa kalktım.

Beline sarmış olduğu siyah havlusu, teninden akan su damlaları, esmerliği ve saçlarındaki o vurdumduymaz dağınıklık ona bakana, büyük bir işkence tahtasında kızgın demirle vurulmuş gibi hissettiriyordu.

Kendinin ve üzerimdeki etkisinin farkında olduğunu bildiğinden, elindeki siyah havluyla saçlarındaki suyu gidermeye çalışırken gözleri beni süzüyordu. İnatla konuşmadan, sadece o kendine has piç bakışlarıyla beni süzmesine izin verip, hiç umurumda değilmiş gibi ona doğru yürüdüm.

Sakin Asyal Sakin gözlerin aşağı doğru kaymasın!

Tam yanından geçeceğim esnada duraksayıp elimi göğsüne bastırdım ve ayaklarımın üzerinde yükselerek dudaklarımı dudaklarına usulca değdirdim. Parmaklarım onu kışkırtmak istercesine omaklarını göğsüne batırırken, dudaklarından çok kısık da olsa bir inilti kaçır gibi. O esnada kendimi geri çektim. Bordo rujum dudaklarına bulaşmıştı. Bu da beni merakta bırakmasının cezasıydı.

Kendimi banyoya attığımda başımdaki havluyu çıkardım. Saçlarımı kuruttum, sonra maşayla sadece uçlarını kıvrarak hareket kattım. İşim bittiğinde aynada kendime son kez baktım. Gayet hoş görünüyordum.

Odaya geçtiğimde Erdinç yoktu, büyük ihtimalle kahvaltı yapmak için salona inmişti. Karnımın acıktığını belli eden sesler beni utandırmaktan çekinmeden kendini duyururken gözlerimi devirdim. Zemin kata indiğimde mutfığa uğramadan salona geçtim. Erdinç kahvaltısına başlamıştı bile.

"Afiyet olsun," dedim. Yüzünün donuk olduğunu sandalyeye otururken fark ettim. Sadece başını sallarken elindeki kahvesinden bir yudumu, kaşları çatık şekilde boğazından aşağı gönderdi. "Bir sorun mu var?" diye sordum. Oysaki onu bıraktığımda keyfi gayet yerindeydi.

Çatalımı elime alırken sadece, "Hayır," dedi ama sesi hiç de öyle söylemiyordu.

Elime aldığım çatalı tekrar tabağımın yanına bıraktım. "Erdinç, söyle ne oldu?"

Elindeki kahvesini masaya normalin üzerinde bir sinirle bıraktığında özellikle yüzüme bakmıyordu sanki. "İşimle ilgili küçük bir pürüz, seni ilgilendiren bir durum yok."

Sinirleri giderek gerilse de umurumda değildi. "Hangi işin?"

Organ mafyası işi yüzünden sinirleri gerildiyse umurumda bile olmayacaktı. O işinden ve mafyacı kimliğinden nefret ediyordum.

Gözleri sonunda yüzümü bulduğunda, "Seni ilgilendirmediyi söyledim," dedi. Gözleri tam gözlerimin içindeydi.

Saçımı yaparken geçen sürede ne olmuş olabilirdi ki bu kadar agresifleşebileceği? Tam ağzımı açmış 'sen bilirsin,' diyecektim ki bir koruma içeri girdi.

"Abi, evin yakınlarda kimse yok. Kimseyi bulamadık." Korum-

manın sesinde Erdinç'in karşısında olduğundan dolayı korku tırna hissedilirken, benim de kaşlarım duyduklarım karşısında Erdinç'in kaşları kadar çatıktı. Konuşmasını, "Tüm kamera kayıtlarını da incelemeye aldık, abi," diye devam ederek bitiren korumaya Erdinç öyle bir bakıyordu ki sanki adam ona küfretmişti. Yemek bıçağıyla sıkan elindeki boğumlar bembeyazdı.

"Bir daha, sana konuşma izni vermediğim müddetçe ağzını dahi açmayacaksın!"

Elindeki bıçağın ucuyla masaya baskı uyguluyordu. "Şimdi, çık dışarı!" Benim yanımda konuştuğu için korumaya sinirlenmişti. Neler dönüyorsa benim haberim olmasını istemiyordu.

Koruma nerede hata yaptığını anlayamazken, "Özür dilerim, abi," demeyi seçip bir an önce odadan çıktı.

Açlıktan guruldayan karnım korumanın ağzından çıkan sözlerle doymuştu. "Neden evin etrafını aratıyorsun? Neler oluyor, Erdinç?" diyerek karşımdaki sinirle dolu adama baktım. Benden neyi saklamaya çalışıyorsa artık çok geçti.

Gözleri, zihninde bir şeyleri tarttığını belirtir şekilde bir noktaya odaklanıp kalmıştı. Her ne düşünüp planlıyorsa çene kasları gerilmişti. "Yemeğini yemelisin. Birazdan çıkacağız." Saklamakta kararlıydı.

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sözlerim yarım kaldı. "Benden saklayamazs-"

Masadan hızla kalktı. "Dediğimi yap."

Konuşma fırsatı dahi tanımamıştı. Masada öylece kalakalmış, boş bıraktığı sandalyeye bakarken derin bir nefesle kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İçimden, boş ver Asya, sen sürprize odaklan diye geçirdim. Neticede Erdinç'le baş edilmezdi. Sakinleştiği zaman güzellikle konuşturmaya çalışırdım.

Elime aldığım çatalımla güzelce kahvaltımı tamamladıktan sonra tekrar Erdinç'in odasına çıktım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra rujumun üzerinden geçtim. Kısa, siyah montumu üzerime geçirip, elime de siyah küçük el çantamı alıp Erdinç'i bulmak için aşağı indim. Merdivenlerin sonuna gelmiştim ki o da kapıya doğru ilerliyordu. "Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" diye sordum. Beyefendinin nereye gidersek gidelim söylememek gibi bir huyu vardı.

Cevap beklemiyordum ama o, "Ormana..." dedi.

Ben şaşkınmıştım. Uzun çizmelerimi ayağıma geçirdiğim sırada ayaklarım karışmıştı. "Orman mı?" Sanki bir sürprizim için kurduğum kuyruk havasını yıkılmaya başlamıştı. Masadan kalkarken ki sinir yok olmuyordu ya da bana belli etmemeye çalışıyordu, bu konuda emin değildim.

"Temiz hava, bol oksijen zekânı açacaktır, Asya."

Bunu kapıdan dışarı çıkarken üstü kapalı bir imayla söyleyince tek kaşım istem dışı havaya kalktı. Merdivenlerde ona ayak uydu. Karak hızla peşinden gittim. "Bir şey mi ima ettin sen?" Arabanın önüne geldiğimde kapımı açmadan şoför koltuğuna geçmesini istedim. Beni sinir etmek keyfini yerine getiriyordu.

İkimiz de Range Rover'in deri koltuklarında kemerlerimizi takarken gözlerim Erdinç'teydi. Imasına cevap bekliyordum ama verecek gibi değildi. Ben de kollarımı göğsümde birleştirip dışarıyı izlemeye başladım ve gideceğimiz yere kadar konuşmayacağıma dair kendime söz verdim.

Evin demir kapısı çıkmamız için açılırken aklımda sürprize dair en ufak bir istek veya heyecan yoktu artık. Araba çakıllı yola çıktığında telefonuma mesaj geldiğine dair bildirim geldi. Çantamdaki telefonumu aramaya koyulduğumda Erdinç'in arabayı garip bir şekilde daha yavaş kullandığını fark ettim ama sormak gibi bir niyetim yoktu. Nereye gidiyorsak, gidene kadar konuşmayacaktım onunla.

Telefonu elime aldığımda gelen mesajın Tusem'den olduğunu gördüm. Erdinç'le beni akşam yemeğine davet ediyordu. Gideceğimiz yerden saat kaç gibi döneceğimizi bilemediğimden başka bir zamana ertelemesini rica ettim. Tam telefonumu tekrar çantama koyuyordum ki Erdinç bir anda frene basınca elimdeki telefon kucığıma düştü.

Yolda bir tek biz varken neler olduğunu sorgularcasına Erdinç'e döndüm, şoför koltuğunun camından dışarı bakıyordu. Direksiyondaki eli sinirle ritim tutmuş, belirli aralıklarla vururken, bakışları ağaçların arasında dolaşıyordu.

Neye baktığını merak edip ben de o yöne baktım. Görünürde hiçbir şey yokken, sadece yerdeki yeşil ve uzun bitkilerin rüzgârda ki kıpırtıları vardı.

Erdinç bu görüntüye bakarken dudakları arasından sessiz bir küfür mırıldandı.

Araba bir buçuk, iki saatlik bir yolculuğun ardından durduğunda etrafta gözlerimi gezdirdim. Sonunda nereye geldiğimizi anlayabilmiştim. İlk tepkimse, "Buraya orman diyemezsin, Erdinç," oldu.

"Neden?"

İkimiz de arabadan indik. Ben kapımı kapatıp kıpırdamadan çitlerin diğer tarafında gezinen atlara odaklanmışım. Erdinç, arabama geldiğinde, "Bunlar çok güzel," demekten başka bir şey söyleyemiyordum, çünkü atlar gerçekten muazzam güzelliklerdi. Tabii atları ilk kez bu kadar yakından görüyordum.

Elimi avucunun içine aldığı anda at çiftliğinin girişine doğru ilerlemeye başladık. "Daha yakından görmeye gidelim."

At çiftliği ormanın tam içine kurulmuştu. Her yer ağaçlarla çevriliyken, kocaman bir alan at binmek isteyenler için hazırlanmış, geceyi burada geçirmeyi düşünenler için de birkaç tane iki katlı ev yapılmıştı. Evlerin etrafı da çitlerle çevriliydi.

Atların evi olarak kurulmuş alana girerken arkamızdan bir adam koşturarak yanımıza geldi. Koşarken, "Erdinç Bey," diye sesleniyordu. Bize doğru gelen adama döndüğümüzde yanımızda durdu. "Hoş geldiniz, efendim." Kırklı yaşlarında görünen adam bana da kibarca başıyla selam verdi. "İstedığınız at geldi, Erdinç Bey."

Erdinç at mı almıştı? Bakışlarım hemen yüzüne kaydı ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

"Biliyorum." Tekrar ilerlemeye başladığında ben de ona ayak uydurdum. "Ne tarafta?" Atların kaldığı alan o kadar geniş ve yüksek tavanlıydı ki şaşırmıştım. Her at için ayrı ayrı oda hazırlanmış, kaçmamaları için demirlerle kapatılmıştı.

Yanımızdaki adam eliyle dümdüz gitmemizi işaret ederken, "En sonda, Erdinç bey," dedi.

İki tarafımızda da farklı renkte ve boyutlarda atlar vardı. İki metre genişliğindeki uzun koridorda adamın tarif etti yere doğru ilerledik. En sondaki atın yanında durduğumuzda birazcık çekinecek geriye doğru çekildim.

Siyah bir attı. Diğer atlara oranla daha genç ve dinç duran bir hali vardı. Bu at beni biraz endişelendirmiş olsa da bir o kadar da kendine hayran bırakmıştı, çünkü çok güzeldi. Gözleri, derisindeki siyah tüylerle aynı renkтейken, ensesinden boynuna uzanan yele-

leri yeni tatarmışçasına güzel görünüyordu

"İstedığınız gibi İngiliz atı, Erdinç Bey Binmek istiyorsanız hemen hazırlayabiliriz."

Erdinç, adamı duymazdan gelirken bana döndü. Sanırım koluna biraz fazla sarılmıştım. "Beğendin mi?"

Kolundan çıktığımda gözlerimi attan ayıramıyordum. "Çok güzel."

Erdinç seçiminin beğenilmesinden memnunken ata doğru ilerledi. Elini demirlerin arkasında ayakta duran ve bize bakan ata doğru uzatarak kafasını sevdı. "Binmek ister misin?"

Cevap vermeden önce düşünmekten kendimi alıkoyamadım. "Hiç ata binmedim." Sanırım düşme ihtimalim fazlasıyla yüksekti ve at ne kadar güzel olsa da bazı yönlerden gözüme korkutucu gelmişti.

"Beraber bineceğiz." Atı bırakıp adama doğru döndü. "Atı hazırlayın. Biz arkadaki orman yolunda bekliyoruz."

Sessiz kalmayı seçtim. Tepkimi ve düşüncelerimi dile getirmeyecektim. Neticede ata ikimizin binmesine gerek yoktu. Erdinç tek başına da binebilirdi. Ben de o sırada ormanda biraz yürüyüş yapar, nefesimi açardım.

Atların bulunduğu yerden çıktığımızda sağa dönerek biraz ilerledik. At çiftliği o kadar büyük ve heybetliydi ki gördüklerim karşısında gözlerim büyüyordu. Atların kaldığı yerin arkasında ormanın derinliklerine doğru uzanan uzun bir yol vardı. Her yer yeşillik içinde doğa harikasıyken elinden tuttuğum adama baktım.

Üzerinde siyah takım elbisesi yerine; siyah kotu, siyah botları ve siyah şişme montu vardı. Bu haliyle çok daha genç ve göz alıcı görünüyordu.

Bakışlarımı yakaladığında göz kırptı. "Ne oldu?" Yolun kenarında durduğumuzda, bazı at sahipleri atlarının üzerinde ormana doğru gidiyorlardı. Birçoğunun profesyonel olduğu binişlerinden, hareketlerinden belli oluyordu.

"Hiçbir şey." Omuz silktilim. Sanırım at gelene kadar binmek istemediğimi söylemeyecektim. Aslında binmek istiyordum fakat başıma ne gibi şeyler gelir kestiremediğimden, emin olamıyordum.

"Emin misin?"

“Evet.”

Arkamızdan atın ayak sesleri duyulduğunda konuşmayı bırakmadım, gelen ata yöneldik. Erdinç adamın elinde tuttuğu atın dizginlerini eline aldığı anda, “Gidebilirsin,” dedi.

Ne demek gidebilirsin? Kocaman atı, bir şey bilmeden bana yola getirecektik?

Atı getiren adam Erdinç’i dinledi ve gitti.

Erdinç atı yola doğru çevirdiği sırada ben birkaç adım geri gitmiştim bile. Bakışlarım Erdinç’te, ne yapacak acaba diye gezinirken beyefendi gayet sakindi. Hareketleri kendinden emindi ve ne yaptığını bilir haldeydi. Ata binmeden önce kendini tanıtır gibi bir süre atı sevdi, zihninde farklı şeylerin döndüğünü gözlerindeki bakıştan anlıyordum, çünkü onu tanıyordum. Bir süre öylece onları izledim. Atın başta sergilediği hafif asi tavırlar yok olurken, Erdinç atın üzerine çevik bir şekilde bindi. Dizginlerle yön bulup bana doğru döndü.

Bu atı neden bana doğru döndürmüştü şimdi? Sanki her an üzerimden koşarak geçecek gibi bir duruşu vardı güzel hayvanın.

Bir elini bana uzattı. “Hadi gel.”

Atın asilliği o kadar muhteşemdi ki Erdinç’le bir bütün gibiydiler. Erdinç gerçekten kendine yakışır bir at almıştı. Başımı biraz geri atıp iki yana sallarken kollarımı göğsümde birleştirdim. “Yok, ben gelmeyeyim.”

“Asyacığım, gelir misin?”

Adımın sonuna ‘cığım’ eklemişti ve cümlesinde emir değil rica vardı. Bunun açılımı ‘beni sinirlendirme de güzellikle dediğimi yap,’ oluyordu.

At biraz hareketlenince ben de onunla birlikte geriye doğru birkaç adım daha attım. “Ben yürümek istiyorum.”

“Biraz atla gezelim, sonra yürüyeceğiz.” O konuşurken eli sabırsızlığını belli edercesine, tutmam için bana uzanmıştı.

“Sen gez işte, beni ne yapacaksın?” Sonuç belli olsa da direnecektim. Yanımızdan başka at sahipleri geçip giderken kendimi huzursuz hissediyordum. Erdinç burada tanınan bir kişilik olduğundan evde yaptığı gibi bana bağırıyordu ama fazla da zorlamasam iyi olurdu.

"Asya, uzatma da elimi tut!" Uyarı cümlesi olduğu ses tonundan belliydi.

Tamı biraz daha direnecektim ki 'İner seni döverim' dercesine bakınca istem dışı yaklaşmaya başladım. At, ondan çekindiğimi hissetmişçesine huzursuzlanınca ben de yaklaşıp yaklaşmamak arasında ikilemde kaldım. Elimi Erdinç'e uzatmadan önce sormadan yapamadım. "Tepmez değil mi?"

Elimi tutacak olan eli yumruk şeklini alıp sabır dilenircesine mırıldandı ve biraz eğilip, kolumdan tuttuğu gibi beni yanına çekti. Erdinç'in hemen önüne oturduğumda at biraz hareketlendi. Sanki beni istememiş gibiydi.

"Atı bile huysuzlaştırdın."

Gözlerimi devirmeden yapamazken sessizce şikâyet ettim. "Ne demezsin!"

Erdinç'in elleri atın dizginlerini tutarken ilerlemeye başladık.

Dizginlerin üzerindeki ellerini tuttum. "Yavaş git."

"Korkmayı keser misin?"

"Sen de her gün at biniyormuş gibi sakın olmaz mısın?" Hayır yani, hayvanın huyunu suyunu bilmiyorduk. Ya üzerinden atarsa bizi bir anda, ne olacaktı?

Ellerimi kavramak adına dizginleri bana verdiğinde hemen avuçlarını ellerimin üzerine kapatıp, ikimizin ata yön vermesine izin verdi. "Sakin ol, Asya, çünkü bir zamanlar her gün at biniyordum."

Sıcak avuçları ellerime o kadar iyi gelmişti ki. "Nasıl yani?" dedim. Kafamı ona çevirdiğimde yüz ifadesine bakarak 'acaba beni kandırıyor mu' diye anlamaya çalıştım. Ciddiydi. Erdinç'in atlarla ne işi olabilirdi ki?

"Eski anılar, boş ver." Temiz orman havasından derin bir soluk çekti içine, sonra çenesini omzuma koydu. Beni kendine daha çok çektiğinde ikimizin de sırtı dikti.

Ata binmeden önce hayvanı sevişinden belliydi. Yüz ifadesinden başka şeylerin aklına geldiğini anlamıştım zaten. "Dinlemek istiyorum," dedim.

Atın üzerinde yavaş ilerlememiz devam ederken, etraftan birçok kuşun ve adını bilmediğim bir sürü hayvanın sesi güzel bir uyum içinde duyuluyordu.

Erдің sessizliğini korurken omzumdaki çenesini oynattı.
“Hadi ama bekliyorum.”

“İzmir'den İstanbul'a okumak için geldiğim ilk zamanlar okulu-
nun birinci haftasında yurttan atılmıştım. Bir arkadaş sayesinde
at çiftliğinde işe girmiştim. Uç beş kuruş para, bir de yatacak yer
vermişlerdi. O zamanlarda atlara karşı olan ilgim ve bilgim bayağı
arttı,” diye açıkladığında gerçekten şaşırmıştım. Demek kötü işler
yapmadan önce temiz para kazandığı zamanları da olmuştu.

“O zamanlar mafya işine girişmemiş miydin?”

“Kendimi bildim bileli o tür pis işlerin içinde varım, minğim.”
Boynumda küçük bir öpücüğün varlığını hissettim. “Atların bakımı-
nı yapıp, onları gezdirdiğim zamanlarda bile hap satıp, kaçakçılık
yapıyordum.”

Şikâyet edercesine, “Hiç mi düzgün ve temiz dönemin olmadı
senin?” diye sordum.

“Olmadı.” Pek de umurunda değilmişçesine söylemişti bunu.

Elindeki dizginlere atın biraz daha hızlı gitmesi için komut ver-
diğinde hızlanmıştı. Yüzüme çarpan rüzgârdan dolayı istemsizce
nefesimi tutarken ilerlediğimiz yolun sonu yokmuş gibiydi.

At, ikimizin ağırlığından da etkilenmiyordu. O kadar rahat ve
çevik hareketlerle ilerliyordu ki saatlerce şikâyet etmeden gidecek
potansiyeldeydi.

“Erдің, yavaşlat.”

Beni dinlemesini beklemiyordum ama ellerimizin arasındaki
dizginleri oynatarak atı yavaşlatırken geri dönmek için atın başını
çevirdi.

“Nasıl? Beğendin mi?” Çenesi yine omzuma düşmüştü.

“Atlardan anlamam ama gözüme çok güzel görünüyor.” Gözü-
mün önüne, atın üzerine yalnız binmiş hali geldiğinde eklemeyen
edemedim. “Bir de böyle bir atın üzerinde fazla asil göründün.”

Omuz silktiğini hissettim. “Her zamanki halim.” Ne kadar da ki-
bardı. Konuyu uzatmazken, “Hediyeni beğendin yani?” diye sordu.

Bir an neden bahsettiğini idrak edemedim. Sonrasında üze-
rinde oturduğumuz atı kastettiğini anladım. “Erдің, ciddi misin
sen?”

“Evet.” Ona doğru dönmüş olan yüzüme bakarken piç bir gülüş
attı. Önüne dönmeden önce de yanağıma bir öpücük kondurdu.

Ellerimi dizginlerden çekip yüzümü kapattım, elimde olmadan gülüyordum. Ellerimi yüzümden çektiğimde, "Ama neden böyle bir hediye aldın kı?" diye sordum. Attan korkmuş olsam da onu sevmiştim; her hayvanı sevdiğim gibi.

"Çalıştığım at çiftliğinde kendime her zaman 'çok param olursa at alacağım' derdim. Geçenlerde bu sözüm aklıma gelince sana almaya karar verdim."

Sırf zamanında öylesine söylenmiş bir söz için, tahmini olarak bile düşünmek istemediğim miktardaki parayı üzerinde dolaştığımız ata saymıştı. Aklım, giden paralar için üzüntüsünü dile getirse de Erdinç'in üzülmemesi için, "Güzel hediye oldu," dedim. Tabii bu ata bir daha ne zaman binerdim, orası tartışılırdı.

"Benim de hoşuma gitti."

Ata bindiğimiz noktaya geri gelmiştik. Erdinç bir hamlede yere indiğinde kollarını benim için açtı. Ben de rahatça yere ayak bastığımda ata doğru döndüm. "Bir isim koydun mu?" Elim atın ani hareket yapmasından korkarak kafasına gitti, ensesinde salınan yelelerini okşadım. Yumuşacıktı.

Erdinç dizginleri elinden bırakmazken o da atı seviyordu. "Hayır, sen koyabilirsin," dedi. Yüzümden tekrar tuhaf bir gülümseme kendini göstermişti. Ona döndüm ama onun çatık kaşları ne düşündüğümü sezmişçesine çatılmıştı. "Sakin türünün en kuvvetli ve güçlü atına aklından geçen o adı koyacağını dile getirme, Asya!"

Dudaklarım direkt büzülmüştü. Sanki Tofita koysak ne olacaktı? "İyi o zaman, sen koy adını." Çok biliyorsa neden bana bırakmıştı ki bu işi.

"Bence de ben koymalıyım."

Atı çiftlikteki kulübesine götürmek için yürümeye başlamıştık. Karşı taraftan, atı bize getiren adamın koşturarak geldiğini gördüm. "Düşüncelerinizi bekliyorum, Erdinç Bey," dedim.

"Bu konu için acele etmeme gerek yok, neticede senden daha iyi bir ad bulacağıma eminim," dediği sırada adam yanımıza ulaşmıştı.

"Ben alayım, Erdinç Bey."

Erdinç atın dizginlerini adama bıraktı. Ben bir adım arkasındaydım, öylece beklerken elini belime sarıp beni yanına çekti. "Hadi artık eve gidelim."

Arabaya geçtik. Geliş yolundaki sessizliğimiz dönüşte de kendini bozmazken eve yaklaştığımız sırada Erdinç'in telefonu çaldı.

"Efendim, Özgür?" Asfalt yolda sinyal vererek çakıllı yola çıktık. Erdinç giderken yaptığı gibi hızını azaltmıştı, gözleri garip şekilde etrafta dolaşırken bir yandan da Özgür'ü dinliyordu. "Tamam yarım saate gelirim," dedi. Hafta sonunda bile işe gidecekti.

Sonunda evin demir kapılarına ulaştığımızda korumalar kapıyı iki yana açmıştı.

"Gidiyor musun?" Oysaki saat beşe geliyordu.

"Üzerimi değiştirip hemen çıkacağım. Şirkette birkaç dosyayı incelemem lazım, akşama biraz gecikebilirim."

Evin kapısından içeri adım attığımda merdivenlerden çıkarken soyunmaya başladım. Oysaki bugün için birkaç planım vardı. "Tahminen kaç gibi gelirsin?" diye sordum.

"En geç on gibi biter."

Odaya girmiştik. Sabah banyo yapmış olmama rağmen atların kokusu üzerime sinmiş gibi hissettiğimden banyoya yöneldim.

"Neden sordun?"

Aklımdaki plan yatacak gibi görünürken ona belli etmedim. "Hiç, sordum sadece." Elimdeki montumla çantamı banyonun kapısının önünde bırakarak ona bakmadan kapıyı kapattım. Oysaki bugün benim için yetimhaneden ayrılma ve özgürlük günüydü. Normalde on sekiz yaşına girdiğinde yetimhaneye ilişkin kesildi fakat benimki öyle olmamıştı. Eylül ayında on sekizime girmiş, kendime bir türlü kalacak ev ve yurt bulamadığımdan mart ayına kadar yurttan kalmaya devam etmiştim. Bu gece de özgürlüğümü Erdinç'le güzel bir yemek yiyerek taçlandırmak istiyordum.

Sabah duş almış olduğumdan dolayı banyoda fazla vakit kaybetmeden kısa bir zaman suyun altında kalıp çıktım. Banyodan çıktığımda Erdinç gitmişti. Üzerime geçirdiğim eşofmanların ardından saçıma havluyu sarıp, elime aldığım ders notlarımla Erdinç'in çalışma odasına indim. Kendimi deri koltuğa bıraktım ve ayaklarımı önümdeki sehpayla uzattım. Elimdeki notların birçoğu ezber için beni beklerken, zihnimi boş tutmaya çalıştım.

Üç saatin ardından kafamı notlarımdan kaldırdığımda hava çoktan kararmıştı bile. Erdinç'in gelmesine daha iki saat vardı.

Elimdeki not defterinden bir sayfa kopardım ve birkaç şey kara-
ladım.

Erdoğan'ın odasından çıktığımda direkt dış kapıya yöneldim. Ka-
pıyı açmamla iki koruma da bana doğru döndü. Dışarı çıkmama
izin vermeyeceklerini belli ederek önüne geçtiler. Erdoğan ve katı
kuralları!

"Buyurun Asya Hanım, bir isteğiniz mi vardı?"

Dışarı çıkmama izin vermemeleri pek de önemli değildi. Benim
amacım başkaydı. Elimdeki kâğıt parçasını onlara doğru uzattım.
"Bunları almanızı isteyecektim. Bir saat içerisinde alıp, bu yaptı-
ğinizi Erdoğan'a haber vermezseniz sevinirim." Eline aldığı kâğıdı
okuyan koruma ikilemde kalınca, "Merak etmeyin, Erdoğan'a ben
haber vereceğim. Siz sadece yazdıklarımı alın yeter," dedim. Onlar
da emir kuluydu. Erdoğan gibi bir patronları varken zor durumda bı-
rakmak istemezdim.

Korumalar daha fazla uzatamazken, "Peki Asya Hanım, nasıl
isterseniz," diyerek mecburiyetten kabul ettiler.

İçeri geçip kapıyı kapattığımda hazırlanmak için odama çıktım.
Bu geceyi Erdoğan ve benim için güzel bir gece yapmak istiyordum.

İlk olarak saçımdaki nemliliği gidermek için saç kurutma ma-
kinesini kısa bir süre saçıma tuttum. Tekrar odaya geçtiğimde
gardiroptan diz üstünde biten siyah elbisemi çıkardım. Kolları ve
göğüs kısmındaki dekoltesi dantel işlemeliydi. Geriye kalan kısım-
ları sade siyahtı. Kumaşı tenimi okşarcasına yumuşaktı. Saçlarımı
sabahki gibi kıvrırcık yapmak yerine düzleştirdim. Gözlerimi öne çı-
karmak adına siyah bir makyaj yaptım ve hafif bir ruj sürdüm. Son
olarak siyah topuklu ayakkabılarımı giydim.

Salona indiğimde Zehra Hanım'ın gitmiş olduğunu fark ettim.
Salondaki masanın üzerinde duran örtüyle aksesuarları elime al-
dım. Hepsini mutfığa götürüp, sade ama şık bir masa kurmak için
ihtiyacım olanları yanıma alarak salona geri döndüm. Normalde
masada otururken ikimiz de masanın iki ucunda oturmayı tercih
ediyorduk, ama bu sefer birbirimize yakın olmak adına masanın
tam ortasına, karşılıklı olacak şekilde tabakları yerleştirdim.

Kapının açılma sesiyle poşetlerin çıkarttığı ses beraberinde du-
yulmuştu. Korumalar istediklerini almış olmalıydı. Tahmin ettiğim
gibi, elinde poşetler olan bir koruma salondan içeri girdi. "Asya
Hanım, istekleriniz alındı."

Masanın kenarına bıraktığı poşetlere yöneldiğimde, "Teşekkür ederim," dedim. Akşam akşam yormuştum adamları.

"Rica ederiz, Asya Hanım. Balıklar hâlâ sıcak, isterseniz ben servise hazırlayabilirim."

Dediği gibi, ızgarada yeni pişmiş balıklar sıcacıktı. "Gerek yok ben halledebilirim."

"Peki Asya Hanım, iyi akşamlar," dedi ve salondan çıktı.

Diğer poşetlerdeki rakıyı ve mezeleri de çıkarıp masanın üzerine yerleştirdiğimde her şey hazırды. Duvardaki kocaman saate baktım, on olmasına yirmi dakika vardı. Büyük ihtimalle Erdinç'in gelmesine az bir süre kalmıştı.

Düşündüğüm gibi de oldu. Evin kapısının açılıp kapanma sesi duyulduğunda Erdinç'in ayak sesleri salona doğru ilerledi. Sevdiğim adamın yorgun hali artık karşımdaydı. Böyle bir karşılama beklemediği kesindi. Başta kaşları çatıldı, adımları yavaşladı ve gözleri, önce benim üzerimde dolaştıktan sonra masayı ziyaret etti. Gözleri masadan ayrılırken hafif bir huzursuzlukla tekrar bana kaydı. "Neyi kutluyoruz?" Sesi şüpheliydi. Ama bir şeyleri kutladığımızı anlamıştı.

Ona doğru adım atarken, "Özgürlüğümü," dedim.

Kafası daha çok karışmıştı. Cevap vermek yerine kaşlarını daha çok çatarken cevabımın altında başka anlamlar aradığını biliyordum. Tam karşısında durduğumda elim kravatına gitti. Her an disiplin içerisinde olan adamın bu gece benimle birazcık dağıtmaya ve rahat olmaya ihtiyacı vardı. "Bugün," dedim acele etmeden. Bir yandan kravatını gevşeti-yordum. "Yetimhaneden ayrıldığım ve özgürlüğümün bana verildiği gün." Gömleğinin en üst düğmesini açtım. "Sen de benimle bu gece güzel bir yemek yiyeceksin."

Sözlerimin sonuna kadar tepkisiz kaldı. "Gecenin sonunda o rakı seni çarpar, Asya." Çenesiyle masanın üzerindeki rakıyı işaret ederek bana baktı.

"Çarpmayacak," dedim. Daha doğrusu umurumda değildi. Az bir şey kusmaktan zarar gelmezdi.

"Bu kadar emin olma." İtiraz eder gibi konuşmuştu ama aslında o masaya ihtiyaç duyduğu belliydi.

İtirazlarının devam etmesine fırsat vermeden koluna girdim. "Hadi Erdinç, bu geceyi benimle kutla." Biraz çekıştirerek, oturma-

çıkarak sandalyenin başına götürdüm. Uzatmadı. Çeketini çıkarıp sandalyenin kenarına bıraktı ve ikimiz için hazırladığım masaya oturdu. Rahat pozisyonda yayılırken kravatını biraz daha gevşetti. Ben de hemen karşılarındaki yerimi aldım.

“Bugün yetimhaneden özgürlüğüne kavuştun, ha?” Belli ki kendi özgürlük anı da aklındaydı, aynı benim gibi.

Ulaş gelmişti beni almaya. Elimde bir valizle yetimhanenin kapısından çıkarken bir yandan mutluydum. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durabilirdim. Yurdun zorunlu kurallarına uymak zorunda bırakılmayacak, saat onda yatağa girmeyecektim. Özgurdum. Fakat bir yandan fazlasıyla da buruktum, çünkü maddi yönden sıfır denecek durumdaydım. Üniversitenin yurduna taşınıyordum ve aldığım öğrenci maaşımın yarısı yurt parama gidecekti. Tabii sonrasında Ulaş, ay sonuna gelemediğimi görünce halime acıyıp bana evinin kapıları açmıştı. Ardından da evim Erдің’in yanı olmuştu.

“Ben hayatım boyunca özgürlüğüme kavuşamamışım ki,” dedim. Doğruydum bu sözlerim. “Her zaman bir kapan içerisinde dönüp durmuşum. Haberim olmadan birilerinden saklanmış, kaçmışım.” Beni dinlerken eli rakıya gitti. “Bana çizdikleri yollardan başka bir yola geçememişim. Hayatım benim haberim olmadan hep bir düzen ve plan içerisinde ilerlemiş durmuş.” Elimdeki çatal ve bıçakla balığa bakarken düşüncelerim bunlardan ibaretti. Yetimhaneye verilmem, benim için tutulan yetimhane görevlileri, Ulaş’ın evinde kalmam, Leyton’dan saklanmam ve Ulaş’ın para karşılığında aileme çalışması. Hep bir düzen içerisinde dönmüş, birbirini takip etmişti.

Erдің kapağını açtığı rakıyı bardaklarımıza aheste aheste doldururken anason kokusu burnuma ulaştı. Güzel kokuyordu ya da ben sevmiştim bu kokuyu. Bardaklardan biri neredeyse ağzına kadar doldurulmuşken, diğerinin yarısı bile dolmamıştı. Erдің şeyi elinden bıraktığında suyla üzerlerini tamamladı. Az rakı doldurmuş olduğu bardağı önüme koyduğunda, “Peki, şimdi özgür müsün?” diye sordu.

Şimdi özgür müydüm?

Erдің’in yanında, kurallarda dolu olan adamın yanında özgür müydüm?

Fazla düşünmedim. “Özgürüm,” dedim. Bana hazırladığı kadehten küçük bir yudum aldım. Tadı biraz acı gelmiş olsa da boğazımı yakmamıştı, anlaşılan Erдің en hafifinden hazırlamıştı.

Özgürdüm, çünkü koyduğu kuralları biliyordum, arkamdan haberim olmadan herhangi bir iş dönmüyordu. Her konuda bana karşı açıktı ve belli kurallarını çiğnemediğim müddetçe her işime gimi yapıyordu.

Erдің cevapımı başıyla onayladı. “Ben olduğum müddetçe özgür kalacaksın. Kimsenin bu saatten sonra senin arkandan iş çarpmesine müsaade etmem.”

Bunu bildiğim için özgürce hayatıma devam edecektim. Karşımdaki adam, benim onca yılımdan sonraki en büyük şansım olmuştu.

İlk kadehi hemen bitmişti. Kendine ikinci kadehi doldururken ben açılmış karnımı doyurmak için balığımla ilgileniyordum. Bir müddet sessizce tabaklarımızla ilgilendik. Bu sırada ben, yetimhaneye günlerimdeki anılarımı zihnimden geçiriyordum. Yetimhanenin kapısında bekleyen Ulaş’ın görüntüsü gözlerimin önüne geliyordu. Onu özlemiş olduğumu kendime hatırlatmak istemiyordum. Parayı bana tercih eden bir insan için üzülmem adil olmazdı.

Erдің karşımdaki yerinde rahatça arkasına yaslanmış, sanki böyle bir masanın hasretini çekermişçesine durmadan kadehini yeniliyordu. Sessizliği bozan o oldu. “Sen daha önce hiç rakı masasına oturmadın değil mi?”

Yemeği bitmişti. Artık kendini tamamen rakıya bırakmıştı. İkinci kadehimi doldurmak için şeffaf sıvıya yöneldiğimde fazlaca rakı doldurdum. Üzerini ise küçük bir suyla tamamladım.

“Oturmadım,” dedim. Erдің’le tanışmadan önce, içeceğimiz zaman, fazla sarhoş olmamak adına az içerdik. “Ne oldu ki?” Kendim için hazırladığım kadehten küçük bir yudumu ağzıma aldığım anda gözlerimi sıkıca yummak zorunda kaldım, çünkü ağzımdaki sıvıyı nasıl mideme yollayacağımı hesaplamaya çalışıyordum. Fazla acı ve keskin olmuştu.

Yutmayı başardığımda Erдің küçük bir kahkaha attı. “Ver şunu bana! Mideni yıkatmaya gitmek istemiyorum.”

Elimdeki bardağa doğru uzanınca arkama yaslandım ve bardağı ondan uzaklaştırdım. Can çekişir gibi yutmaya çalıştığım halimden zevk almıştı. “Bu gece özgürlüğümü kutluyoruz dedim, Erдің.” İnatla bir yudum daha aldım ama bu seferki küçüktü. “Kuralları bu gece ben koyuyorum.” Parmağım itiraz edercesine havadaydı. Hem bir kadeh içmiş olmama rağmen kafam bulanmamıştı. Yani iyi gidiyordum.

Erdinç bu gece bana karşı anlayışlı olmayı seçmiş olacak ki ona karşı itirazlarına karşı çıkmıyordu. Elindeki kadehiyle oynarken gözlerindeki bakış benimle eğleniyormuş gibi bir hava yayıyordu. “Neymiş kuralların, minniğim?”

Dilimdeki sızıya takılmadan bir yudumu daha ağzıma aldım. Yuttuğumda hafif bir yangın vardı boğazımda ve saniyeler ilerledikçe artarken, o yangını dindirmek umuduyla daha fazla içmek istiyordum. “Bu gece masada sadece sohbet edilecek. Hiçbir şekilde mızıkçılık yapılmayacak. İçmeme karışma gibi bir girişimde bulunulmayacak.” Bu kurallar benim için idealdi.

“O zaman kusarken yanında olmayacağımı bilmen gerekiyor.” Bardağındaki son yudumu da içti ve benim aksime zorlanmadan yuttu.

“Kusmayacağım zaten.” Bilmiş halimle burnum havada konuşmuştum ama gerçekten de kusmayacaktım. Kusacak olursam da kendi başımın çaresine bakabilirdim. Yani sanırım.

“O zaman seni dinliyorum.” Tekrar kadehini doldurmaya başlamıştı. “Masada sadece sohbet olacak diyen sensin.”

Elimdeki ikinci bardağın sonunu getirdiğimde kendime üçüncüyü doldurdum. İkinci bardağım gibi çoğu rakı doluydu. Boğazımdaki yangınla dilimdeki uyuşukluk yerini korurken gözlerimi kapattım. Birkaç yudumu art arda yuttum. Gözlerimi açtığımda Erdinç, beni izliyordu. Bir kolu yan tarafındaki sandalyenin üzerindeyken arkasına yaslanmıştı. Bir bacağı diğer bacağının üzerindeydi; paşamızın keyfi yerindeydi.

İlk bakışta gözlerim onu net seçememişti. Rakıyı bir anda vücuda yüklediğimden dolayı git gel yaşarken, kafamın hafiften kıyak olduğunu hisseder oldum.

“Dinliyorum.” Bende bir aksama olduğunu gördüğünde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Elinde, yine sonuna geldiği rakı bardağı vardı. Bu adam içtiği onca bardaktan etkilenmemiş miydi?

“Seni ilk gördüğüm gün ne düşündüğümü bilmek ister misin?” Dilim, ben konuşurken ağzımın içine kayarak kendine buyruk hareketler sergiliyordu ama yola getirmekte zorlanmamıştım. Gözlerimin tam içine bakıyordu, bu bakışlardan normalde rahatsız olmam gerekirdi ama o kadar farklı bir bakışla beni izliyordu ki ben bile adını koyamıyordum.

Sadece, "İsterim," dedi.

Bir an, içtiğim sıvı midemden boğazıma çıkacak gibi oluyordu ki kendimi zor frenledim. Konuşmaya başladığımda ben de Erdinç kadar rahattım. "İlk olarak Timuçin Bey kadar rahat bir ortam karşısında eli ayağı birbirine dolanmış şekilde bıraktığından dolayı tebrik ettim." Çünkü onu ilk gördüğüm gün, vurulduğu için hastaneye geldiği gündü. Timuçin Bey'in telefonunun çalması, hastane koridorlarında koşturarak odasına gitmemiz ve yarım saat kadar orada kilitli kalmamız. "Sonrasında, odadaki korumaların varlığından dolayı yolunda gitmeyen bir takım işlerin içine dahil olmuş olduğumu düşündüm. En son olarak seninle göz goze geldiğim an 'tamam' dedim." O korku dolu anlar aklıma gelmişti. Elimdeki üçüncü kadeh de sonuna geldiğinde kafamı tam dik tutamazken dördüncüyü doldurmak için uzandım. Erdinç benden önce davranıp kadehimi yeniledi. Bakışları bir an olsun benden ayrılmıyordu.

Tekrar arkasına yaslanırken, "Neye tamam dedin?" diye sordu. Sesi gecemize ve ortamımızın sakinliğine ayak uyduruyordu; aynı benim şu anki sakinliğim gibi.

Başımı iki yana salladım. "Kendime bile itiraf etmeye korktuğum şeyi, düşüncelerimin arkasındaki gölgelerin sesinden duydum." Artık başımı dik tutmakta zorluk çektiğimden öne doğru kaydım. Bir elimle başıma destek çıkarken, elimdeki kadehin son kadehim olduğunu bildiğimden küçük yudumlarla içiyordum.

"O gölgeler sana ne diyordu?"

Bakışlarının ağırlığı altında karanlığı seçtim, gözlerimi kapattım. "Bu adam, sana var olduğunu hissettirecek, yaşadığını hissettirecek. Sana bu hayatta iyilere layık olduğunu kabullendirecek."

"Söyledikleri doğru çıktı mı?"

Gözlerimi açtım. Kahverengi dünyalar yine benim üzerimdeydi. "Bazı yönlerden evet, bazı yönlerden hayır." Tartışmaya açık bir konuydu.

Başımın altındaki elim buğulu düşüncelerimin kaygan zemininde dans ederken dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Karşımdaki adam son cevabıma karşılıksız kalmayı seçtiğinde oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Belime sardığı koluyla beni ayağa kaldırırken elimdeki bardağı aldı. "Kutlama senin için bitmiştir."

Ani hareketlenme başımın dönmesini artırdığında kollarımı boynuna sardım. "Kuralları ben koyuyordum." Oysaki gözlerim,

başımın dönmesinden kendiliğinden kapanıyordu.

İlerlemeye başlamıştık bile. "İzin verdim diye suyunu çıkarma." Üst kattaki odamıza çıkmaya başlamıştık. Ayaklarım ardi ardına adım atarken sadece havada süzülüyor gibiydim. Bunun nedeni, belimi sarmış olan güçlü kolun beni taşıyor oluşuydu.

Odanın kapısından içeri girerken bir anda ayağımdaki topuklu ayakkabı yan döndü ve içeri adım attığımız sırada Erdinç yere düşmemem için karanlığın içinde beni kendine çekti. Arkamızdan kapı gürültüsüyle kapanırken sıcak nefesi sadece birkaç santim ötemdeydi.

Onu en iyi şekilde hissetmek istercesine elim değdiği yeri yoklayarak yüzüne çıktı. Yapmaması gerekeni yaptı. Erdinç'in sıcak dudaklarına kayan parmaklarım, düzgün düşünemeyen zihnimin emrindeydi. İçmek bana cesaret veriyordu. Zihnimin doğru düşünen kanallarının frekanslarıyla oynayıp yanlışı güzel gösteriyordu.

Karanlık odanın içini aydınlatan tek bir gece lambası varken, yapmamam gereken bir şeyi daha gözüme güzel gösterdi ve yaptım. Parmağımı Erdinç'in dudağından çekerken dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Bunu yapmamı bekler gibiydi. Sanki kendini zor tutuyormuş da benden bir hareketlenme bekliyormuşçasına dudaklarımı emri altına aldı. Sırtım arkamdaki duvara sertçe vurduğunda Erdinç'in eli bacağıma kaydı. Yukarı doğru çektiği elbisemin eteğinden bacağıma kendine dolarken, ayağımdaki topuklular çoktan çıkmıştı.

Telaşlı, deneyimli, sıcak dudakları çenemde dolaşmak için aşağı kaydığında elim gömleğindeki düğmelerine kaydı. Erdinç kendini işine kaptırmışçasına çenemden boynuma inerken nefesinin hızı, atan kalbinin şiddetinden belliydi. Göğsü göğsümün üzerindeyken benim etkim altında olan kalbi can çekişiyordu. Ben de ondan farklı durumda değildim. Nefesim şiddetle dışarı vururken boynuma sürttüğü dişleriyle inledim.

"Ah."

Zihnim doğru düşüncelerin üzerine, çirkin bir cinayeti örtbas etmek istermiş gibi siyah bir muşamba çekmişti. Ellerim tenini okşamak için can atıyordu. Gömleğin düğmeleri bana savaş açmış, bir türlü çözülmezken, Erdinç boynumda derin bir nefes alıp göğsündeki ellerimi tuttuğu gibi başımın iki yanına sabitledi.

"Yanlışı sulardasın."

Alnı alnıma dayalıyken nefesim nefesine karışıyordu. "Ama doğru yerdeyim." Hiç bu kadar ileri gitmediğimden eminim. Daha fazla şeyler yaşamış olabilirdik ama hiçbir zaman bu kadar cesur davranmayı başaramamıştım.

Yanlış bir şey yapmamak için kendini zor tuttuğunu sık sık bileklerimizden hissediyordum. "Uyumalısın."

Cevap vermek yerine dindirmeye çalıştığı nefesini dinledim. Gözleri kapalı, alnı alnıma dayalıyken bir süre öylece durduk. Er sonunda hâkimiyetini ele aldığı anda gözlerini açtı. Geri çekildiğinde bir bileğimi serbest bıraktı ama diğeri hâlâ avuçlarındaydı.

Beni rastgele açtığı örtünün altına sokarken yanıma gelmedi. Gece lambasını da kapatmıştı. Yatağın diğer tarafından dolaştı ve en uç kısmına oturup başını ellerinin arasına aldı. Yatağın içinde ona doğru döndüğümde gecenin karanlığında bize sadece ayın ışığı vuruyordu.

"Erdinç."

Zihnimin düzgün düşünce evresi kapalıyken konuşmamam, uyumam lazımdı. Başım yastığın üzerinde, ellerim birleşmiş şekilde yanağımın altındayken gecenin içinde kaybolmak isteyen adama baktım. Şimdi izleme sırası bendeydi.

"Ne var?" Başını ellerinin arasından çekmemişti.

"Bir gün ansızın ölürsem ne yaparsın?" Bu, önceden de düşündüğüm bir detaydı. Merak ediyordum, tekrar o eski gece hayatına döner miydi? Her gece farklı bir kadını mahremine alır mıydı? Daha doğrusu beni hemen unutabilir miydi?

Gözlerim açık kalamazken kapandılar ama zihnim alacağı cevabı duymak için ayık kalma peşindeydi. Başını iki yana salladığını hafif aralık gözlerimin arasından gördüm. Sesindeki kızılgınlığı duymam geç olmadı. "Ölü bir beden peşinden, arkada kalmış hastalıklı bir ruh yaşamayı ne kadar başarabilir ki? Ben de ölüydüm."

Bölüm 23

İki Ay Sonra – 24 Nisan

Okulun ikinci dönemi başladığından beri günlerin nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. Hayatım belirli bir rutin içerisinde dönüp dururken, Erdinç'in gittikçe artan huysuzluğuyla baş etmem zorlaşıyordu. Evlilik tarihini inatla öne almak istiyor, bir an önce evlenmemiz için baskı yapıyordu. Huysuzlaştığı zamanlarda onu tek başına bırakıp kendi odama çıkıyordum. Sinirleri yatışıp daha akıllıca düşünmeye başladığında gelip benimle konuşuyordu.

Günler ilerledikçe bana karşı olan yaklaşımında da ilerlemeler oluyordu. Beni kendine alıştırmak için elinden geleni ardına koymuyordu ve bazen korkutucu bir havaya da bürünebiliyordu. İstekleri büyüdükçe evliliğe karşı olan tutumum daha beter hale gelip, vazgeçeceğim raddelere ulaşıyordu.

Doğrusu Erdinç'e de hak vermiyor değildim. Ben hayatına girmeden önce yatağı boş kalmayan adam neredeyse bir yıldır kimseyle ilişkiye girmiyordu. Bunun onu zorladığının farkındaydım ama elimden gelen bir şey yoktu. İşi ilerleteceğimiz seviyeye her ulaştığımızda korkuyla geri kaçıyordum. Erdinç en son kaçışında

deliye donmuştu. Bana fazla yuklenmese de o günden sonra o gece yanıma uğramamış, bana soğuk davranmıştı. Sonrasında da gönlünü alabilmek için elimden ne geliyorsa yapmak zorunda kalmıştım.

Son günlerde çok şükür yakınlaşma konularından dolayı bir sorun yaşamıyorduk. Her şey yolundaydı. Erdinç, annesiyle görüşmelerini sıklaştırmıştı. Annesine haftada bir gidiyorduk. Birkaç kez de benim ısrarımla o gelip bizimle kalmıştı. Bu olaylar yaşanırken geçen süre zarfında da Erdinç, Neriman Hanım'a nadiren de olsa anne demeye başlamıştı ve Neriman Hanım'ın, Erdinç'in ağzından anne kelimesini her işittiğinde gözle görülür şekilde iyileştiğine şahit olmuştum. Artık ben de ayda bir annemle buluşabiliyor, telefonda konuşabiliyordum.

Son yaşanan olaylardan sonra ailemin Eray'a kötü bir şey yapmadığı ortaya çıktığında, ben de Erdinç'e güzel bir dille yaklaşıp annemle biraz da olsa görüşme izni istemiştim. Fazla üstelememe gerek kalmadan kabul etmişti.

Ve yarın tutkunu olduğum adamın doğum günüydü. Erdinç beni görüp tanıyalı tamı tamına bir yıl olacaktı. Ben onu birkaç ay sonrasında tanımış olsam da, hayatına ilk kez doğum gününde girmiştim.

Özgür'le yapacağımız sürpriz doğum günü partisi organizasyonundan Erdinç'in haberi yokken, o da bana hiçbir şekilde doğum günü olduğundan bahsetmemiş, hatırlatmaya çalışmamıştı. Zaten öyle şeyler Erdinç'in bünyesine ters düşerdi.

Sabah kahvaltımızın üzerine Zehra Hanım'ın pişirdiği Türk kahvesini içip pazar gününün keyfini sürüyorken, Erdinç'in kahvesi bittiğinde zorla fal kapattırdım ve masanın üzerine bıraktırdım. Benim fincanım da aynı şekilde yanıdaydı.

Tofita pazar gününe bizden daha geç başlayacağı benziyordu. Salondaki yerinde kıvrılmış uyuyordu.

Öne doğru uzanıp kahve fincanının tabanına dokundum. "Soğumuş." Elime aldığım fincanı açmadan Erdinç'in yanına oturup bağdaş kurdum.

Elindeki spor dergisinde Beşiktaş'ın son haberlerini okurken beni takmadığı fazla belliydi. Ben de ona aldirmayıp fincanı açtım. İçine baktığımda ne görmem gerektiğini bilmiyordum. Doğrusu fal nasıl bakılır onu bile bilmiyordum. Bunu yapma maksadım

Fincan'ın istediklerimi fincanın içinde görüyormuş gibi ona seslenmekti.

"Ne diyor fincan?"

Başta biraz duraksayıp elimdeki porseleni çevirip çevirdim, gözlerimi birkaç uzun çizgiye baktım. Çizgilerin hepsi düz gidip bir noktadan sonra karmazı çorman olmuştu.

"Sana uzun süre evlilik yolu gözüküyor." Bunu ona bakmadan fincanın içine bakarak söylemiştim. Ben de yüzümü onun gibi umursamaz ve ifadesiz tutmaya çabalıyordum.

"Yalan söylüyor, onu geç."

Bunu o kadar ciddi bir tavırla söyledi ki gözlerimi bir saniyelik ona çevirdim. "Ama kahve falı yalan söylemez."

"Geç dedim, güzelim."

Gözlerimi devirmekle yetinip, elimdeki fincanı biraz daha çevirdiğimde sanki kanatlara benzer şeyler görmüştüm. Bir de garip bir kalp vardı galiba. Yine ona bakmadan, bu sefer biraz daha ciddiyetle, "Erдіңç?" dedim. Sanki çok büyük bir şey görmüştüm.

Okuduğu şeyden dikkatini dağıtmak istemezken, "Hı?" diye ses çıkardı. Kesinlikle beni umursamıyordu.

"Senin bahçedeki köpekler birkaç haftaya kalmaz bir yerlere gidiyor herhâlde." İşte şimdi dikkatini çekmeyi başarmıştım, çünkü dergiyi kapatıp yan tarafa bıraktı.

"Nedenmiş o?" Ellerini karnının üzerinde birleştirdi, sehpaye uzattığı uzun bacaklarını sallayarak bana baktı.

Bakışlarımı fincandan ayırmazken başka şeyler görmeye çalışıyormuş gibi devam ettim. Şimdi umursanmama sırası Erдіңç'teydi. "Yaz geliyor ve Tofita'nın da artık dışarı çıkması gerek." Neredeyse beş aydır evde mahsur kalmıştı yavrucak.

"Düşünülür." Tek cevabı bu olmuştu. Anlaşılan vahşi köpeklerini evden uzaklaştırmam zor olacaktı. "Başka neler görüyorsun fincanın içinde?" Sesinde üstü kapalı imalar vardı.

Bir an gülecek gibi oldum ama kendimi toparlamak adına bir kez öksürüp burnumu havalı şekilde yukarı kaldırdım. "Aaa, burada sanırım ben varım."

Erдіңç elimi tutup kendine çekti. Fincanın içine bakarken, kaşlarını çatmıştı. "Bakayım." Ben bile bir şey görememiş, öylesine sallıyorken bir şeyler görmüş gibi başını iki yana salladı. "Yok canım, o başka kızdır." Sanki beni beğenmemişti.

Sinirlenince koluna hafifçe vurdum. "Ne başka kızı ya? Bence
işte." Ne işi vardı başka kızın Erdinç'in falında?

"Bence değilsin." Dudak bükmüştü.

Kaşlarım çatık, fincanı sertçe eline verdim. "Kim o zaman? Sen
bak, söyle." Kollarımı göğsümde birleştirip, ona bakmamak için
sırtımı koltuğa yasladım ve önüme döndüm. Madem falında ben
çıkıyordum, o da gördüğü kızla anlaşılabildi.

"Çıkartamadım kim olduğunu, büyük ihtimalle fahişelerimden
biridir," derken fincanı sehpaye bıraktı. Bana dönüp omuzlarımdan
tuttuğu gibi koltuğa sırtüstü yatırdığında hangi ara üzerime çıktı-
ğını göremedim. "Sinirlendiğinde dudaklarını birbirine bastırıp
burnunu havaya kaldırıyorsun ya." Durdu, onu iten ellerimle baş
etmeye çalışıyordu. "O zaman ayrı bir çekici olduğunu söylemek
isterim."

Sözlerini söylerken yavaşça bana doğru eğiliyordu ve kollarım
tam başımın üzerinde sabitlenmişti. "Yalancı, sen git o falında çı-
kan fahişelerine çekici de," diye ciyakladım. Hayvan gibi kuvvetiyle
baş etmekten yorulmuştum.

"Trip atma boşuna, miniğim." Dudaklarını dudaklarıma sürttü.
İçim titremişti. "Senin yerin pis fincanın içi değil, kalbimin içi."

Erdinç sabah uyandığı gibi banyoya girip duşunu aldı. Telefo-
numa gelen mesaj sesiyle uykumdan ayılırken, komodinin üzerin-
deki telefonumu el yordamıyla alıp kimden geldiğine baktım. Saat
onu gösteriyordu, mesajsa tam olarak beklediğim kişidendi.

*'Biz hazırlıklara başladık. Yapman gereken tek şey Erdinç'i bu-
gün şirkete göndermemek.'*

İşte büyük gün gelmişti. Erdinç'le birinci yılımıza giriyorduk.
Aynı zamanda Erdinç artık yirmi yedi yaşındaydı.

Uykulu zihnim Erdinç'i bütün gün nasıl oyalayıp da işe gönder-
memeyi başaracağımı düşünmeye başladığında içimde inanılmaz
bir heyecan vardı. Kim bilir ona yapacağımız sürpriz doğum gü-
nüne ne kadar şaşıracaktı. Onun doğum gününü ilk kez beraber
kutlayacaktık.

"Ne düşünüyorsun öyle?"

Beline sarılmış siyah havluyla banyodan çıkan Erdinç'e bakan

gösterim, saçlarından akan damlaların vücudundan aşağı kayışını izledi. Geniş omuzları uzun süre sporla içi içe olduğunu belli ederken karnındaki baklavaları daha bir belirgin göze çarpıyordu. “Bu yüzden bütün derslerim iptal edilmiş.” İşte ilk yalanı bulmuştum.

Elindeki siyah havlusuyla kısa kesim saçlarını kurutuyordu. “Neden?”

Asıl benim ona neden bu kadar seksi görüldüğünü sormam gerekiyordu. “Bilmiyorum, Tusem mesaj atmış.” Yatağın içinde kayarak ona yaklaştım. “Bütün gün evde yalnızım, işe gitmesen de bir şeyler yapsak?” Yalvaran gözlerle bakmıştım. Kesinlikle kabul etmesi gerekiyordu, çünkü kabul etmediği takdirde ne yapardım bilemiyordum.

Bir şey söylemek için gözlerimin bakarken moralindeki azıcık bozukluğu görebiliyordum. Doğum gününü unuttum diye morali bozuktur. Bir anlık gülme isteği gelse de kendimi tutmayı başarıp gülmedim.

Söyleyeceği şeyden vazgeçip gözlerini üzerimden çekti. Gardırobuna dönüp takım elbiselerinden birini seçmeye koyuldu. “Olmaz, miniğim. Şirkette halletmem gereken bir sürü iş var.” Eline aldığı grili takım elbisesini üzerime doğru atıp gömleklerine ve kravatlarına yöneldi. “Hem sen de derslerine çalış.”

“Erdoğan, lütfen.” Yine yavru kedi haline bürünmüştüm.

“Olmaz dedim, miniğim. Zaten geç kaldım şirkete.” Aslında pazartesi günleri sürekli olarak bu saatte şirkete gidiyordu, çünkü benim dersim on birde başlıyordu.

“Ne yani, yalnız mı gideyim ormana?” Nereden çıkmıştı şimdi bu orman? Düşüncelerimi süzgecimden geçirmeden dışarı vurmuştum resmen.

Gömlek seçmeyi bırakıp kaşlarını çatarak bana döndü. “Ne ormanı?”

Hıh, şimdi getir bakalım gerisini Asya Hanım. “Temiz havaya ihtiyacım var.”

Tüm ilgisi bana kaydı. “Neden?” Şimdi bütün gün Erdoğan’ın gözetimi altında takıl bakalım Asya. “Astımın mı ilerliyor?” İşte şimdi başımı duvara vurabilirdim.

“Bilmiyorum. Annenin yanına gittiğimiz zaman nefes alıp vermem daha rahat hale geliyor. Havalar da bu sıralar ısındığından

dolayısıyla biraz zorlanır oldum.” Aslında bu söylediklerimin birazı doğruydı. Annesinin evi ormanlık bir alandaydı ve orada gayet rahat nefes alabiliyordum. Şunu da eklemeliydim ki iyi toparlamıştım.

Endişeli bakışları üzerimde dolaştı. “En son ne zaman kontrole gitmiştin?” Bana doğru yürümeye başlayıp komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. “Doktorunu arıyorum.” İşte deli halleri gelmişti.

Yataktan fırlayıp elindeki telefonunu kaptım. “Erdoğan, dur.” Çattık kaşları elinden telefonunu aldığı için daha beter bir hal aldı. “Yani şey... En son yakın bir tarihte gitmiştim zaten.” Bir ay önceye kastediyordum. Beyefendinin emri üzerine her ayın on beşi kontrole gidiyordum. “Şu anlık ihtiyacım olan tek şey seninle güzel bir orman yürüyüşü.” Bu kadar adrenalinin ardından yutkundum. Artık bütün günü benimle geçirmeyi kabul etmeliydi.

Kaşları hâlâ çatırken bana inanıp inanmama arasında ikilemde kalmıştı. Sonrasında sinirle, “Ver şu telefonu,” dedi.

Bir kelime daha söylesem beni dövecek gibi bir hali olduğundan ses çıkartamadım. “Al.” Arkamda sakladığım telefonunu ona uzattım.

Bakışlarında hâlâ doktoru arama isteğini görebiliyordum. Eline aldığı telefonuyla bir numarayı tuşlarken çıplak sırtını bana döndü. Kesinlikle doktoru arıyordu. Eğer iyi yönden bakacak olursam da hastaneye benimle gelirdi ve bütün gün olmasa da yarım gün kazanmış olurdum. Özgürler de o zamana ofisini hazırlamış olurlardı.

Erdoğan’ın aradığı kişi telefonu açınca, “Alo, Özgür,” dedi. Özgür mü? “Ben bugün gelmiyorum şirkete. Benim masamın üzerindeki dosyayı bir adamla bana gönder,” dediğinde arkasında dans etmemek için kendimi zor tuttum.

Başarmıştım.

Özgür bir şeyler söyleyip telefonu kapattığında Erdoğan hâlâ banyodan çıkmış olduğu siyah havlusuyuydu.

Yüzünü bana dönüp, “Hazırlan. Birazdan çıkarız,” dediğinde yüzü asıktı. Ardından tam duyamadığım bir şey mırıldanır gibi oldu. “Hiç olmazsa bugünü çalışmayarak, kendime hediye edeyim.”

“Ne dedin, anlamadım?” Doğum gününü hatırlamadığım için gerçekten de morali acayip bozulmuştu.

Bir anda bağırdı. “Anlama, Asya! Demedim bir şey.” İlk kez

...ten tınıp vıvordum. Ya da azar mı demeliydim?

Öste emeyip konuşmamayı seçtim ve onun gibi ben de hazır-
lanmaya başladım. İkimiz de orman gezilerimizin genelinde oldu-
ğu gibi spor giyinmeyi seçtik. Erdinç'e uyumlu olayım diye siyah
kotumu ve üzerine pudra pembe salaş tişörtümü giydim. O da
siyah kotunun üzerine gri spor gömleğini giymişti. Uzerimize de
siyah deri ceketlerimizi geçirdik.

"Kahvaltıyı yolda yaparız." Araba anahtarlarının bulunduğu
çekmeceyi açıp Jeep'in anahtarını cebine koydu.

Çantama telefonumu atıp fermuarını çektim. "Tamam." Son
kez aynaya baktığımda dün akşam yatmadan önce maşa yaptığım
saçlarımı omzuma aldım. Doğal olan düz saçlarımın ucuna yaptı-
ğım kıvrırcığı seviyordum.

Kapıdan çıktığımı gören korumalar neredeyse bir ağızdan,
"Günaydın, abi," dediler.

Erdinç sadece, "Günaydın," demekle yetindi. Anlaşılan bugün
emir listesi yoktu.

Arabaya geçtiğimizde sessizliğini devam ettiriyordu. İstan-
bul'un çıkış noktalarından birine saptığımızda bir süre daha ilerle-
dik. Sabah güneşi en güzel şekilde yolumuzu aydınlatıyordu.

Şirketteki hazırlıklar ne âlemde devam ediyor merak içinde ol-
sam da şu anda Özgür'ü aramam tüm planı suya düşürürdü.

Araba orman yolunda hızla ileri doğru yol alıyordu ki Erdinç
yan yollardan birini gösteren tabeladan içeri girdi. Topraklı yolda
biraz sarsılarak yol alırken, karşımıza yayla evi benzeri iki katlı bir
ev çıktı. Bu yola sapmadan önce gördüğümüz ahşap tabelanın ay-
nısı evin bahçesinde de vardı. Üzerini okudum; Huzur Bahçesi.

Erdinç arabayı yolun kenarına park edip el frenini çektiğinde
ortamızdaki boşluktan telefonunu ve cüzdanını aldı. "Kahvaltıyı
burada yapalım."

Gözlerim önünde durduğumuz iki katlı eve hayretle bakıyordu.
Burası daha çok, yaşlı bir çiftin evi gibiydi. "Kafe veya restoran gibi
bir yer mi?" diye sordum.

"Sayılır ama daha sıcak." Sözlerinde bir şeyler saklıyordu.

Arabadan indiğimizde elini belime koydu. "Daha önce geldin
mi?" diye sordum.

Arka bahçeye uzanan patika yolda ilerlemeye başladık. "Gel-
dim. Sahipleri iyi insanlar."

Arabadan indiğimiz andan itibaren kulağıma yarım yamalak gelen su sesinin kaynağı sonunda karşıma çıkmıştı. "Montesano" dedim. Evin önu ormana bakıyorken, arkasından kuçuk bir dere akıyordu. Arka bahçeyi tahta masalar ve sandalyeler süslemişti.

Dereye en yakın olan masaya ilerlerken arkamızdan yaşlı bir adamın neşeli sesi geldi. "Erdoğan, evladım, hoş geldin."

Erdoğan'le birlikte sese döndüğümüzde bizi atmışlı yaşlarındayken, beyaz saçlı, hafif göbekli bir amca karşıladı. Yuzu buzar verici şekilde gülücük doluydu.

Erdoğan gülerek, bize yaklaşan amcaya elini uzattı. "Hoş bulduk, Kemal Amca. Nasılsın, iyi misin?"

"İyiym evladım, sen neden uzun zamandır uğramaz oldun buralara?" Sesine sinirli bir hava katmaya çalışmıştı ama yüzündeki gülücükler onu ele veriyordu.

Erdoğan, "İş güçten başımı kaldıramıyorum," diye dert yakındığında adam olur öyle şeyler gibi başını salladı.

Kemal Amca'nın bakışları bana kaydığında ben de terbiyesizlik olmaması için gülümsedim. "Hanım kızım eşin mi?"

Erdoğan bana dönüp imalı şekilde baktı, iç çekerek, "İnşallah yaza olacak," dedi.

Kemal Amca, Erdoğan'ın sırtını sıvazladı. "Ne o, gönlünü fena mı kaptırdın?"

Erdoğan, beni yanına çekip kolunu belime doladı. "Ben gönlümü kaptırdım kaptırmasına da sen bize ne yedireceksin?" diye sordu.

Kemal Amca başını aceleyle sallayıp eve doğru yürümeye başladı. "Hemen hanıma söylüyorum, size güzel bir köy kahvaltısı hazırlamaya başlıyor, oğlum."

"Tamam Kemal Amca, sen dikkat et, önüne bak da." Erdoğan konuşurken her an amcanın düşmesi halinde atağa geçecekmiş gibi duruyordu.

Yaşlı amca gözden kaybolurken, önceden gözümüze kestirmiş olduğumuz masaya doğru ilerlemeye başladık. Yaşadığım garip ama güzel an beni çok neşelendirirken, ilk kez Erdoğan'ın tanıdığı biri hoşuma gitmişti.

"Yaşlı amca'yı nereden tanıyorsun?" diye sordum. Kesinlikle içinde bulunduğum yeşillik ve dere ruhumu dinlendiriyordu.

“Kötü bir anımın iyi parçası gibi bir şey,” dedi. Aklına gelen şey onu güldürmüştü.

“Ne olduğunu sorsam anlatır mısın?”

“Kötü işler,” dedi kestirip atar gibi.

“Dinlemek istiyorum.” Böyle tatlı bir amcanın mafyalarla bağlantısı olabileceğine kesinlikle inanmazdım.

Umursamaz bir havayla konuşmaya başladı. “Bir gece Özgür’le birilerini kovalarken çatışma çıktı.” Kalbim saniyede üç kez çarp-
tı diyebilirdim. Erdinç’in risk dolu hayatı beni korkutuyor, heyecan yaptırıyordu. “O sırada yanımızdaki bir adam vuruldu. Biz de şehrin merkezine giderken temiz bez, havlu gibi bir şeyler bulma umuduyla buraya geldik. Kemal Amca’nın eşi eski hemşire çıkınca bizim arkadaşın yarasıyla o ilgilendi. O zaman tanışmış olduk.”

“Mafyacı kimliğinden nefret ediyorum.” Başımı iki yana salladım. Vurulan kişi Erdinç olabilir ve karşıma çıkmadan dünyaya veda etmiş olabilirdi.

“Yıllardır üzerime yapışmış olan kimliğimi değiştiremem.” Halinden şikâyetçi değildi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum ve konuyu değiştirmenin daha iyi olacağına karar verdim. “Neden burada kalıyorlar?” Evin ikinci katında çamaşır asılıydı, belli ki burası yaşlı çiftin hem işi hem de eviydi.

Eliyle, içinde oturduğumuz yeşil bahçeyi ve güzel dereyi gösterdi. “Belli ki emekliler için huzur verici.”

Haklıydı. Yaşlı ve emekli bir çift için oldukça uygun bir yerdi. Emekli maaşları dışında günde gelecek iki üç müşteriden de öylece harçlık çıkarabilirlerdi.

Bahçenin ezilen çimlerinin yarattığı sese kulak kabartıp baktığımda, Kemal Amca’nın yaşlarında bir kadının elinde yuvarlak bir tepsiyle bize doğru geliyor olduğunu gördüm. Kadının üzerinde mutfak önlüğü, saçında da önlüğünün deseninde bir bone vardı.

“Oğlum, hoş geldin.” Kadın yanımıza yaklaşırken Erdinç’e gülüyordu. Bakışları bana kaydı. “Aman da ne güzel kız bulmuş kendine. Allah’ım nazarlardan sakınsın.” Elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakıp yanağıma uzandı. “Sen de hoş geldin, güzel kızım,” deyip sıcak bir gülümsemeyle yüzünü aydınlattı.

Yaşlı kadının yaydığı hava bulunduğumuz güzel ortamdan bile

daha huzur verirken, "Hoş bulduk," dedim ve tepsidekileri boşaltmasına yardımcı oldum.

Boş tepsiyi eline aldığı anda, "Afiyet olsun, kuzularım," diyerek bizi yalnız bıraktı.

Masanın üzerinde çayımız, kırılmış yumurtamız, taze ekmek ve el yapımı olduğunu tahmin ettiğim kıymalı börek vardı. Kendimi bir anda fazlasıyla aç hissettim.

Ağızma bir parça börek atarken, "Burayı ve yaşlı çifti çok sevdim," dedim.

"Onlar da seni çok sevdiler." Acıkmış olacaktı ki ağızına attığı kocaman bir dilim böreğin arasından konuşmuştu.

Erдің'in aç halleri beni güldürdü. "Yavaş ol biraz," dedim.

Çayından bir yudum alırken, "Çok acıkmışım," diye açıkladı ve böreğini yemeye devam etti.

Ben de konuşmayı devam ettirme yanlısı olmadan karnımı doyurmaya başladım. On beş dakikamız böyle geçti. Etrafımız sadece kuşların cıvıltıları ve derenin sesiyle dolarken en güzel kahvaltımızı yaptık. Erдің'te arada tırıp atacak havalar esse de ben görmezden geliyordum. Neticede akşama gönlünü alacaktım.

"Doydun mu?" diye sordum.

Artık son olarak arkasına yaslanmış çayını yudumluyordu. "İdare eder," dedi ama bir beni yemediği kalmıştı.

Bahçeye bizim gibi genç bir çift girip iki masa arkamıza oturduklarında gözlerim yaşlı çifti aradı. "Yaşlı çiftin çocukları yok mu?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla olmamış." Büyük ihtimalle Erдің onların da şeceresini güvenlik için çıkarmıştı.

"Onlar adına üzücü olmalı," dedim. Şu anki düşüncelerimle, eğer çocuk sahibi olamazsam üzülmemişim gibi hissediyordum. Çünkü kendimi o kadar büyük badirelerle büyütmüştüm ki aile ortamı nasıl olur bilmiyordum. İyi bir anne olup olamayacağımdan da emin olamadığımdan, o riski göze alamazdım.

"Sen anne olamasan üzülür müydün?"

Ben de tam onu düşünüyordum. Hemen, "Hayır," dedim. Sesim netti.

Erдің kaşlarını çattı. Şaşırmıştı da. "Neden?"

"İyi bu anne olacağımı düşünmüyorum." Bu konuyu tartışma-
ya bile gerek yoktu. Erdinç benimle evlenmek istiyordu ama bu
düşünceyi öğrenmiş olması da iyi bir şeydi. Sonuçta bir gün baba
olmak onun da hakkıydı. Sırf bu konudan dolayı onu kaybedecek-
sem de ömür boyu kendimi affetmezdim ama anne olma fikri ke-
slikle bana uyan bir durum değildi.

"Bir gün olacaksın." Bunu emin bir şekilde gözlerimin içine ba-
karak söylemişti.

"Beni bu konuda zorlayacak değilsin herhâlde, Erdinç?" Ben
de arkama yaslanmış, geri adım atmayı düşünmeyerek gözlerinin
içine bakıyordum.

"Zamanı geldiğinde senden ikimizin parçasını istiyor olacağım.
Buna hakkım var."

Doğruydu, eğer yazın evlenirsek benden bunu istemeye hakkı
vardı. Lanet olsun ki ben hiç bu konuyu düşünmemiştim. "Bu ko-
nuyu kapatabilir miyiz? Zamanla karar veririz." Oturduğum sandal-
yede huzursuzca kıpırdandım. "Hem ikimiz de fazla genciz." Ben
yirmi yaşında olarak fazlasıyla gençtim, doğru, ama Erdinç bugün
yirmi yedisine girmişti. Onun yaşlıtlarının birçoğunun baba olduğu-
nun da korkarak farkındaydım.

Erdinç bu sözlerime hiçbir şey söylememeyi seçerek karşılık
verdi. Sadece ben ne yapacağımı bilirim bakışlarıyla beni süzmeyi
seçti. Bir süre sonra, "Kalkalım mı?" diye sordu.

Saat artık öğleden sonra üçe yaklaşıyordu ve benim Erdinç'i
akşam güneşi batana kadar oyalamam lazımdı. "Olur," dedim.

Ayağa kalkarak eve doğru ilerlemeye başladık. İçeri girdik, giriş
kapısının hemen yanındaki masanın üzerinde duran kasanın önün-
de durduk. Erdinç kasanın yanındaki defteri açtı, bir şeyler yazdı-
ktan sonra cüzdanından çıkardığı paraları defterin arasına bıraktı.
Bıraktığı para yediklerimizin tutarının en az beş katıydı.

Elimi avucuna alarak, "Hadi gidelim," dedi ve önce evden, son-
ra da ön bahçeden çıktık. "Bu yoldan ormana gitmemiz iki saati-
mizi alır, emin misin?"

Güneş batana kadar başka çarem yoktu. "Eminim."

Elimi bıraktı, arabaya doğru sırtımdan hafifçe itti. "Atla baka-
lım," dedi.

Arabayı toprak yoldan çıkarıp asfalta çıktığımızda gaza bastı.

Araba boş olan orman yolunda uçarcasına ilerlerken, ben de ızdırımı birazcık indirip, yüzüme temiz havanın vurmasına müsaade ettim. Şansımız vardı ki bugün hava gayet güzel ve açıktı.

İki saatlik bir araba yolculuğunun ardından saat beşi geçiyorduk ki ormanın içinde dolaşmaya başlamıştık. Şehir merkezinden çok uzak olmasına rağmen ormanın içinde yürüyüş yapılacak kilometrelerce koşu yolu yapılmıştı. El ele yürüdüğümüz yolda içime bol bol temiz hava çekerken bizim dışımızda birkaç çift daha vardı. Birkaç tane de aile.

“Aslında bu doğa yürüyüşü bana da iyi geldi,” dedi. Kafasını geriye yatırıp, gökyüzünün solmaya başlamış parlak mavisine baktı.

“Ben söylemiştim.” Omuz silkip sıırttım, çünkü Erdinç’i sakın görmek beni daha çok mutlu ediyordu. “Sen de sevdiğine göre bundan sonra ayda bir buraya gelir miyiz? Hem Tofita’yı da getiririz.” Artık ormanın derinliklerine doğru o kadar çok ilerlemiştik ki geri dönüşü nasıl yapacağız diye düşünmemeye başlamıştım.

“Olur, getiririz,” dedi ve koşu yolunun kenarındaki bankı gösterdi. “Biraz dinlenmek ister misin?”

Hemen kabul ettim. “İyi olur.”

Banka oturduğumuzda cebimdeki telefonu çıkarıp ekranına göz attım. Özgür’den mesaj vardı.

‘Saat sekizde şirkette olmanız gerekiyor, her şey hazır. İstanbul’a girdiğinizde bana mesaj at, ben şirkete gelmesini sağlarım.’

Orman yürüyüşü yapacağımız belli olduğunda çaktırmadan ona mesaj atmış, şehre uzak olacağımızı söylemişim. Cevap yazma riskini göze alamadan telefonu cebime koydum. Yirmi dakika kadar bankta oturup kuşların cıvıltılarını dinlemeyi sürdürdükten sonra, yürüdüğümüz onca yolu tekrar geri dönüp arabaya ulaştık. Yürüdüğümüz yol dönüşünde, yorgunluğun da etkisi olacaktı ki fazla vakit almıştı.

Sonunda arabaya ulaştığımızda artık Erdinç’i oyalamama gerek kalmamıştı. İstanbul’a ulaşmamız zaten sekizi bulurdu.

“Hemen yoruldun.” Erdinç kemerini bağlarken dökülmüş halimle dalga geçiyordu.

“Sanırım spora başlamam gerekiyor,” dedim. Yorulmuştum ve gözlerimin kapanmaması için kendimle savaş veriyordum.

“Evdeki spor odasını kullanabilirsin.” Onun vücudu son derece

ayındaydı ve iki gecede bir saatlerce spor yaptığından dolayı yorulmuştu ve etkilenmemiştir bile.

Gözlerim kapanırken sadece, "Hımm," diyebildim. Sonra birkaç dakikada uykuya dalmıştım. Gözlerimi açtığımda hâlâ arabadaydık. Erdinç düşüncelerine dalmış, yolu izleyerek araba sürüyordu. Bugün doğum gününü kimsenin hatırlamamış olmasından dolayı morali mi bozuk diye düşünmeden edemedim. Nerede olduğumuzu anlamak için etrafıma bakındım; ağaçlar gitmiş, yerlerini binalar almıştı. İstanbul'a gelmiştik ve Özgür'e mesaj atmamıştım. Kendime içimden küfrederken çok aceleci davranmamaya çalışarak ceplerimi kurcaladım.

"Uyanmışsın, miniğim." Erdinç'in dikkati bana kaymıştı.

Hareketlerimi yavaşlattım. "Yorgunluğun üzerine uyku iyi geldi." Saate bakıyormuş gibi telefonumun ışığını açtım. Mesaj yoktu.

Doğal hali olan çatık kaşlarıyla bana baktığında, elimdeki telefonla bir şeyler yapıyormuş gibi kurcalamaya başladım. Boş boş birkaç uygulamaya girip çıktığımda bakışları artık bende değildi.

Saat sekize birkaç dakika varken hava kararmış, insanlar İstanbul'un yorgun sokaklarında evlerine gidiyorlardı. Bulunduğumuz yerse tam olarak Erdinç'in şirketine ve evine en yakın olan noktaydı. Tam zamanında uyanmıştım.

Vakit kaybetmeden Özgür'e mesaj attım.

'Biz geldik. Şirkete çok yakınız, elini çabuk tut.'

Mesaj gittikten sadece saniyeler sonra Erdinç'in telefonu çaldı. Arayanın kim olduğu belliyken, Erdinç telefonunu eline aldığı anda soran gözlerle baktım.

"Efendim, Özgür?" Özgür'ün sesi telaşlıydı. "Tam olarak nerede?" Bu sefer Erdinç telaşlanmıştı. "Tamam, geliyorum." Telefonu kapattığı gibi gaza daha fazla yüklenip önümüzdeki çoğu arabayı sollayarak şirketine giden ara yola saptı.

"Bir sorun mu var?"

"Yurt dışına gidecek setlerin bir kısmı şirketten yok olmuş." Sesinden ölüm akıyordu.

Özgür'ün iyi yalanına hayran kalarak alt dudağımı ısırmaktan kendimi alı koyamazken, Erdinç'in morali daha da beter şekilde bozulmuştu. Sinirinin benden çıkmasından korkup sesimi çıkart-

mama taraftarı oldum, çünkü direksiyonu kavrayan eklenmişti ve yazlamıştı.

Son sürat girdiğimiz şirketin ön bahçesinde keskin bir frenle araba dururken, camdan fırlamamak için elimle ön konsoldan destek aldım. Erdinç hırsla arabadan inip şirkete yürümeye başladığında da hemen onu takip ettim. Arkasından birazcık koşuyormuş gibi görünüyordum.

“Özgür nerede?”

“Genel toplantı odasında, efendim,” diye yanıtladı girişteki koruma. Gece aydınlatmalarının yandığı şirketin içinde hafif kararmış bir ortam vardı. Erdinç aldığı cevaptan sonra az önceki hızını yakalayarak yürümeye başladı.

Ben yine peşinden koşarcasına adımlar atarak onu takip ediyordum ki, ilerlediğimiz uzun ve geniş koridorun sol tarafındaki kapının önünde duraksadık. Kapının kenarındaki tabelada ‘Genel Toplantı Odası’ yazıyordu. Erdinç siyah ve normale oranla daha uzun olan ve ağır görünen kapıyı iterek sinirle içeri daldı.

Bense kulağımı dolduran seslere birkaç saniye sonra eriştim, çünkü Erdinç kapıyı açıp içeri daldığında ben yetişemediğimden dışarıda kalmıştım.

“Mutlu Yıllar!”

Toplantı salonu Özgür’ün sayesinde kokteyl partilerini aratacak şekilde dizayn edilmiş, siyah ve beyaz konseptiyle süslenmişti. Elliye yakın kişi içerideydi.

Erdinç’in sinirinin şaşkınlığa döndüğü anları yüzümde büyük bir gülümsemeyle seyretmeye başladım. Gözleri hemen beni aradı.

Göz göze geldiğimizde sadece birkaç adım gerisinde durarak onu izliyordum. “Mutlu yıllar,” dedim. Gözlerimin içi gülüyordu, çünkü sonunda sevdiğim adamı mutlu görüyordum. “İyi ki doğdun ve iyi ki hayatıma girdin.”

Birçok gözün üzerimizde dolaşıyor olmasını umursamadı ve eğilip dudaklarıma çok küçük bir öpücük kondurdu. İlk kez insanların içinde gülmüştü. “Hatırlamadın sanıyordum.” Herkes bize bakarken Erdinç umursamadan dudaklarıma tekrar tekrar küçük öpücükler bıraktı.

“Muhteşem bir adamın dünyaya geliş gününü nasıl unuturum?” Gerçek buydu, o her yönden muhteşem ve kusursuzdu.

Erdiñ bir şey söylemeden bana sıkıca sarıldı. Sonra pastaya doğru ilerlemeye başladık. Tam da istediğim gibi hazırlanmış pasta pirlanta şeklindeydi, aynı benim doğum günü pastam gibiydi. Tek farkı benimki pudra pembeyken Erdiñ'inki siyahtı.

Özgür ve Tusem'in elleri birbirine kenetlenmişti ve Özgür gülmüsyordu. "Umarım yalanıma çok kızmamışsındır, abi," dedi. Tusem'i bırakıp Erdiñ'e sıkıca sarıldı. "Mutlu yaşlara, kardeşim." Erdiñ'se sadece gülüp, Özgür'ün sırtına dostça vurmayı seçti.

Tusem biraz çekinerek Erdiñ'e elini uzattı. "Mutlu yaşlara," diyerek doğum gününü kutladı.

Erdiñ, "Sağ ol," diye cevap verirken Tusem'in uzattığı eli sıkı.

Sıra pastanın üzerine yerleştirilmiş beyaz, rakamlı mumlara geldiğinde Erdiñ'e sokulup parmak uçlarımda yükseldim. Kulağına, "Bir dilek tut," diye fısıldadım. Kocaman salondaki onlarca insanın gözleri bizim üzerimizde olsa da ona hayranlıkla bakamadan yapamıyordum.

Erdiñ belimden sarıp beni önüne aldı, benim yaptığım gibi kulağıma fısıldadı. "Tek dileğim ve isteğim sensin." Kulağımın altındaki ince ve hassas noktaya dudaklarını bastırdı. "Beraber üflüyoruz," dedi. Beni de kendiyile birlikte pastaya doğru eğdi ve yirmi yedi yazan mumlara birlikte üfledik.

Mumlar sönüp etrafımızdaki davetliler güçlü bir alkış ve çığlık kopardıklarında Erdiñ sadece bana bakıyordu. Etrafındakiler ya da olanlar umurunda değildi.

Pastanın kesilmesinin ardından gece o kadar büyük bir doluluk ve hızla geçti ki, hangi ara saatin on ikiyi geçmiş olduğunun farkına bile varamadım. Sınırı olmayan partide, saat ilerledikçe kişi sayısı artıyordu. İş çevresi, arkadaş çevresi, çalışanları... Her gelen, yanında ultra pahalı markaların kutuları, çantalarıyla hediyeler getirirken, toplantı salonunun bir masasının üzeri ve etrafı dolup taşmıştı. Özgür bir süre sonra böyle olmayacağına karar kılıp korumalara bütün paketleri arabaya yerleştirmelerini söyledi. Gelen hiçbir hediyeye Erdiñ'in bir gram dahi ihtiyacı yoktu ama davetlilerin güzellik yapıp elleri boş gelmemiş olmaları da çok hoştu. Bu sayede Erdiñ de etrafında onu seven ve saygı duyan onlarca insan olduğunun farkına varıyordu. Yine de o hediyelerin hiçbirini kullanmayacağından adım kadar emindim.

Benim vereceğim hediyeye tepkisini ise ayrıca merak ediyordum.

Gecenin sonunda ayakta duramayacak haldeydim ama direnerek Erdinç'in yanından ayrılmadım. Erdinç kocaman toplantı salonunun başköşesine gitti. "Bu gece..." Tüm uğultu yavaşça kesildi. Ardından konuşmaya devam etti. "...buraya gelip beni yalnız bırakmamış olan tüm arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. Herkese iyi geceler." Sonunda geceyi bitiren cümleleri duyduğuma sevinmiştim.

Erdinç son olarak birkaç iş adamıyla da küçük sohbetler yapıp onları yolcu ettiğinde, geriye kalanları fazla umursamadan beni yanına çekti ve Özgür'ün yanına gittik.

"Asya bugün fazla yoruldu. Biz eve geçiyoruz."

Buralar sana emanet bakışı attığında da Özgür elindeki içkiyi masanın üzerine bırakıp başıyla onayladı. "Tamam, abi. Yeni yaşıñ tekrar hayırlı olsun. Size iyi geceler."

Zaten fazla kişi kalmamışken bir an önce kaçmak en mantıklıydı. Daha fazla oyalanmadan bagajı ve arka koltuğu dolmuş olan arabaya geçtik. Arkamızdaki Audi de bizim arabadan farksız şekilde hediye doluydu.

Normal bir insanın bu kadar çok hediye aldığında sevinçten uçması gerekirken Erdinç sadece arkamızdaki kutulara bakıp göz devirmekle yetindi. "Nedense hepsi fazlasıyla gereksiz duruyor."

Araba yavaşça hareket etmeye başladığında kafamı Erdinç'e çevirdim. "İçlerinde hoşuna giden bir şeyler mutlaka olacaktır."

"Hiçbiri açılmayacak ve ihtiyacı olan insanlara gidecek."

Mantıklıydı. Erdinç zaten kendi zevki olan ve belli başlı yerlerden giyinen biriydi. Başkalarının aldığıını üzerinde taşıyacak veya giyecek değildi. "Nasıl istersen." Önüme dönüp yolu izlemeye koyulduğumda içimden daha çok meraklanmaya başladım. Acaba benim hediyem hakkında ne düşünecekti?

Eve yaklaştığımızda telefonumun saati biri gösteriyordu. İkimiz de yorgunduk ve yatağa muhtaç durumdaydık. Erdinç dik duruyor olsa da ben kendimi zor tutuyordum.

Araba durunca yerimden kıpırdayacak halim yoktu. "Geldik, güzelim."

Biz eve girerken korumalar da paketleri taşımaya başlamıştı. Odamızın kapısından içeri girdiğimizde kendimi yatağa atmadan

önce bir değişiklik yapıp, gardiroytan geceliğimi aldım. Üzerimde-
kileri çıkarıp geceliği başımdan geçirirken Erdinç de banyoda elini
yüzünü yıkıyordu. Çıkarttığım kıyafetlerimi katlamayı bitirdikten
sonra gardiroya yerleştirirken odaya döndü. Banyoya girerek ben
de elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım ve parmaklarımla saçlarımı
düzelttim. Dün akşam yaptığım kıvırcıklar bozulmadan duruyordu.

Odaya geçtiğimde Erdinç üzeri çıplak bir halde, ayakta, tele-
fonunda bir şeylerle uğraşıyordu. Banyonun kapısında bir süre
durup onu izledim. O sırada başını çevirip bana baktı. Bir anda
odanın içindeki elektriklenmeyi hissettim. Gözleri ilk olarak gece-
liğimin mini eteğinden açıkta kalan bacaklarımı süzdü. Sonra yü-
züme baktığında ona doğru yürümeye başladım. Elindeki telefonu
yatağın üzerine attı ve önünde durduğum anda beni kendine çekti.

“Unuttum sandın değil mi?” dedim.

“Toplantı odasına girene kadar evet,” dediğinde burnunu ya-
nağıma sürtüp kokumu içine çekti. Kolları arasında beni sıkarken
kısık sesiyle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Erdinç ve teşekkür kesinlikle bir ilkti. Yine de şaşkınlığımı sak-
layıp bir şey söylemedim. Geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Bir
saniye izin verir misin?” dedim. Anlamayan gözlerle yüzümü in-
celerken kollarını gevşetti. Yatağın bana ait tarafındaki komodinin
önüne gidip üst çekmecedен kutuyu çıkardım. Eski yerime geldi-
ğimde kutuyu yavaşça ona uzattım.

“Bu da benim hediyem.” Kalbim beğenecek mi diye çırpınarak
atıyordu.

Erdinç bir kutuya bir de bana baktı. “Senin varlığın zaten bir
yıldır bana hediyeleyen başka bir hediyeye ne gerek vardı, mini-
ğim?” Kutuyu görmezden gelip beni tekrar kendine çekti. Kabur-
galarımı kıracak şekilde sarıldı.

“Yine de bakmanı istiyorum. Beğenecek misin diye merak edi-
yorum.” Daha çok becerebilmiş miyim demem daha mantıklıydı.

Beni bırakmak istemeyerek kollarını açtığında alt dudağımı
ısıırıyordum. Siyah kadife kutunun üzerindeki kurdeleyi açtı, acele
etmeden kapağını kaldırdı. Ellerimi birbirine geçirmiş, ilk tepkisi-
ni bekliyordum ama hiç tepki yoktu. “Olmamış mı? Beğenmedin
mi?”

‘Sen ciddi misin?’ der gibi bakıp, kutunun içinden kol düğme-
lerini çıkardı. Yüzünde – çok şükür – beğeni ifadesi oluşmuştu.

Hayretle bana baktı. "Bu zamana kadar neden böyle bir tasarım yapmamışım diye kendime kızıyorum."

"Senin gibi birine tasarım yapıp hediye etmek ne kadar saçma olsa da beğenirsin diye düşündüm."

Doğrusu elindeki kol düğmeleri için bir ay çalışmışım. Kendi simgesi olan pırlantanın içine beyaz taşlarla baş harflerimizi koydurmuştum. Birinde 'A' diğesinde 'E' yazıyordu ve siyah pırlanta şeklinin içinde bana göre çok şık duruyordu. Bu tasarımı Özgür'e ilk söylediğimde çizimi bittikten sonra kendisine vermemi ve Erdinç'in tasarımlarını gerçeğe dönüştüren ekibe yaptırmamızı daha uygun olacağını söylemişti. Kabul etmiş, çizimi teslim ederken ücretini de ödemek istemiştin ama Özgür asla kabul etmemişti.

Erdinç başını iki yana sallayarak düğmenin detaylarına baktı. "Kesinlikle rakibim olabilirsin." Kutuyu yatağın üzerine bırakıp yüzümü hızla avuçları arasına aldı ve dudaklarıma yöneldi. Öpüşü başta yavaş olsa da sonrasında nefesimi kesecek durumlara ilerledi. Eli, açıkta kalan bacağıma inip hafifçe okşayarak kalçama çıkarırken, "Bana daha güzel bir hediye vermek ister misin, Asya?" diye sordu. Bu soruyu fazla ciddi, tutkulu ve gözleri kararmış bir şekilde sormuştu. Zorla nefes alırken, ne olduğunu sorarcasına gözlerine baktım. Tekrar dudaklarıma yönelip alt dudağıma emip hafifçe ısırıldı ve, "Bana bu gece kendini hediye et," dedi.

Erdinç Sakman'dan

Zamanı gelmişti. Karşımdaki kıza karşı tam bir yıldır, kendime dahi itiraf etmekte zorlandığım duygular hissediyordum. O, her gece kollarımın arasında yatarken hissettiğim tenin her noktasını öpmek, dokunmak ve ona sahip olmak istiyordum. Onun en ücra köşelerini keşfedip, bu zamana kadar tatmadığı duyguları ona yaşatmak istiyordum.

Onun beyaz teninin yumuşaklığı, açık kahverengi gözlerinin yoğunluğu ve her hareketinin güzelliği artık canımı yakmayı geçmişti. Boğazımdan bir an olsun eksik olmayan, nefesimi kesen bir el gibiydi.

Asya ondan istediğim şeyden sonra karşımda durmuş, kararsız bir halde bana bakıyordu. Benim ona sahip olmayı istediğim kadar, o da beni istiyordu ama en büyük özelliği gereksiz endişelerini

duygularının önüne geçirmesi idi.

Korku Asya'nın hayatındaki en kötü özelliği. Böylesine acı masız bir dünyanın içinde yaşarken hiç olmaması gerektiği kadar korkaktı. Onu yargılamıyordum, aksine fazlasıyla anlıyordum. Yetimhanede büyümüş ve kendini bildi bileli tek başına yaşamını sürdürmeye çalışmış biri olarak, hiçbir zaman sırtını birine tam olarak yaslamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bundan dolayı da içinde büyük bir boşluk, korku ve kuşku vardı.

Elim yanağının narin tenini okşarken ondan gelecek olumlu cevabı veya hareketi bekliyordum. Onun sıcak ve yumuşacık dudaklarına kendi dudaklarımı sürterken içim resmen kıvranıyordu. Gözlerimi kapattım ve elimde olmadan, resmen yalvarırcasına, "Lütfen!" diye inledim.

Asya kesik nefeslerle, düşmemek için bana tutunurken kollarımı kavramış parmakları buz gibiydi. "Erdinç!" Adımı söylerken kullandığı ses tonunda çekimserlik ve kararsızlık vardı. Yine o nefret ettiğim yanı kendini göstermişti.

Açıktaki kalan bacağında dolaşan elim küçük bedenini kendime çekiyordu. "Bana kendini hediye et, miniğim."

O da farkındaydı ki aramızda dolaşan gergin hava bedenlerimizi birbirine yapıştırıyordu. Kendimi tutamadan tekrar dudaklarına kaydım. Dilim, çekingen dilini okşarken kendime hâkim olamayarak onu yatağın üzerine usulca yatırdım. Üzerindeki mini gecelik yukarı kıvrılıp, karnına çıkarken altımda küçücük iç çamaşırıyla kaldı. Öpüşmemize karşılık verirken elleri ensemdeydi ve bana karşı koymuyordu.

Kendini nefes almak için geri çektiğinde soluk soluğa gözlerinin içine baktı. "Bu gece," dedi. Göğsü heyecandan hızla inip kalkıyordu. "Kendimi sana hediye ediyorum."

Duyduğum bu kelimeler, yirmi yedi yıllık hayatın bana yaşattığı onlarca kötü anının – mümkünmüş gibi – beynimden silinmesi kadar güzel bir hediye idi. Bu hediye, dünyanın en usta sanatkârlarının benzeri olmayan tasarımlarıyla dahi kıyaslanamayacak kadar eşsizdi. Başka bir dünyanın kapılarıydı.

Bu zamana kadar o kadar fazla kadınla yatmıştım ki sayısı akılda tutulmaz olmuştu ama hiçbirinde şu an hissettiğim gibi bir duygu hissetmemiştim. Hiçbirinde kalbim teklememiş, tecrübeli

ellerim nereye dokunması gerektiğini şaşırmamıştı. Asya onun ilki olacaktım ve bu zamana kadar dokunulmamış her yerini deneyecektim.

Bu, sadece benim değil, onun da hediyesi olacaktı.

Uğruna canımı vereceğim teninden aşağı doğru ilerlemeye başladığımda boynunda oyalandım. Açıkta kalan bacağına kendime sararken beni hissetmesiyle nefesi kesildi. Ağzından küçük bir inilti kaçtı. Kıpırdamamaya çalıştı. Kendimi ona daha çok vermek istesem de ona fazla gelmesinden korkuyordum.

“Erдіңç...”

Sesi buğuluydu. Bu, beni ona daha çok itti. Cevap veremedim. Onun yerine, boğazındaki narın eti dişlerimin arasına alıp ısırardım. Sonrasında hızla geri çekildiğimde üzerindeki geceliği çıkarıp attım. İç çamaşırlarıyla utanarak altımda dururken kıvrandı.

Nazikçe hem onun çamaşırlarını hem de kendi üzerimdekileri çıkardım. Utanmaması için güzel gözlerinden başka bir yere bakmamaya özen gösterdim ama bu, aylardır aç birinin yemekle dolu masanın yanına bırakılması gibi bir şeydi. Teni her yerimde hissedilirken vücuduna bakamamak kaynar suyun içinde diri diri yanmaktan farksızdı.

Tam konuşmaya başlayacağı anda ağzını tekrar ağzımla kapattım. Çünkü vazgeçmeye fazlasıyla meyilliydi ve bir yıldır bu anı bekliyordum.

Asya kollarını boynuma sarmış, korkuyla bana bakarken kendimi dövmek istedim. Onun ilki olacaktım ve kesinlikle bu işten benden çok zevk alması gerekiyordu.

Burnunun üzerine küçük bir öpücük bırakıp kendi üzerimdeki tek parçayı da çıkardığımda bacaklarının arasında kendime yer edindim. Artık bundan kaçacak bile olsa ona zorla sahip olurdum diye hissediyordum. Bana şu an yaşattığı duyguyla baş edebilecek kadar güçlü değildim.

“Bana bak, güzelim.”

Gözlerini tekrar görebilmek için çenesinden tutup kaldırdım. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, kalp atışlarını kendi göğsümde hissedebiliyordum. Bir kez daha, “Erдіңç,” dedi. Biliyordum, artık emindim ki bana hazırды ve beni istiyordu.

“Sakin ol, güzelim.”

Kendimi artık elle tutulur şekilde zor zapt ediyordum. Tüm bedenim gibi boynuma sarmaladığı ince kolları da titrerken, parmakları ensemdaki saçlarımda geziniyordu.

Tamamı anlamında başıyla onayladığında bedenlerimiz ilk kez ve büyük bir açlıkla birleşti.

Asya'nın tüm vücudu kollarımın arasında kasıldı. İlk kez tattığı duyguyla ensemdaki saçları koparırcasına parmaklarının arasına geçirip çekti. İşkencem iki katına çıktı. O kadar kusursuz ve puruzsuzdu ki kendimi tutamıyordum.

"Erdi..." nefesi yarıda kesildi. Alt dudağını dişlerinin arasına alarak ısırıldı.

Daha fazla ilerleyip, canını yakmamak için dişlerimi birbirine bastırmış sıkarken, derin bir nefes alıp irademi sonuna kadar zorladım. Bana alışmak zorundaydı.

"Güzelim... Sakin ol!" Bunu büyük oranda kendim için de söylüyordum, çünkü içinde hareket etmemek için sıkıştığım dişlerim kırılacaktı. Vücudu biraz daha gevşeyip bana alıştığında ikimiz de rahatlamıştık.

Bu, inanılmaz bir mucizeydi. Cennetten kovulmuş kanatsız bir meleği kendime ait yapmıştım. İlki olmuştum ve duymak için can attığı o iki kelimeyi ona bahşettim. "Seni seviyorum."

Tırnaklarının ensemda bıraktığı kalıcı izleri daha da derinleştirirken beni kendine çekti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve kısık sesle, "Seni seviyorum," dedi. Şaşkındı, çünkü o iki kelimeyi duymayı beklemiyordu.

Cennetten kovulmuş, yeryüzüne düşmüş kanatsız meleğim, gökyüzünden yeryüzüne bir kez de kollarımda iniyordu. Ona sahip olan kollarım en sıkı şekilde bedenini sarmalamışken, ben de ona eşlik ederek meleğimle yeryüzüne iniyordum.

Gece hayatında yaşadığım uzun zaman üzerine bu canlılık beni kendime getirmişti. Onun tadı, kokusu, teninin kusursuzluğu, beni sarmalaması ve fazla zorlanmadan kabul etmesi... Kesinlikle bir yıllık beklemeye değil, on yıllık beklemeye değerdi.

Kendimi Asya'nın üzerine bırakarak kafamı boynuna gömdüğümde, kolları yorgunlukla başının iki yanına düştü. Sessizdi. Ona yaşattığım güzelliği düşünüyordu ve kıpırdayacak hali yoktu. Onu yormuştum ama bu gece onunla olan işim daha bitmemişti, bir kez daha ona sahip olmadan bu geceyi sonlandırmayacaktım.

Beline sardığım ellerimi ellerinin üzerine götürdüm, parmaklarımı parmaklarına geçirip boynuna küçük bir öpücük bıraktım.

Bulutsuz bir gökyüzü kadar sakın ve berraktı. "Evlen benimle."

Uzun zamandır kendi soyadımın onun adının bitiminde olmasını istiyordum. Yorgunluktan sesi kaçmıştı ve hâlâ kendini tatlı garip duygunun yoğunluğunda hissediyordu. "Ne?"

Şaşırmıştı, beklemiyordu. Bir kez daha, "Evlen benimle," dedim. Bu teklif değil istekti, hatta kabul etmezse emirdi.

Asya bir süre altımda sessiz halde kalıp bana sadece nefes seslerini duyururken, sonunda net bir şekilde, "Hayır," dedi.

Şaşıрма sırası bana geçmişti ama Asya'nın bana deli gibi âşık olduğunu da biliyordum. Benden başka kimsenin olmayacağını, istese dahi gidemeyeceğini biliyordum.

Az önce yaşadığımız muhteşem andan sonra aldığım cevap sinirimin ucuna kibrit çakmıştı ve giderek patlama noktasına ilerliyordum. "Şu andan itibaren," diye söylenip biraz doğrulduğumda gözlerine baktım. O gözlere ömrümün geri kalanını vermek istiyordum. "Tadına varmış, benim olmuşken başkasına gidebileceğini mi düşünüyorsun?" Bunu sert bir şekilde söylemiştim. Aklından geçen neydi de evlenme teklifimi kabul etmiyordu?

Bu zamana kadar onlarca kadın benimle evlenebilmek için can atıp hayaller peşinde koşmuşken, benim istediğim kadın nasıl olur da evlenme teklifimi kabul etmezdi?

"Olabilir." Omuz silkti. Sevişirken saçları dağıldığı için altımda beni çıldırtacak şekilde güzel görünüyordu, irademi güçlü tutmakta zorlanıyordum. Gözlerinden yorgunluk akarken hâlâ çıplak olduğu ve güzel göğüslerini, loş ışıktaki net olmasa da yine de görebildiğim için utanıyordu. "Unutulmaz bir evlilik teklifi istiyorum."

Sonrasında vereceğim tepkiyi beklemeden çekinerek gözlerini benden kaçırdı.

Sinirim yok olmuştu. Demek ki miniğimin isteği güzel ve akılda kalıcı olan bir evlilik teklifiydi. "Demek unutulmaz bir evlilik teklifi," dedim, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırmak için bıyık altından gülüyordum. Bu kadınlar hep aynıydı. Ama Asya'yı birçok yönüyle o kadınlardan ayırabilirdim, çünkü beni kendine bağlamayı başardıysa her kadının dahil olduğu bir gruba dahil olamazdı. Dudaklarını öpüp geri çekildiğimde, "Yaparız," dedim ve kendimi daha fazla

tutamayarak Asya'ya tekrar sahip olmak istedim.

Elim bacağına kayıp onu kendime sararken yorgunlukla mız-mızlandı. "Uyumak istiyor..." Konuşmasına müsaade etmedim, çünkü bir yıldır onun yüzünden varlık içinde yokluk çekiyordum.

"Uyuyacaksın miniğim," desem de sırtıyordum.

Kesinlikle kadınıma doyamayacaktım...

Bölüm 24

Bir Ay Sonra

Asya Armağan'dan

Erдің'in olmak! Sadece ona özel olmak ve onun kollarında kendinden geçmek. En hassas noktada onu hissederken, kokusunu içine çekerek mayışmak. Beynimin ona ait olan bölümü o kadar dolmuş vaziyeteydi ki kendimi bile daha az düşünüyordum.

Erдің'le ilk birlikte olduğum gece hislerim o kadar yoğun şekilde kendini göstermişti ki sonraki birkaç gün ben, ben değildim. Vücudum ona alışana kadar kendimi sıktığımdan dolayı birkaç gün tatlı ağrılarım olmuştu ama gram umurumda değildi. Bana yaşattıkları, hissettirdikleri, parmaklarının dokunuşları içime öyle kıvraklık vermişti ki, tek yapabildiğim kendimi ona teslim etmek olmuştu. Tabii bir de korkularımın fazlasıyla yersiz olduğunu anladığım için rahata ermiştim.

Yaza giden günlerin sıcaklıkları artarak devam ediyordu. Hayatım, Erдің'in koşullarına ayak uydurmaya alışmışken, bedenim yorgunluk çekiyordu. Her gece bitip tükenmek bilmeyen arzuları...

Beynim zaten kırılgan ve hassasken, bedenim ona ayak uy-

durmaya çalışmaktan yorgun düşüyordu. Çok eskiden gelen gece yaşantısı onu bir hayli tecrübe sahibi etmişti. Erdinç, hayatına girdiğim günden sonraki bir yılda kimseyle birlikte olmadığı için son bir ayda bu birikiminin acısını benden çıkarıyordu. Geçen bir ay içerisinde bana nefes aldirmazken, kendisi nasıl oluyor da yorgunluktan etkilenmiyordu, şaşıyordum.

Gözlerimi açtığımda güneş çoktan doğmuştu. Erdinç uyanmış, hazırlanıyordu. Burnuma şampuanının kokusu gelirken, ben de bir an önce suyun altına girmem gerektiğinin farkındaydım.

“Günaydın, miniğim.” Son bir ayda her gün olduğu gibi neşesi son derece yerindeydi.

Yatağın içinde gerinirken, “Günaydın,” diye mırıldandım. “Kaçta çıkacaksın?” Beni okula bırakması gerekiyordu.

Erdinç onun olduğum ilk geceden sonra, bir hafta beni evden dışarı çıkarmayıp, okula dahi göndermemişti. Nedeni, yorulmamı istemiyor oluşuydu. Sonraki üç hafta ise önemli derslerime girip çıkmıştım. Geçen hafta vize sınavlarıma da mecburiyetten gitmek zorunda kalmıştım. Vizelerim Erdinç’in beni çalıştırması sayesinde gayet güzel geçmişken, her ders molasında beni sıkıştırmaları olay oluyordu. Benim kaçışım, çığlıklarım korumalar tarafından bile duyulacak şekilde evi inletirken Erdinç’in bir gram bile umurunda değildi.

“Dersin kaçta başlayacak?” Kravatını düzelterip yatağa yaklaştı.

“On.”

Yataktan kalkabilmek için üzerimdeki çarşafı kaldırdım. Bacaklarım ağrıyordu. Yataktan çıkmayı başardığımda Erdinç’in tam önünde durdum. Bakışları, önu hayli açık olan geceliğimden görünen göğüslerimde dolaştığında derin bir nefes alıp burnumun ucundan öptü. Kendine hâkim olamama halleri sürüyordu. “Bırakırım güzelim, aşağıda bekliyorum.”

Sırtını dönüp odadan çıktıktan sonra ben de kendimi banyoya attım. Kapıyı gereksiz yere kilitleyip boy aynasının karşısına geçtiğimde belime kadar gelen kumral saçlarım, dün gece Erdinç’in hışımına uğradığı belli olacak şekilde dağılmıştı. Aynada kendi yansıma-mama bakarken son günlerde içimdeki Asya’yla konuştuğum konu tekrar aklıma geldi.

İş işten geçmişti ama evlenmeden Erdinç’in olduğum için pişmanlık duyacak mıydım ya da duyuyor muydum, emin değildim.

Erdinç beni seviyordu, bunu zaten biliyordum. Onun olduğum ilk gece kulağıma defalarca fısıldamıştı. Onu her hissedişimde ruhumu da ele geçirircesine muthiş sözleriyle ikimizi de doyuma ulaştırmıştı. Yaza evleneceğimiz de kesinken kendi kendime sürekli olarak 'zaten Erdinç'in olacaktın' diyordum. Bu pişmanlık değildi ama Türk geleneğinin unsuruydu. Bu unsur, evlenmeden önce kızların ilişkiye giremeyeceğiydi. Tek bir erkeğe ait olmak kesinlikle çok güzel bir duygu ve saflıktı ama kızların da kalbinin olduğunu, erkelerden daha güzel sevip, sadık olabileceğini unutuyorduk. Ve de bekâretin evliliğin temelini oluşturduğu kanısına fazlasıyla sadıktık. Şunu da unutmamak lazımdı ki bir kadın zaten ilkini, en sevdiği adamla yaşırdı. Sonrasında erkeğin yarı yolda bırakıp gitmesiye onun karaktersizliğiydi.

Erdinç'in beni bırakma gibi bir durumu olmadığından ve ısrarla evlenmek istediğinden emindim, dolayısıyla öyle bir kaygım yoktu. Bir de evlenme teklifim en garip şekilde, Erdinç'in kolları arasında kendimi kaybederken gelmişti. Normal bir kız, Erdinç gibi bir erkeğin teklifini koşulsuz şekilde kabul edip yarına nikâhı kıyardı fakat her kız gibi, benim de güzel bir evlilik teklifi almaya hakkım vardı. Yıllar sonra aklıma geldiğinde ilk anda hissettirdiği güzelliği tekrar hissedebilmek istiyordum. Bundan dolayı da evlilik teklifini kabul etmemiştim. Bekâret konusunda son söyleyeceğim şeyse 'evleneceğim erkek, beni sırf bekâretimden dolayı alacaksa hiç evlenmeyi tercih ederim,' olurdu.

Aynanın karşısında kendimi izlemeyi bırakıp küvetin içine girdiğimde üzerimdekileri çıkarıp, sıcak suyu açtım. Hızlı ve güzel bir duşun ardından kendimi odaya attığımda üzerime yaz aylarına girdiğimiz için ince, krem rengi bir gömlek ve açık renk kot giydim. Saçlarımı kurutup açık bıraktığımda da hafif bir makyaj yaparak aşağı indim.

"Neredeler? Önlerini kestiniz mi?"

Erdinç'in sesi zemin katı dolduruyordu. Ben saçlarımı çatarken o, elinde ceket, kulağında telefonla aceleyle salondan çıktı.

"Erdinç?" Beni görüp durduğunda telefonu kapattı. "Neler oluyor?"

Bir an önce evden çıkmak istercesine ceketini giydi. "Önemli bir şey değil. Bugün geç gelebilirim. Belki gece hiç gelmem, güzelim. Sen merak etme beni, tamam mı?" Belimden tutup kendine

çektğinde benden sakladığı bir şeyler olduğunu biliyordum. Özgür'le birlikte iyi olmayan işler karıştıracaklardı.

Belime sardığı kollarını çözüp gitmeye hazırlanıyordu ki izin vermedim. "Nereye gittiğini söyler misin?" Stres yapmışım. "Kimin önünü kestiler?" Yine mafya babası kimliğine bürünecekti.

"Sadece iş güzelim, sen zihnini yorma." Alnıma küçük bir öpücük bıraktı. "Korumalar seni okuluna bırakacaklar."

Yine gitmek için atak yaptığında kollarımı ona daha sıkı doladım. Elime soğuk ve metal bir şey değdiğini hissettiğimde ürkup geri kaçtım. "Neden silahın yanında?"

Bunu korkuyla sormuştum. Soruma cevap vermek yerine benden uzaklaşıp hızla kapıya doğru gitti. "İşlerim var, güzelim. Gitmem gerekiyor."

"Erdoğan, dur!" Peşinden gitmeye çalışacaktım ki ona engel olmama müsaade etmeden aceleyle kapıyı vurup çıktı.

Gitmişti. Yine en nefret ettiğim hallerine bürünüp elini kana bulayacaktı. Bundan pişmanlık duymayıp hiçbir şey olmamış gibi yanıma gelecekti. Tek isteğimse etrafı kana bularken ona bir şey olmamasıydı. Düşüncesi bile mideme yumru oturturken kahvaltı yapamayacağıma karar verdim.

Erdoğan'ın vurarak çıktığı kapıya yaklaşıp dolabın içinden çantamla ince ceketimi elime aldım ve içimde dert olmuş Erdoğan'le dışarı çıktım.

Hemen kapının yanındaki korumaya moralim bozuk şekilde, "Beni okula kim bırakacak?" diye sordum.

Erdoğan belli ki gerçekten bir pislik çukuruna acele bir şekilde gidiyordu ki korumalarına benim için araba hazırlatmamıştı. "Hemen arabanızı hazırlatıyoruz, Asya Hanım." Koruma yanımdan ayrılıp garaja yakın olan bir korumaya bağırdı. Adam yan tarafına dizilmiş Audilerden birini alıp önümde durduğunda, ona seslenen koruma kapımı açmıştı. Tam evin bahçesinden çıkacakken de başka bir koruma daha arabanın önüne bindi. Her zaman olduğu gibi Erdoğan'ın yokluğunda iki korumayla okula gidiyordum.

Düşüncelerim her yerimi ele geçirmiş, Erdoğan'ın evden aceleyle çıkışına takılı kalmışken yüzüm asılmıştı. İçime korkular kök salmıştı ve onu kollarımın arasında hissedene kadar geri gitmeyeceklerdi.

"Asya Hanım, saat kaçta çıkacaksınız?"

Başım yana düşmüş şekilde camdan dışarıyı izlerken okula yaklaşmıştık. Kendimi toparlarken dik oturmaya çalıştım. "Bir buçuk gibi dersim bitecek."

Koruma konuşmadan başıyla onayladı.

Araba kampusun ön kapısında durduğunda kapım koruma tarafından açıldı ve aşağı indim. Koluma taktığım çantam düşüncelemin ağırlığı kadar beni yorarken, içinde defterim ve cüzdanımdan başka bir şey olmadığını biliyordum.

Okuldan içeri girdiğimde dersin işleneceği amfinin kapısına yöneldim. Tusem'in bugünkü derse girmeyeceğini dün gece attığı mesajdan bilirken moralim daha beter bozuldu. Hiç olmazsa Tusem şu an boş konuşmalarıyla aklımı dağıtırdı.

Girdiğim ilk ders bir buçuk saat sürerken pek fazla verim alamadım. Tek yaptığım tahtadaki notları alıp, hocanın üzerinde durduğu birkaç konunun kelimelerini yazmak oldu. İlk dersin çıkışında kendimi tutamayıp Erдің'i aradığımda telefonuna cevap vermedi. Daha beter kaygılanıp içim içimi kemirirken ikinci derse girdim. İkinci dersim de biri birkaç dakika geçe son bulurken tek bir kelimeyi dahi anlamamıştım. Tek yaptığım telefonumla tahtadaki ve slayttaki notları çekmek olmuştu.

Dersin bitiminde kulağımda telefonla sınıftan çıktığımda Erдің yine cevap vermiyordu. Gözlerim ağlamak için beni zorlarken dişlerimi birbirine bastırıp kendimi zor tuttum.

Ya bir şey olduysa? O zaman ne yapardım?

Kampüsün önünde beni bekleyen korumaların yanına gitmeye başladığımda hâlâ telefonla Erдің'i arıyordum. Telefonlarımı açmak zorundaydı.

Arabanın yanına ulaştığımda kapımı açan korumaya, "Erдің'le görüştünüz mü?" diye sordum.

"Hayır, Asya Hanım."

Koruma yüzüme bakmadan cevap verirken ağlamam kendini daha beter gösterir şekilde boğazımı gıdıkladı ve güçlkle yutkutup ağlamamak için kendimi sıktım. Başarmıştım, ağlamıyordum.

Telefonu kulağımdan çekip, "Tamam," dedim. Arabanın deri koltuklarına kendimi bıraktığımda derin derin nefes aldım. 'Erдің'e bir şey olmaz,' diye kendi iç sesimle konuşmaya başla-

dim. 'Büyük ihtimalle şu an ya birini öldürüyor ya da inliyordur' iç sesim de beni iyi hissettirebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Evin yolunu hangi ara bitirdiğimizi anlamadan bahçeye girdi. Yol, düşüncelerimle son bulmuştu. Kapının açılmasını beklerken kendimi dışarı atıp eve girdiğimde direkt odama çıktım. Günün erken saatleri olmasına rağmen üzerime pudra pembesi pijamalarımı geçirdim, çantamın içindeki telefonumu tekrar elime aldım.

Erdoğan'ın numarasını tekrar çevirdiğimde bacağıma sallayarak cevap vermesini bekledim ama yoktu, Erdoğan yine cevap vermiyordu. Kafayı yiyecek raddeye gelmiş şekilde beynimin damarları gümlerken komodinin üst çekmesini açtım. Bazı gecelerde çektiğim uykusuzluk sorunuma iyi gelen uyku hapımdan bir tane içtim. Düşüncelerim beni boğacak hale geldiği için baş edemiyordum. Birkaç saatlik uykuyla başımın ağrısını dindirebilir, Erdoğan'e kötü şeyler olacağı düşüncesinden sıyrılırdım.

Hapin etkisi yavaş yavaş kendini belli etmeye başladığı sırada yatağın içine girip yorgani kafama kadar çektim. Elimde telefonla tekrar Erdoğan'ı ararken gözlerime uyku bandını geçirmiştim. Sonuç değişmemişti. Telesekretere bağlanan kadın sesini susturup, elimden kayan telefonu yatağa düşürdüğümde uyku beni uzun süreli olarak bünyesine almıştı. Gözlerim kapanıp bilincim yok olurken içimde kötü hisler dolaşıyordu.

Etrafın sessizliği ölüm havası yayıyordu. Uyanmış mıydım, hâlâ uyuyor muydum belli değildi. Beynimin içinde küçük bir bip sesi vardı ve tek hissettiğim kalbimin atışıydı. Bir dakika kadar bu şekilde durup sessizliği dinlediğimde kendimde olduğuma karar verdim. Uyanmıştım. Gözümün üzerindeki uyku bandını ucundan tutup kafama taç gibi çektim ve saçlarımın önüme gelmesini engelledim.

Etraf karanlıktı. Komodinimin üzerindeki gece lambasının ışığı dahi yanmıyordu. Bu, Erdoğan'ın eve gelmediğine işaretti çünkü o, beni karanlıkta bırakmazdı. Sonrasında Erdoğan'ın sabah evden çıkışını hatırladım. Okula gidişimi, onu arayışımı, düşüncelerimden kurtulabilmek için hap içişimi... Erdoğan yine yoktu.

Ellerimle yatağın içini tarayıp telefonumu aramaya başladım. En son, uykuya dalarken elimden yatağa düşmüştü. Parmaklarıma değmesiyle telefonumu avucumun içine aldım. Saat gece yarısına

geliyordu. Kimse aramamış, mesaj atmamıştı. Son aramalarım-
gırıp en üstteki numarayı tıklayıp telefonu kulağıma goturdum.
İçimden dua ederek cevap vermesini bekledim. Telefon birçok kez
çalıp açılmayınca gözümden sessizce bir yaş aktı. Sırtüstü yattığım
yatakta gözlerimi karanlık tavana bakarken odayı bir tek ayın dışarı-
dan gelen ışığı aydınlatıyordu. Perdenin deseni ise yan tarafımdaki
duvara yansımıştı.

Kendime, "Kötü haber almadığın müddetçe kararlar bağlama,"
dedim. "Erdoğan'a bir şey olmaz."

Aşağıdaki sessizlik beni deli ederken hiç olmazsa Tofta'yla
aklımı dağıtmak için acele etmeden yataktan çıktım. Elimde tele-
fonum, çıplak ayaklarımla merdivenleri tek tek inerken, saçlarım
yeni uyandığım için biraz dağınıktı. Pijamamın altının beli bana bol
olduğundan paçaları yere sürünüyordu ama umursamadan salo-
nun önünden mutfığa geçtim. Zehra Hanım her zamanki gibi üç
tencere yemek yapmıştı. Karnım aç olmasına rağmen hiçbir şey
yemek istemediğimden bir bardak su içip mutfaktan çıktım.

Ayaklarım beni Tofta'nın yanına uğramadan önce kapının
önündeki korumaların yanına götürürken, kapıya on adım kala biri
paldır küldür içeri girdi.

"Asya!" Beni görmeden içeri girerken adımı bağırmıştı.

"Özgür!" Üzeri dağılmıştı. Her yanı ıslaktı ve pantolonu yer yer
çamur kaplıydı. Gömleğinde ise kan vardı. Yüzü korku, panik, kir
barındırıyordu. "Bu ne hal?" Ardından, aklıma gelen ilk ismi sor-
dum. "Erdoğan nerede?"

Özgür yutkundu. "Gitmemiz gerekiyor." Tek dediği şey buyken
Erdoğan'ın nerede olduğunu açıklamamıştı.

"Erdoğan nerede?" Kalbim tekledi. Bir şey olmuştu, çok kötü bir
şey. "Özgür cevap ver, sabahtan beri Erdoğan'a ulaşamıyorum!" Ses-
siz kalıp sadece yüzüme bakıyordu. Bir süre bakışlarıyla bana bir
şey anlatmaya çalıştı. Konuşamıyordu. "Erdoğan'a ne oldu?" Bekle-
diğim haber gelmişti işte. Dünya diye bir yer yoktu.

Daha fazla yüzüme bakamadı. "Timuçin'in evinde. Gitmemiz
gerektiyor!"

Timuçin'in evi. Neye işaret olduğu gayet açıktı. "Vuruldu mu?"
Sesim, kendimin bile zor duyacağı şekilde kısık çıkıyordu. Bugün,
sevdiğim adamın canı yanmıştı. Sanki mideme biri asit dökmüş
gibi kıvranmak istedim.

"Uzerimize ateş açtılar, Erđinç vurıldı." Nefesim kesildi. Gözüm doğru eğilip, bayılmamak için yanımdaki duvara yaklaşarak ondan destek aldım. "Erđinç arabanın hâkimiyetini kaybedince kardan dan aşağı, denize düştük. Ben de yanımdaydım."

Uzerindeki ıslaklığın sebebi belli olmuştu. Gözlerimin önüne siyah perde çekilirken Özgür'ü göremiyordum. Sadece Timuçin'in devam ederek sordum. "Erđinç yaşıyor, değil mi?"

Özgür düşmemem için kolumdan tutup bana destek verirken "Timuçin'in evinde ameliyata alındı," dedi.

Hâlâ, durumu hakkında bilgi vermemişti. "Hastaneye gitmeniz gerekiyordu." Timuçin Bey tek başına etkili olamayabildiğini

"İstemedi."

"Durumu nasıl?" Dünya etrafımda dönüyordu. Sabah giderken ona daha sıkı sarılıp gitmesine engel olmalıydım.

Özgür inatla cevap vermiyordu. "Vakit kaybetmeden Timuçin'in evine gitmeliyiz," dedi. Elim ayağım titrer vaziyette zorla yürümeye başladığımda ayağıma ayakkabı bile giymeden kapıda bizi bekleyen araca geçtim.

Arabanın arkasında bacaklarımı kendime çekip, sabahtan beri tuttuğum hıçkırıklarımı serbest bıraktığımda kendimden geçmiş gibiydim. Hiçbir şey duymuyor, görmüyor, düşünemiyordum. Tek istediğim sabah sapasağlam olan Erđinç'e aynı şekilde sarılabilmekti.

Araba hızla Timuçin Bey'in evine giderken kendimi çaresiz hissediyordum. Bir kez daha yenilecek, yalnız kalacak ve bu sefer toplayanım olmayacaktı. Erđinç'i kaybedecek olmak zulüm gelirdi bana. Koca gökyüzünde tek kalmış, yaralı kuş gibi olurdum. Gidecek onca yer varken kendime sığınacak tek bir yer bulamazdım. Onun kokusunu içime bir kez daha çekemeyecek, her gece beni saran güçlü kollarının varlığını hissedemeyecek olmak beni diri diri yakmaktı. Sonum, çok geçmeden canıma kıymak olurdu. Erđinç siz bir hiç olurdum. Buna katlanamazdım.

"Asya." Omzuma bir el dokundu. "Geldik." Başımı eğdiğim dizlerimin üzerinden kaldırıp etrafıma bakındığımda, yaşlı gözlerimle daha önce bir kez daha gelmiş olduğum Timuçin Bey'in evine baktım. Bu ev bana hep acıyı hatırlatacaktı.

Programla ayarlanmışçasına buz gibi bir bakışla Özgür'e bak-

pm ve arabadan indim. İçeri girdiğimde Timuçin Bey'in ne söyleceğini tartmaya çalışıyordum; oldu, iç kanaması var, beyin kanamasını durduramıyorum, kaburgalarındaki kırık akciğerine baktı. Çıplak ayaklarım yarı nemli yeşil çimenler üzerinden hızla evin kapısına doğru gidiyorken, gözyaşlarım gözlerimden durmadan akıyordu. Yüzümde tek bir kas dahi oynamaz halde, sadece gözlerimden yaşlar akarken koşuyordum. Düşüncelerim bedenimi uyuşturmuştu. Bir robot kadar cansızdım.

Evin giriş kapısına ulaştığımda kapı aralıktı. Birazcık itmemle sonuna kadar açıldığında hızımı kesmeden evin bodrumuna inen merdivenleri aramaya başladım. Daha önceden gelmiş olmama rağmen dikkatsizliğim yüzünden bodruma tam olarak nereden inildiğini hatırlamıyordum. Bugün ufacık bir şansım varsa o da bodruma inen merdivenlerin çabucak karşıma çıkmasıydı.

Merdivenleri hızlı şekilde inmeye çalışırken bacaklarımın titremesi yüzünden iki kez düşme tehlikesi geçirdim. Sonunda demir kapiya ulaştığımda güçsüz kollarımla zorla itip açtım. İğrenç bir gıcırtı çıktı. Ameliyathanenin koridorunda öylece durup tepkisiz şekilde, koridorun sol tarafında bulunan kapiya baktım. Sevdiğim adam o kapının arkasındaydı ve yaralıydı. Belki de çoktan ölmüştü. Bu düşünce beni titretti. Gözlerimden, bitip tükenmek bilmeyen yaşlar akarak yanaklarımı yıkarken sadece burnumu çektim. Hazır mıydım? Erdinç'i kanlar içinde görmeye ve kötü haberi almaya hazır mıydım?

İçimdeki Asya, kafasına çektiği kapüşonun altından ağlarken beni şaşırtan şekilde sessizce, "Hayır," dedi. "İkimiz de buna hazır değiliz." O da benim kadar Erdinç'in iyisine, kötüsüne alışmıştı. Ölümü halinde ikimizi de yok edeceğimi biliyordu.

Üzerine bastığım zemin çıplak ayaklarıma buz kadar soğuk gelirken, uyuşmuş bedenim bunu düşünmüyordu bile.

Bir anda ameliyathanenin kapısı açıldı, Timuçin Bey elinde kanla kaplı beyaz eldivenlerle kapıdan çıktı. Yüz ifadesi, beni bir anda görmeyi beklemiyormuş gibi garip bir şekilde sakinlikten çıkıp telaşa büründü. "Asya!" Duraksayıp ameliyathanenin henüz kapanmamış kapısından içeri baktı. "Yardıma ihtiyacım var."

Şoka girmiş halde öylece duruyordum. Bakıyordum ama neler olduğunu görmüyordum. Timuçin Bey bana doğru gelmeye başladı, Erdinç'in kanının bulaşmış olduğu eldivenleri çıkartıp koluma

dokundu. Erdinç'in kanı! Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Ben, Erdinç'i o halde göremezdim.

"Asya, sana diyorum!" Beni sarstı. "Yardıma ihtiyacım var."

Başımı, şoktan arınmaya çalışır gibi Timuçin Bey'e çevirdim. "Ne yapacağım?" Sesim kuru ve kırık çıkmıştı.

"Erdinç'in ameliyatına başlamadım." Ne demek ameliyata başlamadım. Bu, büyük bir zaman dilimin boşa gittiğinin haberi idi. "Fazla vakit kaybettik. Çabuk! Omzundaki kurşun yarasına parantez yapmaya başla. Ben hemen geliyorum."

Yanımdan ayrılıp koşarak uzaklaştı. Şokum büyüyerek devam ederken onun ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Erdinç çeriride kan kaybı yaşarken, ölümle burun burunayken, nasıl olur da benimle baş başa bırakıp aceleyle yanımdan ayrılırdı? Dahası, şu anda Erdinç'ten daha önemli olan şey neydi de gidiyordu?

Kendi kendime konuştum. "Toparlan!" Uyuşmuş ellerimi yumruk yapmaya çalıştım. "Erdinç'in sana ihtiyacı var." Şu bir gerçekti ki şu an benim Erdinç'e daha çok ihtiyacım vardı. İçimde öyle bir acı, boğazımda öyle bir düğüm vardı ki beynim işlevini yerine getiremiyordu. Vücudum zaten benden bağımsız şekilde yıkılmıştı.

Çıplak ayaklarımı soğuk mermer zeminde sürümeye başladım. Ağzımdan küçük küçük hıçkırıklar kaçarken, sevdiğim adamı ne halde bulacağımı görmek için ona doğru ilerledim. Ameliyathanenin iki yana açılan kapısından içeri adım atmadan önce gözlerimi sıkıca kapatıp açtım, derin bir nefes aldım. Yapabilirdim.

Ameliyathanenin kapıları iki yana kayarak açıldı. Sevdiğim adamın yüzü diğer tarafa dönüktü. Sabah giydiği takım elbisesi kirli ve ıslaktı. Beyaz gömleği kan içindeydi ve sedyede ölü gibi yatıyordu. Ağzımdan istem dışı derin bir hıçkırık kaçtı. Çığlık atacak gibi oldum. "Er-Erdinç!" Elimle ağzımı kapattım. Nasıl olurdu? O güçlü adam nasıl bu hale gelebilirdi?

Korksam da yürümeye devam ettim. Gözlerim buğulu şekilde omzundaki yaraya ve diğer tarafa çevrilmiş başına bakarken, kanamanın devam ettiğini görüyordum. Astımımın gelişini haber veren nefessizliğimi önlemeye çalışmak ister gibi derin derin nefesler aldım.

Timuçin Bey'in giderken söylediği sözleri hatırlayıp yan taraftaki ameliyat malzemelerinin bulunduğu masaya gittim. Orada hazır bulunan gazlı bezlerden bir miktar alıp yumak yaptım ve yarasına

pansuman yapmak için sedyeye daha çok yaklaştım. Ellerim ciddi anlamda titriyor, kalbim isyan ederek atıyorken ölmek istiyordum. Erdinç'i bu halde; vurulmuş, kan içinde, ıslak saçları alınına yapışmış görünce ölmeyi diliyordum. Ben Erdinç'imi bu şekilde görme- ve alışık değildim. O, her zaman güçlü olandı. Karşı tarafı yerle bir eden adamdı.

Yaranın etrafı kanla kaplıydı. Kanın daha çok akmasını önlemek amacıyla gazlı bezi bastırduğımda, baygın olsa da canının yanmasından korktuğum için yavaş hareket ettim. Gazlı bezi yaranın üzerine kapatıp bastırırken yaranın içinde bir şey olduğunu fark ettim.

Korkuyla, gazlı bezi orada bırakıp elimi geri çektim. Kurşun hâlâ yarasının içindeydi. Lanet olsun ki onun bir an önce vücudundan çıkması gerekiyordu ama Timuçin Bey ortalıkta yoktu.

Neredeydi bu adam?

Astım krizim kapıda bekler gibi nefesimi geri çekiyordu. Nefesimi veremiyor ve ciğerlerimi zorluyorken dikkatimi yaranın üzerinde toplamaya çalıştım. Eğer fazla bastırmadan kurşuna değebilseysem onu kolaylıkla çıkarabilirdim de. Gazlı bezi aldığım masanın üzerinden ameliyat aletlerinin bulunduğu tepsiden dişli penseti elime aldım. Bununla kurşunu kolaylıkla tutup çekebilirdim.

Titreyen ellerime hâkim olmaya çalışıp kendi kendime bir kez daha konuştum. "Yapabilirsin, Asya." Burnumu çektim ve yaşlarla dolu gözlerimi sildim. Ardından, yaranın üzerine örttüğüm kanlı bezleri çekip kenara bıraktım. Ellerimi titrememesi için sıkıp son kez derin bir nefes alarak yaraya doğru eğilip penseti kanlı yerden içeri soktum. Fazla içeri girmeme gerek bile kalmadan metal, sert bir şeye çarptım. Pensetle etrafını sardığım ince yapıyı anlamaya çalışırken ters giden bir şey olduğunu düşündüm. Pensetle tuttuğum metali geri çektiğimde ise kandan net olarak gözükmeyen cisme dikkatle baktım ve ağzım açık kaldı. Kaşlarım çatıldı. Kanlanmış yüzükl

Ardından, duymaktan yıllarca bıkmayacağım sesi işittim. "Benimle evlenir misin, miniğim?"

Öylece durdum. Önce pensetin ucundaki kanlı yüzüğe baktım, sonra kafası bana dönmüş, gözlerimin içini kollayan Erdinç'e. Bakışlarında kötü bir şey yoktu, aksine sapasağlamdı ve o anda her şeyi anladım.

Sabahtan beri bir oyunun içindeydim.

Yaşadığım olayı anlarken, bir gündür içimi dolduran sıkıntı hallerim rahatlığa kavuştu. Şokun en beter haliyle geri gelmeside kendimi kaybedip yere yığıldım.

Erdinç'in evlenme teklifi bile beni bayıltmıştı.

Hakkını da vermem gerekirdi ki hiç unutamayacağım bir evlenme teklifi almıştım...

Ayılmam için burnuma tutulan kokuyla kendime geldim. Elim, okşayan kocaman elin sahibi bana sesleniyordu. "Miniğim?"

Her zamanki gibi yıkıntısını toplayıp eski haline getirmek göreviydi.

"Buradayım güzelim, hadi uyan." Gözlerim açılmamış olsa da hissettiğim kadarıyla yumuşak bir yatakta yatıyordum.

Zihnimi fetheden ismi sayıkladım. "Erdinç!"

"Buradayım, miniğim." Elimin üzerinde dudaklarını hissettim. Neden bayıldığımı hatırladığım anda gözlerimi açıp elimi geri çektim.

"Sen manyaksın!" Şimdi hesap vaktiydi. Vurulduğum zaman da gözlerimi açtığımda bu odadaydım. Demek oluyordu ki hâlâ Timuçin'in evindeydik.

Erdinç omuz silkip piç bir gülüş atarken, "Unutamayacağın evlilik teklifi isteğini karşıladığımı düşünüyorum," dedi. Üzerini değiştirmiş, yeni bir takım elbise giymişti. Saçları her zamanki kusursuzluğundayken eski formundan eksiği yoktu. Bense ayaklarım çıplak, üzerimde pijamalarımınla yatakta yatıyordum.

Yatağın içinde doğrulup oturur vaziyete geçtim. "Aklım çıkıyordu az kalsın!" Elimle ona vurup yataktan aşağı atmaya çalıştım.

Ellerimi tutup beni tekrar yatağa yatırdı. "Cevap vermedin," dedi.

"Ne cevabı?" Aklım yerinde değildi. Hem saat kaçtı?

"Benimle evleniyor musun?"

"Hayır!" Hâlâ onu kaybetme düşüncesinin etkisindeydim.

"Bir seviye daha mı atlamam gerekiyor unutulmaz olmak için?"

Erdenen benimle oynuyordu. Bugün yaptığı şeyden zerre kadar bir utanmamıştı. Başının üzerinde bağladığı ellerimi kurtarıp bana ona vurmayı planlarken, "Sakın!" diye uyardım.

"O zaman kabul et." Sesi baştan çıkarıcı bir hal almaya başla-
mış. Bacaklarımın arasına yerleşti.

"Senki kabul etmesem, nikâh tarihini benden habersiz alıp
beni de o gün zorla masaya oturtmayacaksın."

"Haklısın ama amacımız senin de gönlünü yapmak."

Bir nevi formalite icabı. Dudakları bana yaklaşırken kafamı yas-
tağa bastırdım. "Güzel sor."

Durup gözlerime baktı. "Ne?"

"Normal çiftler gibi, güzelce evlenme teklifi yap."

"Şimdi mi?" Belli ki bacaklarımın arasındayken başka amaçları
vardı.

Kendimden taviz vermedim. "Evet."

Üzerimden kalkmak için kıpırdandı. "Peki," dedi. Yataktan kal-
kıp cebinden siyah bir kutu çıkardı ve yatağın kenarına diz çöktü.
Ben de kendimi toparlayıp, yatağın ona yakın olan ucunda bağdaş
kurdum.

Siyah kutunun kapağı açıldığında aylardır beklediğim, Erdinç'in
benim için özel olarak hazırladığı tasarıma baktım. Yarasından çı-
karttığımda kanlı olduğundan ve o anın şokundan dikkat edeme-
miştim fakat temiz ve parlayan halini gördüğümde hayran kaldım.

Erdinç'i simgeleyen pırlanta şekli parmağımın çapındaki bo-
yuttaydı ve her bir yanını küçük pırlantalarla kaplamıştı. Bazısı
büyük, bazısı küçük, birbirine dolanmış halka halinde kusursuz gö-
rünen pırlantalar beni büyülemişti.

Erdinç tek dizinin üzerine çökmüş, beni izlerken kutuyu bana
doğru uzattı. "Benim gibi bir adamı ömür boyu çekmeyi kabul eder
misin, miniğim?"

İşte şimdi olmuştu. Parmaklarımı birbirine geçirmiş, sevdiğim
adama hayran hayran bakarken, "Evet," dedim. "O huysuz adamı
bir ömür boyu hayatımda istiyorum." Onsuz bir günümün bile geç-
mesini istemiyordum.

Erdinç, hedefe ulaşıp gülerek ayağa kalktığında yüzüğü kutu-
sundan çıkarıp parmağıma taktı. "Sakın çıkarmaya kalkma!"

Yüzük, parmağıma tam oturmuştu. İnce kollarımı boynuma doladığımda özlemini duyduğum kokusunu içime çektim. "Asla," dedim kulağına doğru. "Senin olmaktan asla vazgeçmem."

Bölüm 25

Üç gündür çektiğim mide bulantısı yemek yiyemediğim için halsizliğe yol açıyordu. Bir kere bile kusmamış olsam da sürekli olarak midemde garip durumlar meydana geliyordu. Bu durumu Erdinç'e yansıtmamayı başarmıştım. Ders çalışıyorum bahanesini kullanarak yatağın içinde, çıkardığım notlarımla vakit geçiriyordum. Parmağıma taktığı eşsiz yüzüğün varlığına ve hissine alışmıştım, günlerdir kendimi tutamadan sürekli yüzüğe bakıyor, Erdinç'in eşi olacağım diye kendi kendime beyan ediyordum. Asya Sakman! Ömür boyu parmağımda taşıyacağım yüzüğü gibi, soyadını da büyük bir zevkle kabul edecektim. Erdinç'le olan gece yaşantıma ise zorla da olsa biraz ara vermeyi başarmıştım. Haftanın her gecesi beni isteyen adamı beş günlük uğraş sonucu haftanın üç gecesine razı etmeyi başarmıştım.

Arabanın ufak sallantıları dahi midemi bulandırırken Erdinç'in yanında yüzümü bile ekşitmedim.

"Çıkışta seni alamayabilirim, güzelim."

Çantamı koluma takarken, "Sorun olmaz," dedim. Araba kampüsün önünde durdu.

"Korumalar burada bekliyor olacak. Onlarla dönersin." Beni kendine çektiğinde dudağımın kenarına her günkü öpücüğünden bıraktı.

"Tamam." Gülümsemeye çalışıp mis gibi kokusunu içime çektim ve arabadan indim.

Erdinç, ben okula girene kadar bekleyip gözden kaybolduğunda, ben de dersin işleneceği sınıfa ilerledim. Tusem Hanım son zamanlarda birçok kez yaptığı gibi, bugün de derse gelmeyeceğini söyleyen bir mesaj attığından gözüm onu aramıyordu.

Evlilik hayatı Tusem'le Özgür'e o kadar çok yakışmıştı ki bazı günler Erdinç'in evine oturmaya geldiklerinde, birbirlerine olan aşklarını ve bakışlarını izleyerek doyasıya zevk alıyordum.

Dersimizin hocası geldiğinde, oturduğum yerde birazcık doğrulup, not tutabilmek için defterimde boş bir sayfa açtım. Midemin bulantısı az buçuk geçmişti. Kendimi daha iyi hissederken, ders boyunca midemi düşünmemeye çalışıp hocaya konsantre oldum. Bir saatten fazla süren dersin kırkıncı dakikasından sonra kendimi yavaşça bırakmaya başlamıştım, açlık, midemin bulantısını daha beter şekilde geri getirmişti. Kendimi tutmayı başarsam da hocanın dersi bitireceğinden şüpheliydim. Sonunda birkaç kişi mola istediğinde hoca da on dakika kadar izin verip konuyu ikinci derse uzattı.

Fırsattan istifade elimi çabuk tutup kattaki tuvalete gittim, kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Kapıyı kilitlediğim gibi öğürmeye başladığımda bayılacak gibi oldum. Elimle duvardan destek alıp ayakta kaldım ve midemde son kalan atıkları da dışarı çıkardım. Artık bomboş olan midemden safranın iğrenç, yakıcı tadı geliyordu. Eğildiğim klozetten kendimi geriye doğru çektim. Sifona bastım ve elimi yüzümü yıkamak için lavaboya yöneldim. Karşımdaki aynada rengimin iki ton daha soluk olduğunu gördüm.

Berbattım.

Sakin olmalıydım. Bu halde derse giremezdim. Bacaklarımda ufacık bile can yokmuş gibi hissediyordum. Lavabodan destek alarak bir süre gözlerimi kapattım, sonra da yavaş adımlarla sınıfa döndüm. İnsanların dikkatini çekmemek için elimi mideme koymuyordum.

Sınıftan içeri adım atıp sırama yaklaştığımda kalemimin yerde olduğunu, defterimin kenarının da hafifçe yırtık olduğunu fark

ettim. Eğilip kalemimi yerden aldıktan sonra, kırıkmış defter yaprağıma baktım. Üzerindeki yazı, bir yerlerden tanındık gelen bir el yazısıydı.

'Adım adım sona yaklaşıyoruz...'

Kuvvetli bir öğürme isteği midemi delip beni bükerken, elimle ağzımı kapatıp yavaşça sırama oturdum.

Bu, oydu. Okulun içindeydi ve yakınımıdaydı. Hızla etrafıma baktım. Sınıftaki herkes kendi halinde, başka uğraşlar peşindeydi. Kimsenin umurunda değildim. Peki ama nasıl olur da bir yabancı sınıfa girip defterime bir şeyler karalarken dikkat çekmezdi? Peşimdeydi. Lanet olası her kimse, bana ciddi anlamda takmıştı.

Beyaz ışıklar parıldayarak gözlerimin önüne dökülürken derin nefesler aldım. Buradan gitmem gerekiyordu. Çantamı aceleyle toparlayıp defterimi ve kalemimi içine atıp sıradan kalktım.

Bela her yerdeydi. Bela benim kaybolmaz kaderimdi ve yürün-gemden sapmadan etrafımda dolanıyordu.

Hoca sınıfa girmeden bir dakika önce sınıftan çıkmayı başarıp, kusmamak için kendimi sıkarak, kapıda beni bekleyen korumaların yanına gitmeye başladım. Ağlama isteği her yanıma sarıyordu. Daha doğrusu korku yine ensemdeydi. Kampüsün kapısından kendimi dışarı atmamla birlikte, korumalardan biri arabadan inip kapımı açtı.

"Eve gitmek istiyorum." Bir daha dışarı çıkmamak üzere eve girip kendimi kilitlemek istiyordum. Peşimdeki deli, okulumun içine kadar girmişti.

"Nasıl isterseniz, Asya Hanım."

Kendimi arabanın arka koltuğuna bıraktım ve arabanın çalışmasını beklerken etrafımı taradım. Yaz mevsimi yaklaşırken etrafta deri ceketli birini aramıyordum fakat şüpheli duran biri de yoktu.

Çantamın fermuarını açıp telefonumu aramaya başladığımda elime, telefonumla birlikte turuncu küçük not defterim geldi. Defterde regl çizelgem vardı. Bugün ayın kaçı olduğunu kontrol etmek için telefonuma baktım. Mayısın sonlarındaydık. Bu işte bir terslik vardı. Çizelgemin son sayfasını açıp en son regl olduğum tarihe baktığımda nisanın ikinci haftasını gösteriyordu. Her ay olduğum tarihi on gün kadar geçmişti.

Midem bana bir şey söylemek ister gibi kasılıp, boğazıma safra

tadı çıkarırken kendi kendime, "İmkânsız!" diye sayıkladım. Erdiğ böyle bir şeye izin verecek değildi. Ben büyük bir aptal gibi safi korumamış olsam da Erdiğ'in korunmuş olması gerekiyordu.

"En yakın eczanede durur musunuz?" Başım, aklıma gelir. yin doğru olduğu düşüncesiyle bile dönmeye başlamıştı.

"Bir sorun mu var, Asya Hanım? Hastaneye de gidebiliriz."

"Hayır, sorun yok. Sadece astım spreyim bitmek üzere." Tam korumlar gibi onlar da astım hastası olduğumdan haberdardı.

"Peki, Asya Hanım. Nasıl isterseniz."

Yanlış bakmışımdır veya bir yeri atlamışımdır diye elimdeki zelgeyi ve telefonumu bir kez daha kontrol ettim. Zihnimi zorlay en son gerçekten de ne zaman regl oldum diye hatırlamaya çalıştım. Elimdeki bilgiler hesabın doğru olduğunu gösteriyordu.

Gözlerim karardı. Olamazdı. Ben hamile olamazdım. Kesin bir yanlışlık vardı ya da kansızlığımdan dolayı reglim gecikmişti, o kadar.

"Geldik, Asya Hanım."

Düşüncelerle eğdiğim başımı kaldırıp çantamın içinden cüzdanımı çıkardım. Eczaneye doğru yürürken kendi kendime, "Öyle bir şey yok, Asya," diyordum, çünkü anne olamazdım. Ben bir bebek istemiyordum. Ne olursa olsun çocuk bakmak benim işim değildi.

Gözlerim yer yer kararıp beni dengemi bozacak şekle getiriyor olsa da eczanenin kapısını iterek açtım. Tahminen benden üç dört yaş büyük olan esmer bir kız, beni gülümseyerek karşıladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gebelik testi almak istiyorum." Durumu dile getirirken sesim bile titremişti. Kız, tamam anlamında başını sallayıp rafların birinden aldığı testi bana uzattı. Ücretini çabucak ödeyip testi cüzdanımın arkasına sakladım ve eczaneden çıkıp arabaya bindim.

Şoför koltuğunda oturan yirmili yaşlardaki koruma arabayı çalıştırmadan önce aynadan bana yarım yamalak bakarak, "Erdiğ Bey'e söylememiz gereken bir sorun yok değil mi, Asya Hanım?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında sallarken, "Bir sorun yok," dedim. Kesin dille cevap vermişim. "Şimdi, eve gitmek istiyorum."

Benimle daha fazla konuşmaya devam edemedi. Arabayı çalıştırıp yola koyulduğumuzda yanındaki arkadaşına imalı şekilde bak-

n Bu bakışında Erdinç Bey'e soylessek mi, soylemesek mi ikilemi vardı. Benim için Erdinç'in bilmemesi en iyisiydi. Çünkü eğer gerçekten düşündüğüm gibi bir durum ortaya çıkarsa ne tür tepkiler vereceğimi kestiremiyordum bile.

Bu tür konulardaki acemiliğimi bırakın dile getirmeyi, düşüncelerimde bile aklımdan geçirmediğimden, saflık ustası olup, kendimi neredeyse her gece onun kollarına bırakmışım. Korunma veya hap alma fikri aklımın ucundan dahi geçmemişti. Aklım o kadar fazla değişik olayla dolu durumdaydı ki böyle bir olaya imkân vermemiştim. İçimde hâlâ yanlış anlıyorum duygusu dolaşırken, elimi karnımın üzerine bile koyamıyordum.

Orada bir canlı... Benim bedenimde gelişip, dünyaya gelecek bir bebek. Düşüncesi bile daha beter şekilde midemi bulandırıyor-du.

Araba tanıdık çakıllı yoldan içeri girip sallanarak evin bahçesine ilerlerken ben de kendimi toparlamaya çalıştım. Eve yaklaşıp bahçeye girdiğimizde, başka bir koruma koşturarak gelip kapımı açtı.

"Hoş geldiniz, Asya Hanım."

İnerken zorla gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Omzumda çantamla aceleyle eve koştururken, verandanın basamaklarını hızla tırmandım. Kendimi eve atmamla birlikte, Zehra Hanım'ın hazırladığı yemeklerin kokuları burnuma geldi ve ben kendimi tutamadım. Öğürmeye başladığımda omzumdaki çantamı yere fırlatıp zemin kattaki tuvalete girdim. Dizlerimin üzerine çöküp, boş midemdeki sıvıyı kustuğumda tuvaletin kapısı tıklatılıyordu.

"Asya Hanım, iyi misiniz?"

Zehra Hanım öğürmelerimi duymuş olacak ki işini bırakıp gelmişti. Derin bir nefes alıp sifonu çektiğimde yerden destek alarak ayağa kalktım. Kapıyı açarken, "İyiyim, Zehra Hanım. Endişelenecek bir şey yok," dedim. Rengim atmış olmasına rağmen dik durmaya çalıştım.

Elini sırtıma koyup destek olmaya çalışırken, "Hemen hastaneye gidelim," dedi. "Erdinç Bey'i arayalım isterseniz."

Erdinç'in adıyla daha bir kendime geldim. "Erdinç'e hiç gerek yok. Sadece midemi üşütmüşüm, o kadar." Elimi yüzümü yıkaya-

bilmek için lavaboya eğilip suyu açtım. Yüzüme bol su çarptı. Aşırı suyu çalkaladığımda Zehra Hanım bana temiz havlu uzattı.

“Al, güzel kızım.” Yine, çalışan hallerini bırakıp anne yatağına bana yaklaşıyordu.

“Teşekkür ederim.”

“Midemi yatıştıracak güzel bir bitki çayı yapayım sana. Sen de çık odanda dinlen, güzel kızım, olur mu?” Sırtımı sıvazlayan eli bana destek olup lavabodan çıkmama yardım ederken, üst kata çıkan merdivene ilerledim.

Basamaklara yakın yerde bıraktığım çantamı elime alıp, merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladığımda Zehra Hanım da bana çay yapmak için mutfağa gitti.

İçimdeki fesat ve oynak Asya, kendini uzun zaman sonra tam formunda hissedip konuşmaya başladı. “*Ya hamileysen?*”

Deliler gibi, sesli bir şekilde kendime cevap verdim. “Değilim!”

Eline aldığı çekirdeğinden art arda çıtlatırken, bacak bacak üstüne atmıştı. “*Ben hiç öyle düşünmüyorum ama.*”

“Defol başımdan!” Ağlamak ister gibi yüzümü astım.

“*Mankenleri aratmayan adamla sevişirken düşünecektin. Şimdi ağlamanın anlamı yok.*” Açık sözlülüğü ve doğruluğu canımı sırkarken cevap verdim.

“Konuşma!” O konuştukça vicdanım sızlıyordu ve saflığıma küfrediyordum. Eğer gerçekten hamileysem kendime ne yapardım belli olmazdı ve bundan sonra kimseye de güvenmezdim, çünkü Erdinç, bebek istemediğimi çok iyi biliyordu. Ben de onun çocuk istediğini biliyordum. Beni bilerek ve isteyerek, aptallığımdan yararlanarak hamile bıraktıysa kimseye güvenim kalmazdı.

Yatağın kenarına oturup çantayı önüme bıraktım ve hiçbir şey düşünmeden, yerdeki gri halıya bakarak öylece oturdum. Gebelik testini yapmaktan korkuyordum. Kaçtığım gerçeğin yüzüme vurulması ihtimalinden korkuyordum ve göğsüme oturmuş olan sızıyla ne yapmam veya nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Gerçeklerden daha fazla kaçmaktansa bu durumla yüzleşmeyi seçip ayağa kalktım. Kendime tekrar tekrar ‘öyle bir şey yok’ diyor, bu testi içimi rahatlatmak maksadıyla yapacağımı söylüyordum. Çantamı yerden alıp fermuarını açtım, cüzdanımdan çıkardığım gebelik testini elime aldım.

Odanın içindeki lavaboya geçip kapıyı kilitledim ve aynanın karşısında kendimi izledim. Baygın bakan gözlerim, solmuş tenim, zayıf bedenim... Bu görüntüden anne olmazdı. Olmamalıydı. Zihnimde dolayan, ruhumu çürüten düşüncelerden bir an önce kurtulabilmek için testi kutusundan çıkardım.

Beş dakika! Hayatımın en uzun zamanı gibi gelen beş dakika. Korkudan test çubuğunu lavabonun üzerine bırakmıştım. Küvetin kenarına oturmuş, yüzüm ellerimin arasında bekliyordum. Kesin sonucun belli olabilmesi için beş dakika beklemem gerekiyordu ve zaman dolmuştu. Artık çubuğa bakarak gerçeği öğrenebilirdim. Kendimde cesaret bulamadığımdan bir on dakika kadar daha aynı şekilde oturmayı sürdürdüm. Sağ elimin parmakları sol elimdeki yüzüğü döndürürken arada bir çıkarıp tekrar takıyordum. Sanki tüm stresimi yüzükten çıkarabilecektim.

Sonunda ayağa kalkmayı başarıp lavabonun üzerine bıraktığım çubuğa doğru yürüdüm. Tam önünde durduğumda gözlerim çubuğa bakmamak için tekrar aynadaki yansımama kaydı. İçime derin bir nefes çektim. Kısık sesle, "Lütfen tek çizgi olsun," diye mırıldandım. Ardından gözlerimi çubuğa indirdim.

Çift çizgi.

Hamileydim!

Öylece kalakaldım. Ellerim ilk önce açık kalmış ağızma çıktı. Gözlerimden sel gibi yaşlar akarken tek yapabildiğim yere, dizlerimin üzerine çökmek oldu. Sırtımı soğuk fayansa yaslarırken hıçkırmaya başladım.

Ben bebek büyütemezdim. Daha kendimi bile zor büyütmüş, bu hale yarım yamalak getirmişken başka bir canı büyütemezdim. Aile ortamı görmemiştim. Anne, baba nasıl olunur, bir bebek nasıl en iyi şekilde yetiştirilir bilmiyordum. Daha yirmi yaşında, kendimi bile zor ayakta tutarken çok erkendi. Anne olmak için önümde en az beş sene daha olmalıydı.

Bu düşüncelerim bir tek benim için geçerli değildi. Erdinç de benim gibi aile kavramını tam olarak bilmiyordu. Sürekli pisliğin içinde, elleri kanlı, korkutucu adam görünümündeydi. Doğuracağım bebeği Erdinç'in pis dünyasının içine atamazdım. Erdinç her ne kadar bebek istiyor olsa da ben bunları düşünmek zorundaydım.

Bu bebek daha fazla büyümeden alınması gerekiyordu. Başım-

da, anne olmayı düşünemeyecek kadar bela vardı. En basiti bugün ölümüne yaklaştığıma dair bir not almıştım ve kimden geldiği, ne tür bir bela olduğu belli değildi. Ben de Erdinç kadar kötü bir yaşama sahiptim. Erdinç gibi kazanan taraf da değildim. Aksine, hep yenilen taraftım. Bunların içindeyken, dünyaya getireceğim bebeği düşünmek zorundaydım.

Boğazımı sıkın eli geri itmek ister gibi kafamı geriye doğru yatırıp, ellerimi boğazıma koydum. Rahat nefes alamıyordum. Vucudumda benden ve Erdinç'ten bir parça taşırken, onu öldürecekimden dolayı kendimden iğreniyordum. Belki de erkek bebek olacaktı ve Erdinç gibi esmer tene, gamzeli yanaklara, kahverenginin en koyu tonu olan güzel gözlere sahip olacaktı. Böyle bir güzelliği öldürecekim için kalbime sancı girerken daha beter ağlamaya devam ettim.

Oturduğum zemin, bulunduğum geniş banyo, aldığım nefes bana az ve dar gelirken açık havaya ihtiyaç duydum. Gitmem gerekiyordu. Erdinç gelmeden bu evden biraz uzaklaşmam, beni bir kez bile uyarmadığından dolayı ona olan sinirimi yatıştırmam gerekiyordu. Korunanın ben olmadığımı bile kendi de korunmamış, bizi bu çıkmaza atmıştı. Başımı döndüren düşünceleri yeşertmiş, bundan sonra yaşayacağım hayatımı belirlemişti.

Ağlayan gözler, yıkılmış bir bedenle ayağa kalktığımda kilitli kapıyı açıp banyodan dışarı çıktım. Koşarak odadan ayrılıp aşağı indiğimde Zehra Hanım arkamdan elinde çay tepsisiyle seslenmeye başladı.

“Asya Hanım, neler oluyor?” Sesi korku doluyken, dağılmış yüz ifadem onu korkutmuştu.

Cevap veremedim. Hızımı kesmeden koşarak, kendimi evin kapısından dışarı attım. Korumaların dikkati anında bana yöneldi. Beni durdurmaya çalışıp çalışmama ikileminde gidip geliyorlardı. Hiçbirini düşünecek havada değilken bahçe kapısına doğru koşturdum.

Ağır kapıyı ince kollarımla ve zaten bitmiş durumda olan bedenimle zorla açmayı başardığımda, birkaç koruma kaçtığıma karar verip peşimden gelmeye başladı. Tam demir kapıları iki yana itip geçebileceğim kadar aralamıştım ki Erdinç'in arabası önümde durdu.

Göz göze geldiğimizde yüzüm ağlamaktan berbat halde, saç-

benim darmadağınktı. Arkamdaki korumaların koşması Erdinç'in arabasını görmeleriyle yavaşlarken ben durmadım. Erdinç'e bakan gözlerimi şimdi ondan çekip tekrar koşmaya başladım. Bu sefer farklı yoldan otobana gitmeye başlamıştım.

Erdinç o halimi görüp şoka girmiş olacak ki arabadan hemen inemedi. Ne zaman ki ben tekrar koşmaya başlayıp ondan uzaklaş-
tım, o da ancak o zaman arabadan inip peşimden gelmeye başladı.

"Asya!"

Bana yetişecekti ama umurumda değildi. Ne kadar uzaklaş-
abilirsem o kadar koşacaktım. Cevap vermedim. Sadece ağlamaya
devam ettim.

"Asya dur!"

Bana yaklaşıyordu. Çok zaman geçmeden kolumdan tutulup,
geriye doğru çekildiğimde sert göğsüne çarptım.

"Neler oluyor!"

Bu, sorudan ziyade bağırmaıydı. "Çek ellerini!" Kollarımı sar-
malamış güçlü parmaklar beni zapt edebilmek için canımı yakarak
sıkıyordu.

Erdinç ters giden şeyi çözmek istercesine sakın kalmaya zorla-
dı kendini. "Güzelim, sakın ol." Beni kollarımdan hafifçe sarsarken
kendine bakmaya zorladı. "Bana bak!" Başım önüme düşmüş, ağ-
lamam şiddetle devam ederken onu dinlemedim bile. "Asya, güze-
lim, korkutma beni ne oldu? Biri bir şey mi yaptı?"

Zarar veren kendi iken suçluyu arıyordu. "Senin yüzünden!"
Kafamı kaldırdım. "Bırak beni!" Onu zorla da olsa itip kendimden
uzaklaştırdım. Beni bu hale getirenin kendisi olma olasılığını dü-
şünmediğinden kaşlarını çatı. Ne demek istediğimi anlayamamış-
tı. Tek bir söz edemezken başımı iki yana salladım.

"Ben... yapamam!" Ellerimi yüzümden indirip yutkundum.
"Hazır değilim, Erdinç." Başımı tekrar iki yana sallarken durmadan
ağlıyordum. "Lütfen beni zorlama. Ben, istemiyorum."

Erdinç'in kaşları feci şekilde çatılırken söylediklerimi tamamen
farklı anladı. "Evlilikten mi korkuyorsun?"

Evlilikten korkmam saçmalıktı. Zaten evli çift hayatı yaşıyor-
duk. Tek yapmamız gereken etrafımıza duyurmak, o kadar.

Ben geriye doğru uzaklaşmaya çalışırken bana izin vermeden
kendine çekti. "Eğer bunun gibi delice bir nedenden dolayı ağlı-

yorsan, tamam!" diye bağırdı. "Evlenmiyoruz, Asya!"

Bu sefer onu sinirle geriye doğru itip kollarından sıkarak "Ben evlilik değil!" Elim ayağım titriyordu. Gözlerimden akan yaşın yoğunluğu o kadar fazlaydı ki Erdinç'i doğru düzgün görmüyordum bile. "Ben hamileyim!"

Erdinç, yüzüne tokat atılmışçasına sendeledi. "Ne?" A: Sadece bağıran adamın sesi sakinleşmiş, kısılmıştı.

"Bilerek yaptın değil mi?" Şimdi hesap sorma zamanıydı. "Ben zaten bu konuda aptalın tekiyken, tek bir ilaç dahi kullanmıyordum sen neden korunmadın?"

"Asya, hamilesin!" Hâlâ inanmakta zorlanıyordu.

Erdinç olumsuz yönde en ufak bir belirti vermezken kolumu sakınleştirip başımı iki yana salladım. "Ben, anne olmak istemiyorum."

Erdinç ne yapmaya çalıştığını anlayıp girdiği şoktan çabucak çıktı. "Ne demek istiyorsun?" Gözleri kısılmış, o bilindik serser: hali geri gelmişti.

"Bebeği istemediğimi söylüyorum."

Uzun süre sadece yüzüme baktı. Tepki vermedi. Gözleriyle beni öldürüp gömerken çenesi kasılmıştı. "Asya, eve gidiyoruz." Sonunda konuştuğunda kolumdan tutup beni yürütmeye çalıştı.

"Gelmek istemiyorum." Kolumu hiçbir şekilde geri çekemedim. Erdinç yüzüme bakmadan, yanında beni de sürükleyerek fazla uzaklaşamadığımız eve geri döndü. "Erdinç bırak!" Nereye gideceğimi de bilmiyordum ama evden uzak bir yer, bana en iyi gelecek şeymiş gibi görünüyordu.

Erdinç, beni duymadı bile. Koşarak çıktığım evin bahçesine sürünür şekilde çekildiğimde fazlasıyla katıydı. Evin kapısından içeri adım attığımızda kapıyı öyle bir gürültüyle çarptı ki kırılma sesi duyuyarım diye beklememe rağmen kapı sağlam çıktı.

Kolumu bırakıp beni kendine çevirdi. "O bebeğe zarar gelmeyecek!"

"Buna tek başına karar veremezsin." Her şeyimi o yönetirken buna karışmasına müsaade edemezdim. Bu, öylece alınacak bir karar veya kısa süreli etkisini gösterecek bir şey değildi. Bu, ikimizde, başka bir canı da etkileyecek bir karardı.

"Senin bir parçanın yok olmasına müsaade etmem!" Gözleri-

min içine bakan kahverengi dünyalar yakıcıydı. Benim düşünmeye dahi tenezzül etmediğim ayrıntıyı bana karşı kullanıyordu. "Peki, ben böyle düşünürken, sen benden bir parçayı nasıl öldürecek sin?"

İşte bu en ağırıydı. İkimiz de öylece durmuş birbirimize bağı nıyorduk. Zarar vermek istiyordu. Bana olmasa da yakınındaki bir şeyi darmaduman etmek istiyordu fakat kendini tuttu.

Erdinç'in bir parçasına zarar vermek... Ona bakarken bile içim acırken nasıl olur da ondan gelecek bir şeye zarar verirdim ki? Hem de kendi isteğimle. Asla yapamazdım ama bir bebeğin so- rumluluğunu da üstlenemezdim. "Ben tek başıma bebek büyüte- mem." Gözyaşlarım yine başlamıştı. "Aile nedir bilmiyorum. Ben anne olamam." Sorun hiçbir şekilde başka yöne çevrilemezdi. Or- tada bir sorun vardı ve nedeni de oydu.

Erdinç artık bağırmayı bırakıp bana yaklaşarak karşımda dur- du. Gözlerimden dökülen yaşları silerken yanağımı başparmağıyla okşadı. "Tek başına büyütmeyeceksin, güzelim." Beni kendine çe- kip sarıldı. Bu bebeğin kılına zarar gelmesine izin vermeyecekti. Aldırmama izin vermeyecekti. "Ben yanında olacağım. Aile kavra- mının ne olduğunu birlikte öğreneceğiz," dedi.

Bu sözleri biraz da beni kandırmak maksadıyla dile getiriyordu. Kulağıma fısıldadığı sözlerde yumuşaklık varken, ben çaresizliğim için onun koynuna sığınarak hıçkırıyordum.

"Erdinç... ben... yapamam." Her sözümün arasında bir iç çeki- yordum.

Erdinç düzelmeyecek gibi duran halime bağırmasa da sert bir tonla karşılık verdi. "O ikimizin bebeği, güzelim. Onu öldürmene izin vermem. Sakın aklından bile geçirme!"

Kolları arasında duruyorken ne benden vazgeçebiliyordu ne de doğacak bebeğimizden. Bu tutumu sergilerken beni düşünmü- yordu. Ben de anne olmak, Erdinç'e benzeyen küçük çocukların etrafımda dolaşmasını izlemek isterdim ama asıl sorun korkula- rımdı. Ben, bebek nasıl yetiştirilir kesinlikle bilmezdim. Harçlığını çıkarmak için bebek bakmıştım ama sorumluluğunu sürekli olarak üstlenmemiştim. Erdinç'in sadece kendi düşüncesini savunan bu halleri sinirlerimi bozarken göğsünden uzaklaştım. "Bilerek yap- tın değil mi?" Erdinç kaşlarını çatı. "Bilerek korunmadın. Hamile

kalmamı en başından beri istiyordun.” Ondan tekrar uzaklaşmaya başladım.

Ellerini ceplerine sokup, başını dikleştirdi. “Bilerek yapmasam da sonucundan memnunum.”

Yalan ona göre değildi. Doğru söylediğini yüzünden anlayabiliyordum. Kendime cesaret aşılarken başımı onun gibi dik tutmaya çalıştım. “Ben, bu bebeği istemiyorum, Erdinç.”

Son noktayı en net sesiyle dile getirdi. “O bebek doğacak!”

“Bunu bana yapamazsın!” Sonunda beni çileden çıkarmıştı. Çılgılığım, evin içinde yankılanırken bir gram bile etkilenmedi. “Anne olmaya hazır değilim.” Bana saygı göstermeliydi, hiç olmazsa bu konuda zorlamamalıydı.

“Anne olmaya hazırsın, sadece korkuyorsun.”

Doğruydu. “Bebeği aldıracağım.”

“İzin vermediğim müddetçe aldıramazsın.”

Gözlerimden gözlerini ayırmadan, korkusuzca ve en sert haliyle cevap veriyordu. Söylediklerinde haklı olduğunu bilmek canımı acıtırken tek yapabildiğim dişlerimi sıkmak oldu. Karşısında daha fazla duramayacağımı anladığımda da arkamı dönüp az ilerimdeki merdivenlerden odaya çıkmaya başladım. Kapana kısılmıştım, kaçırım yoktu. Odaya girip kapıyı gürültüyle kapattım, kilitledikten sonra kendimi yatağa attım.

Büyük bir çıkmazın içinde kıvranıyordum. Bir bebek sahibi olacaktım. Korkuyordum. Bu yolda yalnız yürümeyeceğimi, Erdinç’in her an yanı başımda olacağını bilsem de korkuyordum. Anne sıfatına layık olabilecek konumda değildim.

Saatlerce o şekilde yatmış, ağlamam kesilmeden kendi kendime uykuya dalmıştım. Midemin bulantısıyla bir anda sıçrayarak uyandığımda beni sarmalayan bir kolla karşılaştım. Erdinç yanımda uyuyordu. En son kendimi odaya kilitlediğimden emindim ama burası Erdinç’in eviydi ve onun gibi bir adamın kapıyı zorlanmadan, ses çıkartmadan açmasını doğal karşılamalıydım.

İğrenç bir kusma isteği beni tekrar dürtüklediğinde Erdinç’in kolunu itip ağzımı kapatarak odanın içindeki banyoya koşturdum. Erdinç, ben daha yataktan ayağımı atmadan kıpırdanışım ile ayılırken, uykulu gözlerle ‘neler oluyor’ der gibi beni izledi.

Banyonun içindeki klozetin kapağını kaldırıp boş midemin

neresinden ürettiğini anlamadığım atıkları kusmaya başladım. Erdinç'in sesini duymam da neredeyse aynı zamana denk gelmişti.

"Asya!" Bir el saçlarımı toplayıp sırtımı sıvazladı. "Tamam, güzelim korkma."

İstem dışı titremeye başladım. Artık midemde dışarı çıkacak bir atık kalmadığından inleyerek yere oturdum. Elimin tersiyle ağzımı silerken başım önüme düştü. Bebek, tüm dengemi bozduğu gibi ruh halime de zarar vermeye başlayacaktı.

Erdinç birkaç saniye yerde oturmama müsaade ettikten sonra tek kolunu belime sararak beni ayağa kaldırdı. "Gel buraya da elini yüzünü yıkayalım."

Un çuvalı gibi yerden yere atılmış hissederken kendimi zorla dik tutabiliyordum. Vücudum fazlasıyla aç kalmıştı, direncini her geçen dakika biraz daha kaybediyordu. Elimi yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladığımda vücudum hâlâ Erdinç'in kolları arasında titriyordu. Boşta kalan eline aldığı havluyla elimi yüzümü kurularken kendimi tutamadan başımı göğsüne yasladım. Gözlerim direncimin düşüşünden açık kalamazken Erdinç sırtımı sıvazlıyordu.

"Ne zamandır kusuyorsun?"

"Bu sabahtan itibaren."

"Daha önceden var mıydı?"

"Midem bulanıyordu ama kusmuyordum." Sesim o kadar yorgun ve kırılmalı ki kendime acımıştım. Sanki vücudum bir günde biraz daha zayıflamış, küçücük kalmıştı.

Erdinç içini çekerken dudaklarını başımın üzerinde hissettim. "Yarın sabah hastaneye gidip tüm kontrollerini yaptıracağız."

"Ben bu bebek için hazır değilim, Erdinç. Eğer hastaneye gideceksem aldırma için giderim."

Sırtımı sıvazlayan eli öylece kalakaldı. "Bebeğimiz doğacak, Asya."

Gelecekteki kaderimi Erdinç belirlerken tek yapabildiğim gözlerimi sıkıca kapatıp çılgılığımı bastırmak oldu. Kolları arasından kurtuldum ve ona baygın bakışlarla bakıp odanın içine geçtim. "Ben yarın hiçbir yere gelmiyorum."

Bu konuda geri adım atmayacaktım ve sonunda ikimizin parçası olan melekten kurtulup kendimden nefret edecektim.

Bir Hafta Sonra

Bir günü değil, bir saatımı dahi yalnız geçirmeme musaade edilmeyen bir haftayı öylece geçirdim. Erdinç, bebeği aldıracağı korkusuyla beni okula göndermiyor, kendi de şirkete gitmiyordu. Halledeceği işleri eve getirtiyordu. Boğucu halleri ikimizin arasını da da gerilime neden olurken, Erdinç sürekli olarak alttan aile taraf oluyordu. Bu, ona aykırı bir davranıştı ama kendime zarar vermemden korktuğundan benimle fazla tartışmıyordu.

Her gece ondan kaçmama rağmen inatla beni kendine çekip sarılarak uyuyordu. Ben de bir süre sonra kendimi ona bırakıp tatlı tatlı uyuyordum. Mide bulantılarım devamlılığını sürdürürken beni hastaneye götürmek için yalvarmaktan bıkmıştı.

Bugün günlerden cumaydı ve pazartesi gününden itibaren fi-nallerim başlayacaktı. Bir haftadır derslerden geri kalmış, ne yapacağımı bilmez şekilde her akşam Tusem'den notları alırken, gece gündüz çalışıyordum.

Haziran ayının ilk haftasında hava ıslıl ıslıl parıldarken elim sürekli olarak karnıma gidiyor, bir şeyler hissedecek miyim diye orada dolaşıyordu. Daha ne kadar süredir hamile olduğumu dahi bilmezken, bir haftada az da olsa hamilelik fikrine alışmaya başlamıştım. Hiç olmazsa ilk öğrendiğim günkü kadar aldırmaq istiyorum diye diretmiyordum. Fakat hastaneye giderek bebeğimi görme fikrine de hazır değildim. Vücudumda büyüyecek küçük bedenden resmen korkuyordum. Ona iyi anne, baba olamamaktan korkuyor, günahına dahil olmak istemiyordum. Neticede ben de Erdinç de iyi bir ailede yetişmemiştik ama Erdinç benden katbekat cesurdu ve bebeğimizi sahipleniyordu. Doğrusu ben de onu aldırmaq istemez, kucağında küçük bir Erdinç büyötmek isterdim ama nasıl anne olacağımı kestiremiyordum. Yoksa Erdinç'in bir parçasını öldürecek olmak yapacağım şeyler listesinde en sonda dahi yer almazdı.

"Asya, hadi çıkıyoruz."

Salonda oturmuş, elimde kumandayla kanalları dolaşırken Erdinç parmakları arasında salladığı araba anahtarıyla içeri girdi. Üzerinde lacivert, vücuduna tam oturan, belli belirsiz ince çizgilere sahip kareli bir takım elbise vardı. Benim üzerimde ise kot ve tişört vardı. "Nereye?"

Soruma kulak asmazken kolumdan tutup kaldırdı. "Bir haftadır naz ettiğın yeter. Hastaneye gidiyoruz."

Anında müdahale ettim. "Gelinek istemiyorum."

Çekıştirmelerimden etkilenmeden beni evden çıkarıp kapıları açık olan arabaya bindirdi. Kendisi arabaya binerken kaçmamam için kapının önünde bir koruma dikiliyordu. Ellerimi yumruk yapıp bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Sakin o yüzünü asayım deme. Bir haftadır güzellikle seni ikna etmeye çalıştım ama yeter. Her sabah senin kusmana izin veremem."

Sözleri beni dövercesine yüzüme vururken ellerimi bacaklarımın arasından çekip kollarımı göğsümde birleştirdim. Ona bakmak istemediğim için başımı cama doğru çevirdiğimde arabayı çalıştırdı.

Hastaneye giden yolda ikimiz de konuşmadık. Yirmi dakika yol aldıktan sonra hastaneye ulaşmıştık. İçeriye kollarım göğsümde bağlı şekilde girdim. Erdinç elimi tutma taraftarı olsa da üstelemek yerine arkamdan yürümeyi seçti. Arada bir gideceğim yolu tarif ediyordu.

Özel doğum hastanesi olduğundan bulunduğumuz katta olmasa da alt ve üst katlardan bebeklerin ağlama sesleri geliyordu. Koridor boyunca ilerleyip sondaki kapının önünde durduğumuzda Erdinç, sekretere sadece adını ve soyadını söyledi. Sekreter ayağa kalkıp doktorun kapısına ilerledi ve kapıyı tıklatıp açtı. Öğle yemeği saatleri olduğundan koridorda bizim dışımızda hasta yoktu.

"Erdinç Bey geldi, efendim."

Adamı göremeden kibar ve telaşlı sesini duydum. "Gelsin."

Sekreter içeri geçebilmemiz için kapının önünden çekildiğinde, "Buyurun, Erdinç Bey," dedi. Gözlerini Erdinç'ten zorla çekti.

Bu olaya sadece gözlerimi devirmekle yetinirken Erdinç'le birlikte bizi bekleyen doktorun odasına girdik. "Utku Bey," dedi Erdinç. Elini uzatıp kırklı yaşlarındaki, saçına beyazlar düşmüş ama genç görünümlü, gözlüklü doktorun elini sıktı.

"Hoş geldiniz Erdinç Bey, Asya Hanım."

Erdinç'in arkasından geldiğim için doktorun gözleri bana kaydı ve sonradan beni de selamladı. Ayıp olmaması için göğsümdeki kollarımı çözerken gülümsedim. "Hoş bulduk," diye ağızımda geveledim.

Hepimiz oturduğumuzda adam lafı uzatmadan konuya girdi.

“Erdoğan Bey, bize durumdan biraz bahsetti. Kaç haftalık hamile olduğunuzdan haberiniz var mı, Asya Hanım?”

Gözlerimi Erdoğan’ten alıp doktora çevirdim. Yakasında profesör yazıyordu, zaten taktığı gözlükler de ona profesör imanı veriyordu. “Hayır,” diye cevap verdim.

Bulunduğumuz odanın duvarları krem rengiydi ve ır, tane gülün bebeklerin fotoğraflarıyla kaplıydı.

“Mide bulantılarınız ne zamandır devam ediyor?”

“İki haftaya yakındır.”

Doktor, eliyle yan tarafımızdaki ultrasonu göstererek, “Bebegin durumunu öğrenebilmek için sizi şu tarafa alalım,” dedi.

Kalbim iki saniyeliğine durup tekrar attı. Bebeğimi görecektim. Zaten aldirmaktan vazgeçmeye başlamışken kim bilir gördüğümde nasıl hissedecektim?

Erdoğan tepkilerimi hesaplamaya çalışırcasına beni izlerken, inatla ona bakmadan ayağa kalktım. Sedyeye uzanıp tişörtümü göğsüme kadar çekerken Erdoğan de ayaklanıp yanı başıma geldi. Doktorun karnıma sıktığı jelin soğüğünden irkilip karnımı biraz içeri çektim. Eline aldığı ultrason aletinin ucunu karnımda dolaştırmaya başladı.

Üçümüzün gözleri de kasıklararımda dolaşan aletin yansıttığı ekranda dolaşırken, Erdoğan’le ben ne görmemiz gerektiğini bilmiyorduk. Doktor bir müddet daha karnımda ve kasıklararımda dolaştırdığı aleti çekti, “Altı haftalık hamilesiniz, Asya Hanım,” dedi.

Yani bir buçuk ay!

Gözlerim Erdoğan’ın gözlerine kaydığında orada ilk defa sinir ve kızgınlık görmedim. Bana, bu zamana kadar görmediğim sat bir mutlulukla bakıyordu. Önceden kızgın ve sert yüz hatlarında mutlu olsa dahi bir asabilik olurdu fakat şimdi kalkanları tamamen inmiş durumdaydı. Sevdiğim adamı bu denli sevindiren bir olayın önüne geçip, ikimizin bebeğini sırf korkulararımdan dolayı aldirmak istediğim için kendime içimden büyük bir küfrettim.

Erdoğan elimi avucunun içine alıp sıkarak güven verirken doktora baktı. “Durumu nasıl?”

Doktor ikimize de bakıp imalı şekilde güldü. Kaşlarını neler oluyor der gibi çatıp, bir Erdoğan’a bir de doktora baktım. “Durumu değil de durumları nasıl dememiz daha doğru olur,” dedi doktor.

Erdinç ile ikimiz şaşkınlıktan on saniye kadar nefes bile almamıştık. Doktora doğru döndüğümüzde de aynı anda konuştuk. "İkiz mi?"

Doktor tekrar gülerek ikimize bakarken başını olumlu şekilde salladı. "Evet, ikiz bebek sahibi olacaksınız."

Bölüm 26

Anne olmak, ikiz annesi olmak... Sorumluluğunun normal annelerden iki kat daha fazla olması... Sana muhtaç olan küçük bedenlerin korunmasını daha fazla üstlenmek, daha fazla yorulmak, daha fazla strese girmek demektir.

İki gündür şoktaydım sanki. Doktordan çıkıp eve geldiğimizden bu yana sürekli olarak karnımda taşıdığım iki canı düşünüyordum. Kendimle birlikte üç can. Korkularım yavaş yavaş yok olmuştu. Erdinç o kadar mutlu, o kadar keyifliydi ki sürekli olarak olumlu şeylerden bahsediyordu. Asla kötü bir şey olmasına müsaade etmeyeceğini, üzülmemem gerektiğini, aksine iki tane bebeğimiz olacağı için sevinmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Beni eskiye kıyasla daha boğucu şekilde koruma altında tutmak için elinden geleni iki katına çıkarırken, artık yediğim yemeklere de daha çok karışır olmuştu. Bir tek kendimden sorumlu olmadığımı, kendimle birlikte iki cana daha baktığımı hatırlatarak öğünlerimi aksatmadan yedirirken, önümdeki dokuz ayı nasıl atlatacağım diye düşünüp duruyordum.

Kilo alacaktım, tüm dengem bozulacaktı, mezun olacaktım ve

Çalışma hayatımı aksayacaktı. Bunlara hazır mıyım' sorusuna verecek yanıtım hâlâ hayırken, karnımdaki iki candan vazgeçmeye ise hazır değildim. Her ne kadar ilk öğrendiğim zaman karşı çıkıp istememiş olsam da şimdi mantıklı şekilde düşündüğümde, Erdinç'in parçası olan iki candan asla vazgeçemezdim. Ona benzeyen iki bedeni kucığıma almamazlık yapamazdım.

Şimdiyse içinde bulunduğum hayatın bir diğer kısmı olan okulumla ilgilenmek zorundaydım. Yarından itibaren bütün hafta sınavım vardı ve hafta sonu da mezuniyet törenimle okul sayfasını kapatacaktım. Ardındansa düğün hazırlığı başlayacaktı.

"Baba olmaktan hiç mi korkmuyorsun?" Yarınki final sınavına çalışmaktan beynim sulanmış halde Erdinç'in göğsünde dinleniyordum. İkimizin de gözleri karşımızdaki televizyondayken kolumun altında kendimi güvende hissediyordum.

"Senden ve benden bir parçanın sorumluluğunu üstlenmekten zevk alırım." Elindeki kumandayla başka bir haber kanalına geçti. "Neden korkayım ki?" Sesi gayet sıradan ve düz çıkmıştı.

Haklı olabilirdi ama bir konuyu atlıyordu. Bana olan sevgisine ise bir kez daha hayran kalmıştım. "İyi bir aile ortamı nasıl olur ikimiz de tam olarak bilmiyoruz, Erdinç. İkisini nasıl yetiştireceğiz?"

"Bilmiyor olabiliriz," diye kabul etti. "Ama bebeklerimizi beraber yetiştirerek öğreneceğiz."

Karşımıza çıkabilecek olumsuzluklara karşı o kadar vurdum-duymazdı ki benim sorun ettiğim şeyler onun için hiç akla takılacak şeyler değildi. Biraz duraksayıp onun gibi olumlu olmaya çalıştığım da bu, bana da mantıklı geliyordu. Neticede yetimhanede birçok çocuk büyüyordu ve sonradan evlenip evlat sahibi oluyorlardı. Şöyle de bir şansım vardı ki onların hiçbirinde Erdinç gibi bir baba adayı ve eş yoktu. Erdinç'in isteyip de başaramayacağı bir durum olamazdı. Bundan dolayı, doğacak çocuklarım çok şanslıydı.

"Tek korkum onlara iyi anne baba olamamak." Başımı yavru kedi gibi ona sürtüp göğsüne daha çok sokuldum. "Bir de senin mafya kimliğin var." Bunu öyle acı bir ses tonuyla söyledim ki ağızda bile kötü bir tat bıraktı.

Erdinç ne demek istediğimi çok rahat anlarken kollarıyla beni daha sıkı sarmaladı. "Size zarar gelmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama etrafın fazla kötü ve seni çekemeyen insan-

larla kaynıyor." Sırf kıskançlık için bile bebeklerimize zarar vermek isteyenler çıkabilirdi. Tuylarım diken diken olmuştu. Elim direkt karnıma gıdıp korumacı bir edayla iki küçük Sakman'ı okşadı.

"Hepsini yok edebilecek güce sahibim, güzelim." Dudaklarını başıma bastırdı. "Sen bunları düşünerek güzel zihnini yorma."

Elim hâlâ karnımda gezinip küçük bebeklerimi okşarken başımı salladım. Zaten düşünce krizlerimden birine girersem kafayı yiyecektim.

Salonumuzda televizyonun dışında sessizlik hâkimken kapının zili çaldı. Korumalardan biri kapıyı açmak için hızla hareket ederken kısa süre sonra Tusem'in sesini duydum.

"Asyaaa!" Hamile olduğum haberini ilk öğrenen kişilerden biriydi ve yüz yüze görüşmek şimdiye nasip olmuştu.

"Tusem."

Salondan içeri Özgür'le el ele girdiklerinde Erdinç'in göğsünden ayrılıp ayağa kalktım. "Hoş geldiniz."

Tusem, beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılırken yüzü her zamankinden daha fazla gülüyordu. "Anne oluyorsun." Benden fazla heyecan yapmıştı.

Beni bırakırken üzerime garip bir utanç dalgası geldi. "Evet." Tek diye bildiğim bu oldu.

Özgür, Erdinç'le selamlaştıktan sonra beni kibarca öptü. "Hayırlı olsun, yengeciğim." Son kelimesini güzel bir imayla dile getirmişti.

Herkes gibi benim de yüzümde mutluluk pırıltıları dolaşırken, "Teşekkürler," dedim.

Erdinç, yerine oturmak yerine içkilerinin olduğu bölüme yöneldiğinde eline en güzel şaraplarından bir tane aldı. Diğer elindeyse iki adet kadeh vardı.

Tusem gözlerinin içi gülerken sordu. "Kaç aylık olduğu belli mi?"

Erdinç yanıma gelip oturduğunda elindeki kadehleri sehpanın üzerine bıraktı. Benim bakışlarım ondayken Erdinç de farklı değildi. "Bir buçuk aylık," diye cevapladım.

Erdinç ise gülererek, "Hem de ikiz," dedi. Sonrasında elindeki şarap şişesinin mantarı güm diye patladı.

Özgür'le Tusem'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken, Özgür öne doğru uzanıp Erdinç'in omzuna şakayla bir yumruk attı. "Yine adamlığını göstermişsin, abı." Bu sözler Erdinç'in neşesini biraz katlarken, utancım biraz daha arttı.

Erdinç elindekileri bırakıp beni belimden tutarak kendine çekti. "Sevdiğim kadın bana onun gibi güzel iki tane bebek verecek," deyip burnumun üzerinden öptü.

Ben sadece ona olan hayranlığımla gözlerinin içine bakmakla yetinirken, Özgür kadehleri dolduruyordu.

Erdinç beni sarmalamayı bırakıp elini çektiğinde Özgür'un ona uzattığı kadehi aldı. "Abi, bu arada düğün için söylediğin her şeyi hazırlattım."

"Ne düğünü?" Umarım Erdinç'le benim düğünüm değildi.

Erdinç kadehini dudaklarından uzaklaştırırken, "Önümüzdeki cumartesi günü düğünümüz var güzelim," diye sıradan bir şeyi söylercesine söyledi.

"Ne?"

İyi ki Özgür gelmişti, çünkü düğünümünden belki de düğün günü haberim olacaktı. "Daha okulum bitmedi." Ah! Başım dönmeye başlamıştı. Cumartesi diyordu ve yarın pazartesiydi.

"Bu hafta finallerin bitecek, üç gün sonra da mezuniyetin olacak. Yani okulunun bitmesinden bir gün sonra düğünümüz var." Erdinç gayet rahattı ve her şeyi ayarlamıştı. Gayet planlı gidiyordu.

"Benim neden şimdi haberim oluyor?"

"Çünkü sana haber versem fazla düşünecektin ve o küçük kafanın içinde olayın bütün olumsuz yönlerini bulup kendini üzecektin. En iyisi her şey ayarlandıktan sonra haberinin olmasıydı, güzelim." Erdinç kesinlikle beni çok iyi tanıyordu. Aynen söylediği gibi, düşünüp olumsuz konuları ele alacaktım ve sonrasında da moralimi bozup somurtup duracaktım.

Zaten düğünü fazla ertelemeye gerek yoktu. Bir buçuk aylık hamileydim ve karnım bundan sonra gitgide büyüyecekti. Her kız gibi ben de gelinlik giymek istediğim için karnım büyümeden düğünü yapmalıydık. "Düğün nerede olacak?" Bari önemli olanları sorup öğreneydim.

Omuz silkip şarabından küçük bir yudum aldı. "Çırağan Sarayı."

Gözlerim istem dışı açıldı. "Çırağan Sarayı mı?" Bu, fazlasıyla

kösterişli bir düğün olacağını habercisiydi. Zaten gelen misafirlerin de normal olmayacakları belliydi.

Tepkime karşılık vermek yerine başka konuya atladı. "Gelinliğin de yarın Fransa'dan gelecek. Buradaki modacı da üzerine göre ayarlayacak."

Yani gelinliğim dahi seçilmişti. Kızarak, "Gelinliğimi sen mi seçtin yani?" dedim. Bu haksızlıktı, gelinliğimi benim seçmem gerekiyordu.

"Beğeneceğine eminim." Yüzüme bakıp güven verir şekilde gülümsedi. "Hepsini değilse de küçük bir detayını ben tasarladım."

Erdoğan kendinden son derece emin konuştuysa beğeneceğime emindim, çünkü kesinlikle zevksiz bir adam değildi. "Umarım," dedim.

Gece boyu konu konuyu açtı ve sohbet koyulaşarak devam etti. Elim istem dışı, vücudumda yaşayan, sorumluluğu üzerimde olan iki minik canı korumak için karnıma kayıyordu. Onları hissedirim diye parmaklarım sürekli üzerlerindeydi. Doğrusu eski halime oranla karnımda küçük bir şişlik vardı. İkiz bebeklere hamile kaldığımdan dolayı da normal hamile annelere oranla daha fazla kilo alacaktım. Bunun önüne geçebilmek için düğünü atlattıktan sonra hemen diyetisyene gidip düzenli bir öğün listesi hazırlatacaktım. Yoksa dokuz ayın sonunda, fazla yemek yemeyen bir insan olsam da fazla kilolu anne olabilirdim. Ayrıca sağlıklı beslenmezsem bebeklerim hasta doğabilirdi. Bunun düşüncesiyle irkilip yerimde kıpırdandım.

Bebeklerimi en başında korkularımdan dolayı istememiş olsam da şu anda gözümde dünyadaki her şeyden daha önemlilerdi. Daha doğrusu her şeyden daha önemli olan Erdoğan'le eş değerdediler. Sanırım annelik hormonlarım gün geçtikçe ve bedenimdeki iki cana alıştıkça, onları sahiplenmeye başladıkça güçlenip kuvvetli hale geliyorlardı.

Tusem, Erdoğan'le Özgür'ün sohbeti yavaşladığı sırada, "Bir şey söylemek istiyorum," diye söze girdi. Üçümüzün de dikkati ona kaydı.

"Söyle hayatım." Özgür ne diyeceğini tahmin edememiş gibi onun yüzüne bakıyordu. Tusem başta vazgeçecek gibi oldu, sonra dikleşerek Özgür'ün gözlerinin içine baktı. "Ben hamileyim," dedi.

Ağızından dökülen sözleri önce anlayamadım. Önemli bir şey

değilmiş gibi başımı çevirip Erdinç'e baktım ama sonradan sordukları suzgecimden geçince tekrar Tusem'e döndüm.

"Hamile mi?" Şoktan ilk çıkan kişi ben olmuştum.

Özgür sadece Tusem'e bakarak tepkisiz kalırken, şokun etkisini derinden hissetmişti. Ben Tusem'den cevap alamazken, ikisini sessizliklerinin içinde bırakıp Erdinç'e yöneldim. Beni hiç şaşırtmayacak şekilde, Tusem konuşmadan önce nasılsa o şekilde şarabını içiyordu.

Erdinç, Özgür'un açılamamasından şüphe etmiş olacak ki elindeki kadehi sehpa'ya koyduğu gibi onu durttu. "Özgür şoktan çıktı. Karın hamile."

En yakın arkadaşım ile aynı zamanlarda hamile kalmıştım. Bu, benim için iyi bir haberdir, çünkü Tusem hem yakın arkadaşım hem de yaşıtımdır. Kısacası benimle birlikte onun da kucağında bebeği olacaktır. Onun için işin iyi tarafıysa evli olmasıydı. Ama ben değildim, yani önümüzdeki cumartesiye kadar.

Erdinç'in sarsmasıyla Özgür'ün beynine kan sıçramış olacaktı ki ayıldı. Başta ne yapacağını bilemeyerek ayağa kalkıp salonun içinde konuşmadan bir tur atı. Tusem, kocası deliriyor mu diye endişeli gözlerle onu süzerken, Erdinç hiçbir şey olmuyormuş gibi beni kollarının arasına çekip başımı göğsüne yasladı. İkimiz de önümüzdeki çifti izliyorduk.

"Sen hamilesin!" Özgür sonunda dolaşmayı bırakıp Tusem'in önünde diz çöktü. "Baba olacağım!"

Tusem'in gözleri Özgür'ün bu halleri karşısında dolarken başını onaylar gibi salladı. "Bebeğimiz olacak."

Erdinç iç çekti. "Bunları yalnız bırakıp odamıza çıkalım."

Bir yönden haklıydı, çünkü şu anda ikisinin yalnız kalmaları ve bu anın tadını çıkarmaları gerekiyordu. İkisinin gözü de bizi görmezken "Ayıp olmaz mı?" diye sordum.

"Önemi yok güzelim, hadi gidelim." Erdinç kıpırdanıp ayaklanınca ben de ayağa kalkıp onu takip ettim.

İkisi de ağlayacak gibi, hamilelik haberinin mutluluğunu yaşarlarken salondan çıkmadan bir kez daha onlara baktım. Ben Erdinç'e haberi böyle verememiştim. Hamile olduğumu öğrendiğimde öyle bir paniğe kapılmış ve korkmuştum ki krize girer gibi elim ayağım titremişti. Erdinçse hamile olduğumu o ara öğrenip bir de

aldırmak istediğimi duymuştu

Başımı iki yana sallayıp boş korkularımdan dolayı utanırken, Erdinç gibi bir adamın çocuklarını taşıdığı için ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlattım. O yanımda, yanımda olduğu müddetçe ne bana ne de bebeklerime bir şey olurdu. Bunca yıl kendini korumayı başardığı gibi beni de, doğacak bebeklerimizi de en iyi şekilde korurdu.

Erdinç elimi avucuna alıp beni takip ederken merdivenlerden çıkmaya başladık. Bu sırada yarın gireceğim final sınavını hatırlamamaya çalışıyordum. Odamızdan içeri adımımızı attığımızda Erdinç kendini direkt yatağa bıraktı.

"Gel artık, uyuyalım, miniğim." İşte yine, uykusu gelince beni arayan en sakın Erdinç'e dönmüştü.

"Saatimi kurmalıyım." Yatağın diğer tarafına dolaşıp komodinin üzerindeki telefonumu elime aldım. Alarmı altına kurup ekranı kapattığımda kendimi yatağa, Erdinç'in huzur bulduğum kollarına attım.

Üzerime yatmak yerine kollarını arkamdan bana sarıp ellerini karnımın üzerine koydu. Nefesi ensemdeydi. "Sence bebekler kız mı, erkek mi?" Bu soruyu ilk kez düşünme fırsatı buluyordum.

"Kesinlikle erkekler." Sesi bir anda yükselip ciddileşmişti.

Elleri karnımı okşarken, "Benim içimden bir ses kız olacaklar diyor," dedim. Gerçekten de öyleydi. İçimden bir ses kızlarım olacağını söylüyordu.

"Ona inanma sen. Tohumlarını ben koydum. İkisi de erkek olacak." Erdinç öyle bir hırs yapmıştı ki sanki doktor yarın ona kızların olacak dese çocukları oluyor diye üzülecekti. "Babaları gibi adam olacaklar."

Erdinç gibi bir adamdan dünyaya iki tane daha. Kesinlikle isterdim. Erdinç gibi yakışıklı, dediği dedik, başarılı, hırslı, tuttuğunu koparan cinsten iki oğlum olacaksa büyük bir istekle onlara annelik yapardım ve bundan gurur duyardım. Sonrasındaki tek sorun ise âşık olacakları kızın ömrünü yemeleri olacaktı. "Ya kız olurlarsa?" Bu ihtimale de alışması gerekiyordu.

"O zaman kesin olarak ikisi de sana benzesin, güzelim. Ben de kızlarına âşık bir baba olayım. Bir sevgilim varken üç sevgilim ol-

sun, ben de tamamen kafayı yiyeyim,” dedi ve boynumu ısirmaya çalıştı.

Geri çekilmeye çalışıp ısırıklarından kaçarken, “Erдің dur,” diye ciyaklayıp yatağın ucuna doğru kaçmaya çalıştım.

Ve ben, beni böyle seven bir adama iki evlat verecek kadar şanslı bir kadındım.

Altı Gün Sonra – 18 Haziran 2016

Düğün günüm... Beklenmedik bir şekilde kendimi bugünün içinde buluvermiştim. Bir haftalık final maratonum öyle bir hızla geçip, düğün günüm öyle ani gelmişti ki ben bile şu anda gelinliğimin içinde olduğuma inanamıyordum.

Finallerim Erдің’in sayesinde on numara geçmiş, okulumu bitirmiştim. Her finalden sonra, bir iki saatliğine Cihangir’deki modacının yanına gidip gelinliğimdeki son detayları kusursuzlaştırmıştım. Şimdi ise gelinliğim tam anlamıyla parıldıyordu.

Gelinliğim askısız, straplez kesimdi. Göğsümdeki dekolte çok derin değildi ve kalp şeklindeydi. Göğsüme oturan üst kısmın her bir detayı Erдің’in emriyle beyaz pırlantayla kaplanmış, en ufak ışıktaki parıldarken, insanın gözünü zarafetiyle değil de pahalı görünümüyle dolduruyordu. Alt kısmına doğru inen kesimleri orantılı olacak şekilde yere kadar uzanıp, ince dantel motiflerle işlenmişken, uzun bir kuyruk kesimiyle son buluyordu. Duvağımın uç kısımlarında da gelinliğimin alt kısmı gibi dantel motifler vardı, duvağımın uzunluğu da gelinliğimin kuyruğu kadar ihtişamlıydı.

Saçım dağınık ama çok güzel bir şekilde toplanmıştı. Dalgalar halinde şekillendirilmiş, yüzümün iki yanında birer tutam kıvrıcık bırakılmıştı. Duvağımı saçıma sabitleyen tacım ise Erдің’in şirketinde özel olarak tasarlanmıştı, o da pırlantalarla süslüydü.

Bugün, hırsızlık yapmayı düşünen birinin yanıma gelerek, gelinliğimden sadece küçük bir taş koparıp götürmesi bile onun için yeterliydi. Gelinliğimin ağırlığıysa benim için biraz fazlaydı.

Elimde gelin çiçeğimle aynada kendime bakıyordum. Tusem, Çırağan Sarayı’nın giriş kapısından gelenleri camdan izlerken çok güzel görünüyordu. Askılı elbisesi uzun ve kırmızıydı. Ağır, koyu bir makyaj yapmıştı. Uzun sarı saçları ise düz fönüyle çok hoş görünüyordu.

“Erдің Allah’tan akıllılık edip bugünkü korumalarını uç yüze çıkardı.”

“Neden ki?” Bu soruyu sorarken hâlâ aşağıyı izleyen Tusem’e döndüm.

“Görmüyor musun, Asyacığım? Üzerinde resmen hesabını bile yapamayacağımız bir servet taşıyorsun.”

Haklıydı ama düşünümüze davetli olanlar da sıradan kişiler değildi. Hepsi yüksek mevkide kişilerdi ve güvenlik önlemleri bu kadar fazlayken bir şey olmazdı. “Erдің bir şey olmasına izin vermez,” dedim sessizce. Erдің’e birçok kez bu yaptığının saçmalık olduğunu söylemişim ama ‘Oğullarımın annesine pırlantalar yakışır,’ diyerek beni umursamamıştı. “Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Özgür en son aşağıdan mesaj atıp, gelen birkaç misafirle muhabbet ettiklerini söyledi.”

Tusem de benim gibi hamile olduğundan ayakta fazla kaldığı için yorulmuştu. Ben bir buçuk ayımı doldurmuş ikinci ayıma doğru ilerlerken, Tusem daha bir aylık hamileydi ve elinden geldiği kadar kendini yormamaya çalışıyordu.

“Nikâh saatine ne kadar kaldı?”

Gelin odasındaki makyaj masasında duran çantamın yanına gitmeye üşenmişim. Bir de oturmak istiyordum ama gelinliğim bozulur diye oturmaya korkuyordum.

“Büyük ihtimalle şimdi gelirler çünkü beş dakika kalmış.”

Kalbim boğazımda atar gibi nefesim sıklaştıkça gözlerimi kapatıp derin bir soluk aldım. “Çok kişi geldi mi?”

“Ön kapıda inanılmaz şekilde araba kuyruğu vardı.”

Bu cevabı bekliyordum. Erдің’in çevresi çok kalabalıktı. Ve Erдің gibi bir adamın kiminle evlendiğini herkes görmek isterdi.

Kapı küçük bir tıkırtıyla çalınıp açıldığında beklediğim adamın sesini duydum. “Gelinim hazır mı?”

Gelinliğimin modelini bilse de bütün gün inatla, hazırlandığım odaya onu sokmamıştım. Çünkü her gelin gibi, damadın gelini en son gören kişi olmasından yanaydım.

“Hazırım.” Sesim istesem de yüksek çıkmıyordu. Elimde çiçeğim olmasına rağmen Erдің’in tasarladığı yüzüğü de parmağımda çevirip duruyordum. Erдің’e dönüp gülümseyerek baktım. Yüzün-

de hayranlık vardı. Onun da eli parmağına taktığı yüzüğündeydi.

Gözleri gözlerimden ayrılmadan yanına gelip kolunu belime doladı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Dünyanın en güzel gelini bana ait." Geriye doğru bir adım gidip ellerimden tuttu ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Aynı zamanda dünyanın en güzel annesi de bana ait."

Nefretle başlayan tanışmamız ikimizin birbirine olan hayranlığıyla son buluyordu. Erdinç'e hayrandım. Siyah smokini içinde karşımda duran adama âşığım demek az kalırdı. Ona hayrandım. Kalbim onunla doluyken, nasıl oluyor da kendime yer buluyordum, bilmiyordum.

"Çok heyecanlıyım." Heyecandan titreyen, buz tutmuş ince parmaklarım, onun kocaman, sıcacık avuçlarını sıkıyordu.

"Yanımdayım, güzelim. Artık gidelim."

Tamam anlamında başımı salladım. Erdinç duvağımı yüzüme örttüğünde bir elimle gelinliği biraz havaya kaldırdım, diğer elimle de onun elini tuttum. Sarayın havuz kısmında olacak nikâh törenimiz için birinci kata inerken etrafıma bakınmaktan kendimi alıkoyamadım. Çırağan Sarayı diye anlata anlata bitirmedikleri yer kesinlikle sözlere sığabilecek bir yer değildi. Mükemmeldi. Muhteşemdi. İstanbul Boğazı'nın ortasındaydı. Her bir köşesinden boğazın serin havasını yüzünde hissedebiliyordun. Birinci katın merdivenlerini bitirdiğimizde bahçeye açılan kapıların önünde durduk. Erdinç'in komutuyla kapılar açılacak, biz de merdivenlerden inip nikâh masamıza geçecektik.

"Hazır mısın, güzelim?"

Gelinliğimin tuttuğum kısmını yere bırakıp dikleştirdim. Tusem arkamdan gelinliği düzelterek geriye çekildi. "Hazırım." Sanki karınımdaki küçük Sakmanlar, anne babalarının evlendiğinin farkındaymış gibi orada olduklarına dair küçük bir his doldurdular içime. Onlar da hazırды.

Erdinç önünde bulunduğumuz kocaman kapıların iki yanında duran çalışanlara bakarak, "Açın," dedi.

Erdinç'in koluna girdim, son kez derin bir nefes alırken o da diğer eliyle parmaklarımı sıktı.

"Sakin ol güzelim, yanımdayım."

Ve kapılar sonuna kadar açıldığında önümüze çıkan uzun basa-

makları inmeye başladık. İlk başta düşmemek adına üç dört basamakta bir önüme baksam da sonrasında Erdiñ gibi dikleşip, geri kalan basamakları yavaşça inmeye başladım.

Çırağan Sarayı'nın bahçesi insanlarla doluydu. Kalabalık olacağını tahmin etmiştim ama bu kadarını görmeyi beklemiyordum. Herkes son derece şık ve saatlerce kuaförde zaman geçirmiş gibi dururken, gözleri Erdiñ'ten çok bendeydi. Basamakları inmeye başladığımız andan itibaren, çalmakta olan müzik bize eşlik ederken herkes çıt çıkmayacak şekilde susmuş, sonrasında ise hayranlık uğultuları başlamıştı.

Bunun nedeni kuşkusuz, gelinliğimdeki pırlantaların parıltıları ve gerçek oluşuydu.

Son basamağı da arkamızda bırakıp kırmızı halı üzerine indiğimizde nikâh masasına doğru ilerlemeye başladık. Erdiñ önlerinden geçtiğimiz birkaç masaya selam verir gibi resmî bir gülümsemeyle bakarken kendimi tutamadım ve, "Fazla kalabalık," dedim.

"Bir kısmı içerideki masalarda." Erdiñ'in sözüyle bakışlarım Çırağan Sarayı'nın arka kısmına kayarken, gerçekten de içerisinin dolu olduğunu, insanların camlardan bizi izlemekte olduklarını gördüm.

Kırmızı halının sonuna geldiğimizde iki basamak çıkmak zorunda kaldım. "Sakin düşmeme izin verme." Erdiñ hemen bir adım önüme geçip basamakları çıktı, ellerimden tutarak beni de yanına aldı.

Nikâhımız ayakta kıyılacağı için yüzümüzü gelen misafirlere doğru döndük. Nikâh şahitlerimiz sağ tarafımda duran Tusem'le Özgür'ken, sol tarafımızda nikâh memuru vardı.

Nikâh memuru eline mikrofonu alıp konuklara dönerek kısa bir konuşma yapmaya başladı. Ben de duvağımın altından, masalarda oturmuş konukları ve şık tasarlanmış bahçeyi inceledim.

Masaların hepsi yuvarlak ve onar kişilikti. Pahalı örtülerle kaplanmış masaların üzerlerine çok şık, altın sarısı şamdanlar ve yemek takımları yerleştirilmişti.

"Siz Bülent kızı Asya Armağan." Dalmış, duvağımın altından etrafımı incelerken nikâh memurunun adımı söylemesiyle kendime geldim. "Erdiñ Sakman'ı, hiçbir baskı altında kalmadan, eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Tam olarak bir yıldır beklenen soru sonunda beni bulmuştu.

Bakışlarım Erdinç'e kaydığında beni izlediğini gördüm. Hâlâ elimi bırakmamış, bana destek çıkar gibi yanımda durmuştu. Bakışlarıyla bile bana güven veriyordu. Öne doğru eğilip, beyaz güllerle süslenmiş masanın üzerindeki mikrofona yaklaştım ve güçlü bir sesle, "Evet," dedim. Doğrulup tekrar Erdinç'e baktım. Hastanede bebeklerimizi gördüğümüz ilk anda olduğu gibi gözleri mutluluktan parıltıyordu. Cevap sırası ona geldiğinde benden çok daha güçlü, gur ve emin bir sesle, "Evet," dedi. Biz imzalarımızı atarken, Çırağan Sarayı'nın bahçesindeki tüm konuklar büyük bir alkışla bahçeyi inlettiler. Gelinliğimi azıcık yukarı kaldırıp topuklu ayakkabımın ucuyla Erdinç'in ayağına bastım.

"Bir yıldır sen yönettin. Bundan sonra çocuklarım ve ben yönetimi üstleniyoruz," dedim. Bak sen der gibi bir bakışla beni süzerken, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Duvağımı açıp alnımdan öptü ve kulağıma eğilip fısıldadı. "Üçünüzün de yönetimi her zaman benim elimde, güzelim." Ve bir tane de dudaklarıma öpücük kondurdu. Yüzünde en piç gülüşüyle, sözlerinin etkisine nasıl yanıt vereceğimi ölçüyordu.

Zaten böyle bir cevap beklediğim aşikârdı. Bu, Erdinç'ti. O, yönetmesi gereken kişiydi ve tüm iplerin onun elinde olması gerekiyordu. Şimdi tam istediği gibi, hukuken de onun olmuştum. Beni Armağan olmaktan çıkarmış, isteğine uygun olarak Sakman yapmıştı.

'Bundan şikâyetçi miyim?' sorusuna ise gülerek 'hayır' diyorum. Çünkü çocuklarım da babaları gibi Sakman soyadıyla dünyaya gelecekler.

Bölüm 27

“Miniğim, beni gerçekten şaşırtıyorsun?” Erdinç mutfakta, karşımdaki bar taburesine oturmuş, bir elinde kahve fincanı, diğer elinde gazetesıyla başını kaldırmış, bana şaşkınca bakıyordu.

Ağzım tıka basa sabah kahvaltısı olarak yediğim kırmızı etle doluydu. “Neden ki?” Ağzımın doluluğundan sesim düzgün çıkmamıştı.

Erdinç bir şey yok dercesine başını iki yana sallarken, “Seni daha erken hamile bırakmadığım için kendime kızıyorum,” diye söylenip kahvesinden bir yudum aldı.

“Ne oldu ya?” Kaşlarım çatılmış, anlık değişen ruh halimle yüzüm asılmıştı.

“Bir yıldır sana zorla yemek yedirebilmek için elimden geleni yapıyordum. Şimdi ise ağzımı bile açmama gerek kalmıyor.”

Gerçekten de söylediği gibiydi. İkinci ayımın içinde olmama rağmen iştahım öyle bir açılmıştı ki ne görsem yiyesim geliyordu. Filmlerde hamilelerin ekşi ve tatlıyı bir anda yediği sahneleri saçma bulan ben, dün akşam yaş pastanın yanında turşu yemiştim. Erdinç’in sözlerine sadece omuz silkip, tabağımdaki son birkaç lok-

mayı da ağzıma atıp ayağa kalktım “Ben hazırlanmaya gidiyorum”

Erдің kolundaki pahalı saatine göz attı “Daha erken değil mi?” diye sordu.

Mezuniyetimi saat ikide, okulumun kampüsünde olacaktı ama saat onda hazırlanmaya başlamam sıkıntı olmazdı. Neticede karnımı büyümeye başlamıştı ve normal hamilelere oranla daha hızlı belirginleşiyordu. Dün Erдің’in emriyle modacısı eve, karnımı çok belli etmeyecek, özel tasarım ona yakın elbise göndermişti. “Dün gelen hiçbir elbiseye bakmadım. Hepsini tek tek deneyeceğim.” Kendime büyük bir bardak su doldurdum, fazla yediğim için midem biraz ağrıyordu.

“Yardımcı olmamı ister misin?”

Her hareketim Erдің’in göz hapsinde gerçekleşirken, sırtımda bakışlarını hissedebiliyordum. “Gerek yok, ben halledim.” Su bardağını tezgâhın üzerine bırakıp yüzümü tekrar ona döndüm.

“Peki, bir öpücük alabilir miyim?”

İşte, yine o çok sevdiğim, baştan çıkarıcı bakışlarıyla beni süzüyordu. Ben de o güzel bakışına karşılık en sevdiği gülümsememi yüzüme oturttum. “Alabilirsin.” Yürüyerek hemen önünde durduğumda yanağımı ona uzattım.

Bir eli karnımı okşarken, diğer eli yanağımda öptüğü yeri okşuyordu. “Balayına gitmek istemediğine emin misin? Mezuniyetinden sonra istediğin yere gidebiliriz.” Yüzümü avuçlarının içine alıp gözlerime baktı.

Geçen hafta yapılan düğünümüzden sonra Erдің balayı için yurt dışına çıkıp kafa dağıtmak istemiş olsa da benim yolculuk yapacak havam yoktu. Düğünümüz zaten en güzel şekilde gerçekleşmişti. Bir sürü takı takılmış, gece, hediyelerle taçlandırılmıştı. Hatta Erдің beni düğünde öyle bir şaşırtmıştı ki ağlamamak için kendimi zor tutmuştum.

Nikâh töreninden sonra masaları dolaşırken bir anda annemin ve annesinin oturduğu masanın önünde duraksamıştı. Onları gördüğümde küçük dilimi yutmuş gibi şoka girmiş şekilde Erдің’e bakmıştım. Düğünden sonra Erдің, annemi affetmişti. Hiçbir zaman evinde kalmamak şartıyla haftada bir iki kez onunla görüşebileceğimi ve istediğim zaman telefonla konuşabileceğimi söylediğinde içime öyle bir rahatlık oturmuştu ki, Erдің’e sıkıca sarılıp uzun süre bırakamamıştım. Kendi annesini de affetmeye başlamış-

Benim de baskımla Neriman Hanım haftada bir mutlaka bize geliyordu ve anladığım kadarıyla kadının hastalığı gerilemeye başlamış. Hele bir de ikiz torunlarının olacağını öğrendiğinde sevinçten bir saat ağlamıştı. Çok şükür, her şey yolunda gidiyordu.

"İstemiyorum, hayatım." Dudaklarımı bukup başımı iki yana salladım. "Ne zaman arabaya binsem midem bulanırken bir de sık sık voolcuğu çekemem."

Erdiñç koyu kahverengi gözleriyle her detayımı incelerken burunumun üzerinden öptü. "Tamam, güzelim."

Kendimi geri çekip mutfaktan çıkmak için ilerlemeye başladığımda onu arkamda bıraktım. Midem tıka basa dolu olduğundan, adım atarken bile zorlanıyorken bu açılmış iştahımın önüne geçmem gerektiğinin farkındaydım. Çünkü ikinci ayımda olmama rağmen şimdiden iki kilo almış, bebeklerimin azıcık büyümesiyle bile göbeklenmiştim. Dokuz ayın sonunda kırk yedi kilodan yetmiş yedi kiloya çıkmak istemiyorsam bir an önce diyetisyene gitmem gerekiyordu. Merdivenlerin sonuna aklımdaki düşüncelerle ulaşırken, Erdiñç'le ortak kullandığımız giyinme odasına geçtim.

Oda Erdiñç'in odası kadar büyükken, her yer dolaplarla kaplıydı. Ortadaki boş alana Erdiñç'in kravat ve kol düğmeleri için büyük, çekmeceli dolap bir koyulmuştu. Ben, camın önünde asılı olan on elbiseye doğru ilerledim. Elime ilk olarak siyahı alıp modeline baktığımda gözlerimi devirdim. Benim için fazla ağır ve taşılıydı. İkinci olarak kolları tüllü, koyu mor bir elbiseyi aldım, eteklerindeki desenli yırtıklardan dolayı tekrar yerine koyup, bu sefer beyaz elbiseye uzandım. Beyaz elbisedeki derin göğüs dekoltesi gözüme çarparken, güzelim günde Erdiñç'i sinirlendirmemenin en iyisi olacağını düşünüp onu da tekrar askıya astım. Gözlerim pudra pembesi iki elbiseye kayarken bakmaya bile tenezzül etmeden pas geçip, krem renkli elbiseye uzandım.

İşte bunu giyebilirdim. Sırtı biraz açık, ön kısmı boyundan bağlamalıydı ve güzel bir şekilde belden oturtmalıydı. Etek boyu dizimden dört parmak kadar yukarıda biterken, etek şekli pileliydı. Altına da on santimlik topukları olan krem rengi ayakkabılarımı seçtim ve giyinmeye başladım.

Tam da istediğim şekilde vücuduma oturuyordu. Fazla göze batmadan güzel duruyordu. Saçıma da salaş ama sık bir örgü yaptırmaya karar verdim. Erdiñç, kuaförümün saat on ikide geleceğini

söylediği için oyalanmaya başladım. Saat on iki olduğunda da aşağı indim. Kuaförüne istediğim saçla, makyajı tarif ettim. Saat bire doğru hazırlıklarım son bulup evden çıkarken Erdinç hayranlıkla bana bakıyordu.

“Sana deli gibi âşığım.”

İşte duymak için beklediğim sözler. Kollarımı ona dolayıp sırtarak yüzüne bakarken ilk kez beni sevdiğini itiraf etti gün gözlerimin önüne geldi. Seviştığımız gün. İlk kez o zaman sesli şekilde beni sevdiğini söylemişti, şimdi ise âşık olduğunu itiraf ediyordu. Sesli olarak söylemese dahi beni sevdiğini zaten biliyordum ama kulağımla duymak da ayrı bir mutluluktı.

“Seni seviyorum,” dedim. İçimden de, Allah’ım ne olur bu mutlu günlerimiz, gülen yüzlerimiz solmasın, diyordum.

“Biliyorum, dünyanın en güzel anne adayı.” Beni çıkış kapısının hemen önündeki aynaya doğru çevirip açıkta kalan omzumu öptü.

Onun eşsiz güzelliğini aynadan süzerken telefonumun saatine baktım. “Artık gitsek mi?”

“Gidelim bakalım. Karımın mezun oluşunu izlemek istiyorum.” Erdinç bunu biraz da dalga geçer gibi dile getirmişti. Benden yedi yaş büyük, iki kez kep atmış biri olarak hiç de garipse miyordu.

Hazırda bekleyen arabamıza geçip emniyet kemerimi takarken, “Üzüldüğüm şey, mezun olur olmaz işe başlayamayacak olmam,” diye hayıflandım.

Erdinç mutluluktan dört köşeydi. Hamile olduğumdan dolayı çalışamayacağımı biliyordu. Beni hamile bıraktığı için gururlanarak, “Sen onu bir de bana sor,” dedi.

“Erdinç, beni sinirlendirme!” Hemen yüzüm düşmüştü. Ne yani, ben boşuna mı okumuştum?

“Kusura bakma, güzelim, doğursan da çalışamazsın. İzin vermiyorum.”

“Bunu doğumdan sonra konuşuruz.”

Mezuniyet töreninin gerçekleşeceği alana geldiğimizde arabanın arkasına astığım kepimi ve cübbemi üzerime geçirdim. Kampüsün içine girdiğimizde ise gözüm hemen Tusem’le Özgür’ü aradı.

Arkamızda iki koruma bize eşlik ederken kampüsün kapısında da dört tane vardı.

“Abi.” Arkamızdan, aradığımız Özgür’ün sesi geldi.

“Asyaaal” Tusem yine Şen Őakraktı ve enerjisi yerindeydi. Hanilelik Tusem'den hiÇbir Şey g t rmemiŐti.

Benim gibi en güzel Şekilde hazırlanmış, henüz tam belirginleŐmemiŐ göbeğini göstermek ister gibi dar, koyu yeşil mini bir elbise giymişti. “Bitirdik gibi.” Başımdaki kepimin püskülünü geri ittim.

Dudak büküp yüzünü ekŐitti. “Bitsin zaten, meymenetsiz hocalardan bıkmıŐtım,” dedi.

İkimiz de anatomi hocası olan Gamze Hoca'dan bahsettiğini biliyorduk. Kadın sanki  Ğretmenliği, egosunu tatmin edip öğrencileri mutsuz etmek için seçmişti. Tusem'e katıldığımı belli etmek ister gibi başımı sallarken, “Kesinlikle,” diye onayladım.

Biz Tusem'le konuşurken  zg r'le Erdinç de kendi aralarında birkaç Şey fısıldaŐıyorlardı. Anladığım kadarıyla Erdinç bir yer almanın peşindeydi ve mal sahibi satmıyordu.

“Bugün bir kez daha sorun, eğer güzel sözden anlamıyorsa benim dilimle konuŐun,” diye uyarıp son noktayı koydu.

Tam neler oluyor demek için ağzımı a acaktım ki okulun ses sisteminden tüm öğrencilerin yerlerine geçmelerinin istendiği yankılandı. Erdinç, beni kampüsün ortasındaki öğrenciler için hazırlanmış oturma alanına uğurlamak için öperken, konuŐtukları konuyu umursamıyormuş gibi bir edayla bakmıştı, çünkü yüzümden soracağımı anlamıştı.

Erdinç'le  zg r gelen konuklar için hazırlanmış yerlerine geçerken, biz de Tusem'le yerimize geçtik. Resmen içinde bulunduğum atmosfer ilkokul, lise ve  niversitemin toplanmış hali gibiydi. On dört yıllık eğitim hayatım tam anlamıyla sona eriyordu.  dev derdim son bulmuş, sınavlar, finaller, dersler, ezberler hepsi yok olup gitmişti artık. Bundan sonra hayatımda düşüneceğim Şeyler karnımda taşıdığım iki küçük Sakman ve baba Sakman'dı.

Mezuniyet töreni için dekanımız, profesörlerimiz, kendileri için kısa, bizim için uzun olan konuşmalarını tamamlayıp her bölümün birincisine plaketlerini verirlerken, bir anda anestezi bölümünden benim adım duyuldu. Başta yanlış mı duydum diye etrafıma baktım ama Tusem dahil olmak üzere tüm sınıf arkadaşlarım bana bakarak alkışlamaya başladılar. Plaketimi almak için ayağa kalkıp kürsüye ilerlemeye başladım. Notlarımın her zaman sınıfın en yüksekleri arasında olduğunu biliyordum ama bölümümü birincilikle bitireceğimi hiç düşünmemiştim.

Mutluluktan yüzümde gülücükler açarken kürsüdeki bölüm başkanımızın yanına doğru ilerledim. Beni tebrik edip plaketi bana uzatırken, altmış yaşlarının sonunda olmasına rağmen genç dinç görünen adama teşekkür ettim. Ardından kürsüden inip yerime geçtim.

"Tebrik ederim, Asyacığım." Tusem arkadaşlarımın içinde beni ilk kucaklayan olunca ben de kollarımı ona sardım.

"Teşekkür ederim." Ardından Tusem'den geriye kalan tüm sınıf arkadaşlarım beni tebrik ettiler ama Erdinç'in beni izlediği için hiçbir erkeğe sarılmadım.

Tören hızla akıp giderken sonunda beklediğimiz ana geldik. Okulumuzun dekanı eline aldığı mikrofonla ondan geriye doğru saymaya başladığında hepimizin parmakları kepini tutmuş, yukarı fırlatmak için bekliyordu. Ve sonunda sıfırı duyduğumuzda keplerimizi bütün yıllarımızın toplamı gibi havaya savurduk. Böylece mezuniyet törenimiz son buldu.

Tusem'le birlikte Erdinç'le Özgür'ü bulabilmek için onları son gördüğümüz yere doğru ilerlemeye başladık. Tusem, Özgür'ü aramaya giderken, bu kalabalığın içinde en iyisinin arabanın önünde buluşmak olduğuna karar verdim. Erdinç beni arabaya gitmeden önce yol üzerinde buldu.

"Güzelim. Oğullarımın annesi bir de okulunu birincilikle bitirdi." Beğeni dolu bakışlarıyla geri çekilip bana baktı.

İtiraf edip, "Hiç beklemiyordum," dedim. "Tabii bunda senin de payın var." Elimdeki plaketi havaya kaldırıp gösterirken Erdinç'in beni finallere ve vizelere nasıl çalıştırdığını düşünüyordum.

Bir şey diyecekken sustu. Kaşlarını çatarak arkama baktığında yüzünü her zamanki sert bakışlar kapladı. Nereye bakıyor diye arkama döndüğümde korumalarından birkaçının birini kovaladığını gördüm. Kimi kovaladıklarını göremiyorken tüylerim bir anda diken diken olmuştu. Göremesem dahi kim olduğunu biliyordum. Yine o gelmişti. Beni vuran, notları bırakan kişi...

Erdinç yanımıza gelen korumaya sordu. "Neler oluyor?"

"Abi, arabanın üzerine şu kâğıdı bırakırken gördük. Bizimkiler peşinde." Korumaların başı olan Volkan elindeki tanıdık siyah kâğıdı Erdinç'e verdi.

İçime soğuk sular boşalırken her yerim kasılmıştı. Erdinç kâğıdı

okurken ben de eğilip göz gezdirdim.

‘Yeni anne adayının da bebeklerin de sonuna çok yaklaştık.’

Yine aynı tehdit fakat bu sefer bebeklerimi de işin içine katmıştı. Daha kötüsü ise hamile olduğumu öğreneli daha üç hafta bile olmamışken bu kim olduğu belirsiz kişi nasıl olur da bundan haberdar olurdu?

Erdoğan kâğıdı yumruğunun içinde sıkarak buruştururken beni kendine çekti. “Sakin ellerinden kaçırmayınlar.” Ölüm çanları tepemizde çalıyordu.

“Tamam, abi.” Volkan önden gitmemiz için kenara çekilirken Erdoğan hızla yürümeye başladı. Beni korumak ister gibi ikisi de iki yanımda yerlerini alırken gözlerini dört açmışlardı.

Arabaya geçer geçmez Erdoğan sinirden küfretmeye başladı. Ben emniyet kemerimi bağlamakla vakit harcarken o çoktan yeni dağılmış kalabalığın içinden ana yola çıkmaya başlamıştı bile.

Arkamızdaki Audi bir an olsun peşimizden ayrılmadan takip ediyordu. Erdoğan’ın telefonu çalmaya başladığında hemen açıp kulağına götürdü. “Bir not daha geldi!” dedi. Karşı tarafı dinledi. “O siktüğimin pezevengi kimse bulunacak, Özgür. Kimse beni tehdit edemez!” Erdoğan’ın bağları kopmuştu artık, tutana helal olsun.

İçime dökülmüş buzlu su sesimi kesmişken, sessizce bebeklerime dokunuyordum. Ellerim karnımda herhangi bir saldırı için önce onları kollarken, tek isteğim onları sağ salım dünyaya getirip Erdoğan’ın güvenliğiyle büyütme.

Erdoğan sinirle birkaç şey daha konuşup telefonu kapattığında oto yola çıkmak için sıraya dizilmiş kalabalığa sövdü.

“Erdoğan, sana bir şey söylemem gerekiyor.” Kendimi ciddi anlamda suç batağında hissediyordum ama zamanı gelmişti. Notları gönderen kişiyi itiraf etmem gerekiyordu.

“Söyle.” Sesimden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

“Notları gönderen kişi...” Söyleyip söylememe arasındaki kısa çizgideydim ama korkudan sözcükler dilime gelmiyordu. “Bana da özel olarak birkaç kez not gönderdi.” İşte şimdi kıyamet kopacaktı.

Erdoğan bir an sessiz kaldı. Sözlerimi sindirmeye çalıştı ve ardından ne dediğimi idrak ettiğinde öyle sert bir şekilde direksiyona vurdu ki, yumruk olan elinin parmaklarının eklemleri süt beyazına döndü.

“Sen ne dediğinin farkında mısın?” Öfkesinin esen rüzgârı öyle şiddetliydi ki bir yeri aşağı alınamak için çene kaslarını sıkarak keredini zorluyordu. Yol bir anda açılıp ana yola çıktığımızda sınırsız arabadan alır gibi gaza bastı. “Asya, bana cevap ver!”

Elimde olsa kuçulup yok almayı seçerdim ama öyle bir şansım yoktu. “Açıklayabilirim.”

“Beni seni koruyabilmek için bunca önlem alırken sen nasıl olur da benden o notları saklarsın?”

Haklıydı. Arabanın içinde kıyameti koparır gibi gürlerken haklıydı. “Eray beni kaçırdığında notların da ondan geldiğini düşün-
düm. Sırf korkutmak amaçlı gönderdiğini falan sandım ama son-
rasında notlar yine gelmeye başlayınca başka birinin olduğunu an-
ladım.” Bu tam anlamıyla beni kurtarabilecek bir savunma değildi
ama gerçek buydu.

Ben, Eray beni kaçırdığı zaman her şeyi onun üzerine yıkmış-
tım. Tüm gerçekler açığa çıktı, artık peşimde kimse yok, sır yok
diye düşünmüştüm ama sonrasında gördüm ki Eray olmamasına
rağmen başka birinden notlar gelmeye devam ediyordu. Bunu he-
men Erdinç’e söylememekle hata yapmıştım kabul ama böyle ol-
mak zorundaydı. Başında, düşünmesi gereken onca durum varken
bir de bunu ona yük etmek istememiştim.

“İlk not ne zaman geldi?” Öfkeyle soluyordu.

“Bana ev aldığıın zaman.”

“Asya, sen beni deli mi edeceksin?” Son sürat giderken deliye
dönmüş şekilde bana baktı. “Sen benden bu notları aylardır nasıl
saklarsın?” İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Kaç kez geldi bu notlardan?”

Karnıma stresten hafif sancılar girerken avuç içlerimi karnıma
daha çok bastırdım. “Eray yakaladıktan sonra bir kez geldi. Hamile
olduğumu öğrendiğim gün.” Aslında o gün söyleyecektim, hede-
fim oydu ama hamile olduğumu öğrenince aklımın kıyısından bile
geçmemişti. Ta ki bugün başka bir not gelene kadar.

Erdinç bana bakmadan hızla yolda ilerlemeye devam ederken
karnımdaki sancı gitgide artıyordu.

“Ondan önce kaç kez geldi?”

“İki ya da üç.” Karnıma giren sancıyla öne eğildim. Sancının
küçük şiddeti bile kasıklarımda huysuz bir ağrıya yol açıyordu.

Erđinç ne oluyor diye bana baktığında, "Asya," dedi. "Ne oldu?" Siniri bir anda endişeye dönüştü.

"Yok bir şey."

Ağrı yavaşça geri çekiliyordu. Anlaşılan hamilelik dönemimde hiçbir şeyi kafaya takmamak gerekiyordu.

"Emin misin?" Artık bir can için değil üç can için endişeleniyordum.

"Evet, sadece hafif bir ağrı girdi."

Araba evimizin çakıllı yolundan içeri girip ilerlemeye devam ederken Erđinç, benim ve bebeklerinin sağlığı için susmayı seçti.

Arabadan inebilmek için kapımı açmaya gelen korumanın hemen yanında Erđinç belirip gözlerini benden çekmezken onu görmezden geldim. Eve ağır adımlarla, elimde kepim ve plaketimle giderken, üç beş adımda bir karnıma küçük ağrılar saplanıyordu.

Odamıza çıkıp eşyalarımı makyaj masama bıraktım. Üzerimi değışme zahmetine girmeden ilk önce dinlenmeyi seçtim. Kendimi yatağa bıraktım.

Yine tek başıma öylece kalmıştım. Bu sefer tam anlamıyla tek diyemezdim kendime, çünkü içimdeki Asya'yla birlikte bir de küçük Sakmanlarım vardı. Babaları sinirli olduğundan, şu an yapacağım en iyi şey sesimi çıkartmadan yatmak olacaktı. Hiç olmazsa siniri geçene kadar gözüne batmamalıydım.

Elim karnımda, başım yorgunluktan yatağa düşmüşken Erđinç'in ağırlığıyla yatağın diğer tarafı çöktü. "Yatağın ortasına gel." Tek elini belime sarmasıyla yanına çekti. Sesinde hâlâ sinir ve öfke vardı fakat bana ve bebeklerine kıyamadığı için bastırmaya çalışıyordu.

Sırtım onun göğsüne yaslanmış şekilde dururken kıpırdanıp yüzümü döndüm. Kafamı boynuna gömerken kısık sesle, "Başında o kadar dert, düşünce, sıkıntı varken bir de bunu söyleyip başını ağrıtmak istemedim, Erđinç," dedim. Elim yeni çıkmış kirli sakallarındaydı. "Özür dilerim," diye ekledim.

Beni daha sıkı kavradı. "Sen benim başımı ağrıtmazsın, Asya," diye hayıflandı. "Ben, seni korumayı kendime birinci görev edinmişken, senin böyle bir şeyi benden uzun süre saklaman aptallıktan başka bir şey değildi."

Sessizce mırıldanıp kabul ettim. "Aptalım."

“Aptalsın ama benimsin.” Ne olursam olayım, onun olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bugün, hamile olmasan bana daha kötü şeyler yapıp, daha farklı davranabilirdi. Ama yine affederdi. Aynı şu an olduğu gibi.

İki Ay Sonra – Ağustos

Karnım artık belirgin şekilde şişmiş, yaz sıcaklığında beni zorluyordu. Diyetisyen kontrolünde olmama rağmen beş buçuk kilo almıştım ama normal bir ikiz annesine oranla daha zayıftım. Erдің benim kilo aldığımı gördükçe sevinirken ben biraz üzülüyordum. Dokuzuncu ayıma kadar tahminen on beş kilo alacaktım ve doğumdan sonra güzel bir sporla kilo vermem gerekecekti.

Elimde meyve kokteylimle, giydiğim salaş elbisemin içinde salıncakta yatarken, karnımın üzerinde sürükleyici bir roman vardı. Arada bir uykuya dalıyordum, kendi kendime uyanıp mutfaktan diyetisyenimin verdiği listeyi bozacak şekilde meyve alıp tekrar bahçeye dönüyordum. Bacaklarımı uzattığım salıncakta ileri geri sallanırken, salıncığın güneşi kesen koruması bana bir hayli yardımcı oluyordu. Telefonum yedi yirmi dört yanımdaydı ve sesi sonuna kadar açık şekilde duruyordu.

Erдің aradığında ulaşamazsa evi ayağa kaldırıyordu. Zaten korumalar bahçede oturduğum her an dört bir yanıma çevrelemiş şekilde duruyorlardı. En son mezuniyet günümde gelen rahatsız edici nottan sonra elimden geldiğince evden çıkmıyordum. Çıkacağım zamanlarda sürekli Erдің yanımda oluyordu ve iki ay geçmesine rağmen çok şükür başka bir not gelmemişti.

Yan tarafımda duran tabaktan son kayısıyı da alıp salıncaktan kalktığımda midemde hafiften bir bulanma vardı. Zaten bugün kendimi çok iyi hissediyorum diyemezdim, çünkü başım dönüyordu. Ayağa her kalkışımda gözlerimde kısa süreli kararmalar olurken dengemi sağlamakta da güçlük çektiğim anlar oluyordu.

Bir yandan kayısıma küçük ısırıklar kitabımı alıp eve doğru yavaşça gitmeye başladım. Bilerek havuzdan biraz uzak yürüyordum, çünkü başım dönüyordu, içine düşmeyi göze alamazdım. Evin içinde her an klimalar çalışır vaziyetteydi ve bu, bana iyi gelmiyordu. Bir süre sonra ya şiddetli baş ağrısı yapıyordu ya da midemi bulandırıyordu.

Normal hamileliklere oranla benim hamileliğim biraz daha

hassas geçecek gibi görünürken, Erdinç yanımda normal huylarını bu kenara bırakıyordu. İsteklerimi yerine getiren, gönümü hoş tutan bir adam olmuştu.

Evin üst katına çıkınayı başarıp kendimi odama attığımda klimayı hemen kapattım. Öğle uykum beni yoklarken, Erdinç'e mesaj atıp uyuyacağımı ve beni arayarak rahatsız etmemesini söyledim. Sonrasında üzerimdeki elbisemi çıkartıp hamile reyonundan aldığım şortlu sarı takımımı giydim. Kolları ve şortumun uçları fazla şeker olacak şekilde fırfırlıydı. Önünde ise Tweety'nin baskısı vardı.

Kendimi yirmi gündür alıştırdığım öğle uykuma bırakıp gözlerimi kapattım ve çok geçmeden uykuya daldım.

Alarm sesi olmadan, telefon sesi duyulmadan gözlerim saatler sonra açıldığında midemden acıkma sesleri geliyordu. Gözlerim kapalı şekilde etrafımı dinleyerek yatağın içinde dururken, ön bahçeden içeri iki arabanın girdiğini duydum. Birisi Erdinç'in arabasının sesine benziyordu. İkincisi de büyük ihtimalle Özgür ya da Tusem'di.

Yerimden bir anda sevinçle kalkıp, bütün günün yalnızlığını gelenlerle atacağım diye odadan çıktığımda gözlerimde küçük bir kararma oldu. Merdivenlerin başında korkuluklara tutunarak duraksadığımda gözlerimin aydınlanmasını bekledim ama olmadı, aksine başım delice dönerek beni ileri doğru attı. Ne olduğunu anlayamadan ayağım boşluğa kayarken dengemi kaybedip, tutduğum korkuluğu bıraktım.

Kulağıma ilk gelen şey güm sesi olurken, bir saniye sonra omzumda yakıcı bir acı hissettim. Ardından merdivenlerden yuvarlanmaya başladığımda kendim umurumda değildim. Ellerim başımı kollamak yerine hemen karnıma gitmişti ve iki büklüm şekilde kıvrılmışım.

Tam merdivenlerden yuvarlanmaya başladığım anda Erdinç'in, Özgür'ün ve Tusem'in sesleri bir anda sustu. Sonrasında ise en gürü Erdinç'in sesi olmak üzere üçü de bir ağızdan bağırdılar.

"Asya!"

Gerisi benim için karanlıktı.

Gözlerimi kaç saatin üzerine tekrar aydınlığa açtığımı tahmin edemiyordum. Hissettiğim tek şey sağ omzumdaki sızıyken kolumu oynatamadığımı fark ettim. Bandajlanmıştı. Sol kolumda ise serum vardı. Erdinç'in sesi de en yakınımından geliyordu.

"Üçünün de durumu iyi değil mi? Asya iyi." Erdinç serumlu elimi avucuna almış okşuyordu.

"Merak etmeyin, Erdinç Bey, bebeklerin durumu gayet iyi. Asya Hanım düşerken karnını iyi korumuş. Asya Hanım'ın da omzundaki ezik dışında bir sorunu yok." Doktorun sesini ilk duyuşumda tanımıştım. Kadın doğum hastanesindeki bayan doktorumdu.

"İyiym." Erdinç'in endişe ve korku karışımı sesini eski haline döndürebilmek için gözlerimi açamadan sayıkladım.

"Asya, güzelim." Diğer eli hemen başıma çıkıp, saçlarımı okşadı. "Buradayım güzelim, sakın korkma."

Kendim umurumda değildim. "Bebeklerim..." Gerisini getirmeden omzumda uğursuz bir acı hissedip sustum.

"İyiler güzelim, sen de iyisin, bebeklerimiz de çok iyi." Bunu doktordan duymuş olsam da ikinci kez duymak daha iyi gelmişti.

Gözlerimi açıp etrafıma bakındım, bulunduğumuz oda tek kişilikti. Gözlerim odaya özel olarak getirilmiş ultrason cihazına kaydığında doktor söze girdi. "Bebekleri bir kez daha kontrol edeceğiz, Asya Hanım. Hatta bu sefer ikisi de gösterirse cinsiyetlerini öğreneceğiz."

Bir anda kalbim iki katı hızla attı. Bebeklerim dördüncü ayındaydı ve artık cinsiyetlerini öğrenme zamanı gelmişti.

Erdinç, bunu hiç beklemediğini yüzünden belli ederken, "Bu sefer gösterirlerse derken?" diye sordu.

"Asya Hanım'ı hastaneye ilk getirdiğinizde kontrol ederken ikisi de cinsiyetlerini saklamışlardı. Şimdi hareket etmişlerse görebiliriz."

Doktor, karnıma jel dökerken üzerimde hâlâ pijamalarımın olduğunu fark ettim.

"Oğullarımın cinsiyetlerini saklayacak yapıda olduklarını pek zannetmiyorum ama neyse." Erdinç, oğlu olacağından çok emindi ama içimden bir ses kız diyordu.

Erdinç'e sadece bakmakla yetinip güldüğümde deli gibi heyecanlı olduğunun farkındaydım. Elim avucunun içinde sıkıca tutmuş, parmaklarımla uğraşırken, gözleri ultrason ekranındaydı. Kulakları ise doktorun ağzından çıkacak erkek lafını bekliyordu.

Doktor karnımın üzerinde dolaştırdığı aleti bir yerde sabit tutup gülerek Erdinç'e döndü. "Bir tanesi erkek."

Erдің dünyanın en mutlu haberini almış gibi, elimi kırarcasına sıkıp beni alnımdan mutlulukla öperken zafer nidası attı. “İşte bu be.” Sonrasında durup, doktora, “Diğer oğlum ne durumda?” diye sordu.

Doktorun gözleri ekrandan ayrılmazken bu sefer bana baktı. “Bir tane de fazla utangaç bir kızınız olacak,” dediğinde bu sefer benim yüzümde daha büyük gülücükler açtı.

Ben hiçbir zaman kız, erkek ayrımı yaparak düşünmemiştim. Benim için öncelik hep sağlıkları olmuştu ki şükürler olsun ikisi de iyiydi. İsterse ikisi de kız ya da erkek olsun üzülmezdim fakat bir anda hem kız hem de erkek annesi olacağım için de iki kat daha çok sevinmiştim.

Erдің üzülme de, “Emin misiniz?” diye sormaktan kendini alıkoyamadı.

Doktor kontrol etmek amaçlı bir kez daha ekrana bakarken, “Evet, Erдің Bey,” dedi. “Bebekleriniz çift yumurta ikizi ve biri kız, diğeri erkek.”

Erдің kabul eder gibi başını sallayıp onaylarken ben de karımdaki jeli temizledim. Doktor, odamızdan çıkarken Erдің’e yanıma gelmesi için ellerimi uzattım. “Öpeceğim.” Şu an omzum umurumda bile değildi.

“Tabii ikimizin de isteğine uygun şekilde bir kız bir erkek tohumu atıp, bir taşla iki kuş vurduğu için kocanı tebrik etmek istiyorsun.”

Morali iyi miydi, yoksa biraz bozuk muydu tam anlamıyla karar veremesem de bebeklerimizin ikisi de erkek olsaydı daha çok sevi-neceğine adım kadar emindim.

Kahkaham hastane odasını doldururken sevdiğim adamı kollarımın arasına çekip doyasıya sarmaladım.

Bölüm 28

Üç Ay Sonra – Kasım

Her boş anımda elime içi tıka basa dolu bir tabak alıp, televizyonun karşısında doyasıya, büyük bir zevkle yemek istiyordum. Bu isteğim, beşinci ayımın sonuna kadar gayet güzel giderken, normalin üzerinde kilo aldığım için Erdinç bana yasak koymuştu. O evdeyken zaten listemdeki yiyecekler dışında bir şey yiyemiyordum. Yokluğunda ise Zehra Hanım'ın engeline takılıyordum. Erdinç, Zehra Hanım'ı öyle güzel korkutup tembihlemişti ki kadın, beni mutfağın yakınından bile geçirmiyordu.

Doğrusu ben de halimden pek memnun olduğumu söyleyemezdim. Hamile kalmadan önceki kilom kırk yedi, kırk sekiz arası değişirken şimdi on dört kilo daha fazlaydım. Bundan diyetisyenim de bir hayli şikâyetçiydi. Doğumuma iki ay kalmıştı. Şu durumda en fazla beş altı kilo daha alabilirdim.

Aynanın karşısına geçmiş, üzerime giydiğim kıyafete bakıyordum. Askılı hamile elbisemin içine beyaz bir tişört giymiştim. Şişmiş karnımı okşayarak bebeklerimi sevdim. Dün gece can sıkıntı-

sından kıvrık yaptığım için saçlarımı bukle bukleydı. Ayağımda da babetlerim vardı.

“Çok mu kötü oldum?”

Erdinç arkamda belirip kravatını düzeltirken işe gitmek için hazırlanıyordu. Aldığım kiloları kastettiğimi anlarken bir adım yana kayıp tam arkamda durdu. Ellerini kalçalarımın altına koyup sıkarken, “Tam istediğim gibi, ele gelir oldun,” dedi. Bana bakarken, yüzünde son zamanlarda sıkça rastladığım gülen gözler vardı. Başını boyuma gömdüğünde öpücüklerle boğdu beni. “Dünyanın en güzel annesisin. Farkında değil misin?” Başını kaldırıp aynada ikimize baktığında ellerini kalçalarımın altına çekip karnımdaki ellerimin üzerine koydu.

“Eminsin yani. Kilolu halim kötü değil.” Aslında şu da vardı ki yüzümden, bacaklarımdan ve kalçalarımdan çok kilo almamıştım. Kilomun tamamı, her hafta yaptığım spordan dolayı göbeğimdediydi.

“Aksine,” dedi dudaklarını yanağıma bastırırken. “Bebeklerimiz doğduğunda seni hiç vakit kaybetmeden tekrar hamile bırakmayı düşünüyorum.”

Gözlerim kocaman olup aynadan bakmak yerine hemen ona döndüm ve kaşlarımı çattım. “Bir kızımız, bir de oğlumuz olacak, Erdinç. Bundan sonra çocuk yapmam.” Zaten hamileliğimin ilk zamanlarını unutmuş değildim.

“Bakılır.” İşte yine o sinir bozucu havasına bürünmüştü.

“Ben yemek yemeye gidiyorum.” Sinir, stres, mutsuzluk, mutluluk... Duygu değişimi iştahımı daha çok açıyordu.

Erdinç üzerine ceketini alırken, “Bekle beni,” diye söylendi. En son merdivenlerden yuvarlanmamadan sonra elinden geldiğince beni merdivenlerde tek bırakmamaya çalışıyordu.

Odanın kapısında beklemeye başladığımda yanıma geldi. Elimi avucuna alıp, önden gitmeye başladığında mis gibi erkeksi kokusu burnumu dolduruyordu.

“Çok açım.” Bir de az önce kilo aldığım için hayıflanıyordum.

“Zehra Hanım yemeği hazırlamıştır.” Zemin kata adım attığımızda burnuma, Erdinç’in kokusunun yanında, güzel krepin kokusu gelmeye başladı.

Mutfaktan içeri adım atmamla Erdinç’in elini bırakıp güzelce kurulmuş masaya ilerledim. Bar taburelerinden birine oturmakta

avılsam da Erdinç imdadıma yetişip belimden kaldırdı ve beni rahatça bar taburesine oturttu. Yerine geçmeden önce de saçlarından öptü.

“Zehra Hanım, turşu da verir misiniz?”

Ağızma çikolatalı krepi tıkarken, bir yandan da canım ekşi, tuzlu karışımı yiyecekler çekiyordu.

Erdinç karşıma geçmiş, sadece bakmakla yetinirken elindeki çayını yudumladı. “Güzelim, mideni bozabilirsin.”

Zehra Hanım masaya karışık turşuyu bırakırken, “Bir şey olmaz,” dedim. “Zehra Hanım, bir de bal verir misiniz?”

Erdinç’in dudaklarına giden fincanı havada kaldı. “Ne?” Bunu gerçek anlamda içten ve safça sormuştu. “Bugün bir kez daha doktorunla konuşacağım.”

Umurumda değilsin dercesine omuz silkip krepimin üzerine bal damlattım ve büyük bir iştahla ağızma atıp yuttum. Bir yandan da ağızma turşu sokuşturuyordum. “Zehra Hanım, akşama yemekte ne var?”

Zehra Hanım sorumu yanıtlayamadan Erdinç lafa atladı. “Artık doğuma kadar konumuz yemek mi olacak?”

“Sanırım bebeklerinin anne karnında güzel büyümesini istemiyorsun.” Elim hemen alingan bir şekilde karnıma gidip okşadı.

Erdinç yanılıyorsun der gibi başını salladı. “Bebeklerimi de seni de kendimden çok düşünüyorum.”

Aldığım cevap beni gülümsetirken bundan güç alıp, “O zaman Zehra hanım, bana bir kâse puding yapar mısınız?” diyerek kendimi ödüllendirdim.

Erdinç yüzünü buruşturup, midesi bulanıyormuş gibi bir yüze bürüdü. “Ben artık gitsem iyi olacak,” dedi. “Zehra Hanım, Asya’nın pudingini yapmayın.” Karşı çıkacak gibi olacaktım ki en sert haliyle bakıp beni konuşmadan susturdu. “Ben eve gelene kadar da listesi dışında hiçbir şey yemesine izin vermeyin.”

“Kötüsün.” Ağlamak ister gibi yüzümü asıp çatalımın ucundaki salatalığı ağızma attım. Sanki istediğim her şey sadece kendim içindi. Zaten yemek yemeyi sevmeyen biriydim. Bari bırakın da hamileyken, bebeklerimle doya doya yiyeyim.

“Senin iyiliğin için, güzelim.” Erdinç tam sözünü bitirmişti ki ön bahçeden gürültülü bir ses gelmeye başladı.

“Abi, valla ben bilmiyorum. Bana verdiler, bu adrese bırak dediler, o kadar!” Bu kişi her kimse korkudan ağlayacak durumdaydı.

Elimdeki çatalı hemen masaya bıraktım. Erdinç’in kaşları çatılıp, yüz ifadesi sertleşirken arkasını dönüp kapıya ilerlemeye başladı. Ben de merakla, yerimden zar zor kalkıp ilerledim ama Erdinç bahçeye çoktan çıkmıştı bile.

“Neler oluyor?” Bahçe sessizliğe buründü.

Bir şey olur korkusuyla bahçeye tam adım atamadan kapının eşiğinden seslerin nedenini anlamaya çalıştım. İlk gördüğüm, bir kuryenin dizlerinin üzerine çöktürülmüş şekilde korkuyla titrediği oldu. Adam titremekte haklıydı, çünkü başına silah dayamışlardı. Etrafında ise dört beş koruma vardı. Diğer korumalar bahçenin belirli kesimlerine dağılmış haldelerdi.

Volkan arkasındaki güzel görünümlü siyah bebek arabasını gösterdi. “Abi, biri bunu göndermiş.”

Bebek için siyah, uğursuz bir renkti.

Erdinç neyi kastettiğini daha iyi anlamak için bebek arabasına doğru ilerledi. Ben de artık kapının eşiğinde durmaktansa ilerlemeye başlayıp Erdinç’in yanına gittim. Birkaç adım gerisinde duraksadım.

“Ne olmuş yani?” Erdinç neler döndüğünü anlayamamıştı.

Volkan titreyen ve en fazla yirmilerinde gösteren adamın kafasından silahını çekmezken, “Sana bildirmeden kontrolünü yapıyorduk. İçindeki gül kutusundan bir not çıktı, abi,” dedi.

Not! Artık hayatta en nefret ettiğim kelime olmuştu. Ne güzel, üç aydır tek bir not bile gelmemişken tekrar huzurumuz kaçacak şekilde rahatsız edilmiştik.

Erdinç’ten önce davranıp bebek arabasına ilerlediğimde yediğim her şeyi çıkartma isteğiyle dolmuştum. Bebek arabasının içinde siyah, kare bir kutu duruyordu. Kapağını açtım. Kutu en güzel şekilde beyaz güllerle doldurulmuş, içine ise özenli bir şekilde siyah güllerle soru işareti şekli yapılmıştı. Güllerin üzerine ise küçük bir kart bırakılmıştı.

Erdinç arkamda huzursuzca dururken kartı elime aldım. Diğer elimse bebeklerimi korur gibi karnımdaydı.

‘Eşinle birlikte, ikizlerinden hangisine veda etmek istersin?’

Bacaklarımın bağı çözülmüş gibi kendimi bir anda yere doğru

çökerken buldum. Erdinç hemen kollarımdan tutup düşmemi engellerken dizlerimin üzerine yere çöktüm.

Ben doğdum doğalı ölümün ensemde olmasına alıştım. Şimdi bir çıkıp silahı kafama dayasa pek de şaşırmazdım ama bebeklerim de artık işin içindeydi. Bu pislik her kimse acısını benden çıkarmakla kalmayıp iki bebeğime de el uzatmıştı. Ama buna izin veremezdim. Bana her şeyi yapabilirlerdi ama küçük Sakmanlarıma dokunmalarına izin veremezdim. Onlar Erdinç'in parçalarıydı.

"Asya, güzelim!"

Öne doğru eğilmiş, bebeklerimi korumak istercesine karnımı sarmalamışken gözlerimden sessiz yaşlar süzülüyordu.

Erdinç, "Yeraltına götürün, bahsettiği her yerin de kamera kayıtlarını toparlayın," diye etrafa gürledi.

"Erdinç..."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Söyle, güzelim."

"Bebeklerimize bir şey olmasın."

Kendim umurumda bile değildim. Erdinç beni sakinleştirmek ister gibi alnımdan öperken, kendisinin de sakinleşmeye ihtiyacı vardı. "Hiçbirinize zarar gelmeyecek, güzelim."

Gerçekten dediği gibi olacak mıydı? Benim içimdeki ses bu hikâyenin kötü biteceğini fısıldıyordu.

Son zamanlarda gece uykularım fazlasıyla kötü bir şekilde devam ediyordu. Gözlerim yarı açık, beynim yarı uykuda, bedenim iyi alamadığım uykularımdan dolayı yorgun şekilde uyumaya çalışıyordum.

Sabah kapımıza gelen tehdit mesajının ardından bütün günüm sarhoş gibi geçmişti. Erdinç işe gitmeyip, dosyalarını eve isterken bir an olsun başımdan ayrılmadı. Kendim için aldığım tehdidi beynimin en ufak kısmı bile takıntı yapmıyorken, tek düşündüğüm karnımdaki iki küçük Sakman'dı. Asıl bana değil de onlara en ufak bir zarar gelirse kendimden nefret ederdim. 'Nasıl anneyim' diye kendime kızmaktan gözüm hiçbir şey görmezdi. Onları o kadar güzel sahiplenmiş, içimde öyle bir yer edindirmiştim ki Erdinç'le eş değerde ilerliyorlardı. Hatta bazen babalarını geçtiklerini söyleyebilirdim. Çünkü iki bebeğim de hem benim parçam hem de deli

gibi sevdiğim adamın parçalarıydı. Nasıl olur da onlara gelecek en ufak hasardan rahatsızlık duymaz, korkmazdım.

Butun gün Erdinç'in isteğiyle çalışma odasında, yanında oturmuştum. Çoğu anımda ağlayarak, bebeklerime zarar geleceğinden korkarken, arada bir yorgunluktan uykuya dalıyordum. Akşam yemeği vakti geldiğinde hiçbir şey yememeyi seçip odamıza çıktık. İkimiz de düşüncelerin içinde kaybolmuştuk. Erdinç bir ara beni uyutup ortalıktan kaybolurken gittiği yeri tahmin edebiliyordum. Bugün bebek arabasını getiren kargocunun başındalardı ve adım adım, kargoyu verenin izini sürüyorlardı.

Bulunduğunda ise o adamın Erdinç'in ellerinde aklıma bile gelelemeyecek şekilde can vereceğine emindim.

Son zamanlarda midemin alıştığı fazla yemek yüzünden karnım guruldarken gözlerim aralandı. Komodinin üzerindeki saat sabaha karşı üçü gösteriyordu. Erdinç arkamdan belime sarılmış, derin uykudaydı.

Dikkatli olmaya çalışarak kendimi yatağın ucuna doğru iterken, onu uyandırmamaya özen gösterdim. Beni ve bebeklerini sarmalamış elini üzerimden yumuşak bir şekilde çekip yatağa bıraktığımda kolunun mengenesinden kurtulabilmişim. Yataktan yavaşça kalkmayı başarıp yatağımın ucundaki terliklerimi ayağıma geçirdim. Sonra da hafif yukarı toplanmış olan geceliğimi aşağı indirdim. Yataкта yüzüstü yatan Erdinç'e gözlerim kayarken gülümsedim.

İmkânsız olsa da uyurken bebek gibi görünüyordu.

Odamızın kapısını ses çıkarmayacak şekilde açtıktan sonra biraz aralık bıraktım. Kapatacak olursam Erdinç'in uyanma riski artacaktı. Yatmaktan karışmış saçlarımı geriye itip merdivenden yavaşça inmeye başladığımda karnım hâlâ gurulduyordu. Anlaşılan anneleri gibi küçük Sakmanlar da acıkmıştı.

Mutfak kapısından içeri adım atıp el yordamıyla ışığı açtım, ayaklarım beni buzdolabına götürdü. İki kapağı da açtım, gözüme ilk olarak cevizli baklava takıldı. Baklavayı çıkarıp tezgâha bıraktım, canım garip bir şekilde sebzeliikteki şeftalilerden çekti. Bir tane de ondan alıp tezgâhın üzerindeki baklavalardan yanına koydum. İkisi pek uyumlu olmasa da canım onları çekmişti. Son olarak gözüme masanın üzerindeki kuru pasta kutusu takılırken buzdolabını kapatıp masaya yöneldim.

Kutunun içinden en sevdiğim tuzlu kuru pastaları çıkardım. Bir

hazırda da vişne suyu doldurduktan sonra, hazırladığım her şeyi
mı ve verileştirdim.

İşleri kapatmadan ayaklarımı sürüye sürüye salona geçtiğimde
Tofta verine kıvrılmış, uyuyordu. Hamileliğimden beridir Tofta'yla
çok fazla ilgilenemesem de her akşam mutlaka kucagımda uyu-
yordu.

Salonun ışığını açmayıp koridordan gelen hafif ışıkla idare et-
tim. Koltuğa oturup elimdeki tepsiyi yan tarafıma bıraktım. Ku-
mandayı alıp bacaklarımı da sehpaye uzattım. Kanalları gezerken
çocuk kanalında takıldım. Şirinler. En sevdiğim çizgi filmdi. Yetim-
hanede kaldığım zamanlar televizyonda Şirinler çıktığı an önüne
gider, yere oturup gözümü bile kırpmadan izlerdim. Favorim ise
Şirine'ydi.

Fazla ağır olmadığından tepsiyi karnımın üzerine koyup içinde-
kileri yemeye başladım. Karnım doyarken gözlerim televizyonday-
dı. Bir yandan da bebeklerimle konuşuyordum. "Doydunuz mu,
anneciğim?" Elim karnımı yokladı, sanki bebeklerim hissetmiş gibi
küçük bir kıpırdanma oldu. "Daha güzel ve sağlıklı yemekler gön-
deremediğim için üzgünüm ama sabah telafisini yapacağıma söz
veriyorum."

Bebeklerimin karnımın içindeki küçük hareketleri nefesimi ke-
sip bir anlık duraksatmalar yaşatsa da büyük bir sorun yoktu.

Tepsidekiler yarı yarıya bitmiş, midem biraz da olsa dolmuşken
gözlerim pürdikkat Şirinler'deydi. Hepsi heyecan içinde bir yerlere
koştururken ben de safça ağlamaya başladım. Sadece televizyon
ışığının aydınlattığı kocaman salonda sessizce gözyaşı dökerken
ışıklar bir anda açıldı.

"Asya," Erdinç uykusundan tam uyanamamış, gözlerini ovuştur-
arak bana bakıyordu.

"Hımm," Ağlamaktan sesli cevap veremedim.

Erdinç'in görüşü netlik kazanınca yüzüme daha dikkatli baktı
ama ben ona bakamıyordum. Gözlerim Şirinler'in telaşlı hallerin-
deydi.

"Güzelim, sen Şirinler'i izlerken mi ağlıyorsun?" Bunu sorar-
ken hafif korku ve inanamama hali içindeydi.

"Uykucu Şirin kayboldu, Erdinç." Derin bir nefes alıp burnumu

çektim. "Annesi merak ederek." Bu sefer daha bir içten nefes aldım. "Ya bulunamazsa, annesi ne yapacak?"

Erdinç'in yüzünde şimdi ne yapsam ve ne desem ifadeleri gezerken ağzı yarı açık bana bakıyordu. Kesinlikle bu hamilelik benim psikolojimi derinden etkilemişti.

"Tek sıkıntımız o olsun, bir güzelim."

"Ama Erdinç, kayıp..." Yüzüm istem dışı düştü ve yaşlar yine gözlerimden dökülmeye başladı.

"Ah be miniğim, üzülme. O sadece çizgi film." Erdinç yanıma gelip oturdu. "Hadı odamıza gidip uyuyalım." Hâlâ karnımda duran tepsiyi alıp sehpanın üzerine koydu.

"Uykum kaçtı." Uykucu Şirin hâlâ bulunamamıştı. Sanırım uykum varsa bile o bulunana kadar uyumayacaktım.

Erdinç yalan söylediğimi anlarken kumandayı alıp televizyonu kapattı. "Kalk ayağa, çabuk yatak odasına!" İşte, bana anlayış gösteren Erdinç'in ömrü bu kadardı.

"Neden kapattın?" Gözlerim yine dolmaya başlamıştı.

"Sakin ağlayayım deme!" Gözleri ciddiye. Kızacaktı. "Zaten günlerdir doktorunun verdiği listenin dışında yiyorsun. Gece yemek yemek kesinlikle yasakken sen oturmuş neler yiyorsun!" İsyan etti. Haklıydı da.

"Kızma!" Dudaklarımı büktüm. "Ne yapayım, acıktım..." Sanki üç can taşıyan kendiydi. Nereden bilecekti ne çektiğimi?

"Günün doğmasına birkaç saat var, miniğim. Biraz sabretseydin çok güzel ve sağlıklı bir yemek yerdin." Tamam, yine haklıydı ama ben şimdi yemek istemiştim.

Erdinç önümden yürüyor ben de arkasından elini tutmuş halde ilerliyordum. Mutsuz ve hüzünlü şekilde, "Erdinç," dedim.

"Efendim, güzelim."

"Uykucu Şirin bulunmuş mudur?"

Erdinç sadece sesli şekilde sabır dilenmekle yetindi.

Son olarak ağzımı da peçeteye kuruladığımda Erdinç gülerek beni izliyordu. Anlaşılan karısının hamile görüntüsünü izlemek hoşuna gidiyordu. "Doydunuz mu, hanımefendi?"

"Doydum, beyefendi." Dün gece kızarak yatağa götürdükten sonra sabah gözlerimi açtığımda müthiş bir kahvaltı yapmak iyi gelmişti.

"O zaman çıkabiliriz."

Bugün, diğer günlerde de olduğu gibi, yine bir programım yoktu ama üzerimde dünyaca ünlü bir markanın özel tasarlarımdan bir tanesi vardı. Hamilelere  zel tasarladıkları ne varsa Erdinç hiç umursamadan hepsinden almıştı. Öyle bir hale gelmi tim ki artık, bir giydiğim kıyafeti bir daha giymiyordum, çünkü doğuma kadar yetecek bollukta hamile kıyafetim vardı. "Nereye gidiyoruz?"

Yanıma doğru gelmeye başladı. Kalkabilmem için sandalyemin arkasına geçip biraz geri çektiğinde kollarını koltuk altlarıma sokup yardımcı oldu. "Sanırım doğum hediyeni biraz erken vereceğim."

"Hediye mi?"

Erdinç'e döndüğümde gayet normal davranıyordu. "Evet."

"Ne hediyesi?"

"Sürpriz."

"S rprizlerden nefret ediyorum." Yalandı.

" stersen vermeyeyim o zaman."

Beni denediği her halinden belliydi ama meraktan ölüyordum. Direkt karşı  ıktım. "Hayır, nerede?"

Erdinç cebine soktuğu elini çıkarmadan koluna girmem için yan döndü. "Gidelim."

Koluna girerken, "Gidelim bakalım," dedim. Yüzümde  ap al bir gülümseme olu mu tu.

Evin bahçesine çıktığımızda Erdinç'in arabası hazır şekilde bizi bekliyordu. İlk önce beni oturtup ardından kendi yerine geçtiğinde yola koyulduk.  kimiz de d n  hatırlamamaya çalışırken arkamızdan içi koruma dolu bir Audi bizi takip ediyordu.

Evden fazla uzakla madan i lek bir caddeye girdiğinde, "Torpidoyu a ," dedi.

 ne doğru uzanıp torpidoyu açtım, gözüme ilk takılan Erdinç'in silahı olunca içim ürperdi. Onun dışında birkaç defter, kalem ve uyurken taktığım uyku bandı vardı.

Erdinç silahından dolayı duraksadığımı fark edince takılmama-ya çalışıp, "Uyku bandını takmanı istiyorum, güzelim," dedi.

“Neden?”

“Tak işte, sorgulama.”

Söylediğini yapmayı seçip sorgulamadım ve taktım. Arabanın hızını artırıp bir süre daha ilerledikten sonra sola döndüğünü hissettirdim. Ardından araba biraz daha ilerlediğinde durdu. “Geldik mi? Açılım mı gözlerimi?” Ellerim uyku bandına doğru yükseldi ama Erdiñç havada yakaladı.

“Hayır güzelim, açma. Şimdi seni indireceğim arabadan,” dediğinde kapısını açıp aşağı indi. Ardından benim kapım açıldı.

“Erdiñç?”

“Gel, güzelim.”

“Ne zaman açacağım gözlerimi?” Etrafımızdan araba sesleri geliyordu. Erdiñç beni kendi arabamızın etrafında dolaştırıp durduğunda beni bir yere doğru çevirdi.

“Şimdi açabilirsin.”

Elimi bıraktı ama yanımdaydı. Gözlerimdeki bandı açtığımda gördüğüm şeyi anlayabilmek için bir süre öylece baktım. Acaba yanlış yere mi bakıyorum diye etrafıma göz gezdirdiğimde Erdiñç gülerek beni izliyordu.

“Sen ciddi misin?” Karşımda duran şey eğer bir şakaysa ağlardım.

“Evet. Senindir bundan sonra.”

Utanmasam caddenin ortasında sevinçten çığlık atabilirdim. “Erdiñç, bu çok güzel. Teşekkür ederim.” Kollarımı ona doladım. “Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler.” Sevinçten ağlamaya başlamıştım. Çocukluğumun hayali olan kitapçı artık benimdi. Tabelasında kocaman ‘ASYA KİTABEVİ’ yazarken, alt kısmında Erdiñç’in pirlanta simgesi vardı. Bu, başkalarına uyarıydı.

“Güzelim, ağlaman için açmadım bu dükkânı.” Elindeki anahtarı bana uzattı. “Gülmen için açtım.”

“Erdiñç... ben... ne söylemem gerektiğini inan bilmiyorum.” Kendimi tutamayıp elindeki anahtarı aldıktan sonra tekrar sarıldım. “Seni çok seviyorum.”

Caddeden geçenler bizi garip gözlerle izlerken Erdiñç beni dükkâna doğru çekti. “Ben de seni seviyorum ama dükkânın içini beğenecek misin merak ediyorum.”

“Sen delirdin mi? Görmesem dahi bayılacağıma eminim.” Elimdeki anahtarla ön yüzü camla kaplı olan dükkânın kapısını açtım. İçeri girdiğimizde Erdinç ilerleyip kasanın altından ışıkları yaktı.

Her yer kitapla doluydu. Burası cennetti benim için. En büyük hayallerimden birine kavuşmuştum.

“Sanırım artık hastanede çalışacağım demeysin diye düşünüyorum.”

İşte burayı açma nedeni belli olmuştu. “Hastanede çalışmadığıma üzüleceksin, çünkü buradan asla çıkmayacağım.” Gözlerim bölüm bölüm ayrılmış kitap raflarında dolaşıyordu. Edebiyat, korku, macera, aşk, bilim kurgu...

Erdinç onaylamayan bir ses çıkararak yanıma doğru gelmeye başladı. “Dört tane çalışan elemanın olacak. Sen de canın sıkıldığında, bebeklerimizden bunaldığında ve dinlenmek istediğin zamanlarda gelebileceksin,” dedi. Belli ki planı kendi çerçevesi içerisinde kurmuştu.

“Bakarız.” Büyük ihtimalle bebeklerimiz büyüyene kadar dediği gibi yapardım ama sonrasında işimin başından ayrılmazdım.

“Asya!”

Dikkatli olmamı söyleyen uyarım gelmişti. Erdinç’e doğru dönüp bir türlü bastıramadığım gülümsememle ona bakarken, “Tamam yakışıklı, istediğin gibi olsun,” dedim ama raflardaki kitaplara tekrar baktığımda aklımda eski planım vardı.

Bölüm 29

İki Ay Sonra – Ocak

Doğum korkusu artık her bir yanıma sarmıştı. Doğumuma bir hafta kalmıştı ve hedef kiloya ulaşmıştım. Tam da diyetisyenimin istediği gibi yetmiş kilodaydım ve bu kilonun tamamı karnımda gibi görünüyordu.

Bebeklerimin hareketlerinin her birini en güzel şekilde içimde hissediyorken, bazen nefesimi tutuyordum. Arada bir oyun bile oynuyorduk. Bazen elimle ellerine, ayaklarına dahi dokunduğum oluyordu ve o anlarda gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Bu duygu, onları sahiplenişim ve içimde barındırışım öyle bir histi ki kelimelere sığdırmam bile imkânsızdı. Ve tek cümleyle ‘Anlatılmaz, yaşanır’ demem en doğrusuydu.

“Bence çok güzel oldu.” Bebeklerimin odasının kapısında durmuş, hayranlıkla küçük beşiklerini ve dolaplarını izliyordum.

Erdoğan’ın yüzünde hoşnutsuzluk kol gezerken, “Sanki biraz daha oyuncak almalıydık,” diye söylendi.

Gözlerimi devirip koluna girdiğimde başımı omzuna yasladım. “Saçmalama Erdoğan, burada oyuncakçıdan fazla oyuncak var.”

Gerçekten de öyleydi. İkinci katta ki odamızın hemen yanında bulunan spor odasını beş altıp ikizlerin oda yapmıştık. Oda o kadar güzel ve büyük olmuştu ki görüntüsünden gözlerini almakta zorlanıyordum. Bebeklerimizden kız olanı için bir köşe tamamen pudra pembesini döşenmişti. Beşiğine, nevresimine, duvarına ve oyuncaklarına kadar her şey pudra pembeydi. Oğlumuzun köşesi de aynı şekilde bebek mavisiyle döşenmişti. Her bir eşya ve oyuncak, yurt dışındaki en iyi bir markanın son kreasyonu olarak sipariş edilmişti. Kısacası Erdinç, eskiden spor salonu olan odasına servet ödeyip bebeklerimize oda hazırlamıştı.

Erdinç iç çekip eliyle karnımı okşadı ve başımın üzerinden optu. "Halılar da yarın yurt dışından geliyor."

Zaten odamızda eksik olan tek şey sağlık açısından en kaliteli olan halılardı. "İkisi de dünyanın en şanslı bebekleri olacak, biliyor-sun değil mi?" Biliyordu, çünkü Erdinç gibi bir babaya sahip olacaktı. Hiçbir zaman sırtları yere gelmeyecek, kimse onlara kötü davranmaya cesaret edemeyecekti. Her istedikleri anında olacak, hiçbir şeyleri eksik olmayacaktı. Çünkü onlar Erdinç Sakman'ın çocukları olacaktı.

Başımın üzerindeki dudakları gülerek oynadı. "Biliyorum, çünkü senin gibi bir anneleri olacak."

Gülerek ona döndüğümde karnımın izin verdiği kadar kollarımı ona doladım. "Hayır, asıl senin gibi güçlü ve yenilmez bir babaları olacak."

"Evet, öyle olacak," diye hiç alttan almadan kabul ettiğinde o da benim gibi gülüyordu. Dudaklarını alnıma bastırduğunda ikimiz de mutlu ve huzurluyduk. Canımızı sıkan tek konuya ölmemi isteyen gizli şahıstı ama uzun zamandır onun da sesi çıkmıyordu.

Bebeklerimizin odasından çıkıp kapısını kapattık ve merdivenlerden aşağı inmeye başladık.

"Dikkatli ol, güzelim." Eli belimdeydi.

Tamam anlamında başımı sallarken, "Bugün kitapçıya gitsem mi?" diye sordum.

On gündür ikizlerin odasını düzenlemekten kitapçıyı aksatmış-tım. Erdinç'in sırf hastanelerde çalışmayayım diye açtığı kitapçı, dış görünüşü ve bulunduğu caddeden dolayı oldukça iş yapıyordu. Bazen kasada durmaktan bacaklarımın ağrıdığı bile olmuştu ama o anlarda çalışmayı bırakıp dükkânın üst katına, Erdinç'in özel ola-

ki barındırdığı odamda dinlenmeye çıkıyordum. Zaten kitapçıdaki yorgunluğum bile bana tatlı bir yorgunluk gibi geliyordu. Çünkü sevkiyordum, kitapların kokusu hoşuma gidiyordu ve her boş zamanda kitap okuyordum. Bundan daha iyi bir şey olacağını da sanıyordum.

Zemin kata geldiğimizde yüzüme baktı. "Artık dukkâna gitmem istemiyorum. Asya." İltiraz istemiyorum bakışı atmıştı. "Doğuma kadar sadece yürüyüş için dışarı çıkmanı istiyorum."

Haklıydı. Başımızdan bela eksik olmuyordu. Hiç olmazsa bebeklerimizi kucağımıza alana kadar tedbirli olarak evden uzaklaşmamam en mantıklısı olurdu.

Bir kez daha, tamam anlamında başımı salladım. "Açım." Bunu salona girerken masumca söylemiştim.

Erdoğan gülümsedi. "Öğle yemeğine daha bir saat var. Biraz sabretmen gerekiyor." Önüme geçip, oturabilmem için koltuğa yastık vermişti. Yüzüm yemek yememe müsaade etmediği için asılırken bana uzattığı elini somurtarak tuttum. "Gel, güzelim."

Yavaşça oturup bacaklarımın üzerine koltuktaki poları örttüm. Erdoğan aylardır, yemek yiyemediğim için yüzümü asmama alıştığından sadece bıyık altından güldü ve başını kucağıma bırakıp bacaklarını koltuğa uzattı. Üzerinde hâlâ yatarken giydiği siyah eşofman takımı vardı. "İşe gitmeyecek misin?" Elim yumuşacık saçlarının arasına daldı.

"Seni bırakmak istemiyorum." Başını karnıma doğru çevirip bebeklerimizi öptü. "Hamile halini yapabildiğim kadar uzun süre izlemek istiyorum."

"Yalan söyleme. Fazla kilo aldım." Aslında tam diyetisyenimin istediği kilodaydım ama zayıf halimi özlemiştim.

"Bir de kendini benim gözümünden görsen, Asya." Bunu iç çekerek ve az önce söylediğim sözlerimi umursamadan söylemişti.

"Doğumdan sonra hemen spora başlayacağım," dedim. Neticede bebeklerin odasındaki spor aletlerinin hepsi bodruma tekrar kurulmuştu. Spor salonuna dahi gitmeme gerek yoktu.

"Doğumdan sonra bayan hoca ayarlarım." Cebinden çıkardığı telefonundan son gelen maillerine bakmaya başladı.

Ben de yan tarafımdaki kumandaya uzanıp televizyonu açarken, "Tamam," dedim.

Kanallarda gezinirken midemdeki açlığı unutmanın derdindeydim. Kapının zili çaldığında duymasak da korumalardan birinin koşturarak açmaya gittiğini gördüm.

“Biz geldik.” Bu, Tusem’in şen şakrak sesiydi.

Erdiñç, Tusem’in arkasından salona giren Özgür’ü gördüğünde kucağımdan kalktı ve Özgür’le tokalaştı. Ben yerimden kalkmak istesem de bebeklerimin izni olmadığından kalkamamıştım. Tusem yanıma gelip kendi şişmiş karnını tutarak yanaklarımdan öptü ve yan tarafımdaki çiftli koltukta Özgür’ün yanına oturdu.

Evet, Tusem de benim gibi hamile olduğundan karnı oldukça büyümüştü ve bir tane kızı olacaktı. Bebeklerimizi, en yakın arkadaşım ile birlikte büyütecektik.

“Nasılsın, abi?” Özgür bir şeyden dolayı koştururmaktan yorulmuş olacak ki oturduğu koltukta bacaklarını öne doğru uzatıp ovuşturdu.

Erdiñç kendini tekrar koltuğa bırakıp başını kucağıma koyarken Özgür’e baktı. “Ben iyiyim de sen öyle değil gibisin.” Aslında ikimiz de az çok neden yorgun olduğunu tahmin edebiliyorduk.

“Abi, beş saat bebek kıyafeti alışverişi yaptık. Girmedığımız mağaza, gezmediğimiz sokak kalmadı.”

Erdiñç bıyık altından Özgür’ün haline gülse de ben kendimi tutamayıp sesli güldüm, çünkü son zamanlarda Tusem’le Özgür ne zaman bize gelseler bu halde oluyorlardı; Tusem enerjik, Özgür yorgun. Elim Erdiñç’in saçlarında dolaşırken kucağımdaki adamın konuşmasına fırsat vermeden ben konuştum. “Tusem, nasıl böyle enerjik olabildiğini ve yorulmadan hayatta kaldığını bana anlatırmısın?” Çünkü ben hiçbir şey yapmasam da en ufak hareketlenmemde yorgun düşüyordum.

“Sadece geceleri uykumu tam alıyorum ve bol bol meyve yiyip enerji depoluyorum,” dediğinde aklıma tekrar aç olduğum geldi.

“Erdiñç, açım.” Gözlerim yüzüne inmişti.

Erdiñç kucağımdan başını kaldırdı. Sanırım yemek saatimin gelmesini beklemeyecekti. “O zaman hep beraber masaya geçelim.”

Dünyanın en mutlu haberini almışım gibi yüzümde güller açtığı anda ellerimi Erdiñç’e uzatıp beni kaldırmasını bekledim ve beni hiç zorlanmadan kolayca kaldırdı.

Hep birlikte mutfaka geçip Zehra Hanım'ın hazırladığı masaya oturduk. Her yerde mis gibi yemek kokusu vardı. Tusem de dahil herkes tabağını güzelce doldurup yemeğe koyulduğunda, Erdinç benim tabağımı tam da doktorun söylediğı ölçülerde doldurup bana uzattı.

Sadece dudaklarımı oynatarak, "ok otusun," dedim. Tabağım gavet güzel ve doyurucu olabilirdi ama ben biraz daha fazla yemek istiyordum.

Erdinç yerine oturmadan alnımdan öptüğünde, "Afiyet olsun, ır tanem," dedi. Beni yine takmamıştı.

Yemek masasında farklı muhabbetler dönüp arada bir gülüyorken, Erdinç'in gözleri her zamanki gibi arada bir beni yoklayıp tekrar etrafına ve tabağına dönüyordu.

Özgür, "Abi, bugün yeni gelen taşları incelemen gerekiyor. Yemekten sonra şirkete geçelim mi?" diye sordu.

Erdinç başını ağırdan sallayıp onayladığında hepimiz yemeğimizi bitirmiştik. Salona geçerken Erdinç bizi yalnız bırakıp üzerini değıştirmek için yanımızdan ayrıldı.

Oturmam için Erdinç'in yerine Özgür yardım ettiğinde ona teşekkür ettim. "Tusem, sen de gidecek misin?" Neticede ikisinin de işi akşama kadar sürecekti.

"Evet, annecik. Ben de evime gidip, güzel kıza aldığım kıyafetleri hazırlayacağım." Bir yandan da karnını ovalıyordu. Özgür bugün yaşadığı dram aklına gelmiş gibi yüzünü ağlamaklı bir hale sokarken kendimi tekrar gülmekten alamadım.

"Tamam, o zaman sen bilirsin, tatlım." Ben de biraz yatar uyurdum.

Erdinç çok geçmeden üzerinde siyah takım elbisesiyle geldiğinde, Tusem'le Özgür de ayağı kalktılar. İkisi de beni öperek veda ettiklerinde Erdinç yanıma geldi. "Bir şey istiyor musun, güzelim?"

Omuz silktim. "Erken gel, bir de Tofita al." Almayacağını bilsem de söylemiştim.

Erdinç sadece güldü ve dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra Tusem ve Özgür'ün arkasından gitti. Ben de odama çıkmaya üşenip, oturduğum koltuğı uzandım. Doymuş karnım ve bebeklerimle birlikte ögle uykumuza daldık.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi açmama neden olan şey karnımdaki afacanlardan başka bir şey değildi. Karnımda hissettiğim tekmelet ve kıpırtılarla nefesim kesilerek gözlerimi açılmıştı.

İlk olarak kıpırtıların dinmesi için birkaç saniye hareket etmeden bekledim ve sonrasında saat daha erken olduğu için tekrar uykuya dalmaya çalıştım fakat nafile. Bir kere uyanmıştım ve uykum kaçmıştı. Komodinin üzerindeki saate gözlerimi kaydırduğimde henüz sabahın beş buçuğu olduğunu gördüm. Yuruyuş saatime yarım saat daha vardı.

Başımı yan tarafıma çevirip baktığımda Erdinç derin uykusundaydı. Çok güzel görünüyordu. Onu uyandırmamaya özen göstererek yatakta oturur vaziyete geçtim, ayağıma terliklerimi geçirdiğimde üzerimde dün gece değişmeye uşendiğim tayt ve tişört vardı. Hava soğuk olduğu için tayt da tişört de kalındı.

Yataktan destek alarak ayağa kalkmayı başardım. Dilim damağım kuruduğu için alt kata inip su içmeye karar verdim. Acele etmeden ve ses çıkarmadan odadan çıktım, merdivenleri de oldukça yavaş indim. Zemin kata ulaştığımda Tofita ayak sesimi duymuş olacak ki hemen salondan çıkıp yanıma geldi.

“Günaydın.” Yere eğilemediğim için sadece onun küçük bednine bakabilmişim.

Sanki kendi de bana günaydın demek ister gibi havladı. Mutfığa ilerlemeye başladığımda peşimden geldi. Kendime güzel bir su doldurup, kana kana içtim ve masanın üzerinde duran mandalinalardan bir tane alıp soydum. Tadının ekşiliği yüzümü buruştursa da çok iyi gelmişti. Sanırım hamileliğimde ekşiyi bana sevdiren kızım olmuştu.

Tofita etrafımda dört dönüyordu, uykusunu almış şekilde kıpır kıpırdı. Gözlerim bahçeye kaydı. En iyisi Erdinç’in uyanmasını beklemek yerine Tofita’yla biraz yürüyüş yapmaktı. Neticede doğumuma az bir zaman kalmıştı.

Tofita’ya doğru eğilip, “Beni takip et,” dedim. Ne söylemek istediğimi anlamış gibi bir kere havlayıp peşimden gelmeye başladı.

Evin çıkış kapısına ulaştığımızda dolaptan kısa montumu aldım. Dolabın kenarında duran telefonumu da cebime attım. Demek dün gece buraya koymuştum. Evin kapısını açtığım gibi Tofita daha fazla sabredemedi kendini dışarı attı.

“Günaydın, Asya Hanım. Bir isteğiniz mi vardı?” Kapının iki

yanındaki korumalar önlerini ilikleyerek yuzume bakmadan saygı duruşuna geçtiler.

"Hayır, bahçede yürüyüş yapacağım." Arkamdan kapıyı kapattım.

"Nasıl isterseniz, Asya Hanım. Bir emriniz var mıydı?"

Emir kipi benim için uygun değildi. "Hayır, teşekkürler."

Önümdeki merdivenin basamaklarını teker teker indim, evin etrafında günlük rutinim olan on turu yürümeye başladım. Tek fark bugün bana eşlik edenin Erdinç değil Tofita olmasıydı.

Üzerime ocak ayının soğuk rüzgârı eserken çok olmasa da birazcık üşümüştüm. Bakışlarım yerde kıpır kıpır dolaşan kopeğime kaydığında hiç etkilenmemiş gibiydi ama üçüncü turumun sonunda korumalardan Tofita'yı eve almalarını rica edecektim.

"Kızım, sen üşümüyor musun?" Tek konuşacağım kişi Tofita'ydı ve o da ne söylersem karşılık olarak mutlulukla havlıyordu.

Evin etrafında birinci turumu tamamlarken arka bahçede dört korumanın olduğunu biliyordum ama ikinci turumda sayının ikiye düştüğünü gördüm. Büyük ihtimalle ön tarafa geçmişlerdir diye tahmin yürüttüm. Çünkü her zaman ön bahçede arkaya oranla daha fazla koruma oluyordu. Bunun yanı sıra Erdinç'in kapalı garajının yanındaki iki katlı küçük evin içi de koruma doluydu. Orada dönüşümlü olarak uyuyorlardı, yani o ev bir nevi korumaların eviydi.

Üçüncü turumu da tamamladığımda evin kapısında duran korumalardan birine, "Köpeğimi içeri bırakır mısınız?" diye ricada bulundum. Daha fazla soğukta durmaması en iyisiydi.

Koruma anında harekete geçerken yanımda duran köpeğimi kucağına aldı. Tofita ne kadar gitmemek için havlasa da hastalanmaması için içeri girmesi onun iyiliği içindi. Çünkü o normal köpeklerden çok daha hassas bir bünyeye sahipti.

Son kalan yedi turum için evin arkasına doğru ilerlemeye başladığımda montumun cebindeki telefonumu çıkardım. En iyisi birazcık sosyal medya hesaplarımı kontrol etmektir. Bu şekilde birkaç tur daha evin etrafında yürürken telefona bakmaktan yorulmuş gözlerimi kaldırıp etrafımda dolaştırdım. Arka bahçede duran iki koruma da ortalıklarda yoktu ve birkaç metre ötemde duran kişi

oydu. Yine siyahlar içindeydi. Bugünkü görünüşünün diğerlerinden farkıysa siyah kat maskesinin olmamasıydı.

O anda elimdeki telefon yere düştü. Sonunda karşıma çıkmıştı.
“Merhaba. Asya Sakman.”

Türk değildi. Türkçeyi yeni öğrenmiş biri gibi konuşmuştu. Sesi fazla sakindi. İmalı ve iticiydi... Yüzünde iğrenç bir gulumseme vardı ve yüzü bana birini anımsatıyordu? Ama kimi...

Panikle yutkunup etrafıma bakındım. Tüm korumalar kaybolmuş olamazdı. Çığlık mı atsaydım? Ya da karnımın izin verdiği kadar koşmaya başlayıp yardım mı çağırıyordum?

Bana birkaç adım daha yaklaştırmaya başladığında kendimi geriye doğru giderken buldum. “Yaklaşma!” Ellerim direkt karnıma gitmişti. Bebeklerime.

“Benden kaçmaya çalışmayacaksın, değil mi?” Dalga geçer bir hali vardı ama üzerime gelmekten vazgeçmişti. “Aylardır, seninle olan hesabımı kapatmak için bekliyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Seni tanımıyorum bile, ne hesabından bahsediyorsun?” Bitmemiş miydi hayatımdaki hesap meseleleri?

“Ben, seni tanıyorum, Asya. Sakman olmuş olman, özünde Armağan oluşunu değiştirmez.”

Ailemin eski pisliklerinden biri yine karşımdaydı. Erdinç ne kadar beni korumak için çabalasa da olmuyordu. Her zaman bir yerden, bitmeden tükenmeden çıkıyorlardı. Ellerim karnımı korurken soğuktan değil, korkudan titriyordum. “Uzatma da ne istediğini söyle.” Bir an önce karşımdan yok olup gitmeliydi. Tek başıma karşısında dikiliyor olsam bu kadar korkmazdım fakat yalnız değildim. İçimde sevdiğim adamla benim iki parçamız vardı. Bebeklerim vardı.

Adını hâlâ bilmediğim adam bana bir adım daha atınca ben de geriye doğru gittim. “Yaklaşma!” Artık kendime hâkim olamamış ve sesimi yükseltmiştim. Tekrar sordum. “Ne istiyorsun?”

“Karnında ikiz bebek taşıyormuşsun, Armağan.” Sesi iğrendirici derecede ima ve pislik saçıyordu. Devamını getirmesini istemiyordum ama kısa bir aradan sonra iğrenç Türkçesiyle devam etti. “Biri kız, diğeri erkekmiş.” Gözleriyle karnımı işaret etti. Sanki aklına bir anısı gelmiş gibi gözleri bir an dursa da kendini hemen

toperiadı. Ellerim korumak istercesine karnımı daha bir sarmaladı. Bu konuşma nereye gidiyordu anlam veremesem de ayaklarım beni geriye doğru itiyordu. "Ben, kız olanının canını istiyorum!" cemesiyle belinin arkasına sakladığı silahı çıkartması bir oldu.

Hedefi, şişmiş olan karnımdı! Nefesim kesildi. Korku dolu gözlerle karşımdaki adama bakarken sadece, "Neden?" diye sordum. Gözyaşlarım sessizce gözlerimden akmaya başlamıştı bile. Karnımdaki, daha doğmamış bir meleğin ne gunahı olabilirdi ki? Benim bebeğimle ne alıp veremediği olabilirdi?

"Bir nevi karşılıklı hesap kapatma diyelim." Gözlerindeki alaycılık giderek intikam hirsına dönüşmeye başlamıştı. Eli silahı daha bir sıkı kavrarken gözleri karnıma indi. "Dua edelim de ölen kızın olsun," dediği anda dilimin ucundaki çığlık arka bahçeyi inletti.

"Yapma!" Ayaklarım korkudan titremeye dayanamayıp işlevlerini yitirdi ve yere yığıldım. "Yalvarırım dur!" Bir elim annelik içgudusuyla karnımdan kopamazken, diğeri sanki kalkan olmak ister gibi açılmış, gelecek olan kurşunu engellemek istiyordu. "Biz sana bir şey yapmadık."

Ben, bu hayatta kimseye bir şey yapmamıştım ki! Ben hep yalnız olmuştum. Her zaman insanlar bana yanaşmış, ben de ona göre güzel ama sağlam ilişkiler kurmuştum. Hiçbir zaman elle tutulur kavgam dahi olmamışken, bu neyin bitmeyen intikam savaşıydı ve neden bedel ödeyen de hep bendim?

Yarım yamalak Türkçesiyle bağırmaya başladı ama silahının ucu karnımdan ayrılmıyordu. Hedef hep orasıydı. "Bir şey yapmadın mı?" Bu, sorudan ziyade isyandı. "İkizimi, kız kardeşimi öldürdünüz! Yetmedi, babamı öldürdünüz!" dediğinde duraksayıp iğrenir gibi baktı.

Görüşüm gözyaşlarım nedeniyle net değildi. "Ben bir şey yapmadım. Yemin ederim, biz bir şey yapmadık!" Bağırduğım ve ağladığım için sesim çatlayarak çıkıyordu. "Babanı, kız kardeşini tanımıyorum bile." Elim artık kalkan olmaktan yorulduğundan daha fazla havada kalamadı ve o da diğer elim gibi karnıma indi.

"Babamı hemen hatırlatayım sana, Asya," dediği anda aklıma bir isim geldi. Sonrasında o isim, korkarak baktığım adamın ağzından döküldü. "Leyton."

Belanın adı.

Taşlar yerli yerine otururken derin bir nefes aldım. "Se-" Deva-

mini getirmekte zorlanıyordum. "Sen Leyton'ın oğlu musun?" Yarı babam karşımdaki bu adamın ikizini, kız kardeşini mi öldürmüştü? Babasını öldüren kişi de Erdinç'ti ve intikam savaşını devralan da babasından sonra oğlu olmuştu. Başarmasına ise çok az kalmıştı.

"Sonunda aylardır peşindeki belanın korduğumunu çözdün," dedi.

Bu sırada ön bahçede bir kıpırdanma, adımın bağırılması ve koşturma sesleri geldi. Başımı geriye doğru çevirdim. "Yardım edin!" Soğuktan donmuş bacaklarım, ellerim ve şişmiş karnımla yerden kalkmak için bir umutla çabalarken, Erdinç'in sesini artık daha bir yakından duymaya başlamıştım.

"Asya!" Sesinde korku vardı.

"Artık intikam yarışının sonuna geldik, Armağan," dediğinde başımı ona doğru çevirdim. "Umarım bu kurşun kızına isabet eder." Cümlesini bitirdiği an tek el silah sesi duyuldu. Çığlığımın ona eşlik ederken refleks olarak karnımı koruyup, sırtımı, elinde silah tutan adama dönerek acıyı bekledim.

Acı, ilk anda gelmezken ikinci bir patlama sesi duyuldu ve o patlamanın acısını sağ omzumun hemen aşağısında hissettim.

Acının yarattığı şokla ikinci çığlığım boğazımda tıkanırken vücudumu ne kadar sıktığımı fark ettim. Dizlerimin üzerindeyken, vücudum korkudan ve soğuktan resmen kaskatı kesilmişti.

Kurşun acısının yarattığı acı dalgalar halinde sağ omzumdan vücuduma doğru dağılırken, hemen yanı başımda Erdinç'in sesini duydum.

"Asya... Asya, güzelim!"

O da benim gibi dizlerinin üzerine yığılmış, hemen önümde duruyordu. Kıvranarak öne doğru biraz daha eğildim ve acı çığlığım yankı buldu. Erdinç'in elleri düşmemem için beni iki yanımdan tutarken, eli kurşun yarama yakın bir yerde durdu. Acı dalgası şiddetle artarken, bir elim karnımda diğeri ise Erdinç'in bacağındaydı.

Erdinç'ten en ufak bir ses dahi çıkmazken etrafıma bakmayı denedim. Erdinç'in yüzü donuktu, bakışları ise arkamda havaya kaldırmış olduğu elindeydi.

Elinde benim kanım vardı.

Acıyla bir çığlık daha attığımda dalgınlığından sıyrılır gibi bana doğru döndü. "Miniğim, sakın ol, sakın!"

sakin olamiyordum. Sağ omzumdaki acı ve vücudumu sıkmış karnımı sakın kalmama izin vermiyordu. Başımı şiddetle, bir sağa bir sola çevirerek bebeklerimi öldürmek isteyen adama ne oldu diye bakmaya çalıştım. Erdinç'in adamları tarafından etkisiz hale getirilmiş bile. İlk kurşun bana değil de ona isabet etmiş olmalıydı. Bunu sol bacağından fışkıran kandan anlayabiliyordum. Demek ki Erdinç ondan önce davranmıştı.

Bakışlarım korku doluydu ama gözlerimi, yerde sürüklenen adamdaki ayıramıyordum. Gözyaşlarım sel gibi yanaklarımdan aşağı iniyordu ve acı artık nefes almama engeldi.

"Asya, bana bak." Erdinç yerde sürüklenen pisliğe bakmamam için başımı kendine doğru çevirdi, üzerindeki tişörtü çıkarıp omzumdaki yaraya bastırdı. O anki saf ve güçlü acıyla karnımın izin verdiği kadar öne eğilip çığlık attım.

"Asya! Asya güzelim, daha fazla vakit kaybedemeyiz. Hadi, hastaneye gitmemiz lazım."

Erdinç çığlıklarımdan etkilenmemeye çalışırcasına hızla ayağa kalkıp beni de kaldırmaya çalıştı. Başımızda bekleyen iki koruma da ona yardımcı olurken, ayaklarımda üzerinde durmamla sıcak bir suyun bacaklarımdan aşağı doğru indiğini hissettim. Sağ omzumdaki acıyı yüze katlayacak bir sancı ise kasıklarımda can buldu.

O anda bu zamana kadar atmadığım kadar güçlü ve yardım dilenen bir çığlığı havaya bıraktım.

Doğumum başlamıştı!

Erken doğum yapamazdım! Bebeklerimin biraz daha bekleme- si gerekiyordu.

Erdinç düşünme yetisi elinden alınmışçasına bana bakarken, ağrı ve acının bana yaşattığı ızdıraptan ayaklarımda üzerinde durmakta zorlanarak kendimi tekrar yere bırakacak gibi oldum. O anda kendini toparlayıp beni daha sıkı tuttu.

Etraftaki korumalara bağırdı. "Arabamı hazırlayın!"

Arka bahçe tam bir cümbüşe dönmüştü. Herkes bir yere koşuyor, korku ve telaşla bir şeylerle uğraşıyordu.

Ben, acının etkisi yüzünden yürüyecek gücü kendimde bulamazken, Erdinç ve korumalar beni arabaya doğru götürmeye çalışıyorlardı.

Kasıklarımda hissettiğim her sızıyla çığlık atarken kendimi yere

bırakmak istiyordum fakat Erdinç'in güçlü kolları buna izin vermiyordu.

Çektiğim acı sadece kurşun veya doğum acım değildi. İkisnin birleşiminin üzerine bebeklerimi kaybedecek olmanın verdiği acı eklenmişti ve bu çok fazlaydı.

Arabanın arka koltuğunda Erdinç'in kucağına yatırıldığımda beni saran eli, kanla kaplanmış tişörtünün üzerinden kurşun yarama baskı yapıyordu. Diğer eliyse beni sakinleştirmeye çalışırcasına bebeklerimizdeydi.

"Erdinç!" Bu acı katlanılmazdı. Diri diri yakılmaktı! Kesilmek ve boğulmaktı! Bu, bambaşka bir şeydi. Kasıklarımdeki sancı tüm vücuduma hücum eden elektrik dalgasından farksızdı.

Erdinç tişörtünü kanayan yarama bastırıldığı için çıplaktı. Sağ elimle omzunu kavradım. "Yar... yardım et." Bu acıyla tek başıma başa çıkamıyordum. Acı, zihnimi dolduruyor, elinde kerpetenle beynimi kazıyordu.

"Asya, tamam." O da ne yapacağını bilemez haldeydi. Durmadan kanayan yarama mı baksın, yoksa beni mi zapt etsin, kararsızdı. "Bana bak, güzelim."

Gözlerimden akan yaşlardan kimseyi görececek halde değildim. Arabanın arka koltuğunda kıvranırken Erdinç'in omzunu sıktığım elimin artık hissizleştiğini hissedebiliyordum ama yine de acımı bir yerden çıkarmak istercesine sıkmaya devam ediyordum. Aldığım her nefes ciğerlerime zorla yetişirken arabanın içi çığlıklarımle doluydu.

Erdinç arabayı kullanan korumaya benim kadar şiddetli bağırdı. "Daha hızlı sür!"

"Güzelim dayan, yalvarırım dayan. Çok az kaldı." Kanıma bulanmış eli yanağımı okşadı.

Ne kadar da acınacak haldeydik. Sanki mutluluk bize haramdı.

Kendimi zorla zapt ederken kasıklarıma binen eşsiz acıyı yok saymaya çalışarak "Erd..." demeye çalıştım ama gerisini getiremeden vücuduma bir elektrik dalgasıyla vurulmuş gibi sarsıldım. Acı dalgası hafifleyince, "Erdinç, yardım et," diyebildim. Söylemeye çalıştığım şey buydu. Yardım dilenmektir.

"Asya!" Kanlı eli yine yüzümü okşadı. "Bana bak ve benimle konuşmaya çalış, güzelim." Ama o da farkındaydı ki gözlerim, kaybettiğim kan yüzünden kapanıyordu. Sona ulaşıyorduk.

"Erđinç senden b..." Elim omzunu artık kavrayamayacak kadar zayıflamıştı. Kalan son gücümle tekrar kavramaya çalışıp sıktım. "Senden... bir şey isteye... bilir miyim?"

"Söyle, güzelim."

Gözlerimin ışığının gittikçe solup, siyah beyaz bir hal aldığını anlayabiliyordum. Gözlerimi birkaç kez kırıp güzel yüzünü görmeye çalıştım. "Bebeklerimize iyi bak, olur mu?"

Bunu söylemek zorundaydım, çünkü bu normal bir doğum değildi. Ben daha önce de vurulmuştum. Daha önce de birçok badire yaşamıştım ama bu acı ve içine düştüğüm durum yolun sonuydu.

Her zaman dediğim gibiydi işte. Bize mutlu son yakışmıyordu. Hayatımıza tersti.

"Sus!" Bu, uyarı değildi. Emirdi. "Asya sus! Konuşma veda eder gibi." İkimiz de kabul etmek istemiyor olsak da farkındaydık ki yolun sonuydu.

Vücudumda dolaşan sancılar, ağrılar, sızılar artık bana uyuşturucu hissi yaratırken gözlerimi tekrar kırıştırıp, önümdeki siyahlıkları atmaya çalıştım ve Erđinç'in yüzündeki ifadeyi net bir şekilde gördüm. O da yıkılmak üzere olan dev bir yapıta benziyordu.

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirirken, "Onlara iyi bak," dedim. "Onları çok sev." Boğazım öyle bir yanıyordu ki içimde tuttuğum hıçkırıklardan dolayı sadece öksürebiliyordum.

"Asya, bana bak!" Bakıyordum, yoksa bakmıyor muydum? "Daha hızlı sür şu arabayı!"

Sevdiği kadın kollarında can verirken, sevdiğim adam çaresizliği tadıyordu. "Asya!"

Kocaman eliyle yüzümü avuçlayıp ona bakmam için zorladı. Son bir güçle gözlerimi açmaya çalışırken göz kapaklarımla kocaman bir kayayı ileri atmaya çalışıyormuş gibiydim.

"Benimle kal!"

Gözlerim iki Erđinç görürken, görüntü bir gidip bir geliyordu.

Erđinç ağlıyordu.

"Erđinç." Canı kalmayan elim göğsüme düştü.

Erđinç elimi o halde görünce dişlerini sıkarak, alt dudağını sertçe ısırıldı. "Söyle, miniğim." Sesi ağlamamak için titremiştii. Sesi kısıktı. Yüzümü seviyordu.

“Bebeklerimizin isimleri ne?” Bunu o kadar zorlanarak söylemişim ki cümlenin sonuna geldiğimde uzun saniyeler nefes alamadım. Erdinç ikizlerimizin adını kendi koyacağını söylemiş, bana hiçbir şekilde adlarını söylememişti. Bu durumu biraz sınırlarımı bozmuştu ama ona güvendiğim için öğrenmek için hiçbir zaman üstelememiştim. Çok güzel isimler seçtiğine emindim.

Erdinç kendine daha fazla hâkim olamayıp gözlerinden birkaç damla daha yaş akmasına müsaade etti. “Onları kucağımıza aldığımızda söyleyeceğim, güzelim. Sakın bir yere gitmeyi aklından geçirme, duydun mu beni?” Kendine hâkim olamayıp boğazında biriktirdiği korkuyu gurultuyla yutkundu. “Ben sana muhtacım Asya, beni bırakma.” Yalvarıyordu.

Ben de ağlıyordum. “Bebeklerimiz var,” dedim. Bu sefer yalnız kalmayacaktı. İçimde taşıdığım bebeklerimiz, bana bir şey olsa da yaşayacaklardı. Hastaneye çok az kalmıştı ve doktorlar onları kurtarmak zorundaydı.

Erdinç artık bir şey söylemekte zorlanıyordu. Sadece gözlerimin içine baktı. Gözlerim karanlığa doğru çekilirken vücudumdan geçen acı dalgasıyla son kez sarsıldım.

Araba durduğunda gözlerim karanlıkla kaplıydı. Başım geriye doğru düşerken son kez “Yanıyorum,” dedim. “Acı beni yakıyor, Erdinç.” Ve Erdinç’in gözünden akan bir damla yaş benim yanağıma düştü. Gözyaşıma karışarak yanağımdan aşağı usulca indi.

Ve şimdi, ölümü sırtımda hissediyordum. Kefenin içine sarılmış bedenimin metrelerce derine bırakılışını ve sırtımı okşayan nemli toprağın içine karışmış sivri taşların canımı acıtışını hissediyordum. Üzerime sıra sıra tahtaları diziıyorlardı. Aydınlık gitgide bulanık bir hal almıştı ve ben acı yüzünden sessiz kalıyordum. Belki bir ümitle son kez nefes alabilirim diye... Sonra üzerime atılan toprağın, yine üzerime dizilmiş olan tahtalara vuran sesini işitiyordum. Bulanıklık her geçen saniye biraz daha kararıyordu. Hayatım her geçen saniye biraz daha yok oluyordu.

Sonra onun sesini duydum. Koca adamın bağırışını, feryadını, yıkılışını... Bir diğer deyişle Erdinç Sakman’ın yok oluşunu...

FİNAL

Erdinç Sakman'dan

Hastane koridorunda koşuşturan bedenler, dalgın zihinler, çaresizce edilen dualar, feryatlar, çığlıklar... Şu an her şey bir ses bulutunu andırıncasına, uğultuyla kulağımın içinden beynime süzülüyordu.

Belki de benim de diğer hasta yakınları gibi duygularımı dışarı vurmam gerekiyordu. Kim bilir, belki de şu an içimdeki kızgın koron kalbime değen ateşini bağırarak dışarı vurmalıydım. Oysaki benim yaptığım tek şey ameliyathanenin kapısında oturmakla yetinip başımı iki elimin arasında tutmaktı.

Asya! Ölmüş müydü gerçekten? Onu hastaneye getirdiğimde kollarımın arasında cansız yatıyordu. Hiç kimse tek kelime dahi etmiyordu. Ortalıkta kimseler yoktu ve bu durgunluk beni deli edecekti. Ölmüş olamazdı! Bebeklerimizi ve beni bırakmış olamazdı!

Bırakmazdı!

Koridorun başından yanımıza doğru koşturan birkaç ayak sesi duyuyor olsam da başımı kaldırıp bakma zahmetinde bulunmadım.

Aklımda yine o deli soru. Asya olmuş muydu?

Asya içerideydi ve ben, sevdiğim kadının içeride olu mu, dinlemediğini bilmeden burada oylece oturuyordum

Benim tanıdığım Sakman'ın şu an bulunduğumuz koridoru yakıyor olması gerekirdi. Sevdiği kadının durumu hakkında bilgi alabilmek için yerinde duramaz halde çıldırıyor olmalıydı. Bu sefer hiçbir şey yapmıyordum. Sadece duruyordum. Asya'nın ellerime bulaşmış kanıyla başımı iki elimin arasına almış, oylece duruyordum.

Doğrusu durgunluğumun en büyük nedeni cesaret eksikliğiydi. Cesaretim yoktu. Asya hakkında içeriden gelecek en küçük bir kötü haberi almaya cesaretim yoktu. Ondan sonra yaşayacağım hayata cesaretim yoktu. En kötüsü de Asya'nın parçası olan meleklerin yüzüne bakacak cesaretim yoktu. Zamanı geldiğinde, annenizi koruyamadım demeye de cesaretim olmayacaktı.

"Abi!" Timuçin ve Özgür önümde durmuşlardı. Ayaklarını görebiliyordum.

"Nasıl oldu lan bu?"

Ben de kendime onu soruyordum. Nasıl oldu da ne olduğu belirsiz bir şuarsuz Asya'nın yanına yaklaşmayı başarmıştı? Amaç neydi? Bizden ne istiyordu?

Bu soruların cevabı alınacaktı, adam elimizdeydi. Derisini yüzerek tüm soruların cevabını alacaktım ve aklımda en çok dönen ölüm sahnesini görmeyi iple çekiyordum. Güzel bir son hazırlamıştım onun için.

Timuçin'in sorusuna Özgür cevap verdi. Bense sadece dinlemekle yetindim. "Adam..." dedi sustu. "Bir belalımızın oğluymuş." Şaşırmamıştım ama kim olduğunu da merak etmiştim. Hangi belalımın oğlu bu kadar cesaretli çıkmıştı?

Sonunda kafamı kaldırdım. "Hangisinin oğlu?" Bende düşmandan bol ne vardı ki?

Özgür elini ensesine götürüp sıkıca ovuşturdu. Söylemek istemiyordu. Ruh halim sessiz ve sakinliğini koruyordu. Bu durum, beni bile korkutuyordu.

"Leyton'ın oğluymuş, abi."

İşte bunu beklemiyordum. O pisliğin bir oğlu olduğundan haberim vardı ama bu kadar cesaret gösterip babasının canını ala-

nın peşine düşeceği aklıma gelmezdi. Çünkü en son duyduğumda babasından nefret ediyordu. Doğrusu, artık bir önemi kalmamıştı. Kendisi de yakında o çok sevdiği babasının yanına gidecekti. Sadece başımı salladım. Şu an önemli olan tek şey Asya ve ikizlerimdi.

Timuçin şok içinde başımda dikilmeye devam ederken, hastaneye özel olarak getirtilen doktorlar vakit kaybetmeden Timuçin'e selam verdiler ve ameliyathaneye girdiler.

Bense ellerimde Asya'nın kurumuş kanının izleriyle sadece oturdum. İçimdeki yangının alevine oda oldum. Her geçen saniyede büyüyen, harlanan ateşe kucak açtım. Asya bana son söz olarak, "Yanıyorum." demişti. Acının yoğunluğuyla yanan bedenim çektiği acıyı ben de kendi içimde yaşıyordum. İçimdeki ateşin yaydığı acı kadar, onun da canı yanmış mıydı?

Bir saat...

İki saat...

Üç saat...

Oturduğum koridorun saatinden çıkan tik tak sesleri zamanı öylece alıp götürüyordu akrep ve yelkovandan.

Ameliyathaneden çıkan olmamıştı. Bu, bir yandan da korkularıyla yüzleşmemi geciktiriyordu. O kötü haberi almaktansa, gerekirse ömrümü hastane koridorundaki sandalyede geçirebilirdim.

Sonunda ameliyathane kapısı açıldığında, ayaklarım bilgim dışında beni doktorun karşısına dikti. Ağzını ve burnunu örten maskeyi eline alan doktorun yüzünde yorgunluk vardı ama pek de umurumda değildi. Bana beklediğim ve istediğim haberi verecek olursa ona, yorgunluğunu unutturacak bir çek verecektim.

Doktor, yüzüme bakarken ellerini önünde kenetledi. "Oldukça zor bir ameliyattan ikiz bebekleri sor..."

"Asya yaşıyor mu?" Umurumda olan tek cevap buydu. Aslında bu, ben yaşıyor muyum sorusunun cevabı olacaktı. Ölen kadınımınla birlikte, benim de geriye kalan hayatım ölecekti.

Doktor konuyu uzatmamayı seçti. "Durumu kritik."

İçimdeki yaşlar daha fazla bekleyemedi ve gün yüzüne çıktı. Kanlı ellerim yüzümü kaplarken derin bir nefes aldım, çünkü Asya hayattaydı ve nefes alıyordu. Buraya kadar pes etmeyip beni bırakmadıysa bundan sonrasını beraber atlatacaktık.

Doktor devam etti. "Kurşun büyük hasar verdiği için sağ böb-

reğini almak zorunda kaldık. Fazlasıyla kan kaybettiğinden dolayı da vücut direnci düşmüş vaziyette. Kısacası, eğer güçlü kalırsa başarırsa kendini toplamaya için uzun bir süre gerekerek."

Süre önemli bir kavram değildi. Daha doğrusu, Asya yaşadığı müddetçe hiçbir kavramın önemi yoktu. Hepsini teker teker yola koymayı başarabiliydik.

"Şu an böbrek nakli gerekiyor mu?" Timuçin sormuştu. Aldığım cevaptan sonra benim algı ve düşünce yetim kendini kenara çekmişti. Şu an tek tesellim nefes alıyor olmasıydı ve bu, benim için yeterliydi.

Kendimi düşer gibi bıraktığım hastane sandalyesinde kafamı arkaya yasladım. Derin bir nefes aldığımda bir kulağım Timuçin ve doktordaydı. Kendimi toplamam gerekiyordu.

Kendine gel, Sakman! Beklediğin haber geldi. Artık kendine gel!

"Asya Hanım'ın vücudu kendini toparlayamadan bir ameliyat daha yapamayız, Timuçin Bey. Bunu siz de biliyorsunuz. Fakat ilerleyen zamanlarda bir böbrek bulunabilirse tabii ki hasta için daha iyi olur."

İşin o kısmı kolaydı. Dışarıda para için kendini satan onlarca insan varken, sevdiğim kadın için böbrek bulmam çok da zor olmazdı.

Ve o an derince aldığım nefeslerden beynim daha düzgün çalışmaya başladı. Hemen ayağa kalkarken sesim eski düzeyine ulaşmaya başlıyordu. "Bebekler..." Benim küçük Sakmanlarım. "Onların durumu nasıl?"

"İkisi de gayet iyi." Doktor gülümsedi. "İkisi de günleri gelmeden doğmalarına rağmen dirençli ve güçlü çıktılar ama her ihtimale karşı iki gün kadar kuvözde tutmanın daha doğru olacağını düşünüyoruz."

Gerçek anlamda rahatlığın ne olduğunu işte şimdi yaşıyordum. Her ne kadar Asya hâlâ tehlikede olsa da kötü düşünmek istemiyordum. O, benim karımdı. Onca zorluktan sonra pes edip de bebeklerini ve beni bırakmazdı.

Doktor yanımdan ayrılırken benim bakışlarım Özgür'e kaydı. "O iti bu gece ormana getirsinler."

Hesap vakti gelmişti.

Karanlık ormanda ilerleyen, ağır vakitleri takip eden kara kap-
lı intikam duygusu... Damarlarımda akan, ateş sıcaklığında kan ve
beynimi kemiren kötü düşüncelerin yorgunluğu...

İki metre ilerimde duran arabadan elleri ve gözleri bağlı şe-
kilde indirilen kurbanın korkusunu, hareketlerinden ve kaçmaya
meyilli oluşundan anlayabiliyordum.

Asya da böyle korkmuştu.

Adamlarım onu tam önüme sürükleyerek diz çöktürdüklerin-
de gözlerini açmaları için işaret ettim. Gözleri açılınca ilk olarak
etrafını süzdü ve görüşüne netlik kazandırmaya çalıştı. Çok geçme-
den asıl odaklanması gereken yere odaklanabilmişti.

“Hesap vakti!” dedim. Sesim kısık ama korkutucu çıkmıştı.

Yüz hatlarına dikkatli bakınca gerçekten de Leyton’ın oğlu
olduğu belli oluyordu. Babasının meymenetsiz yüz hatları, onun
da yüzünde geziniyordu. Tek fark, daha genç görünmesiydi. Ha-
yat hikâyesi de kendi kadar mide bulandırıcıydı. Babasından aldı-
ğı güçle, dünyanın her yerinde kadın satıcılığı ve tecavüzden sa-
bıkaliydi. Kaçak yaşıyordu. Babasının ölümünü duyduktan sonra,
mafya dünyasından bana karşı olanların dolduruşuyla huzurumu
kaçırmak adına karşıma çıkmıştı.

Kısacası önümde kıvranan pisliğin ne babası ne de küçük yaşta
kaybettiği kız kardeşi umurundaydı. Eğer babasını seviyor olsaydı
zamanında kendisi de ona tuzak kurarak öldürmeye kalkışmazdı.

Bunu biliyordum, çünkü bu tür olaylar mafya dünyasında kısa
sürede duyulur ve kulaktan kulağa anlatılırdı. Zaten yaşanan o ola-
yın ardından babası onu yanından tamamen sürerek uzaklaştırmış
ama maddi desteğini kesmemişti. O da düşmanlarına çocuğunu
yedirmemek içindi.

“Umarım benim hesabım olumlu cevap vermiştir, Sakman.”

Pis gülüşü yüzüne yayılırken yarıda kesilmişti. Yüzündeki mor-
luklar ve yarıklar canını yakmış olmalıydı. “Küçük kızın ölmüştür
umarım ya da üçü birden.” Dişlerinden akan kanı yere tükürdü
ama yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı.

Bana kafa tutmaya çalışan tavrı damarıma basıyordu. Günün
tüm stresi burnuna inen yumruğuma toplanırken, çatırtı sesi sini-
rimin birazını karşılamıştı.

Acıyla inlemesi boş ormanı doldurdu.

“Sen babandan da geri zekâlısın!” Yere serilen bedenine attığım tekmeyle buzulırken, “Sakman’a kafa tutulamayacağını seni tutan o köpeklere de göstereceğim,” dedim.

Acısı umurunda olmazken toprağa sırtüstü yattı. “Karin ne güzel can çekişti değil mi, Sakman?”

Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Buna gerek yoktu, çünkü ben zaten sinirimi en zirvede yaşıyordum. Sonunu en güzel şekilde hazırlamıştım.

“Hadi, sık kafama da öldür beni.”

İğrenç gülüşü hâlâ yüzündeydi. Bir dizimi kırarak yere eğilirken tek elimle boğazını kavradım. “O kadar kolay öleceğini mi düşünüyorsun?” Nefesi yavaşça kesilirken yüzündeki alaylı ifade solmaya başladı.

Ciğerlerinde nefes kalmayana kadar boğazını sıkıca tutarken öksürüyordu. Elleri bağlı olduğu için beni engelleyemezken bir süre öylece can çekişmesini izledim. Ardından elimi pis boynundan çekerek ayağa kalktım.

Özgür kulağıma, “Hazır,” dedi.

Başımınla onayladığımda korumalara, “Getirin şunu,” diye emir verdim. Yerde yatan pisliği kollarından tutarak ayağa kaldırdıklarında, az ilerimizde kazılmış olan mezarın başında durdum. “Atın.”

Emrimi yerine getirdiler. Özgür elime benzin bidonunu verirken, yüzündeki alaylı ifadeden eser kalmayan Leyton’ın oğluna doğru yürüdüm ve benzini mezarın içinde yatan bedenine dökme-ye başladım.

Asya bu sabah kollarımın arasında acıyla kıvranırken, “Yanıyorum,” demişti. Ona bu acıyı yaşatan kişinin de yanması gerekiyordu.

“Seni öldürecekler, Sakman!” Şimdi korkuyu yaşıyordu işte. “Beni öldürmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu kadar düşmanın varken ne seni ne çocuklarını ne de karını yaşatırlar.”

Boşalan bidonu arkamda bir yere savurdum. Yanan çakmağı üzerine atmadan önce sadece güldüm. “Bu arsada senin gibileri gömeceğim çok boş yer var,” dedim. Ve çakmağı üzerine attım.

Çakmağın bedeniyle temas etmesinin ardından çıkan alevler istediğim boyuttaydı. Herkes bilmeliydi ki benimle uğraşanların

hiç de iyi olmuyordu.

"Cehennemde yanmadan önce küçük bir alıştırma olsun."

Altı Gün Sonra

Asya bavyanma girdiği günden itibaren hastanelerle olan samimiyetini artmıştı. Gerek Asya'nın işinden dolayı, gerekse başımına gelen olumsuzlukların yarattıklarında dolayı yolumun düştüğü mekân olmuştu.

Sındıysa hastane yatağının ayak ucuna yatmış, sevdiğim kadının Asya'nın günler sonra gözlerini açmasını bekliyordum. Yorucu geçen iki günün ardından yoğun bakımdan çıkmayı başarmıştı.

Tam da tahmin ettiğim gibi, pes etmeden, bizi bırakmadan yanımızda kalmıştı. Gözlerim yorgun bedeninde dolaşırken beyaz teni solgundu. Güçsüzlüğü ve kırılganlığı geçen iki günde daha fazla artmıştı.

Odada ikimiz dışında kimse yoktu. Kapıda, hastane bahçesinde ve koridorlarda korumalar doluydu.

Uykusuz geçirdiğim günler ve gecelerin etkisini gözlerimdeki şişlikten ve başımdaki ağrıdan anlayabiliyordum. Boynumu sağa sola oynattım ve başımı biraz geriye yatırıp gözlerimi kapattım. Boynumun rahatlamasını bekledim.

Kısık bir inilti sesi duyuldu.

"Er..." Gözlerimi hemen açtım ve Asya'nın kendine geliyor olduğunu gördüm.

Yatağın ayak ucundan kalkarak daha yakınına gittiğimde serum takılı olan elini avucuma aldım. "Buradayım, miniğim." Narin parmaklarından öptüm. Eli soğuktu. Kendine gelmekte zorlanıyor gibiydi. "Asya, güzelim, iyi misin?" Ağzında bir şey geveliyordu fakat gözlerini tamamen açamıyordu. Birkaç derin nefes ve göz kırpmasının ardından görüşüne netlik kazandırmak için çabaladı. Yüzünde canı yanıyormuş gibi bir ifade vardı.

Yaşadığına inanamıyormuş gibi adımı söyledi. "Erdoğan."

"Buradayım, güzelim." Boşta kalan elim yanağına uzandı. "İyi-sin. Beni bırakmayacağını biliyordum."

Asya'nın gözleri bir süre bende kalırken, eli dokuz ayın etkisiyle karnına gitti. "Onlar..." Nefesi kesilir gibi gözleri büyümüştü. "Neredeler, Erdoğan?"

“Sakin ol, güzelim.” Gülümsedim. “İkisi de çok iyi.” İki elim de yüzüneydi artık. Avuçlarımın arasındaki narın ve yumuşacık yanaklarını okşadım.

Derin bir nefes verirken, serum takılı olmayan eli koluma sarıldı. “Neredeler?”

Öne doğru eğildim. Alnına küçük bir öpücük bırakırken, “İki gündür aşağıda seni bekliyorlar,” dedim.

Benim gibi onlar da aynı kişiye kavuşmak için heyecanla beklemişler miydi acaba?

Asya’nın akli karışmış gibi güzel kaşları çatıldı. “İki gün mü?”

“İki gündür yoğun bakımdaydın güzelim.” Geri çekildim. Küçük Sakmanların getirilmesini söylemek için hemşirelere haber vermenin zamanı gelmişti. “Bunları düşünüp kendini yorma. Bebeklerine kavuşma zamanın geldi.”

Asya da aynı düşüncede olacak ki yorgun yüzü ışıklar saçmaya başladı. “Gerçekten iyiler değil mi, Erdinç? Hiçbir şey olmadı bebeklerimize?”

Eğer olmuş olsaydı Asya da benim gibi bebeklerimizi koruyamadığı için vicdan azabından ölecekti. Kapıya yönelmeden önce güven verircesine baktım ona. “İkisi de gayet iyi, güzelim. Birazdan kendi gözlerinle de göreceksin.”

Kapıya yönelip korumalardan birine emir verdim. “Hemşirelerden birine söyleyin, bebekleri odaya getirsinler.” Kapının önünde bekleyen koruma önünü ilikleyerek beni dinlerken başıyla onayladı. “Bebeklerin başındaki korumalar da yerlerinden ayrılmasın,” dedim.

“Emredersiniz, Erdinç Bey.”

Koruma yanımdan hızla ayrılırken ben de Asya’nın yanına döndüm. Yüzünde, yorgunlukla heyecan yer değiştirmişti. “Geliyorlar mı?” Konuşurken canının yandığını anlayabiliyordum fakat umurunda değil gibi görünüyordu.

“Geliyorlar.” Yanına oturdum. “Sen iyi misin? Çok ağrın var mı?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Çok değil.” İnce parmakları eli me uzandı. “Oturmama yardım eder misin?”

Hiç mi akıllanmayacaktı bu kız! “Saçmalama Asya, dikişlerin var.” Omuzlarına hafifçe bastırarak yatırmaya çalıştım. Daha konu-

günden yoruluyordu, bir de oturacaktı. Dokunmamla bile yatağa
döğerken dikişleri sızlamıştı.

"O zaman yatağı biraz dikleştire."

Vazgeçmeyecekti. Sinirlenmemeye çalışırken nefesimi sıkıntı-
ya dşan verdim. "Tamam, sen yerinden kıpırdama." Yatağın yanın-
daki koldan başını biraz kaldırdım. "Oldu mu?"

"Oldu." Gülümsemişti. Yüzünde gezinen heyecanını gizleyemi-
yor, gözleri kapıda, çocuklarımızı bekliyordu.

Yanına yaklaştığımda dudaklarından bir öpücük alırken alnımı
alınına yasladım. "Çok güzeller, Asya." Hastanede Asya'nın yanın-
da beklemekten bunaldığım zamanlarda bir alt kata inerek onları
çiliyordum. O küçük bedenleri beni büyölüyormuş gibi, saatlerce
camın gerisinde tutmayı başarıyordu. Sanki beni motive ediyorlar
ve sonrasında annelerinin yanına gönderiyorlardı.

Yüzünde heyecan ve yorgunluğun yansıması oluşurken kapı-
mız açıldı. İki küçük Sakman bebek arabalarının içinde odaya girdi-
ler. Arabaları süren iki hemşirenin yanlarında ise korumalar vardı.

"Artık anneyle tanışma vakti," diyen hemşire, bebek arabasın-
da yatan oğlumu kucağına aldı ve Asya'nın sol koluna yerleştirdi.
Diğer hemşire de kızımı sağ koluna koydu. Sonra bana döndü, "Er-
dinç Bey, Asya Hanım'ı yormayalım. Birkaç dakika sonra hiç olmaz-
sa bebeklerden birini kucağından alırsınız."

"Tamam," derken durumun ben de farkındaydım. Hiç olmazsa
dikiş atılmış tarafını zorlamaması gerekiyordu.

Hemşireler odadan çıkıp kapıyı kapattıklarında yatağın ayak
ucunda durup Asya'yı izledim. Ağlıyordu. Gözlerinden sessizce
yaşlar damlıyordu. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Hayatımızda ilk
kez mutluluk gözyaşları yer alıyordu. Bundan sonra da öyle ola-
caktı.

Aile. İşte şimdi gerçek bir ailem olmuştu. Aile kavramını anla-
mış, zor da olsa buna sahip olmuştum. Asya da ben de ailenin ne
olduğunu bilmeden büyümüş olsak da, artık bu yokluğu iki küçük
Sakman'ı büyüterek dolduracaktık.

"Erdinç..." Avucundaki küçük eli dudaklarına götürüp koklar-
casına öptü. "Bunlar gerçek mi?" O da buna inanamıyordu.

Gözleri, ömrünü mağarada geçirmiş bir insanın, ömrünün son-
larına doğru ilk kez gördüğü bulutları şaşkınlıkla incelemesi gibi
bebeklerimizi inceliyordu.

“Gerçekler.” İki gün ben de kendimi buna inandırmaya çalışmışım. Artık benim de bu sahneye dahil olma zamanım gelmişti. Yanlarına gittim. Sağ kolunda yatan kızımı ilk kez kucağıma aldım. Minicikti. Masumdu. Uyuyordu. Kalbim inanılmaz şekilde çarpmaya başladı. Kucağımda uyuyan bir meleği nasıl rahat ettirebilirim diye kendimi kasiyordum. Minnacık bedeni usulca kokladım. Kırılacak narin bir parçaymışçasına sarılıp optum. Aynısını oğluma da yapmak istiyordum. İki gündür kendime güvenim yerine gelemediğinden sadece uzaktan izlemeyle yetinmiştim ama şimdi kucağımda olması çok farklıydı. Bu, bambaşka bir duyguydu.

Gözlerimi küçük kızımdan ayırmayı başardığımda Asya'ya baktım. Gözleri hâlâ yaşlıydı. Bir yandan oğlumuzu severken diğer yandan bana bakıyordu.

“Anneliğin sana yakışacağını söylemiştim,” dedim.

Burnunu hafifçe çekip başını salladı. “Başta onları istemediğim için ne kadar büyük bir hata yaptığımı şu an fark ettim.” Yorgun yüzü gülüyordu. “Sana da babalık çok yakıştı, Erdinç Sakman.”

İstem dışı, sesli şekilde güldüm. Ayağa kalkıp kızımı yavaşça yatağına yatırdığımda oğluma yöneldim. Asya vermek istemez gibi kendine bastırdı ama yorgun olduğu yüzünden okunuyordu.

“Yorma kendini, güzelim. Artık hep yanımızda olacaklar.”

İstemedenden de olsa oğlunu vermek zorunda kaldı.

Oğlumu da öperek koklayarak yerine yatırdım. Arabalarını Asya'nın yatağının hemen yanına çektim. İkimizin gözleri de onlardaydı.

Asya'nın aklına gelen soru sesine yansıdı. “Erdinç?”

Sevdiğim kadına yöneldim. “Efendim, güzelim.” Sesim, ikizlerimizin uyanmaması için kısıktı.

“İsimlerini ne koyduğunu hâlâ söylemedin.”

Şimdi zamanı gelmişti. Cebimden çıkardığım, iki yeni bireyin kimliklerini ona verdim. “Al bakalım.”

Asya yoğun bakımdayken, Özgür kimliklerini çıkartıp getirmişti bile.

Asya tam da tahmin ettiğim gibi gülmeye başlayarak alt dudaklarını ısırdı. Kendi bulduğu isimlerden daha güzel olduğunun farkındaydı. “Demek Beren Sakman ve Baran Sakman,” dedi beğeniyle.

“Beğeneceğini biliyordum.”

Ağzını alıştırmak ister gibi, "Beren ve Baran," dedi. "Çok güzel."

Şu anki görüntüsünün daha güzel olduğunun farkında bile değildi. Hafif doğum kilosuna, yüzündeki gülücük ve solgun teninin güzelliği. "Teşekkür ederim, Asya," dedim. Yüzünü avuçlarımdan arasına alıp dudaklarından öptüm. "Teşekkür ederim."

Benim gibi bir adama sabretmeyi seçip hayatımda kaldığı için ve bana babalık duygusunu tattırdığı için teşekkür ediyordum. Bana gerçekten sevgisini verdiği için. Beni bu dünyada yalnız bırakmadığı için ve sadece varlığı için teşekkür ediyordum.

Nefes alması için serbest bıraktığımda gözlerimin içine bakıyordu. "Artık düşman ve intikam yok, değil mi Erdinç? Artık hepsi bitti değil mi?"

Bitmişti. Gerçek anlamda baş gösterip saldıranların soyu tükenmişti. Yine de ben hâlâ bir mafya lideriydim. Benim düşmanım bitmezdi ama artık savaşmam gereken daha iyi nedenlerim vardı. Kısacası artık daha da güçlüydüm. Bu da demek oluyordu ki aileme zarar gelmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Bitti, güzelim." Burnuna küçük bir öpücük kondurup gülümsedim. "Artık hayatımızda sadece küçük Sakmanların sorunları olacak."

SON

İKİ AYLIK SÖZLEŞME'NİN SON BULUŞU...

Birbirine tutunmuş iki zıt ruhun çekimi,
Zihinden kalbe iki hayatın bağlığı,

KAÇTIKÇA BİRLEŞEN İKİ BEDEN,

Devam eden onlarca *intikam* oyunu...

Ve SÖZLEŞME Serisi'nin
merakla beklenen
son kitabı.

agapiyayinlari

agapiyayinlari

32,5 ₺

www.agapiyayinlari.com

9 796050 817721
KAPAK TASARIM DİLİR KAYA